

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BLACK
TIES
&
WHITE
LIES

KAT SINGLETON

BLACK
TIES
&
WHITE
LIES
KAT SINGLETON

1

Margo

"MARGO, MARGO, MARGO."

Bilgisayar ekranımdan tanıdık bir ses beni irkiltiyor. Ofis sandalyemde döndüğümde en iyi arkadaşım Emma'yı odamın duvarına doğru eğilmiş buluyorum. Boyalı kırmızı dudakları alaycı bir sırıtış oluşturuyor.

Çiğnediğim kalemi ağzımdan çıkarıp gözlerimi şüpheyle ona dikiyorum. "Ne?"

Dişlerini yalıyor, yıllar önce bana aldığı Nash Pierce biblosunun kafasını oynatıyor. "Bu sefer kimi kızdırdın?"

Midem bulanıyor ve neden bahsettiğini bile bilmiyorum. "Hâlâ sarhoş musun?" Dün gece tükettiğimiz şarabı düşünerek suçluyorum. Oda arkadaşımız ve en iyi dostumuz Winnie ile iki şişe ucuz pinot grigio içmiştik. Üçümüze bölüştürdüğümüzde hâlâ çakırkeyif olmasına imkân yok ama aklıma gelen en iyi şey bu.

Alay ediyor, yüzü sıkıntıyla buruşuyor. "Belli ki görmemişsin. *Darla* seni görüp görmediğini sorduğunda salonda kahvemi dolduruyordum."

Gözlerimi deviriyorum. Darla iki yerden birinde olacağını biliyordu. Her zaman ya masamdayımdır ya da kahve makinesinin önünde tanrıların nektarının beni uyanık tutması için uğraşıyorumdur.

Darla beni nerede bulacağını *çok iyi* biliyordu. Sadece bulmak istemedi.

Kahve çekirdeği haznesine sürahi yerine yanlışlıkla su koyarsınız ve aniden ofis resepsiyonisti sizden nefret eder. Kırnak istememiştim. Makinede neyin nereye konulacağını belli olmaması benim suçum değil. Sadece yardım etmeye *çalışıyordum*.

"Ondan haber almadım," diye yorum yapıyorum, gözlerim Darla'nın masasına kayıyor. Orada değil ama telefonu gelen bir aramayla aydınlanıyor. Darla masasından nadiren ayrılır. Görünürde olmaması iyiye işaret değil. Gökyüzü düşüyor olabilir ve Darla'nın tünediği yeri terk edeceğinden emin değilim.

Emma odamın duvarını yuvarlıyor, daha önce milyonlarca kez yaptığı gibi kışını masamın üzerine koyuyor, ben de ona defalarca yapmamasını söylememe rağmen.

"Çalışıyorum." Elimi uzatıp siyah stiletto'suna vurarak ayağını sandalyemin kolçağından kaldırıyorum.

Gülüyor ve şakacı bir şekilde topuğunu kalçama vuruyor. "Peki, Darla, bu

"*Harika bir kadın*, patronun seni görmek istediğini söyledi."

"Marty'nin bugün bütün gün toplantı için dışarıda olduğunu sanıyordum."

Emma dudağını ısırıyor, başını bana doğru sallıyor. "Hayır, *patron* gibi, patron.

Baş patron. Patron. Sanırım yeni biri."

Başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama sözünü kestim. "Bu doğru olamaz."

"Margo!" Darla konferans odamızın kapısından bağılıyor. Sesinin tiz tonu yüzünden neredeyse sandalyemden fırlayacaktım.

Emma'nın gözleri faltaşı gibi açılmış, Darla'dan bana bakıyor. "Cidden, Mar, ne yaptın sen?"

Ayaklarımı masamın altındaki atılmış topuklu ayakkabılarımın içine kaydırıyorum. Ayağa kalkarak ellerimi eteğimin ön kısmına siliyorum. Avuç içlerimin şimdiden sinirden nemli olmasından nefret ediyorum. "Ben bir şey yapmadım," diye tıslıyorum, görünüşe göre topuklu ayakkabılarla nasıl yürüneceğini unuttuğum ki daha odamın güvenliğinden çıkamadan neredeyse yüzüstü düşüyorum.

Sinir bozucu bir şekilde dilini şaklatıyor ve bana inanmadığını belirten bir bakış atıyor. "Açıkçası, Marty'den daha üst düzey insanlarımız olduğunu biliyordum, sadece hiç *burada değiller*. Bu kadar *ciddi* ne olabilir merak ediyorum..."

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

Üniversiteden beri en iyi arkadaşım ile geri konuşacak zamanım yok artık. Darla kollarını göğsünde kavuşturmuş, eğer otuz saniye içinde kışımı kaldırıp ofise gitmez ve onunla kapıda buluşmazsam beni pişman edeceğini söylüyor.

Beni itiraf etmek istediğimden çok daha fazla korkutan 1.80 boyundaki kadının önünde duruyorum. Kaşlarını çatıyor, bana bakarken gıdılar

belirginleşiyor.

Kirli bakışına rağmen ona tatlı tatlı gülümsüyorum, annemin bana onları her zaman iyilikle öldürmemi söylediğini biliyorum. "Günaydın Darla," diyorum, sesim mide bulandırıcı derecede tatlı.

Çatık kaşları daha da derinleşiyor. "Bugün onu ziyaret etmesini gerektirecek ne yaptığını bilmek bile istemiyorum," diye kestirip atıyor.

Senin tahminin de benimki kadar iyi, Darla.

"Kim?" Arkasındaki konferans odasına bakmaya çalışıyorum ama kapı kapalı.

Tuhaf. O kapı hiç kapanmaz.

"Neden kendin öğrenmiyorsun?" Kapı kolunu tutarak kapıyı açtı. Vücudu kapıyı kısmen kapatıyor, içeri girebilmek için yanından geçmem gerekiyor.

Bu *adam* her kimse, bana yüzünü gösterme lüksünü tanımıyor. Tavandan tabana pencerelerin önünde duruyor, elleri vücuduna zahmetsizce oturan mükemmel dikim takım elbisesinin ceplerinde. Adamın yüzünü bile görmedim ama onunla ilgili her şey zenginliği haykırıyor. Onu sadece arkadan gördüğüm için, güven yaydığını söyleyebilirim. Duruşunda, omuzlarını taşıyışında, pencereden dışarı bakarken ayaklarını hafifçe açışında. Duruşuyla ilgili her şey *iş* çılgınlıkları atıyor. *Onun* işinin neden *benim* işim olduğu konusunda dehşete düşüyorum.

Patron dediklerinde gerçekten ciddiydiler. *Vay be.*

Ne yaptım ben?

Kapının arkamdan kapanma sesi bile onda bir hareket yaratmıyor. Bu da bana ona arkadan bakmam için zaman veriyor. Yaptığımı bile hatırlamadığım bir şey yüzünden başımın belada olmasından korkmasaydım, manzarayı takdir etmek için bir an ayırırdım.

Yani *lanet olsun*. Takım elbise pantolonunun bir kıça bu kadar mükemmel oturabileceğini bilmiyordum.

Konferans odasına bir adım daha atma riskini göze alıyorum. Etrafa baktığımda, boş alanda sadece benim ve güzel popolu gizemli adamın olduğunu doğruluyorum.

Başımı sallayarak, lacivert takım elbisesini kusursuz bir şekilde nasıl doldurduğunu düşünmeyi bırakmaya çalışıyorum. Bana söylendiğine göre, o benim patronum. Aklımdan geçen düşünceler işe uygun olmaktan çok uzak.

"Ah, merhaba?" Temkinli bir şekilde soruyorum. Ayaklarım garip bir şekilde büyük masanın diğer tarafında duruyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Kovulmak üzereysem, önce oturmalı mıyım yoksa ayakta durmaya devam edip bu işi bitirmeli miyim?

Acaba eşyalarımı koymam için bana bir kutu verirler mi?

Sırtı sertleşir. Yavaşça arkasını döner.

Sonunda yüzünü görebildiğimde şoktan neredeyse yere yığılacaktım.
Çünkü karşımda duran adam - görünürdeki patronum - aynı zamanda eski erkek arkadaşımın *çok* çekici ağabeyi.

2

Margo

"UZUN ZAMAN OLDU, MARGO," diyor Beck, kaşlarını çatarak beni kıvranmaya zorluyor. Sesinin ne kadar seksi olduğunu unutmuşum, özellikle de dudaklarında benim adım varken.

"Beck..." İnanamayarak söyledim. Eski erkek arkadaşım Carter bana kardeşinin başarılı olduğunu söylemişti. Ama sonra, tüm Sinclair ailesi zengindi. Kendimi Carter'a o kadar kaptırmıştım ki buna pek dikkat etmemiştim. Açıkçası Beckham'ın varlığını bile unutmaya çalışmıştım. Ama şimdi Carter'ı unutmuşken ve Beckham "Beck" Sinclair karşımda dururken, onun ne kadar başarılı olduğunu yüzüme vurmamak çok zor.

Elinde oynattığı parlak kol düğmesi muhtemelen benim kiramdan daha pahalı. Takım elbise, muhtemelen Emma ile paylaştığım yakıt tasarruflu arabadan daha pahalı. Beck'le tanıştığımda böyle görünmüyordu. Hamptons'daki çok sayıdaki tatil evlerinden birine yaptıkları bir hafta sonu gezisi sırasında olmuştu. Şu an karşımda durduğu haliyle kıyaslandığında son derece rahat giyinmişti.

Beck gülümsüyor ama bu jest beni daha rahat hissettirmiyor. Aslında tam tersi bir etki yaratıyor. Keşke Darla da beni takip etseydi diyorum; belki aramızdaki gerginlik biraz azalırdı. İçim karmakarışık ve onun bana bakışı karşısında kendimi tamamen silahsızlanmış hissediyorum.

Sabit bir dikkatle bana bakıyor. Elini uzatarak önümüzde duran inanılmaz büyüklükteki masayı işaret ediyor. "Otursana Margo." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. Bir çocuk gibi hemen emrini yerine getiriyorum. Önümdeki büyük deri ofis koltuğunu çekiyorum, çekmeye çalışırken tekerleklerinden biri yüksek sesle gıcırdayınca irkiliyorum.

Benim aksime o zarafetle yerine oturdu. Ben ise sıkışmış tekerlekle mücadele etmek zorunda kaldım ve sandalyeyi oturmak için masadan yeterince uzağa götürmeye çalışırken yüksek sesle homurdanarak kendimi utandırđım.

Sarı kaşlarını kaldırmış bana bakarken eğleniyor gibi görünüyor. Sonunda kıcıımı sandalyeye yerleştirmeyi başarıyorum. Yanaklarım yanıyor, utancımı maskeleye çabalarım boşa çıkıyor. Gelişinin olası nedenlerini gözden geçirirken yüzümdeki kırmızı tonu görmemesine imkân yok.

Sandalyeyi masaya doğru çekiyorum, ellerimi kucacağında birleştirirken onun gözlerinin içine bakacak cesareti buluyorum. "Patron *sen misin?* Burada ne işin var?"

Beck beni içine çekiyor, gözleri yavaşça üzerimde geziniyor.

Buradayım, Violet.

Kelimeler zihnime fırlıyor ve beni geçen yaza geri götürüyor. Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önceydi, Carter'ın ilişkimiz boyunca beni aldattığını öğrenmemden sadece haftalar önceydi. Beck'in bir gece geç saatte beni yapmamam gereken bir şey yaparken yakaladığında bana söylediğı bir şeydi bu. O sırada adımlı yanlış söylediğı konusunda hiçbir şey söylememiştim. O zamanlar, onun dudaklarından dökölme şeklinden tam olarak nefret etmesem de nefret etmiştim. Dilinden yuvarlanış şekli bana komik şeyler yapıyordu.

Ona tekrar bakıyorum, yaz boyunca yaşadığımız an, şimdi ne kadar şaşırtıcı derecede yakışıklı olduğı ile birleşince bu karşılaşmayı daha da garip hale getiriyor.

"Beck?" Emin olmadan soruyorum. Sesim titriyor, bana ihanet ediyor. Derin bir bakış atıyor ve ne diyeceğimi şaşırtıyorum.

Parmakları çenesinin altında dikleşiyor, parlak saati bir ışık huzmesi yakalıyor. "Aramalarımı görmezden geliyorsun."

Masanın altında tırnak etlerimi karıştırıyorum, annemin yıllardır beni azarladığı sinir bozucu bir alışkanlık. Yapmamak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, dürtüyle savaşmanın faydası yok. Onun derin, çivit mavisi bakışları altında silahsız kalıyorum.

"Sana ya da Carter'a söyleyecek bir şeyim yoktu," diye çıkışıyorum. Beck ve Carter'ın kardeş olması çılgınca. Birbirlerinin tamamen zıttıydılar. Carter uzun boyluydu ama kaslarının tonu Beck'inkiler gibi çok belirgin değildi. Ağırılık kaldırmak yerine koşmayı tercih ederdi. En önemlisi, elitist arkadaşlarıyla on sekiz delikli golf oynamayı tercih ediyordu. *Ya da* gerçek kız arkadaşı olmayan biriyle sevişmeyi. Haftada *benim dışımda* kaç kişiyi becerdiğine bakılırsa muhtemelen iyi bir egzersiz yapıyordu.

Beck, Carter'ın sadık olmadığını biliyor muydu?

Önemli değil. Carter ve ben bittik. Carter'ı bir daha görmeyerek kardeşini de görmeyeceğimi sanmıştım. Ona *patron* demek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

Carter uzun, ama Beck daha uzun. Carter'ın katı diyetinden ve kardiyo takıntısından kaynaklanan kasları varken, Beck'in her yerinde daha belirgin kaslar var. Özel dikim takım elbisesinin kollarının altında, bir gün resmini çizmeyi hayal ettiğim pazuları var. Ailesiyle geçirdiği hafta sonu boyunca, düğmeli gömleğinin altında neler sakladığına bir göz attım. Karın kasları her sanatçının rüyalarını süsler. Ressam, eskiz sanatçısı, heykeltıraş, *herkes* onun karın kaslarıyla ön planda olmak ister. *Yoksa sekiz mi?*

Boğazını temizliyor. Bakışlarımı ellerinin lezzetli damarlarından çektiğinde onu bana sırtıırken buluyorum. "İşin bitti mi?" Sesine bir parça eğlence karışmış olsa da açık sözlü. Bu konferans odasında onunla sadece birkaç dakikadır yalnızım ve aramızdaki gerilim şimdiden bir bıçakla kesilebilir.

"Neyle işim bitti?"

"Benimle göz sikişi."

Sözlerindeki cüretkârlık karşısında neredeyse sandalyemden düşecektim. "Ben-"

Dolgun dudağının bir köşesi seğiriyor. "Kesinlikle öyleydin, Violet. Değilmişsin gibi davranma."

Çenem bir açılıp bir kapanıyor. Neden yine o ismi kullanıyor? Neden hala seviyorum? Ona nasıl cevap vereceğime dair hiçbir fikrim yok.

Tekrar söylüyorum, o benim yeni *patronum*. Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyorum. Emma ona böyle diyordu. Darla da aynı izlenime kapılmış gibiydi. Ne kadar süredir görevde olduğunu bilmem gerek.

Peki o neden burada?

En önemlisi, neden benimle birlikte olmak istiyormuş gibi bana bakıyor?

"Benim adım Violet değil."

Başparmağını dolgun alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Biliyorum."

Başımı sallayarak, dün gece hatırladığımdan daha fazla şarap içip içmediğimi merak ediyorum. Rüya mı görüyorum? Tüm bu senaryo gerçek olamaz.

"Özür dilerim," diye başlıyorum derin bir nefes alarak. "Sadece neden burada olduğunu merak ediyorum. Neler olduğu konusunda kafam biraz karışık..."

İç geçirerek sandalyeyi masadan bir bacağını diğerinin üzerine geçirebileceği kadar uzağa itiyor. Ayak bileği karşı dizinin üzerinde dururken, mükemmel şekilde parlatılmış ayakkabıları pencerelerden gelen ışığı yakalıyor.

"Aramalarımı görmezden geliyordun," diye açıklıyor, kendini tekrar etmek zorunda kaldığı için sinirlenmiş görünüyor.

"Evet. Bunu daha yeni konuştuk. Kardeşin hakkında konuşmak istemedim." "Hayır, bunun hakkında konuşmadık. Konuşmaya *başladık* ama sonra sen dinlemek yerine o kocaman gözlerinle beni soymaya karar v e r d i n . " Yüksek bir titreşim sesi sözlerini yarıda kesiyor. Takım elbise ceketinin cebine uzanırken düz kaşları içeri çekilir. Aramayı susturmadan önce gözleri hızlıca ekrandaki ismi tarıyor. Telefonunu siyah ahşap masanın üzerine fırlatarak bir kez daha bana odaklanıyor. "Eğer ilk seferinde beni dinliyor olsaydın ve benimle göz göze gelmeseydin, seni aramamın kardeşimle hiçbir ilgisi olmadığını söylediğimi anlardın. sevgilim."

Carter'dan neden bu kadar iğrenerek bahsettiğini sormak için dilimi ısııyorum. Kardeşine karşı hissettiklerinde benim bildiğimden çok daha fazlası olduğu açık. Carter hiçbir zaman Beck'in en büyük hayranı gibi görünmedi ama ondan tamamen nefret ediyormuş gibi de konuşmadı. Beck'in ses tonundan aynı şeyi söyleyemeyeceğim.

"Olmadı mı?"

"Lanet olsun, hayır," diye tükürür. Bir an için gözlerinde öfkeli bir ateş beliriyor. Her zaman kendi iyiliğim için fazla meraklı olduğum söylenir ve şu anda bunu hissediyorum. İçimdeki her şey Carter'dan bahsederken neden bu kadar kızgın görüldüğünü sormak için can atıyor ama dudaklarımı mühürlüyorum. Onun neden burada olduğuyla daha çok ilgileniyorum. "Onsuz daha iyisin. Seni asla başka türlü ikna etmeye çalışmam."

"Bunu bilmiyordum. Onun için aradığını düşündüm. Bir gecede kırk altı kez aradıktan sonra numarasını bloke etmiştim."

"Zavallı," diye homurdanıyor nefesinin altından.

Doğruldu, iki ayağı da bir kez daha yere basıyor. Beck masanın üzerinden eğilerek bana mümkün olduğunca yaklaşıyor. "Beni görmezden gelmen başka seçeneklere başvurmama neden oldu."

"Ne gibi?"

Kollarını açarak geniş kanat açıklığını gösteriyor ve etrafımızdaki pis odayı işaret ediyor. Burada yeri yokmuş gibi görünüyor.

Duvarlar ve yıpranmış, lekeli halı onun gibi muhteşem görünümlü biri için uygun değildi. "Bu şirketi satın almak gibi."

Ne yaptı? Bunu doğru anlamadığıma eminim.

"Bu şirketi satın almamın senin aramalarını görmezden gelmemle ne ilgisi var?"

"Daha düşünmeden soru sormayı bırak," diye karşılık veriyor. "Çok açık değil mi? Şirketi ben satın aldım, bu yüzden benimle konuşmaktan başka seçeneğin yoktu. Ne de olsa artık patronunuz benim."

Fransızcamı mazur görün ama bu *ne lan?* İnsanlar sadece biriyle konuşmak için şirket satın almazlar. Ararlar, evlerine giderler ya da ne bileyim... e-posta gönderirler. Şirket satın almazlar.

"Hayır, yapmadın."

Beck başını bana doğru sallıyor. Bu hareket mükemmel jöleli saçlarından birini yerinden oynatıyor. Bir tutam isyan ediyor ve gözlerinin önünde asılı kalıyor, sonunda onu itip yolundan çekene kadar. "Seni temin ederim Margo, kesinlikle öyle yaptım."

3

Beck

Bu karanlık ve köhne ofiste hiç yeri yokmuş gibi görünüyor. Margo Moretti, 8-bit Güvenlik'te çalışmak için fazla parlak. Her zamanki siyah saçları odanın korkunç aydınlatması altında donuk görünüyor. Onunla ilk tanıştığım zamana kadar hiç görmediğim açık yeşil renkteki gözleri bile, sahip olduklarını bildiğim canlılığı taşıyor.

"Benimle uğraşmayı bırak, Beck. Bu çok saçma."

Omuz silkiyorum, onun kadar güzel bir kadının kardeşime nasıl aşık olduğunu merak ediyorum. "Muhtemelen haklısın. Bu çok saçma. Ama yaptığım şeyin bu olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Seninle konuşmam gerekiyordu."

"Carter hakkında değilse ne hakkında konuşabiliriz ki?"

Keşke onun adını söylemeyi kesse. O bunu hak etmiyor. Asla hak etmedi, ama kimsenin adının onun dudaklarından dökülmesini hak edeceğinden emin değilim. Margo'yu sadece bir hafta sonu boyunca tanıma şerefine nail oldum ve bu onunla konuşmaktan çok onu gözlemlemektir.

-Ama hayatını kendi dünyasıymış gibi yaşadığını ve hepimizin onun içinde yaşadığımızı fark etmek için yeterli bir zamandı. Annemle babama karşı yeterince kibardı ama babamın ailesinin ne iş yaptığına dair rahatsız edici sorularına boyun eğmedi. Margo gülümsedi, şakalaştı, verdiği her tepkinin samimi olduğunu ama yine de hak edilmesi gerektiğini anlamama yetecek kadar. Carter'la zaman geçirerek, onun varlığından hoşlanan ama asla yapışkan olmayan sadık bir kız arkadaş olduğunu kanıtladı. Kıssadan hisse, Margo gibi birinin nasıl olup da kardeşim gibi biriyle çıktığını bilmiyorum. Planladığım şeyin sonunda, cevabı bulmayı umuyorum.

Bileğimdeki Rolex'i bir açıp bir kapatıyorum. Ondan başka bir yere bakmaya cesaret edemiyorum. İstesem de bakabileceğimi sanmıyorum. Aramızda uzun bir duraklama oldu. Sandalyesinde kıpırdanıyor, söyleyeceklerimi beklerken endişeli olduğu her halinden belli. Sonunda konuşarak gerginliğini azalttım ya da belki de arttırdım. "Terfi ediyorsun."

Dolgun, kabarık dudakları birbirinden ayrılıyor. Ağzında en ufak bir makyaj izi yok, yine de dudakları aşırıya kaçmadan kırmızının mükemmel tonunda. Kardeşimin onun dudaklarının tadını tam olarak bilmesinden nefret ediyorum. "Terfi mi ettin? Neden?" diye soruyor şaşkınlıkla.

Parmaklarım masaya vuruyor, gözlerim elimin yanındaki titreşen telefonuma kayıyor. O da yere bakıyor. "İhtiyacın varsa alabilirsin." Odada bana katıldığından beri birkaç kez çaldı. Her aramayı görmezden geldim, bu benim karakterime aykırı bir şey. Genelde telefonla daha çok konuşurum, ama şu anda ona tüm dikkatimi vermek istiyorum, her ne kadar sorarak zamanımın değerli anlarını alsa da

Aptalca sorular.

Telefonumu ters çevirip ekranı şimdilik aşağı bakacak şekilde yerleştiriyorum. "Bekleyebilir," diye yalan söylüyorum. Beş dakika içinde bir telefon görüşmesi aracılığıyla bir toplantıya katılmam gerekiyor, ama kaçıracağım bir toplantı olduğunu zaten biliyorum. Bu konuşmayı bitirme şansım olmadan başka biriyle konuşmayı reddediyorum.

Margo parmaklarını saçlarında gezdirir ama sonunda bu hareketten sıkılır ve uzun buklelerini omzunun üzerinden atar. "Bak," diye başlıyor, sesi gergin. "Bu, kardeşinden ayrıldığım için benden intikam almak için yaptığın hastalıklı, çarpık bir şaka mı bilmiyorum ama ben bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Her hareketini incelerken başparmağım yine alt dudağımın üzerinde geziniyor. Carter'ın ona, eski kız arkadaşlarından birinden intikam almak için bu kadar ileri gidebileceğimi düşünmesine neden olacak ne söylediği konusunda şaşkıyım. Özellikle de üç yıllık ilişkileri boyunca söz konusu kız arkadaşına sadakatsizlik ettiğini bile bile. Kardeşimle yakın değiliz. Onun aşk hayatına hiç karışmadım, karışmak gibi bir arzum da olmadı - ta ki o kızla tanışana kadar. İkimizin de diğerinin ne yaptığını umursadığı türden bir ilişkimiz yok.

Sıkıntıyla verdiğim nefesin sesi sessiz odada yankılanıyor. Öne doğru eğilip Margo'nun gözlerinin içine bakıyorum. Yüzümde gördüğü şey sonunda kıpırdanmayı bırakmasını sağlıyor. "Bilmiyorum kaç tane

"Bunu kafana sokmak için söylemem gerekiyor ama iyi dinle Margo, çünkü kendimi tekrar etmekten nefret ediyorum."

"Dinliyorum," diye fısıldıyor. Onun tüm dikkatine sahip olmanın tadını çıkarıyorum.

"Kardeşimin burada bulunma sebebimle hiçbir ilgisi yok. Hiçbir parçam onunla tekrar birlikte olman gerektiğini düşünmüyorum. Açıkçası, siz birlikteyken NYU nüfusunun yarısıyla birlikte olduğunu düşünürsek, ona geri dönmeni oldukça acınası bulurum. Şu andan itibaren şunu açıklığa kavuşturalım. Burada bulunma, bu şirketi satın alma nedenlerimin, kan diye adlandırmak zorunda olduğum serseriyle hiçbir ilgisi yok. Anladın mı?"

Koltuğunun kolçaklarını sıkıca kavradığı için parmakları bembeyaz olmuş. Ellerini sandalyeden çektiğinde, lekeli deri üzerinde tırnaklarının yarım ay şeklinde izleri kalacak mı diye merak ediyorum. Margo sessiz, görünüşe göre sözlerim karşısında afallamış çünkü bana sık sık suskun kalan biri gibi gelmiyor.

"Kelimeler, Margo. Anladığını bilmek için kelimelere ihtiyacım var."

"Anlamaya çalışıyorum," diyor sonunda, gözleri hâlâ üzerimde. Beni yakından izliyor, gözleri hafifçe kısılıyor. Burada bulunma amacımı çözmeye çalışırken beynindeki dişlilerin fazla mesai yaptığını neredeyse görebiliyorum. Ona bunun faydasız olduğunu söyleme isteğimle savaşıyorum. Bu ana gelebilmek için beni bu kadar uzun yol almaya zorlayan şeyin ne olduğunu hâlâ anlamış değilim. Ama bunun işe yaraması, istediğimi elde edebilmem için onun da bir nebze anlayış göstermesine ihtiyacım var.

"Daha fazla açıklamama izin verin," diye başlıyorum. Geriye doğru eğilirken omuzlarım bir kez daha sandalyenin arkalığını buluyor. "Artık bu bok çukurunun gururlu sahibiyim. Bu satın alma işleminde bana destek olmaları için çok sayıda yatırımcıyla mücadele etmek zorunda kaldım ama sonunda bana hayır diyemediler. Onlar olsa da olmasa da bu işi finanse edecek param var. Bu şirket yatırım yapmak istediğim girişimler listesinde alt sıralardaydı ama sizinle konuşmam gerekiyordu, işte buradayız."

Margo manik bir şekilde gülüyor, şaşkın bakışlarında inançsızlık var. "Normal insanlar kardeşlerinin eski kız arkadaşlarıyla konuşmak için şirket satın almazlar."

Başımı sallayarak alay ediyorum. "Benim normal olduğumu düşünmen çok aşağılayıcı. Ben normal olmaktan çok uzağım, Margo. İsteddiğimi elde etmek için her şeyi yaparım."

"Ve senin istediğin de benimle sohbet etmek mi?"

Dudaklarım ince bir çizgiye dönüşüyor. "Tam olarak değil." *Benim istediğim sensin. En azından şimdilik.*

Margo sesli bir iç çekişle sandalyesine çöküyor. "Muhtemelen tanıdığım en belirsiz kişisin."

Dudağım seğiriyor. "Bilerek muğlak konuşmuyorum. Sürekli sorularla sözümü kesiyorsun, konuya girmeme izin vermiyorsun."

"Başka bir şey söyleme. Sen bunu mantıklı hale getirene kadar çenemi kapalı tutacağım." Dramatik bir şekilde, baş ve işaret parmağını dudaklarının önünde tutarak dudaklarını fermuarla kapatıyormuş gibi yapar ve anahtarı omzunun üzerinden atar.

Çocuksu görünüyor, yanakları şişmiş ve dudakları kapalı. Gözlerinde muzip bir parıltı var, bunun iyi bir fikir olup olmadığını sorgulamama neden oluyor.

"Daha önce de söylediğim gibi, terfi ediyorsun."

Tartışacakmış gibi ağzını açıyor ve kaşlarını kaldırmama neden oluyor. Ağzı kapanınca gözlerini deviriyor. Araya girip başka bir soru sormamak için kendini zor tuttuğunu söyleyebilirim. Birkaç saniye daha sessizce göz teması kuruyorum, ağzını kapalı tutmayı başarıp başaramayacağını görmek için bekliyorum.

Görünüşe göre yapabiliyor. *Aferin kızım.*

"Burası için grafik tasarım yaptığın günler sona erdi. Pazartesiden itibaren yeni asistanım olacaksın."

Gözlerinde ateş püskürüyor. "Hayatta olmaz. Sanat diplomamı senin küçük ayak işlerini yapan kızın olmak için almadım."

"Dramatik olmayı bırak. *Burada* grafik tasarım yapmak için ülkenin en iyi sanat programlarından birinden sınıf birincisi olarak mezun olmadın." Masanın ortasına uzanıp plastik bir kaptaki kalemlerden birini alıyorum. Elimde çevirerek havaya kaldırıyorum. "Senin sanatın bundan daha iyi, Margo. Bu logo berbat ve bunun senin yüzünden olmadığını biliyorum." Sözcüklerin aramızda kalmasına izin verirken kalemi incelemeye devam ediyorum. Gözlerimi kısıyorum. "Kimse Marty'ye bu yüzün taşaklı bir horoza benzediğini söylemedi mi?"

Gülmekten boğuluyor, ciğerlerine hava çekmeye çalışırken gözleri irileşiyor. Sonunda kendine geliyor. Parmakları gözlerinin altındaki lekeli maskarayı silmek için kalkıyor, kahkahalarından akan yaşlar gözlerinin altında siyah lekeler oluşturuyor. "Sanırım Marty, gülen yüzün burunla birlikte eklenmesinin biraz... *fallik* göründüğünü düşündüğümü söylediğimde neredeyse beni kovuyordu."

Sırıttıyorum. "Biraz mı? Gözler, ortasında küçük bir horoz olan iki yuvarlak top gibi görünüyor." Her *horoz* dediğimde, yanaklarının biraz daha kızardığına yemin edebilirim.

Margo saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırmaya çalışır, ancak parça kulağının arkasında kalamayacak kadar kısadır. Oflayarak kaküllerini

yenilgiyle yüzünü buruşturdu. "Logo korkunç, anlıyorum. Seçme şansım yoktu. Marty, hayal ettiği gibi yapmazsam beni tehdit etti. Ben de yaptım, çünkü faturalarımı ödemek zorundayım." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, gözleri bileğimdeki saate takılıyor. "Hepimiz parayla doğmadık."

Dilimi ısırıyorum. Şimdi *para* -benim param- hakkında tartışmaya girmenin zamanı değil. "Hayatının geri kalanını neredeyse yaşanamayacak bir ücret karşılığında grafik tasarım yaparak mı geçirmek istiyorsun?"

"En azından bir çeşit sanat," diye karşılık veriyor. "Senin asistanın olmak herhangi bir yaratıcılığa sahip olmama izin vermez."

"Yanlış. Sanatın için zamanın olduğundan emin olacağım." "Peki benim *sanatım* ne Beck? Bildiğinden şüpheliyim."

"Resim yapmayı seviyorsun, Violet. Sorularını bitirdin mi?"

4

Margo

Kafamda o kadar çok kelime uçuşuyor ki, hiçbirini ağızımdan çıkmayı başaramıyorum. Çok sık olmaz ama beni nutkum tutuldu.

Beck'in gülümsemesi neredeyse yırtıcı. Verdiği cevabın beni şaşırttığını biliyor. Köşeye sıkışmış durumdayım ve kendimi bundan nasıl kurtaracağımı bilemiyorum. En sevdiğim yaratıcı uğraşımı hatırlamasını beklemiyordum. Özellikle de Carter ilişkimiz boyunca beni fırçayla hiç görmemiş olmasına rağmen insanlara hep resim yaptığımı söylediği için. Beck'in de öyle yaptığımı düşüneneğini varsaymıştım.

"Bana asistanın olmanın ne demek olduğunu anlat." Savunma pozisyonu almak için kollarımı göbeğimin üzerinde kavuşturmaya çalışıyorum ama bunun tek yaptığı sütyenimin tellerinin göğüs kafesime daha da batmasına neden olmak. Bunun yerine ellerim kucağıma kayıyor, gözlerim hâlâ Beck'i dikkatle izliyor.

"Fark eder mi? Pazartesi başlıyorsun." "Henüz kabul etmedim bile."

"Evet dememen aptallık olur. Maaşında önemli bir artış olacak ve buradan kurtulacaksın." Parmağını havada gezdirerek dikkatleri içinde bulunduğumuz cansız konferans salonuna çekiyor.

"Kahve yapmakta berbatım," diye karşı çıkıyorum. "Darla'ya sor."

"Bundan daha fazlası var..." Bir anlığına Beck gergin görünüyor. Bu bakış neredeyse ilk görüldüğü kadar çabuk silindi. Ama ne kadar hızlı olursa olsun, ben yine de gördüm.

"Ne oldu?"

Yanakları çukurlaşarak keskin elmacık kemiklerini daha da belirginleştiriyor. "Senden sadece asistanım değil, aynı zamanda

nişanlım."

Ben öne doğru eğilip şok içinde ona bakarken altımdaki sandalye gürültüyle inliyor. "Az önce ne dedin sen?"

"Biraz zor durumdayım"-kolundaki var olmayan bir tiftik parçasını karıştırıyor
-"çıkamaz," diye bitirdi sonunda. "Yardıma ihtiyacım var." "*Bana mı ihtiyacın var?*"

"Bir hata yaptım." Sesini düz tutuyor ama bana bakarken gözlerinde en ufak bir kırılma var. "Geçenlerde bir dedikodu sitesi benim hakkımda bir makale yayınladı ve bu makalede son bir ay içinde birçok farklı kadınla çekilmiş sayısız fotoğrafıma yer verildi. Hem de çok sayıda..."

Kaşlarım kalktı. Carter Beck'in hiç ilişki kurmadığından bahsetmişti. Bunu kardeşini iğnelemek için söylemişti. Geriye dönüp baktığımda Beck'in sahte sözler vermediğini görüyorum. En azından kadınlara bağlanmak istemediği konusunda *açık* sözlü, kardeşinin aksine. Carter bir söz verir ve arkandan onu paramparça eder.

"Peki bu beni nasıl ilgilendiriyor?"

"Yönetim kurulum üzgün. Bunun şirkete kötü yansıdığını söylüyorlar." "Neden? Özel bir hayatın olmasına izin var."

Gözlerini kırıştırıyor, dudaklarında hafif bir gülümseme. "İşler pek öyle yürümüyor Violet."

Bir bacağıma diğerinin üzerine atıyorum. "Hâlâ bu işe nasıl dahil olduğumu anlamaya çalışıyorum."

Parmakları masaya vurarak dikkatimi çekiyor. Uzunlar, parmak eklemlerinin etrafı biraz daha kalın. *İçimde nasıl hissedeceklerini merak ediyorum.* Gözlerimi hızla kırıştırarak başımı sallıyorum. *Bu da nereden çıktı şimdi?*

Zihnimin sadece yarısının beni dinlediğinden, diğer yarısının ise içime kaç tane sığdırabileceğini ve yine de zevkli hissettireceğini merak ettiğinden tamamen habersiz. Ben beynimi yeni patronumun, yani onun kirli düşüncelerinden kurtarmaya çalışırken Beck konuşmaya devam ediyor. "Bana en az bir yıl boyunca istikrarlı bir ilişki sürdürmem gerektiği söylendi, yoksa yatırımcıların tedirgin olacağından korkuyorlarmış. Kimse yüzü playboy bir milyarder tarafından kaleme alınan dergilerde yer alan bir şirkete yatırım yapmak istemez."

Gülümsememi geri alıyorum. "Akılda kalıcı bir şey."

Onaylamadığını belli eden homurtusunu gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. "Çoğu insana katlanamadığım gerçeğini hiçbir zaman saklamaya çalışmadım. Birine bir yıl boyunca tahammül etme düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Yani, *senin* dışında herhangi biriyle bir yıl..."

Kıçım neredeyse sandalyeden fırlayacaktı. Onu yanlış duyduğuma eminim. *Esprili bir yorum* yapmak istiyorum ama yüzündeki okunmaz ifade ağzımı kapatmama neden oluyor. Yorumumu geri çekiyorum, yüzünüzce bana bakışı karşısında afallıyorum.

"Birdenbire çıkmaya başladığımızı söylesek insanlar buna inanmaz. Ama... seninle asistanım olarak yakın bir şekilde çalıştığımızı ve bunun daha fazlasına dönüştüğünü söylesek inanırlardı."

"Şimdi mantıklı gelmeye başladı..."

"Bu şirketi satın aldım çünkü seninle tekrar bir araya gelmemiz için bir nedene ihtiyacım vardı - dolayısıyla artık 8-bit Güvenlik'in sahibiyim. Asistanım olarak benimle yakın çalışacaksın ve bir ay kadar sonra insanlara birbirimize aşık olduğumuzu söyleyeceğiz."

"Bu hızlı görünüyor."

Bana gülümsediğinde, neden bu kadar çok kadının onun ayaklarına kapandığını anlıyorum. Manyetik, parlak ama yırtıcı. Çekirdeğimi sıkmaya yetiyor çünkü *bana yönelik olmasını* hiç beklemiyordum. "Bildiğin zaman, bilirsin."

Sonra Beck Sinclair bana göz kırpmıyor ve o anda Tanrı'ya yemin ederim ki benden istediği her şeyi yaparım. Onun seksiliği sistemimde bir şok etkisi yaratıyor, bununla başa çıkmak için hiçbir donanımım yok.

"The bütün fikir görünüyor yüksek Gereksiz. Yapma. sen kendi Yönetim kurulunda oturduğunuz şirket ya da her neyse? Onlara gidip kendilerini becermelerini söyleyin."

Aslında yorumuma gülüyor. Bir şekilde ruhumu besleyen yüksek sesli, gırtlaktan gelen bir kahkaha. Tekrar duymak için her şeyi yaparım.

Düşünceli Beck Sinclair'i güldürdüm. Gülmekten midesi ağrıyana kadar bunu tekrar tekrar yapmak istiyorum.

Beck başını bana doğru sallıyor, gözleri geri dönen gülümsememe takılıyor. Dudaklarıma olan ilgisi, dalgın bir şekilde onları yalamama neden oluyor. "Bunu yapmayı milyonlarca kez düşünmüş olsam da, kendimi tam olarak adayabileceğim bir şey değil. Gördüğünüz gibi, şirketim söz konusu olduğunda tüm güç bende değil. Ne kadar istersem isteyeyim. Bunu temizlemeliyim yoksa önemli yatırımcıları kaybedeceğim. Bu almak istediğim bir risk değil."

"Ya kabul etmek istemezsem?"

Gülümsemesini bastırmak için dişlerini dudağına geçiriyor. Elini ağzının üzerinde gezdirerek yüzündeki gülümsemeyi silmeye çalışıyor ama pek işe yaramıyor. Eli tekrar koltuğuna düştüğünde bana sırtıtmaya devam ediyor. "Çok ikna edici olabilirim, Margo Moretti."

Beckham Sinclair benimle flört mü ediyor?

İlgileniyor muyum?

Hayır. Bu işin içinde olamam. Yıllarca kardeşiyle çıktım-sevdim.

Kötü, Margo.

Ama Tanrım, yüzündeki o sırıtışla, bu *kadar* kötü olmak *çok* iyi hissettirebilir.

Sessizim, hâlâ aklımın bir köşesinde bunun bir tür şaka olup olmadığını merak ediyorum. Destansı bir şaka yaptıkları bir tür reality TV programında mıyım? Bu kesinlikle Emma'nın zalim bir şaka olarak beni kaydedeceği bir şey.

Gözlerim ofiste gizli kamera izi var mı diye tarıyor.

"Yani önce asistanın, sonra nişanlın olacağım ve bir yıl sonra nişanlılığımızı bitirdiğinde kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp normale mi döneceğim? Herkes benden bıktığını mı düşünüyor? Hayır, teşekkürler Beck. Benden sana hayır."

"İnsanlara senin bitirdiğini söyleyebiliriz. Onlara ne söylemek istersen, ben söylerim." Sözlerini aceleyle söylerken durup neden bu gülünç planını kabul etmem için bu kadar uğraştığını merak ediyorum.

Yeterince uzun süre sessiz kaldım, sözlerini düşünürken ayağım halıya vuruyordu, o zaman sessizliği daha fazla açıklamayla doldurma ihtiyacı hissetti. "Sana Camden Hunter ile bir görüşme ayarlayacağım."

Ayağım hemen durdu. "Nasıl?"

"Yatılı okula birlikte gittik. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri."

Homurdanıyorum. "Arkadaşların olmasına şaşırdım. Bağlılık kuracak birine benzemiyorsun."

Kaşları mükemmel kırıksız alnında birbirine kenetleniyor. "Ben gayet iyi bağlar kurarım. Sadece kimlerle bağ kuracağım konusunda seçiciyim. Cevabınızın onunla bir görüşme yapmak istemediğiniz yönünde olduğunu mu varsaymalıyım?"

"Doğru tahmin ediyorsun. New York'un en seçkin sanat galerilerinden birinin sahibi olan Camden tarafından sırf onu tanıyorsun diye işe alınmak istemiyorum. Hayalimdeki işin bana verilmesini istemiyorum."

İşte orada, sadece gülüşünün sesiyle bile kalbimi çarptırıyor. Derin ve gürültülü, başımdan ayak parmaklarıma kadar hissedilen bir ses. "Camden'a karşı böyle bir gücüm olduğunu düşünmen çok hoş. Çekici ama acımasız biri. Seni işe alması için ona dizlerimin üzerinde yalvarsam da fark etmez. Bunu komik bulsa da, sevmediği birinin sanatına asla yer vermez. Ona çalışmalarını ve fikirlerini göstermen için sana bir röportaj ayarlayacağım ama ortaklığı sağlamlaştırmak sana ve yeteneğine bağlı."

Neden Beck'in dizlerinin üstünde olduğu düşüncesi beni sıcak ve rahatsız hissettiriyor? Burada klima var mı? Hava akımı olmadığından olmalı, zihnimde canlandırdığımdan değil.

Teklifini düşünürken gözlerim iğne ucu kadar küçüldü. Çizdiği tablo o kadar da kötü görünmüyor. Camden Hunter ile aynı odada bulunmak için ruhumu ya da hayati olmayan *herhangi bir* organımı satabilirim. Dünyaca ünlü iki sanatçının oğlu olarak kendi galerisini açtığı anda şehrin diline düşmesi gayet doğaldı. Camden'ın kendisi bir sanatçı olarak bilinmese de, var olan en iyi göze sahip. Çizimlerimden birine bile baksa, mutlu bir şekilde ölebilirim.

"Camden Hunter'ı tanıdığına inanamıyorum," diye yorum yapıyorum, sesim merak dolu.

Başparmağını dudağının üzerinde gezdiriyor, sık sık yaptığını öğrendiğim bir hareket. "Ona kahraman gibi taptığına inanamıyorum. Onu sivilceleri ve diş telleri varken tanıyordum."

Zihnim, Camden'ı sadece sanat eserlerini tespit etme konusunda çok yetenekli değil, aynı zamanda diş telleri ve sivilceleriyle bir sanat eseri olarak hayal etmeye çalışıyor. "Onu bu şekilde hayal etmeyi reddediyorum."

Beck umursamazca omuz silkiyor. "Bunu söylediğimi inkâr edeceğim ama o zamanlar istediği her kıızı elde edebilirdi, diş telleri falan."

Burnum kırıışıyor. "Bu daha iyi."

Beck'in büyük eli masanın üzerinde duruyor. Nedense sürekli parmaklarına odaklanıyorum. Bir elin arkasındaki damarları hiç bu kadar çok çizmek istememiştim. Çok seksiler ve nedenini anlamıyorum. Parmağımı üzerlerinde gezdirmek, koluna kadar takip etmek, hatta takım elbisesinin altında gizlenen deriyi hissetme lüksüne sahip olmak için kaşınıyorum.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Koyu, çarpıcı mavi gözleri bana odaklanıyor. "Teklifim hakkında daha fazla şey duymaya açık mısın?"

5

Beck

İnsanların ne düşündüğünü bilmek hiçbir zaman umurumda olmadı. Diğer insanların fikirleri hiçbir zaman ilgimi çekmedi. Ta ki karşımda oturan inatçı kadınla göz göze gelene kadar.

Yazlık evimizde minicik elini benimkine soktuğu anda, tokalaşırken parmaklarındaki sayısız yüzük avuç içlerimi tırmaladığında, benim hakkımda ne düşündüğünü bilmek istedim. Erkek arkadaşının ağabeyi hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. Bana adını bile söylememişti ve ona sormak istediğim sayısız soru vardı. Onunla tanışana kadar başka bir insan hakkında her ayrıntıyı bilmek istememiştim.

Sonra onu eskiz defterine bir şeyler çizerken gördüm ve beni nasıl gördüğünden daha çok bilmek istediğim tek şey o küçük defterine ne çizdiğiydi.

Hafta sonunun geri kalanında neredeyse hiç konuşmadık. Mümkün olduğunca ondan uzak durmaya çalıştım.

O hafta sonu bir gece hariç. O gece sonsuza dek aklımda kalacak.

Aynı derecede kötü bir şekilde, benimle tanıştığında ne düşündüğünü bilmek istedim. Aklından neler geçtiğini bilmek için yanıp tutuşuyorum.

Margo boğazını temizleyerek beni anılarımdan koparıyor ve dikkatimi tekrar ona veriyor.

Hayır demeye çoktan karar verdi mi? Fikrini değiştirmesi için tüm nefesimi kullandım.

Bunu düşünüyor mu? Buna degeceğinden emin olacağım.

Evet demeye karar verdi mi? Ona istediği her şeyi ve daha fazlasını vereceğim.

Ne yazık ki benim için, Margo kafasının hangi yöne gittiğini söylemiyor - en azından şimdilik. "Herhangi bir şeyi kabul etmeden önce bunun nasıl işleyeceği konusunda daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var."

"Tamamdır." Cevabım hemen geldi. Ayağa kalkıp masanın etrafında dolaşarak tam yanında duruyorum. Uzanıp takım elbise ceketimin düğmelerini açıyorum ve ceketimin düşmesine izin veriyorum. Ellerimi ceplerime sokup masanın kenarına oturuyorum. Bir santim yana kayarsam, dizi bacağıma degecek. İkimiz arasında bir tür bağ hissetmek için bunu yapmak istiyorum. "Başka ne bilmek istiyorsun?"

"Asistanınız olmak ne anlama geliyor? Peki diğerine ne oluyor? Onları kovuyor musunuz?"

Alay ettim. "Hayır. Polly görevine devam edecek ama New York'ta daha fazla kalacak. Sen de benimle birlikte New York'ta olacaksın ama gerektiğinde benimle seyahat edeceksin."

Görünüşe göre bunu yapmak için tüm hayatını bir kenara bırakıp Kaliforniya'dan New York'a taşınması gerektiğini yeni fark etmiş. "Taşınmam mı gerekiyor?"

"Ülkenin iki ayrı ucunda yaşarken birbirimize bağlı olamayız."

Alt dudağı kaşlarını çatarak dışarı fırlıyor. "Arkadaşlarım burada, New York'ta değil. Buraya hep birlikte taşındık. Onları bırakamam."

Ona buraya Carter için taşındığını hatırlatma isteğimi bastırıyorum.

"Onları oraya uçuracağım. Ya da seni buraya uçururum. Sen seç. Her zaman hazırda bekleyen personeli olan bir jetim var. Bunu kolayca hallederiz."

"Jetin mi var? Beklemede olan insanlarla mı?"

"Evet. Şu anda bir asfaltta bekliyor. Kaliforniya'dan olabildiğince uzak durmaya çalışıyorum. Kuzeydoğuyu daha çok tercih ediyorum."

Gülüyor. "Evet, tam New Yorklu havası var sende. Zengin, kendini beğenmiş ve huysuz."

Yorumunu görmezden geliyorum. Muhtemelen bunların hakaret olduğunu düşünüyor ama bu sıfatların benim üzerimde bir gücü yok. Ben kim olduğumu biliyorum. Değerlendirmesinde haksız değil.

New York ve ben birbirimize mükemmel uyuyoruz.

"Bunun işe yaramayacağına kendinizi ikna etmek için başka ne gibi nedenleriniz var?"

Margo dudaklarını birbirine sürtüyor, gözleri bedenlerimiz arasındaki az miktardaki havaya odaklanmış gibi görünüyor. Birbirimize dokunmamız için fazla bir şey gerekmiyordu, ikimizden birinin hafif bir hareketiyle vücutlarımız birleşecekti. "Bunun tamamen sahte olmasının bariz bir nedeni var. İnsanların bize inanmasını nasıl bekleriz? Arkadaşlarım bunun gerçek olmadığını anlayacak..."

"Onları öyle olduğuna ikna etmemiz gerekecek. Bunun işe yaraması için herkese ihtiyacımız var.

-Arkadaşlarım ve ailem de dahil olmak üzere birbirimize deliller gibi aşık olduğumuzu düşünüyoruz. Yönetim kurulum onları aldattığımı bilmemeli yoksa işler daha da kötüleşir."

Kendi kurduğum şirket üzerinde bu kadar kontrol sahibi olmam, yönetim kurulundaki insanların canını sıkmaya başladı bile. Yıllar önce yirmi beş yaşındayken şirketi sattığımda, parayı alıp CEO'luk görevini başkasına vermemi bekliyorlardı. Sintech Cyber Security'yi sadece satın ortadan kaybolmak için yaratmamıştım. Onu satmamın ve bir yönetim kurulu oluşturmamın tek nedeni, Sintech'in ne olmasını istediğime dair vizyonlarımın olmasıydı. Şimdi, ilgili tüm sosyal medya platformları veri güvenliği için benim kurduğum şirketi kullanıyor. Kabul etmek ne kadar kötü olsa da bunu tek başıma yapamazdım. Büyümek için kontrolün bir kısmını bırakmak zorundaydım. Ama hepsini değil. Eğer yönetim kurulu sakinleştiğime, "çapkın" hallerimin geride kaldığına inanırsa, yakamdan düşeceklerdi. Odak noktası benden ve özel hayatımdan uzaklaşacak ve olması *gereken* yere, şirkete geri dönecekti. Sosyal medya ortalama bir tüketicinin hayatında her geçen gün daha yaygın hale gelirken, tüketici verilerini nasıl güvende tuttuğumuz hakkında.

Margo sandalyesine geri oturdu. Kalçaları birbirine öyle sıkı kenetlenmiş ki, bunun nedenini merak ediyorum. "Ailen bizim hakkımızda ne diyecek Beck? Kardeşinin eski sevgilisiyle nişanlandığın için üzülmecekler mi?"

Alay ederek başımı sallıyorum. "Sana tapıyorlardı. Annem de babam da Carter'ın sana yaptıklarını duyunca çok üzüldüler. Seni tekrar görmeyi çok isterler ve artık benimle olduğun için bunu umursamazlar."

İnsanları okumakta, vücut dillerini incelemekte, kafalarından neler geçtiğini tam olarak bilmekte harikayımdır. Birine neredeyse hiç tahammül edemesem bile onu okuma yeteneğim Margo ile sona eriyor. Yüzündeki ifadeyi çözemiyorum. Endişeli görünüyor, ama dudaklarını bir araya getirişinden, onu yavaş yavaş ikna edip edemediğimi merak ediyorum.

"Carter'ı üzme çalışmıyorum."

Çenem sıkıştı. Sandalyesini aniden ters çeviriyorum, sırtı artık konferans masasına dönük. Şok içinde bana bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Alanını daraltarak, göz göze gelene kadar vücudumu alçaltıyorum. "Onun adını bir daha söylersen seni bu masanın üzerine yatırır ve söyleyebileceğin tek isim benimki olana kadar seni beceririm. Benimle o kadar dolu olacaksın ki daha önce kimi düşündüğünü bile hatırlamayacaksın."

Göğsü inip kalkıyor, göğüsleri ceketimin yakalarına sürtünüyor. "*Onu* üzmeye çalışmıyorum..." diye düzeltiyor. Sesi zoraki çıkıyor, sanki tonunu dengede tutmaya çalışmak için her şeyini harcıyor.

Bu ikimiz için de geçerli.

Deri kolçaklar sıkı tutuşumun altında inliyor. Sırtım gerildi ve çekilmem gerektiğini biliyorum. Eğer biri bu kapıyı açarsa, Margo ve beni şüpheli bir pozisyonda bulabilir. Burada aramızda uygunsuz bir şey olmadı ama az önce ağzımdan çıkan kelimeler uygun olmaktan çok uzaktı.

"Bunu söylememeliydim." Sözlerim hissettiklerimle tamamen çelişiyor. Dudaklarını öpmek ve bir daha kardeşimin adı geçmeyene kadar yalamak istiyorum.

"Beck," diye nefes alıyor. Dili Eros'un yayını yalamak için dışarı çıkıyor. Bizim için yaptığım bu planı daha o kabul etmeden mahvedecek bir şey yapmadan önce kendimi ondan koparmak zorundayım.

"Bu uygunsuzdu. Özür dilerim, Margo." Yüz hatlarım kayıtsız bir ifadeye büründü. Kendimi toparlamam gerekiyor. Kimse bana ulaşamaz ve bunu böyle tutmayı unutmamalıyım. Söz konusu o olduğunda bile. "Onun adını söylememize gerek olmadığı konusunda anlaşalım, tamam mı? O hayatına devam etti. Çoktan aldattığı yeni bir kız arkadaşı olduğundan oldukça eminim. Umursamayacaktır."

Bir an için Margo üzgün görünüyor. Sık kafalı kardeşime karşı hâlâ bir şeyler hissediyor olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Bunun değişmesi gerekecek. Onu rahatlatmak için hiçbir hamle yapmadım. HR'nin nefesini ensemden hissetmeme neden olacak bir şey yapmadan önce, aramızda hatırı sayılır bir mesafe kalacak şekilde, onun üzerinde durmaya devam ediyorum.

"Eğer bunu yapacaksak, kurallara, şartlara ya da hangi süslü kelimeyi kullanmam gerektiğini bilmiyorum ama bir *şeye ihtiyacımız var*. Bunu düşünebilmem için aynı fikirde olduğumuzu bilmem gerekiyor."

"Bana şartlarını söyle, Margo."

6

Margo

Dışarıdan bakıldığında, en azından derli toplu görünmeyi umuyorum. Beck artık kişisel alanımda değilken, pahalı kolonyasının baharatlı kokusu duyularımı ele geçirirken, doğru düşünmeye çalışıyorum ama korkunç bir şekilde başarısız oluyorum. En azından normal görünmeye *çalışıyorum*. Ama içten içe çıldırmak üzereyim.

Aklımdaki tek şey Beck'in sözlerinin sürekli tekrarlanması. Bu masanın üzerine eğilmiş, onun beni arkamdan almasının nasıl bir his olacağını merak eden zihinsel görüntüm. Bunlar *kesinlikle* aklımdan geçirmemem gereken düşünceler - özellikle de eski sevgilimin daha seksi ağabeyi olan yeni patronum hakkında. Görünüşe göre onunla sahte bir nişanlı maskaralığına katılmak üzereyim; ayrıca şu anda ikimiz ve bu masa hakkında kirli düşüncelerim var. Hepsi *berbat bir* fikre eşit.

"Tekrar utanmak istemiyorum Beck," diyorum, sesimi alçaltarak sabit tutmak için elimden geleni yapıyorum. İhtiyacım olan son şey sesimin onun sözlerinin üzerimde yarattığı etkiyi ele vermesi. "Car-" olduğu ortaya çıktığında herkes bana acınacak haldeymişim gibi baktı.

Neredeyse ağızımdan kaçırıp yasak ismi söyleyecektim ama hemen kendimi düzelttim

-*"Kardeşin* beni yıllarca aldattı. İnsanlar nişanlı olduğumuzu düşünecekse, seni başka kadınlarla göremezler. Bir daha böyle utandırılmayı reddediyorum - aramızda sahte bir şey olsa bile."

"Sana bunu yapmam Margo" derken gözlerinde en ufak bir aldatma belirtisi yoktu. Senden başka kimse benimle görünmeyecek."

Sözlerinden midem açıklanamaz bir şekilde bulanıyor. Bu çok *trajik*. Carter beni o kadar mahvetti ki, yakında evleneceğim kişinin

Sahte nişanlı, biz sahte nişanlıyken başkasıyla görünmeyeceğine söz verir.

Erkekler. Size gerçekten bir numara yapabilirler ve bunu yaptıklarını bile umursamazlar.

"Senin... *ihtiyaçların* olduğunu biliyorum," diye başlıyorum, kelimelerle boğuşarak. Artık bu tren enkazı konuya kendimi adamıştım, bu yüzden yanaklarımın kızarmaya başladığını hissetmeme rağmen yürümeye devam ediyorum. İstemeden de olsa gözlerim takım elbise pantolonunun kasıklarına kayıyor ve yanaklarımı kaplayan kızarıklık daha da artıyor. "Bunları biriyle *görüſmen* gerektiğini anlıyorum ama eğer bunu yaparsak, bunun herkese açık olmasını istemiyorum. Başka kimsenin senin bu ihtiyaçlarını karşıladığını bilmesini istemiyorum. Aynı şeyi benim ihtiyaçlarım için de yapacağıma söz veriyorum." İhtiyaç kelimesinin utançtan kızarmama neden olabileceğini hiç düşünmemiştim ama işte buradayım, domates gibi kızarmışım.

Beck'in burun delikleri alevlendi. Gözlerindeki öfkeli bakış, bakışlarımı korku içinde ondan uzaklaştırıyor. Birden, iki güçlü parmağı çenemden tutuyor ve başımı yukarı bakmaya zorluyor. Yüzü öfkeyle sertleşirken parmak uçları yanaklarıma batıyor. "Sen benim nişanlımken başka bir adamın seninle ilgilenmeyi aklından bile geçirmesine izin verirsen onlar ölmüş sayılır." Sesi fokur fokur kaynıyor. Bu öfkenin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama içimde bir şeyler yapıyor.

Cevap olarak ona ne söyleyeceğimi düşünürken dudaklarım aralanıyor ve tekrar kapanıyor. Çenemi sıkıca kavırıyor, tepkimi dikkatle izlerken gözleri kısılıyor.

"Margo," diyor Beck sıkılmış dişlerinin arasından. Çenesinde bir kas tıkrıyor. Bunu görebilmemin tek nedeni yakınlığımız. Acaba her zaman böyle tüyleniyor mu, yoksa sadece öfkeyle dolduğunda mı böyle oluyor?

Öğrenmek zorundayım.

"Bana anladığını söyle," diyor, sesi gergin.

"Neyi anladın?" Beynim lapa gibi olmuş bir halde soruyorum. Ona bu kadar yakın olduğum için kelimeler kifayetsiz kalıyor. Onun kokusu, vücudundan yayılan ısıyı hissetmek, gerçekten de yaydığı ezici varlık.

Elini çekmeden önce başparmağı elmacık kemiğime hafifçe dokunuyor. Kolları göğsünde savunma pozisyonunda çapraz duruyor. Bu hareket, pazularının etrafındaki kumaşın kıvrılmasına neden oluyor; özel dikim takım elbise, şişkin pazularına neredeyse *fazla* uygun. "Eğer bunu kabul edersen, başka kimse olmayacak.

hayatında, Margo. Bir yıl boyunca ya da ne kadar sürerse sürsün, sen benimsin."

Hâlâ dün gece içtiğimiz şaraba kötü bir tepki verip vermediğimi merak ediyorum. Ya da belki bir çeşit ateşli rüya görüyorumdur? Şu anda olanların bir açıklaması olmalı. Bu gerçek hayat olamaz. Beckham Sinclair benden sahte nişanlısı olmamı istiyor olamaz. Sahte de olsa onunla özel olmam için beni zorluyor olamaz. Alternatif bir gerçeklikte yaşıyorum. Beck'in "benimsin" dediğini duymak gerçek değildi.

Ama öyleydi. Öyleydi. Bunların hepsi çok ama çok gerçek.

Bu her kadının rüyasıdır ve ben sadece yakalamanın ne olduğunu öğrenmeyi bekliyorum.

Sandalyede vücudumu dikleştirip bir bacağımı diğerinin üzerinden geçiriyorum. "Eğer ben bunu kabul ediyorsam, sen de kabul etmek zorundasın. Sen başka kadınlarla birlikte olacaksan benden başkalarıyla birlikte olmamamı beklemen adil değil."

Çivit mavisini gözleri parlıyor ama *neyle* parladığını tam olarak kestiremiyorum. Arzu demek istiyorum ama bu fikir çok saçma. Beck istediği kadını kolayca elde edebilir. Bana böyle bir arzuyla bakmasının imkânı yok. "Sadece sen, Margo. Senden başka kimse yok."

Kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyor. Birkaç dakika önceki kadar yakınımda bile değil ama varlığını hâlâ her yerde hissediyorum. Durumun kontrolünü kaybediyorum ve kalbim onu istemek gibi aptalca bir şey yapmadan önce kontrolümü yeniden kazanmam gerekiyor. "Başka bir kuralım daha var," diye aceleyle ayağa kalkıyorum çünkü oturmuş ona bakıyor olmak tuhaf hissettiriyor.

Topuklu ayakkabılarla ayakta dururken bile ona bakmak için boynumu eğmek zorunda kalıyorum ve konferans masasına yaslandığı için tam boyunda bile değil. "Aydınlat beni," diye kestirip atıyor.

Aramızı işaret ediyorum. "Aramızda hiçbir şey olamaz. Çizgiler bulanıklaşamaz. Öpüşmek *ya da* başka bir şey yok," diye ekliyorum sonradan.

Gülüşi beni şaşırtıyor ve sıçramama neden oluyor. "Oh, Margo. Birçok insanı ikimizin nişanlı olduğuna ikna etmemiz gerekecek. Kesinlikle öpüşmemiz gerekecek. *Başka bir şeye* gelince" -alaylı bir şekilde söylüyor, sanki kelimeler tırnak içindeymiş gibi- "Seni temin ederim ki sen yalvarmadıkça sevişmeyeceğiz."

Beck "*sikişmek*" kelimesini nasıl bu kadar ateşli hale getirmeyi başarıyor bilmiyorum ama o her söylediğinde kendimi kalçalarımı daha da sıkarken buluyorum.

Gözlerim kısıldı. "Bunun olmayacağına söz verebilirim, o yüzden sorun yok. Öpüşmek için belki."

Sırtışı bir meydan okuma gibi geliyor. "Bu konuda endişeli değilim. Er ya da geç öpüşeceğiz. Ve güven bana, bunu sadece gösteriş için yapmak istemeyeceksin."

Homurdanıyorum. "Kendini çok beğenmişsin. Böyle bir şey olmayacak." Kelimeleri söylerken bile, her hecesine inanç katarak, bakışlarımı onun dolgun dudaklarında buluyorum. Onu hiç öpmeden, Beck Sinclair'i öpmenin onunla yatmak gibi olacağından eminim. Onun öpücüğü günahkârca olurdu. Bana hiçbir erkeğin başaramayacağı şeyler yapardı. Tüm bunları onun tarafından hiç dokunulmadan biliyorum.

Aramızda hiçbir şey olmamasının sebebi bu.

Dilini tıkırdatıyor. "Asla asla deme, Violet."

"Asla," diye cevap veriyorum hemen, kelimeyi uzatarak anlatmaya çalışıyorum.

Beck bir deri ayakkabısını diğerinin üzerine geçiriyor, ayakları artık bileklerinden çapraz. "Şimdi bunu bir oyun haline getiriyorsun. Bu da seni öpmekle daha çok ilgilenmeme neden oluyor."

Parmaklarımı şıklatıyorum ve şu anda aramızda her ne oluyorsa kısa kesiyorum. "Anlaşmaya geri dön Beck."

Parmağını konferans masasının ahşap tablasında gezdiriyor. Parmağını yüzüne götürdüğünde, parmak ucunu kaplayan az miktardaki toz karşısında dudağı yukarı kalkıyor. "Evet demekten seni alıkoyan başka bir şey var mı?"

"Hemen hemen her şey," diye karşılık veriyorum.

Beck iç çekerek isteksizliğimden rahatsız olduğunu belli ediyor. Yoksa öfke mi? Belki ikisinden de biraz. Bileğini kaldırıyor, bu hareket takım elbisesinin kolunu geri çekerek saatini gösteriyor. Saati kontrol ediyor, gözleri telaşla hafifçe açılıyor. "Bak Margo, burada bulunduğumuz süre içinde bir toplantıyı kaçırdım ve bir diğerini de kaçırmak üzereyim. Evet demen için ne gerekiyor?"

Dudaklarımı birbirine sürterek sorusuna nasıl cevap vermek istediğimi düşünüyorum. Eğer kendime karşı dürüst olursam, evet demeye düşündüğümünden çok daha hevesliyim. Bunun nedeni Beck'in nişanlısı olmanın nasıl bir şey olacağını tamamen merak etmem olabilir, hatta sahte bile olabilir. Belki de içten içe Carter'ın bana yaptıklarından dolayı sırf onu kıskandırmak için evet demek isteyecek kadar acı çekiyorum. Gerçi kıskanması için beni umursaması gerekirdi ve ben

Bir aile davetine Beck'in nişanlısı olarak katılmamın onu duygulandırıp duygulandırmayacağını bile bilmiyorum.

Beni engelleyen başlıca şeyler arkadaşlarımdan ayrılmak ve Beck'le sahte nişanı bitirdiğimizde olacakları düşünmek. Teklifini kabul etmek için, nasıl uygun görürsem öyle halledebileceğimizi söylediğinde ona güvenmek zorundayım.

"Ben gerçekten beklemeyi seven bir adam değilim."

Ona hayır demem için aklımda bir sürü sebep var. Her şeyden önce, kardeşinin yaptığı şey yüzünden hâlâ incinmiş durumdayım. Sahte bile olsa başka biriyle ülkenin öbür ucuna taşınmak muhtemelen en iyi fikrim olmazdı.

Ama New York'u *seviyorum*.

Kalbim oraya ait. Kaliforniya'ya geldim çünkü Emma ve ben buradan iş teklifi aldık. Kendime buraya taşınmadığımı çünkü Carter'ın da burada iş bulduğunu söyledim ama kendime karşı dürüst olursam, onun için burada bir iş istedim. Winnie de beni takip etti çünkü o Winnie. Ailesinin sahip olduğu parayla her yere gidebilir, her yerde yaşayabilir.

New York'ta kalsaydım ne olurdu diye hep merak etmişimdir. Kaliforniya'ya taşındığım için pişman değilim ama ben Batı Yakası için yaratılmamışım. Şimdi oraya geri dönme şansım var, ama sadece geri dönmekle kalmayıp sanatımı Camden Hunter'a gösterme şansım da var. Bu hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsat. Bunu yapmak için bir yıl boyunca Beck'in nişanlısı gibi davranmam gerekiyor.

"Eğer kabul edersem, bunu benim şartlarımla yapacağız Beck. Eminim yeni kurallar gelecektir ve maskaralığımız çoktan başlamış olsa bile bunları kabul edeceğini bilmem gerekiyor."

Sözlerimi bir dakika boyunca düşündü. Umutsuzca ihtiyaç duyduğu kontrolün bir kısmından vazgeçmeyi kabul etmenin onu öldürdüğünü söyleyebilirim. Bakışları bana odaklanırken ellerini ceplerine sokuyor. "Anlaştık."

"O zaman anlaştık," diyorum, bu karardan pişmanlık duyup duymayacağımı merak ederek.

Ellerini birbirine sürterek boyuna göre ayağa kalkıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatması sadece iki adımını alıyor. Bana bakarken yüzü bir kez daha tamamen işle maskelenmiş. Takım elbisesinin gizli cebine uzanıp bir kartvizit çıkarıyor. Kartı işaret ve orta parmağının arasına sıkıştırıp aramızda tutuyor.

Ona baktım, kafam karışmıştı. Eğer o benim sahte nişanlım olacaksa, neden bir kartvizit alıyorum? Bence biraz resmi görünüyor.

Kartı göğsüme doğru iterek, "İrtibatta olacağız," diyor. Bana kabul etmekten başka seçenek bırakmıyor.

Ve başka hiçbir veda sözü, teşekkür ya da veda bile etmeden Beck beni konferans salonunda yapayalnız bıraktı.

Tek düşünebildiğim *az önce neyi kabul ettiğim?*

7

Beck

Margo ile görüşmemin üzerinden iki gün geçti ve iki gün boyunca telefonuma bakıp aramasını bekledim.

Önümüzdeki Pazartesi günü başlaması gerekiyordu ama bugün Cuma sabahı. En azından önümüzdeki birkaç günün neye benzeyeceğine dair daha fazla ayrıntı bilmek isteyeceğini düşünmüştüm.

Kartımı kaybetmiş olabileceği sonucuna vardım. Herhangi birinin benimle iletişime geçmesini bilerek zorlaştırıyorum - telefonumun aramalarla veya mesajlarla aşırı yüklenmesini istemiyorum. Zavallı kız bana ulaşmakta zorlanıyor olmalı.

Bir sanal toplantıyı daha bitirirken dudaklarımdan uzun bir iç çekiş dökülüyor. Son birkaç gün, Margo'nun çalıştığı şirketi kendi şirketime entegre etmek için telefon üstüne telefon görüşmeleri yapmakla geçti. Şirketi satın aldığımda bu kadar fazladan iş beklemiyordum, ancak bunun temel nedeni gerçekten yararlı olabileceği yollar bulmamızdı. 8-bit'in sahip olduğu ve Sintech'in sosyal platform veri şifrelememizin bazılarını iyileştirmek için kullanabileceği özel algoritmalar var. Bize en iyi şekilde hizmet etmesi için 8-bit'in biraz elden geçirilmesi gerekecek, buna o berbat logodan kurtulmakla başlayacağız, ancak satın alma *tamamen* boşa gitmedi.

Sandalyemde gerinerek, Pazar sabahına kadar kalacağım otelin çatı katı süitinden manzarayı seyrediyorum. Huzur anım, telefonumun titreşiminin masaya çarpmasıyla çabucak bozuluyor. Hevesle elime alıyorum, ekranda bilinmeyen bir numara görmeyi bekliyorum -Margo'nun. Onun yerine asistanımın adının bana baktığını görüyorum. Kaşlarımı çatarak cevap verdim. "Evet?" Selamlama zahmetine girmeden kestim.

"Günaydın," diyor Polly, sesi her zamanki gibi neşeli. Kadın benim annem olacak yaşta, hatta kendi annemden bile yaşlı, ama sanki dünya onu yıllar içinde sertleştirmemiş gibi görünüyor. Öte yandan ben, her gereksiz görüşmede akıl sağlığımın elimden kayıp gittiğini hissedebiliyorum. Polly bana yıllarca nasıl katlandı bilmiyorum ama içten içe bunun için minnettarım. O harika bir asistan, ne istersem isteyeyim her zaman işini yapıyor. Bu sabah sinirliyim çünkü Margo henüz benimle iletişime geçmedi.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, ses tonumdaki sertliği biraz yumuşatmaya çalışarak.

Sonraki on beş dakika boyunca, Polly ve ben üzerinde çalışmamız gereken detayları konuştuk. Tüm bu süre boyunca aklım başka yerlerdeydi. Elimizdeki önemli konuları tartışırken bile Margo'yu düşünmeden edemiyorum. Sonunda, iyi bir durma noktasına geldik. Polly etkili biri. New York'tan bile işleri kontrol altında tutabiliyor, böylece ofis dışında olduğumda bile işlerin sorunsuz yürüdüğüne güvenebiliyorum.

O telefonu kapatmadan önce aklıma bir fikir geldi. Ayağa kalkarak telefonu hoparlörden çıkardım ve kulağıma götürdüm. Odama koşarken ayakkabılarım çatı katı süitinin mermer zemininde tıkırdıyor. "Polly?"

"Evet, Bay Sinclair?"

Ceketi askısından alıyorum, takım elbise otel personeli sayesinde yeni buğulanmış. Kollarımı ceketin kollarına geçirirken telefonu yanağımla omzum arasına sıkıştırıyorum. "Günün geri kalanı için programımı temizle. Bir işim çıktı."

"Ne?" diye soruyor, şaşkınlığını gizlemeden.

Komodinine doğru yürüyorum, telefonumu üzerine koyuyorum ve tekrar hoparlöre alıyorum. "Bugün bir işim çıktı Polly," diye açıklıyorum, gümüş kol düğmelerimi alıp yuvalarından geçirirken. "Lütfen planladığım tüm görüşmeleri yeniden planla. Ya da onları Brian'a ver; benim katkım ya da onayım gereken her şeyi bana bildirebilir. Toplantılardan herhangi biri e-postaya dönüştürülebiliyorsa, bunu yapın. Günün büyük bölümünde bana ulaşmak zor olabilir."

Polly daha fazla soru sormaması gerektiğini bilecek kadar uzun süredir benimle çalışıyor. "Halledeceğim Bay Sinclair" demeden önce ani değişikliğimden hoşnut olmadığını belli edecek kadar cesurca iç geçiriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum telefonu

kapatmadan önce. Hazır olduğumda

asansöre doğru koşuyorum.

Olmam gereken bir yer var. Görmem gereken biri var.

8-bit Security'nin lobisine adım attığımda, yalnız güvenlik görevlisinin dikkatini binada yürüyenlerden çok telefonundaki oyuna verdiğini görüyorum. Gürültülü ayak seslerim onu oynadığı uygulamadan koparıyor. Beni görünce neredeyse yerinden sıçırıyor, sonra bir elini göğsüne bastırıyor ve derin bir nefes alarak omuzlarını aşağı yukarı hareket ettiriyor.

"Bugün sizi beklemiyorduk Bay Sinclair," diye bağılıyor aceleyle. Şimdi ona yakın durduğumda, kahvaltıdan kalan kırıntıların hâlâ büyük biyığına yapışmış olduğunu görüyorum. Kablosuz faresinin yanında yağ lekesi olan bir kâğıt havlu duruyor, az önce yediği hamur işinin kırıntıları da etrafına saçılmış. Klavyesini karıştırıyor ve dayanılmaz derecede uzun bir dakika boyunca nefesinin altında mırıldanıyor.

Sabırım tükeniyor, masanın üzerine eğiliyorum. "Bak" -gözlerim bir isim etiketi bulana kadar üniformasını tarıyor- "Barry, ikimiz de burada en yüksek güvenlik iznine sahip olduğumu biliyoruz. Bana bir misafir kartı basmakla uğraşmamıza gerek olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

Barry öksürüyor, bana bakıyor, gözleri panik dolu. "Efendim, bu bir sınav mı?" diye ciyaklıyor. "Geçiş izni olmayan kimseyi içeri almamam gerekiyor." Tekrar bilgisayarına bakıyor, birkaç şey daha yazıyor. Elini kaldırıp bilgisayar kulesinin yan tarafına vuruyor. Az önce bilgisayarını tokatlamasını izlediğimi fark edince gözleri büyüdü.

Yutkunarak ona bakıyorum. "Barry," diyorum sıkıca. "Bu lanet şirketin sahibi benim. Yukarı çıkacağım ve aklanmakla uğraşmayacağım. Anladın mı?"

Başını sallarken emin görünmüyor. Adama tartışacak fazla alan bırakmıyorum.

Ofisin cam kapılarından içeri girdiğimde insanlar bana tuhaf tuhaf bakıyor. Darlene, ya da en azından ben Darlene olduğuna *inanıyorum*, *kabinler* denizine yaklaştığımı görünce yerinden sıçradı. "Bay Sinclair, bugün sizi beklemiyorduk."

Ona bir saniye bile bakmadım. "Her seferinde uğrayacağımı bildirmem gerektiğinin farkında değildim."

Gözlerim masalarında çalışan herkesi tararken, ben bölmelere girip çıkarken o da beni yakından takip ediyor.

"Hayır, efendim, sadece emin olmak istedim-"

Aniden dönerek önünde duruyorum. Bana bakarken ağzı açık kaldı. Bana gülümsemeye çalışırken bile, ağzı hala dönüyor

kaşlarını çattı. "Beni takip etmene gerek yok, Darlene. Bundan sonrasını ben hallederim." Bileğimin basit bir hareketiyle onu kovuyorum.

İlk başta, ipucunu anlamadı. Arkasını dönmesi için havada kışkırtıcı bir hareket yapmam gerekti, masasına doğru ilerlerken omuzları gergindi.

Artık Darlene'le uğraşmak zorunda olmadığım için geniş ofis alanını tarıyorum, gözlerim sadece ve sadece tek bir kişiyi arıyor.

İşte orada.

Margo'nun sırtı bana dönük. Uzun saçları sırtına kadar dökülüyor, dalları düz bir şekilde tutturulmuş. Kalçasını masaya dayamış, biriyle sohbet ediyor. Onu dinleyen kadın, söylediği şeye kendini kaptırmış durumda. İkisi de ofisin sessizleştiğini fark etmeden önce durup birkaç dakika Margo'yu izliyorum, hepsinin endişeli gözleri üzerimde.

Anlıyorum. Patron ortaya çıktığında herkes aklını kaçırıyor. Sanki çalışmayı unutuyorlar. Ya da belki de çalışmakta hiç iyi değillerdir. Umarım, işin iyiliği için, bu ilkidir. Şanslılar ki uzun süre kalmayı planlamıyorum. Margo işbirliği yaptığı sürece.

Onunla bir ya da iki şekilde gidebilir.

Margo elleriyle hareketli bir şekilde konuşuyor. Daha yakından incelendiğinde, bir şeyi kavradığı görülür. Elindeki bobblehead havada sallanıyor. Bir noktada, iş arkadaşı kafasına bir şey çarpmaması için hafifçe sola doğru adım atmak zorunda kalır.

Dudağım eğlenerek seğiriyor. Ayaklarımın aramızdaki mesafeyi yemesi uzun sürmüyor. Margo'nun arkasında duruyorum. İş arkadaşı beni hemen fark etti. Donup kalıyor, eli kısa sarı saç tellerine yapışıyor.

"Margo," diye tıslıyor iş arkadaşı, aceleyle saçını düzeltme işini bitiriyor.

"Konuşmam bitmedi!" Margo sinirli bir şekilde bobblehead'i kabin rafına koyarak azarlıyor.

Nash Pierce mı o?

Sarışın şakacı bir şekilde gülümseyerek kaşlarını kaldırıyor. "Mar, eve gidene kadar bu konuşmayı kesmeni tavsiye ederim. Arkanda biri duruyor ve oldukça sinirli görünüyor." Sarışın -belki de oda arkadaşı- sesindeki eğlenceyi gizlemiyor.

Margo hemen topuklarının üzerinde dönüyor, gözleri bana takıldığında şişkin dudakları aralanıyor. Beni aşağı yukarı süzdüğünde, gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Beck?" diye nefes nefese kalıyor. Yeşil gözleri yüz hatlarımın üzerinde gezinirken irileşiyor. Sanki gerçekten burada olup olmadığımı ya da hayal gücünün bir ürünü olup olmadığımı anlamaya çalışıyor.

"Beck *bu mu*?" Kız fısıldamaya çalışıyor ama daha çok bir bağırış gibi çıkıyor. "Bana yeni patronumuzun *böyle* göründüğünü söylememiştin!"

Margo kıza doğru pis bir bakış fırlatır. "Kapa çeneni, Emma. Ona bakmak o kadar da özel değil."

Birkaç kabin öteden biri kahkahayı patlatır. Hemen öksürerek kahkahalarını gizlemeye çalışırlar ama artık çok geçtir. Margo onlara pis bir bakış atıyor ve nefesinin altında tutarsız bir şeyler mırıldanıyor.

"Kendine yalan söylemeyi bırak," diye mırıldanıyor iş arkadaşı -Emma-. "Bu gördüğüm en yakışıklı adam." Elinde tuttuğunu şimdi fark ettiğim bir elmayı ısırıyor. Yüksek sesle çığnıyor, beni aşağı yukarı süzmekten çekinmiyor.

"Sanırım senden nefret ediyorum," diye tersliyor Margo, arkadaşı olması gereken kişiyi odacık boşluğundan iterek. Arkadaşı topuklarını yere vurarak ona karşı koyar. Margo, Emma'dan daha küçüktür ama yine de onu birkaç metre hareket ettirmeyi başarır.

Dakikalar önce elinde salladığı bibloya dokunmak için uzanıyorum. Kafa bir aşağı bir yukarı sallanırken, sıkılmış bir ifadeyle ona bakıyorum. "Çok mu çalışıyorsun?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

Alay ederek omzunun üzerinden bilgisayar ekranına bakıyor. "Sen içeri girmeden önce Emma'yla yeni bir tasarım üzerinde çalışıyorduk."

"Öyle mi?"

"Evet," diye cevaplıyor kendinden emin bir şekilde.

Emma avucunu alnına vurarak dramatik bir şekilde inliyor.

Gözlerim bilgisayar monitörüne, yanıp sönen giriş ekranına kayıyor, Margo'nun bırakın bir tasarıma bakmayı, sabah için giriş bile yapmadığının kanıtı gün gibi ortada.

"Giriş bile yapmamışsın, Mar." Emma Margo'yu omuzlarından tutarak, yalanının kanıtıyla yüz yüze gelene kadar döndürür.

"Oh..." Sadece profilini görebiliyorum ama irkildiği belli oluyor.

Margo elini kot pantolonunun arka cebine sokarken tekrar bana doğru dönüyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben gidip işe koyulacağım," diye mırıldanıyor Emma. Kendi masasına koşarken parmakları vedalaşmak için kıpırdıyor.

"Beni görmezden geliyorsun," diyorum kaşlarımı çatarak. Bu kadın beni ikinci kez görmezden gelme cüretini gösteriyor. Bu bir daha olmayacak bir şey.

"Birini görmezden gelmek için önce aramaları gerekir."

"Size kartvizitimi verdim. Nadiren dağıttığım bir şey olduğunu da eklemeliyim. Aramaman beni görmezden gelmen kadar iyi." Gözlerimin çalışma alanında gezinmesine izin verdim. Burada uzun süredir çalışan biri için çalışma alanı oldukça sıkıcı. Konuşabileceğim gibi değil. Ofisimin duvarlarındaki tek şey çerçevelenmiş diplomalarım. Ama ben böyle şeyleri severim; temiz ve sade.

Margo bana temiz ve sade bir tip gibi gelmiyor. Vahşi ve kaotik görünüyor, her şeyin dağınık ve düzensiz olmasını seven biri. Masasının bakımsız olduğunu, sanat eserlerinin uyumsuz raptiyelerle asıldığını hayal etmiştim. Masada birinin çalıştığına dair tek işaret, gelişigüzel yerleştirilmiş kahve kupaları.

Omuz silkiyor. "Konuşmak istersen ararsın diye düşündüm."

Ona gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. İtiraf etmek istediğimden daha fazla sinirime dokunuyor. Beni aramamasının beni rahatsız etmemesi gerekirken, telefonumun neden diğer hattan onun sesiyle çalmadığını düşünmekten uykularım kaçtı.

Derin bir nefes alarak masasının altında duran çantasını gösteriyorum. "Eşyalarını topla. Biz gidiyoruz."

Kendini sert göstermeye çalışırken kollarını göğsünde kavuşturuyor. Ama işe yaramıyor. Aksine, bu pozla sinir bozucu derecede sevimli görünüyor, kaşları birbirine kenetlenmiş, kötü bir ifade gibi görünmesi gerekiyor. "Çalışmak zorundayım."

Kaşlarımdan biri kalktı. "Artık benim için çalışıyorsunuz, hatırladınız mı Bayan Moretti?"

"Farkındayım," diye karşılık veriyor.

Gülümsüyorum, ona bir adım daha yaklaşıyorum. Aramızda hâlâ sağlıklı bir mesafe var. Tüm gözlerin bize odaklandığını fark edince, kulağının dibinde konuşurken sesimi alçaltıyorum. "Yeni asistanım olarak bulunman gereken yerler var."

"Henüz Pazartesi değil," diye sinirli bir şekilde belirtiyor.

Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi içime çekerken gözlerim yarıklara dönüşüyor. "Fikrimi değiştirdim. Bugün sana ihtiyacımız var. Hemen şimdi."

"Çalışıyorum."

"Evet. Benim için. Ben sabırlı bir adam değilim Margo. Eşyalarını toplayıp benimle lobide buluşmak için beş dakikan var. Beni bekletme."

Yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi sildi. Onun yerine yüzü öfkeyle birbirine yapışıyor. "Seni bekletirsem ne olur?"

Yüzündeki gülümseme ölümcüldür. "Öğrenmek isteyeceğini sanmıyorum."

Tüm bu insanların önünde yapmamam gereken bir şey yapmadan önce oradan ayrılıyorum. Kapıdan çıkarken sinir bozucu sekreter ayağa kalkıyor, peşimden gelirken neredeyse iğrenç ayakkabılarına takılıp düşüyordu. "Sizi tekrar ne zaman bekleyebiliriz, Bay Sinclair?"

Bana kalsa, asla.

"Darlene," diye başlıyorum dişlerimi sıkarak. Bir dakika çoktan geçti. Margo acele etse iyi olur, yoksa bizi geciktirirse umduğundan fazlasını bulacak.

"Adım Darla, efendim," diye düzeltiyor. Sesi genizden geliyor. Onun konuşmasını uzun süre dinlemeye kim nasıl dayanabilir merak ediyorum.

Adının ne olduğu umurumda değil. Sadece beni yalnız bırakmasını istiyorum. "Darla. Yeni bir grafik tasarımcı tutman gerekecek.

Margo'nun terfi ettirildi."

Tartışacak ya da soru soracak zaman bırakmadı. Lobiye geri dönerken avuçlarım cam kapıya çarpıyor. Ben bir köşede dururken Barry bana endişeyle gülümsüyor.

Saatime baktım.

Geç kalmadan önce üç dakikası daha var.

8

Margo

Beş dakikadan *fazla* geciktim.

Kendimi savunmam gerekirse, bu benim hatam değil. Emma o dakikaların dördünü Beck'le nereye varmaya çalıştığımı açıklamamı isteyerek geçiriyor. Dürüstçe cevap verdiğimde bana inanmıyor. Beck'in o gün için ne planladığına, 8-bit'teki son iş günümde ortaya çıkma nedeninin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ama kahretsin, öğrenmek için biraz heyecanlı olabilirim.

Sonunda onu neler olduğunu öğrendiğim anda haber vereceğime ikna ettiğimde, eşyalarımı toplamam ve çantamda sakladığım pudra kutusundan görünüşümü kontrol etmem dört dakika daha sürüyor.

Son dakika aceleyle dışarı çıkmakla geçti. Darla çıkarken bana sorular yöneltmeye çalışıyor ama tek yaptığım ona gülümsemek oluyor. "Seni özleyeceğim Darla," diye yalan söylüyorum. Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarılıyorum. Onu zerre kadar özlemeyeceğim ama bir parçam burayı özleyecek. Burada yaptığım işten nefret etsem de bu benim ilk gerçek işimdi. Emma ile başladım, onu geride bırakmak biraz acı tatlı.

Kim bilir, belki Beck'le olan bu şey bittiğinde geri dönerim. Ama umarım bir daha asla geri dönmem.

Büyük lobiye girdiğimde Beck sinirli görünüyordu. Telefonunu kulağına dayamış, belli ki başka biriyle konuşuyor. Görüşme medeni görünüyor. Ama gözlerindeki bakış hiç de öyle değil.

Başım belada. Kaşlarının derin yapısı bana bunu söylüyor.

Bu düşünce beni neden biraz heyecanlandırıyor?

Önünde durduğumda tek kelime etmiyor. Diğer hattaki kişiyle konuşmaya devam ediyor. Beck kabul ediyor

Başını çıkışa doğru eğerek varlığını hissettiriyor. Ne istediğini anlamam için kelimelere gerek yok.

Uzun bacakları çıkışa doğru ilerliyor. Beck takip edip etmediğini görmek için omzunun üzerinden bakmıyor bile. Bakmasına da gerek yok. İşteki son günümde neden ortaya çıktığını çok merak ediyorum ve onunla birlikte gitmem gerektiğini tartışmaya yer bırakmıyorum.

Geç kaldığım için üzgün olduğu belli olsa da kapıyı benim için açık tutuyor. Çıkmadan önce dönüp Barry'ye en tatlı gülümsememi veriyorum. "Güle güle, Barry! Seni özleyeceğim." Ona bir öpücük konduruyorum, Barry'nin öpücüğü yakalayıp cebine atıyormuş gibi yaparak ilgiyi üzerine çekmesine bayılıyorum.

Gitmek için arkamı döndüğümde Beck'in aramayı sonlandırdığını görüyorum. Gözleri mıknatıs gibi bana kilitlenmişti. Keşke yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini bilseydim. Öfke o an için silinip gitmiş olsa da, yerine neyin geldiğini tam olarak kestiremiyorum.

Ayaklarım kaldırıma değer değmez, kapıyı arkasından kapatıyor ve beni bekleyen siyah bir cipe doğru yönlendiriyor. Arka yolcu kapısının önünde takım elbiseli bir adam bekliyor. Araca yaklaşır yaklaşmaz gülümsemeye başlıyor ve kapıyı açıyor.

Ayaklarım kayarak durdu. Endişeyle omzumun üzerinden bakıyorum, bu arabaya binmenin iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum. Sanırım Beck benim patronum -ve yakında sahte nişanlım olacak- bu yüzden ona güvenmeliyim. Ama bir yanımda biraz endişeli. Muhtemelen ikisinin resmi bir etkinliğe gidecekmiş gibi giyinmiş olması ve benim yıpranmış bir çift Levi's giymiş olmamdan kaynaklanıyor.

Arabanın kapısını açık tutan adamla Beck'in arasına bakıyorum. "Önlük giyerek gelmem gerektiği notunu almamışım. Özür dilerim."

Adam gülümsemesini gizlemeye çalışır. Yüzünü asmamak için tüm gücüyle mücadele ederken yanakları seğiriyor.

Beck o kadar eğlenmiş görünmüyor. Şimdi arabanın arkasına tırmanmış, sanki arabaya binmeme yardım etmeyi bekliyormuş gibi kolunu uzatmış. Kıyafetlerime bakarken vücudum karıncalanıyor. "Kıyafet kuralları konusunda İK ile konuşmam gerekecek," diye kestirip atıyor, gözleri dizimdeki büyük deliğe odaklanıyor. Bronz tenim o boşluktan dışarı fırlıyor.

Pantolonun üzerindeki farklı deliklere bakıyorum. Omuz silkiyorum, yorumundan hiç rahatsız olmamıştım. "Kıyafet kurallarına tamamen aykırı. Bu sabah işe adımımı atar atmaz Darla bana pembe bir fiş yazdı."

Gülümsemeyle mücadele etme sırası Beck'te. Ancak bu konuda şoföründen çok daha iyi. Cipun arka koltuğuna kayarken ona teşekkürlerimi mırıldanıyorum, Beck'in uzattığı eli tamamen görmezden geliyorum. Eli yanına düştüğünde hiçbir şey söylemiyor. "Yani terfi ettikten hemen sonra kuralları mı çiğniyorsun?"

Beck'in şoförü, hâlâ adını öğrenmem gerekiyor, arabaya binmeden önce kapıyı usulca arkamdan kapatıyor.

Başımı salladım. "Her zaman kurallara uydum. Ama bugün son günüm olduğu için rahat bir şeyler giyebileceğimi düşündüm. Bana kalsa tüm şirketler Cuma günleri rahat olurdu."

"Not edildi." Gözleri benim tarafıma kaydı. "Emniyet kemerinizi bağlayın."

Dilimi ısııyorum, ona patronum olacaksa bile bana her zaman ne yapacağımı söylemek zorunda olmadığını söylemek istiyorum.

Sessizliğimi onaylamıyor olmalı. Hızlı bir hareketle, boşluğa uzanıyor, emniyet kemerini kavıyor ve beni bağlıyor.

"Ben çocuk değilim. Kendim yapabilirim."

Beck bana dik dik bakıyor. Yüzü tehlikeli bir şekilde benimkine yakın. O kadar yakın ki sıcak nefesi yanaklarımı gıdıklıyor. Kokusu etrafımı sarıyor. Bir anlığına bakışları dudaklarıma odaklanıyor. Bakışlarını ayrılmış dudaklarımdan ayırıyor, fırtınalı gözleri benimkilere bakıyor. "Çok geç."

Gözlerimi onunkilerden ayırıyorum, kendi iyiliğim için onunla o ana kendimi fazla kaptırmışım. Hayatıma girip her şeyi bu kadar çabuk değiştirdiği için ona kızmalıyım ama aynı zamanda beni bekleyen olasılıklar beni heyecanlandırıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Şoför arabayı kaldırımdan çekerken camdan dışarı bakarak soruyorum.

"Bir şey yapmadan önce bunu imzalamanız gerekiyor." Beck evrak çantasından bir paket çıkarıp aramıza bırakıyor.

Kitabı elime alıyorum, gözlerim kafamı aşan bir sürü yasal jargonun üzerinde geziniyor.

"Bu bir Gizlilik Sözleşmesi, Margo," diye açıklıyor beni dikkatle izleyerek. "Bu işi yapmadan önce imzalamanız bekleniyor."

Kaşlarını çatıyor, her şeyin ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. Bir sayfadan diğerine geçerken, imzamı atmam gereken yerleri işaretli buluyorum. Law and Order SVU'nun tekrarlarını izlemek bana hukuk terminolojisi hakkında bir şey anlamaya başlayacak kadar bile bilgi vermedi. Beck'e yüzümde yazılı şüphecilikle bakıyorum. "Bunların hiçbirini anlamıyorum." I

paketi aramızda havada salladım. "İlk doğan çocuğumu sana devretmediğimi nereden bileceğim?"

Şoför bir kahkaha attı. Sırıtıyorum, sakın ve soğukkanlı adamı sonunda kırdığım için mutluyum.

"Onu komik bulmana sevindim Ezra." Beck dikiz aynasından şoföre - Ezra'ya- pis bir bakış atıyor. Ezra ise Beck'le kısa bir süre göz teması kurduktan sonra gözlerini önüne dikeyor ve aniden yola odaklanıyor. "Özür dilerim efendim." Öksürüyor. "Biraz komikti."

Beck'e memnun bir ifadeyle bakarak ışınlıyorum. "Ondan şimdiden hoşlandım." "Teşekkür ederim, Bayan Moretti," diyor Ezra, gözleri hâlâ Beck'e odaklanmış
Önümüzdeki yol.

Beck ikimizi de küçümseyerek iç geçiriyor. Hâlâ aramızda tuttuğum pakete bakıyor. "Sizi temin ederim ki size hiçbir şey imzalatmayacağım. Tüm çalışanlarım gizlilik sözleşmesi imzalar. Bu standart bir protokoldür. *En iyi arkadaşın* Ezra da bir tane imzaladı."

"Elbette öyle. Umarım ilk çocuğumdan vazgeçmemişimdir," diyor alaycı bir tavırla. "Müstakbel eşim bunu öğrendiğinde pek mutlu olmayabilir."

Beck homurdanıyor, Ezra'nın dikkatini çekmek için hafifçe öne eğiliyor. "Senin bir kız arkadaşın bile yok," diye kuru bir şekilde karşılık veriyor.

Ezra'nın kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Bildiğiniz kadarıyla, efendim." Aynanın arkasından bana göz kırpmıyor.

Bu jest Beck'i daha da sinirlendirmeyi başarıyor. Öfkeyle paketi elimden kapıyor ve aramızdaki deri koltuğun üzerine koyuyor. Her şeyin ne anlama geldiğini açıklamaya başlarken parmakları bazı cümlelerin üzerinde geziniyor. Gözlerim yüksek sesle okuduğu kelimelerin üzerinde geziniyor, şimdiye kadar bir tür karanlık anlaşma imzalamadığımdan eminim.

Paketin üç sayfasını bitirdikten sonra kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Devam etmemi mi istiyorsun, yoksa benim medeni bir insan olduğumu ve seni hileli bir işe bulaştırmayacağımı bilecek kadar bana güveniyor musun?"

"Söz konusu siz olduğunuzda *güvenin* doğru bir terim olup olmadığını bilmiyorum."

Beck yüzünü buruşturuyor, sanki cevabım onu gerçekten rahatsız etmiş gibi. "Peki," diye ısırtıyor ve takım elbisesinin cebinden telefonunu çıkarıyor. "O zaman avukatımı arayıp sizinle birlikte gözden geçirmesini isteyeceğim, eğer gerekiyorsa."

Parmakları telefonunda bir şeyler yazmakta hızlı. Kendimi gafil avlayarak bank koltuğuna uzanıyorum ve elimi ön koluna koyuyorum.

"Bekle," diye itiraz ediyorum. Elbisenin avucumun altında verdiği his bile pahalı olduğunu gösteriyor. Yumuşak, açık gri, soluk ten rengiyle harika görünüyor.

Beck elimin kolunun üzerinde durduğu yere bakıyor. Elimi çekip gözleriyle buluşuyorum. "Avukatını arama. Ben imzalarım."

Gözleri benimkileri delip geçiyor. Koltuğumda kıpırdamamaya çalışıyorum. Bir yanım onun tüm dikkatinin bu şekilde üzerimde olmasını seviyor. Diğer yanım ise benden başka bir yere bakmasını istiyor. Söylenmemiş çok şey bırakıyormuş gibi beni izlemesine dayanamıyorum. "Ama bana güvenmiyorsun." Sesindeki küçümsemeyi duymak için roket bilimci olmaya gerek yok.

Gözlerimi devirerek ayağımın dibindeki el çantasına uzandım. Bir kalem aramak için karıştırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Beck sonunda sorar.

Çantadan rastgele bir şeyler çıkarıyorum ve neden içinde tek bir kalem bile bulamadığımı merak ediyorum. Genelde bu çanta Mary Poppins'teki gibi beklenmedik hazinelerle doludur. Bugün, ihtiyacım olan tek şey dışında rastgele şeylerle dolu - bir kalem. "Bir kalem arıyorum," diye homurdanarak makyaj çantamı çıkarıp yolumdan çekiyorum.

"Zahmet etmeyin," diye yanıtlıyor Beck. Evrak çantasını açar ve bir kalem uzatır. "Bunu kullan."

Kalemi ondan kaparken, elimde beklediğimden daha ağır olduğunu hissediyorum. Bu adamın kalemleri bile pahalı hissettiriyor.

Paketi kucağıma koyuyorum, her noktayı imzalarken bacaklarımı geçici bir masa olarak kullanıyorum.

9

Margo

"Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Sonunda soruma cevap vereceğini umarak dürtüklüyorum. "Senin dairene gidiyoruz."

"Biz neyiz?" Çılgılık atıyorum.

"Senin dairene gidiyoruz," diye tekrarlıyor, bu sefer daha yavaş, sanki ilk söylediğinde onu anlamamışım gibi. Onu çok iyi anladım. Sadece nerede yaşadığımı bilmesinin şokunu yaşıyorum.

Dudaklarımdan bir kızgınlık sesi dökülüyor. "Mümkün değil. Nerede yaşadığımı bilmiyorsun."

Ezra ön koltuktan bir ses çıkarır. Bu ses Beck'in hemen ona tehditkâr bir bakış fırlatmasına neden oluyor. "Nerede yaşadığını çok iyi biliyorum, Margo," diye ilan ediyor sesini yükselterek.

"Sana inanmıyorum."

Başını bana doğru sallıyor. Pencereden dışarı bakarken işaret parmağı şakağına batıyor, gözleri geçen arabalara odaklanmış. "Senin hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmediğimi düşünmen çok tatlı."

İmkansız. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Öncelikle, ailesinin tatil evinde birbirimize ancak birkaç cümle söyleyebildik.

Kelimelere gerçekten ihtiyaç yoktu.

Bu düşünceyi aklıma geldiği anda silkeleyip atıyorum. Aklımda olması gereken son şey bu anı. Güvenebileceğim tek şey, Carter'ın Beck'e benim hakkımda çok şey söylediğinden şüphelendiğim gerçeği. Aklıma kardeş olmalarına rağmen Beck ve Carter'ın yakın olmadıkları gerçeği geliyor. Hayal ettiğim son şey ikisinin oturup benim hakkımda konuşması.

Pencereden bana bakıyor, dudaklarında ukala bir gülümseme. "Çalıştığın şirketin sahibi olduğumu unutuyorsun. Senin hakkında sahip oldukları her türlü bilgi şu anda bende mevcut" -şakağına vuruyor- "ve buna adresin de dahil."

Yenik bir iç çekişle koltuğuma çöktüm ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bu çok ürkütücü, biliyorsun."

"Elimdeki kaynakları kullanıyorum."

Telefonum titriyor. Beck'e pis bir bakış atarak kilidini açıyorum ve oda arkadaşlarımla olan grup sohbetini kontrol ediyorum. Gözlerim Beck'in beni işten çalmasından bu yana geçen sürede yaptıkları uzun sohbeti takip ediyor.

EMMA

Winnie. Kendi Sindirella'mızı bir günlüğüne işten almaya kimin geldiğine asla inanamayacaksınız.

WINNIE

Beckham Sinclair???

Aman Tanrım. Geldi mi?

Beni okumaya bırakma. DETAYLARA ihtiyacım var!!!

EMMA

Özür dilerim. Darla az önce telefonla konuştuğum için bana bağırdı.

EVET!!!! Güzel varlığıyla bizi onurlandırdı. KIMSE BANA ONUN BU KADAR SEKSI OLDUĞUNU SÖYLEMEMİŞTİ.

WINNIE

Margo neden cevap vermiyor? Margo... detaylara ihtiyacımız var. Şu anki gibi.

EMMA

Yeni patronuyla ateşli bir araba seksi yapıyor olabilir. Patronum böyle görünseydi ben de yapardım.

Evet. Sanırım teknik olarak o benim patronum. Bana asistanlık teklif edilmemesi çok kötü. Yatak odasına kadar ona yardım ederdim.

WINNIE

Emma! O senin patronun.

EMMA

Ne kadar seksi olduğunu bilmediğim için çok kızgınım. Margo bundan bahsetmedi.

WINNIE

Liseden kızların olduğu aptal bir gruptayım ve internette yayınlanan her fotoğrafını gönderiyorlar. Hepsi hala onun kendilerine bir parça ilgi göstereceğini umuyor.

MARGO

O kadar da yakışıklı değıl.

Sırıtiyorum, gözlerim telefonuna bakmakta olan Beck'e kayıyor. Az önce en iyi arkadaşlarıma attığım mesajı bir bilse. Muhtemelen her hareketine verdiğim tepkinin aksini söylediğine dair ukalaca bir şeyler söylerdi.

EMMA

Kapa çenenı. Sikişiyor muydun?

MARGO

Hayır. Beni dairemize götürüyor.

EMMA

BEN ORADA DEĞİLKEN Mİ?! Ne oluyor, Margo. Ona yatak odamı gezdirebilirim.

Hem Beck'in hem de Ezra'nın dikkatini çekerek gülüyorum. Tepkimi hemen maskeliyorum. Beck'in arabaya uzanıp telefonu ellerimden çalması riskini almak istemiyorum. Bu onun yapabileceğı bir şey gibi görünüyor. Tekrar telefonuma bakıyorum. Beck'le sahte nişanlıymışız gibi davranmak zorunda kaldığımda Emma aklını kaçırarak.

WINNIE

Seni neden oraya götürüyor?

MARGO

Sanırım öğreneceğim.

Telefonumun sayısız kez titrediğini hissetmeme rağmen şimdilik diğer mesajları görmezden geliyorum. Ezra tanıdık bir sokağa sapıyor ve Beck'in yalan söylemediğini anlıyorum. Nerede yaşadığını biliyor ve oraya gidiyoruz. "Neden benim evime gittiğimizi söylemek ister misin?"

Bu gerçekten de onu gülümsetiyor ama bu gülümseme dostça değil. Şeytani bir gülümseme, arkasındaki anlamı merak ederken midemi bulandırıyor.

"Hepinizi topluyoruz. Yarın New York'a dönüyoruz."

Yemin ederim bu adam beni bir kuyruk dönüşüne göndermeye çalışıyor. "Seni doğru duyduğumu sanmıyorum. Yarın gidemeyiz."

"Peki neden?"

"Çünkü burada arkadaşlarım var. Toplanmam lazım. Ülkenin öbür ucuna taşınmak için daha fazla zamana ihtiyacım var."

Başını tutan ele daha da yaslanırken gözlerinde bir mizah kırıntısı var. "Beni arasaydın bunu yapabilirdin. Üzgünüm ama görev çağırıyor. Yarın New York'a dönmem gerekiyor. Bu geceyi tercih ederdim ama cömert davranıp sana bu akşamı veriyorum. Ama cömertliğim bu kadar. Pazartesi sabahı benimle birlikte ofiste olman gerektiği için yarın benimle birlikte ayrılacaksın."

Endişeyle tırnak etlerimi karıştırıyorum. Normalde uzun bir hafta sonu için hazırlanmam bir hafta sürer. Hayatımı kökten değiştirip bir gecede ülkenin diğer ucuna taşınmak için nasıl toplanmam gerekiyor?

Aklıma bir düşünce gelince aklım karıştı. "Eğer adresimi biliyorsan, numaramı da biliyorsundur."

Sırıttığında mükemmel düzlükteki beyaz dişlerini gösteriyor. "Bu çok daha verimli görünüyor."

Ezra apartman kompleksine yanaşırken argümanım boğazımda kalıyor. Beck gerçekten araştırma yapmış olmalı, çünkü doğru binaya yanaştık bile. Beck ve ben sessizce bakışırken Ezra cipi park ediyor. Ondan başka tarafa bakmayı reddediyorum. Hayatımın gelecek yılını ona devretmiş olabilirim ama bana son dakikada eşyalarımı toplayıp yarın taşınmamı söyleyemez.

"Yarın gitmiyorum."

"Pazartesi sabahına kadar New York'a başka nasıl gitmeyi planlıyorsun?"

Haklı olduğu bir nokta var. Ama bunu kazanmasına izin vermeyi reddediyorum. Hayatıma aniden girdi ve her şeyin kontrolünü ele geçirdi. Bu kontrolün bir kısmını geri istiyorum, New York'a ne zaman taşınacağımı ve katılacağım bu maskaralığa ne zaman başlayacağımı belirlemek şeklinde olsa bile.

"Kendi başıma bir uçak bileti bulurum," diye cevap veriyorum kendimden emin bir şekilde. Bunu yapmak muhtemelen tüm banka hesabımı tüketecek, ama sırf onunla olan bu savaşı kazanmak için bunu yapmaya hazırım.

Tiksintiyle homurdanıyor. "Otobüsle uçmana izin vermiyorum." *Ekonomi sınıfını*, birinin tahtakurusu ya da bittten bahsettiği gibi söylüyor. Sanki gezegendeki en iğrenç şeymiş gibi. Ben kendi adıma bazı ekonomi sınıfı uçuşları oldukça keyifli buluyorum. Bir paket kraker ve kurabiye mi? Bu saf lüks.

Ezra arabadan inerken, "Kendini haklı görüyorsun," diye çıkışıyorum. Belli ki Beck ve benim kavgamızı dinlemek istemiyor. *Onun yerinde olsam ben de istemezdim.*

Beck çenesini sıkıyor, bunu çok sık yaptığını öğreniyorum. Benimleyken sürekli bir öfke hali içindeymiş gibi görünüyor. Onu sinirlendirmeye çalışmıyorum. Sadece son günümde işime gelip eşyalarımı toplama cüretini göstermesini ve beni yarın onunla birlikte uçağa binmeye zorlamasını istemiyorum.

Emniyet kemerini çözerek deri koltukta kayıyor ve aramızda bir bariyer görevi gören evrak çantasını hareket ettiriyor. Ben ondan uzaklaşmaya çalışsam da vücuduyla beni sıkıştırıyor. Sırtımı kapıya dayadım. Gidecek hiçbir yerim yok. Onun karanlık, fırtınalı, çivit rengi gözlerinden başka bakacak yerim bile yok.

Avucunu başımın yanındaki pencereye bastırıyor. Kalçalarımız birbirine bastırıyor, vücudumuzun başka hiçbir yeri birbirine değmiyor. "Özel jetim varken nişanlım olacak kadının ekonomi sınıfında uçmasına izin vermeyeceğim."

"Her gün bir sürü insan uçuyor."

Dişlerini gıcırdatıyor, gözlerinde ateş var. "Sen olmayan bir sürü insan var."

Sikey

im.

Hayır

Beck'in şu anda bana bakışı, söylediği her şeyi kabul etme isteği uyandırıyor. Endişe var ama aynı zamanda kararlılık da var. Bunun

kazanamayacağım bir savaş olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyorum. Zaten bir önemi de yok. şu anda savaşmak istediğim şey kalbim, çünkü onun "bir sürü insan sen değilsin" demesi *biraz* fazla hoşuna gitti.

"Git toparlan, Margo."

Ona bu kadar yakinken, porselen teninde sakal izi olmamasına hayret ediyorum. Acaba bu sabah yeni tıraş mı oldu, yoksa sarı saçlı olduğu için mi pek belli olmuyor diye düşünüyorum. Kafamda şimdiden toplamam gereken şeylerin ve arkadaşlarım için geride bırakacaklarımin zihinsel bir listesini oluştuyorum. Ama bunu bilmesini istemiyorum. Onun damarına basmak, onu sinirlendirmek ve çenesindeki o kasın kıpırdadığını görmek çok daha eğlenceli.

"Hayır."

Başımın yanındaki cama vurarak beni zıplattı. Kendini benden uzaklaştırarak, sanki onu kızdıran şey buymuş gibi kapısını açıp fırlatıyor. Düşüncelerimi toparlamak için bile zamanım yokken arabamın kapısını açıyor. İri elleri beni koltuk altlarımdan yakalıyor ve hem onun hem de Ezra'nın önünde kığımın üstüne düşmekten kurtarıyor.

Ayakta durmayı başardıktan sonra bile Beck ellerinden birini üzerimde bırakıyor. Beni pazumdan tutana kadar birkaç santim aşağıya iniyor. Çekip kurtarmaya çalışıyorum ama parmakları sıkıca kavramaya devam ediyor.

"Bırak," diyorum.

Beni dinlemek yerine parmaklarını sıkarak beni apartmanıma doğru çekiyor. "Önden buyur," diye homurdanıyor, kaç kez kolumu ondan çekmeye çalışsam da tamamen sakin ve soğukkanlı.

Sonunda kolumu kurtaracak kadar sert çekiyorum. Ama göz ucuyla ona bakıp yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi fark edince, bir saniye daha yaygara koparmamla uğraşmak istemediği için mi bıraktığını merak ediyorum.

"Benimle gelmiyorsun."

"Bunu planlamıyordum, ama sonra bir çocuk gibi davranmaya başladın, bu yüzden şimdi gelip uçağa binmeye hazır olman için toplanmana yardım edeceğim. *Yarın.*"

Ses tonu tartışmam için bir neden olmadığını açıkça ortaya koyuyor ama bu beni son bir kez denemekten alıkoymuyor.

"Beni zorlayamazsın," diye ısıriyorum.

Dudağını ısıriyor, kaşlarını bana çeviriyor. "Margo, yarın öyle ya da böyle benimle geleceğine söz verebilirim. Seni New York'a götürmek için omzuma atmam gerekiyorsa, bunu yaparım. Tekmeleyerek ve çığlık atarak bile olsa."

İkimiz de birbirimize bakıyoruz, ikimiz de geri adım atmayı reddederken göğüslerimiz kabarıyor. Sonunda göz temasını kesiyorum, gözlerim Ezra'yı arıyor. Onunla hızlı bir arkadaş olduğumu ve bana destek olacağını umuyorum ama hiç şansım yok. Telefonunu kulağına dayamış, geniş bir gülümsemeyle diğer hattaki biriyle konuşuyor.

Yüksek sesli bir inilti çıkararak daireme doğru yürüyorum. Beck'in peşimde olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. Öfkeli bakışları boynumda bir damga gibi, kavuruyor ve ön kapıma yaklaştığım her adımda beni daha da sinirlendiriyor.

"Bana patronluk taslamandan bıktım," diye mırıldanarak anahtarlarımı almak için cebime uzanıyorum.

"Buna alışın," diye kestirip attı.

10

Beck

MARGO yarınki beklenmedik ayrılışıyla ilgili duygularını belli etmekten çekinmiyor. Yatağının kenarında oturmuş, odasının dağınıklığını seyrederken, bir yandan da yüksek sesle bavullarını hazırlıyor. İşin içine biraz tiyatro katmadan hiçbir şey yapamıyor.

Elinde büyük bir tuvalet çantasıyla banyo kapısını açarken duvara çarpıyor.

Çantayı açık valizine attığında bile gereğinden sert bir şekilde fırlatılıyor. Dolabına doğru yürüyor, askılardaki giysileri karıştırıyor. Askılara bakarken askılardan yüksek sesler çıkıyor, ara sıra kıyafetleri askıdan çekip yatağın üzerine fırlatıyor.

"Tüm bunları paketlemenin gerekli olmadığını biliyorsun," diye not ediyorum, daha iyi günler görmüş gibi görünen bir kazağı elime alarak. Yakasından tutuyorum, yıpranmış örgü boyunca dağılmış yıpranmış ipliklere dikkat ediyorum.

Margo arkasını dönüp bana pis bir bakış attı. Bunu ona asla söylemem ama bu bakış korkutucu olmaktan çok sevecen. "Giyecek kıyafete ihtiyacım var."

Kazağın gevşek ipliklerinden birini çekiştiriyorum. "New York'a alışverişe gideceğiz. Bunu işe giderken giyemezsin."

Gözleri kısıldı. "New York'taki o süslü mağazalardan bir şey alacak param yok."

Eski kazağımı yatağın üzerine atıp derin bir nefes alıyorum. Onu kırmadan ne söylemek istediğimi düşünürken parmaklarım burnumun kenarını sıkıyor. Çok dikkatli olmalıyım. Margo'yu yeterince tanıyorum.

Ne yapacağımı bilemediğim kadar çok param olmasına rağmen ona kıyafet alacağımı söylediğimde kavga çıkarıyor. İşe eski olduğu belli olan, kumaşı artık rahat olmaktan çok kaşındıran kıyafetlerle gelmesine izin vermeyeceğim. "Kıyafetleri ben alacağım, Margo. İhtiyacın olanı bulabileceğin birçok mağazada hesabım var. Sadece lütfen *bundan* daha iyisini yap." Atılmış kazağı işaret ediyorum.

"Ben senin merhamet göstereceğin ve kimi etkilememi istiyorsan onu etkilemek için güzelce giyinip kuşanacağın küçük projen değilim."

Burada oturduğum yirmi dakika boyunca o ne alacağına karar verirken telefonum sayısız kez çaldı. Sabrım iyice tükeniyor. Yaptığı yorum, kaldıracabileceğim sınırı aşmama neden oluyor. Bazı şeyleri hiç giymeyecekse ve ben ona yeni bir şeyler alacaksam, bunları toplamak için zaman harcamasının bir anlamı yok. Anlamsız görünüyor. Ayağa kalkarak, onu küçük dolabına sokana kadar mesafeyi kapatıyorum. Sırtı kıyafetlerine çarpana kadar benden kaçmaya çalışıyor. Burnumun ucuyla ona bakıyorum, gözlerindeki meydan okuyan bakıştan etkileniyorum. "Sen benim küçük projem değilsin ve asla da olmayacaksın. Öyle demek istemedim ve sen de bunu biliyorsun. Senin için *bir* şey yapmama izin vermektense tartışmayı tercih ediyorsun."

En iyi yaptığımı öğrendiğim şeyi yapmak için ağzını açıyor - tartışmak - ama bunu yapamadan önce avucumu dudaklarının üzerine koyuyorum. "Şimdi şöyle olacak. *İhtiyacın olan* şeyleri toplayacaksın. Manhattan'a gittiğimizde sana alamayacağım şeyleri. Duygusal şeyler ya da her neyse. Ne istersen burada bırakabilirsin, arkadaşlarına vermek ya da her ziyaretinde saklamak için. Doğrusu, ne yaptığın umurumda değil. Sonra buradan ayrılacağız. Bugün gitmemiz gereken birkaç yer var; arkadaşlarına yarın onlarla bir veda yemeği yiyeceğini, hatta kahvaltı edeceğini söyleyebilirsin, sonra da yarın öğleden sonra jete bineceğiz. Anlaşıldı mı?"

Öfkeli iç çekişini avucumda hissediyorum. Nefesi tenime karşı sıcak. Aklım, nefesinin çok daha mahrem yerlerimde nasıl bir his yaratacağını merak etmekten kendini alamıyor. Bu fikirle sikim takım pantolonumun içinde kıpırdıyor. Avucumu dudaklarından çekiyorum. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, bir kese kağıdı giyip herkesi etkileyebilirsin."

Margo küçük ellerini göğsüme koyuyor ve öfkeli bir iniltiyle beni itiyor. Gülümsüyorum, yakınlığımla onu biraz tedirgin ederek eğleniyor olsam da beni ondan birkaç adım uzağa itmesine izin veriyorum. O

Soğukkanlı davrandığını düşünebilir ama yanaklarındaki kan hücumunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Her keskin nefes alışını avucumda hissettim ve gözlerindeki meraklı arzuyu görebiliyordum.

Beni şok eden Margo, tartışmak yerine arkasını dönüyor ve bir kez daha dolabını karıştırmaya başlıyor. Yatağında oturup iş e-postalarına bakmaktan sıkıldığım için küçük odasında dolaşıyorum ve sadece buradakilerden bile onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için can atıyorum.

Arkamdan konuştuğunda, boy aynasına yapıştırdığı polaroid fotoğraflara bakmakla meşguldüm. "*Bilgin olsun diye söylüyorum*" -az önce kullandığım ses tonuyla alay ediyor- "Senin paranın çoğunu yeni kıyafetlere harcayacağım."

"Başka bir şey beklemezdim." Gülümsüyorum ve Margo'nun yüzünün yanında kocaman bir pizza dilimi olan fotoğrafını yakalamak için uzanıyorum. Büyük, yuvarlak biberli dev ince dilim New York tarzı bir pizza olarak hemen tanınıyor. Önünde büyük NYU harfleri olan sweatshirt'ü de bunun üniversite günlerinden kalma olması gerektiği konusunda bana ipucu veriyor. Aynadan çekiyorum ve bant camdan çıkarken bir yırtılma sesi geliyor.

Fotoğrafı önümde tutarak gözlerimin yüzünde gezinmesine izin verdim. Çok mutlu görünüyor, tamamen kaygısız. Saçları şimdikinden birkaç santim daha kısa görünüyor. Üniversitenin ilk günlerinden kalma olmalı. Onunla Hamptons'da ilk tanıştığımda saçları şu anki uzunluğundaydı. Kameraya doğru bakıyor, ağzı hafifçe açık, sanki kameranın arkasındaki kişi ne söylüyorsa ona gülüyormuş gibi.

Ben odasına bakarken Margo toplanmaya devam ederken arkamdan çeşitli sesler geliyor. Resmi düzgünce aynaya yapıştırıyorum ve bir sonraki şeye bakmak için ilerliyorum. Ayaklarım onun sanat alanı olması gereken yerin önünde durdu. Küçük bir yer. Küçük bir ahşap sandalye, bir eskiz defterinin ve çizim gereçlerinin sığabileceği büyüklükte bir masanın önünde duruyor.

Parmağımı eskiz defterinin kapağının altına kaydırıyorum, içindeki sayfalara sayısız saat boyunca ne çizdiğini bilmek için can atıyorum. Birkaç santim kaldırdım, kapandığında çizilmiş bir elin başlangıcı beliriyor.

"Onlar senin bakman için değil." Sesi sessiz, nefesi sinirden olsa gerek hızlı.

"Neden olmasın?" Sesimi alçaltarak zorluyorum. Zihnimde bir anı canlanıyor. Ayın gökyüzünde yükseldiği ve şüpheli kararların verildiği sıcak bir yaz gecesine. "Bana izin verdiğin bir zamanı çok net hatırlıyor gibiyim."

Eskiz defterinin her bir sayfasına bak. Ne çizdiğine. *Kim?* çizmiştin..."

Etrafımızdaki hava elektriklendi. Şok içinde bana bakarken dudakları aralandı. İkimiz de o yaz gecesini hiç kabullenmemiştik.

-Şimdiye kadar. "Bu farklıydı."

Bakışları benimkinden parmaklarının eskiz defterinin kapağında gezindiği yere gidiyor. Benimkini kapağın ve ilk sayfanın altından çekiyorum. Parmak ucum onun parmağıyla buluşana kadar kapak boyunca kayıyor. Elimi kaldırıp onun elinin üzerine koyuyorum. Ellerimizin boyutları arasında bariz bir fark var. Benimki onunkinden cüce. Parmaklarımı onunkilerin arasındaki boşlukta birleştiriyorum, benimkiler onun avucuna dayanana kadar dolanıyor. Birleşen ellerimizi kaldırıp kılıfından çıkarıyorum.

"Nasıl olduğunu anlamıyorum," diyorum, ellerini masanın kenarına koyarken hâlâ benimkilerin içinde tutuyorum. "Aksine, şimdi ne çizdiğini bilmeye daha da hakkım varmış gibi hissediyorum. Söylesene, orada çizdiğin hâlâ ben miyim Violet?"

Elini benimkinden çekip alıyor, aramızdaki o an yok oluyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye çıkışıyor ve masadan eskiz defterini çalıp bavulunun içine tıktırıyor.

Yalanlar yalanlar yalanlar. Neden bahsettiğimi *çok* iyi biliyor. Dudağım seğiriyor. "Sen öyle diyorsan."

Bir gün o gece olanlar hakkında konuşacağız. Ama bana daha fazla ısınmasına izin vereceğim. Genelde sabırlı bir adam değilimdir ama onun için olabilirim. Sonunda bunu kabul ettiğimizde beklemeye geçecek.

11

Margo

BECK bizi New York'a götürmek için hiç vakit kaybetmedi. Arkadaşlarımla vedalaşmam ve eşyalarımı toplamam için bana bir gece ve sabah verdi ve öğleden sonra erkenden evime gelerek uçağımıza yetişebilmemiz için acilen hazırlanmam konusunda beni rahatsız etti.

Tartışmıştım. Jet onunsa, teknik olarak geç kalamaz mıydı?

Kendimi hiç gerçekten fakir hissetmedim. Ailem geçinebilmek için elinden geleni yaptı. Ailem işleri yürütmek için maaş çekiyle yaşadı, ama sevildik ve bize bakıldı. Büyürken pek bir şey istemedim. Elbette, üç katlı Barbie Dreamhouse'u istiyordum ve ilk çıktıktan bir yıl sonra indirimdeyken alabildim ama gerçekten ihtiyacım olan her şeye ve hatta istediklerimin çoğuna sahiptim. Ailemin çok fazla parası olmasa da ben büyürken mutlu bir çocuktum.

Üniversiteden sonraki ilk birkaç ay belki de kendimi en fakir hissettiğim zamanlardı. Ramen erişttesi ve son kullanma tarihi geçmek üzere olduğu için indirimde olan markasız atıştırmalıklarla yaşıyordum. O an için New York'ta yaşamamanın yolu buymuş gibi geliyordu.

En azından *benim* için New York'lu bir üniversite öğrencisinin yaşam tarzıydı.

Beck'in çatı katındaki yüksek dairesinin fuayesinde dururken, ne kadar inanılmaz derecede zengin olduğunu şimdi fark ediyorum. İlk ipucum Manhattan'da yaşıyor olması olmalıydı. Burada ufacık bir stüdyonun bir aylık kirası, Los Angeles'ta üç yatak odalı bir evde yaşamak için ödediğimizin neredeyse üç katı. İkinci ipucum, asansöre adım attığımızda Beck'in üzerinde *PH yazan* parlayan bir düğmeye basmadan önce bir sensörün önündeki anahtar kartını okutmak zorunda kalması olmalıydı.

Tabii ki bir çatı katında yaşıyor. Ve tabii ki gördüğüm en muhteşem yer.

"Orada öylece durup aval aval bakacak mısın?" Beck'in ayak sesleri siyah mermer zeminde yankılanıyor. Girişteki gösterişli altın masanın önünde durup cüzdanını ve anahtar kartını seramik bir kâseye koyuyor.

Ayaklarım asansörün süslü halısında sabit duruyor. Kapılar üzerime kapanmadan önce üç kez zil çalıyor. Bir çığlık atarak, kapanan kapıların arasına sıkışıyorum, neredeyse kargaşada çantamı düşürüyordum.

Beck odanın ortasından sırtıyor. Parmakları bavulumun sapına dolanıyor, gözleri beni yakından izliyor.

"Yardıma için teşekkürler," diyorum alaycı bir şekilde.

"Kendi başına idare edebileceğini düşünmüştüm." Arkasını dönerek büyük bir merdivenin yanından geçti. Omzunun üzerinden konuşmak için başını hafifçe çeviriyor. "Hadi, galeriden çıkalım."

Merdivenin yanına geldiğimde başımı sallayarak gülüyorum. Yan taraf tamamen cam, merdivenler beyaz ve altın rengi metal aksanlı. Çok modern ve pahalı görünüyor. "*Galeri* kelimesinin bu bağlamda kullanıldığını hiç duymamıştım."

Beck devasa bir yemek masasının önünden geçerken, ucuz görümlü valizimi büyük masanın yanına götürürken eli hâlâ valizimin sapında. Eski spor çantam onun sarsıntılı hareketleriyle neredeyse bavulun üstünden kayıyor. Eşyalarımın yanında duran masaya hayretle bakıyorum. Muhtemelen süslü bir adı olan bir tür siyah taştan yapılmış gibi görünüyor. İnanılmaz derecede ağır görünüyor. Buraya getirmek için kaç kişinin çalıştığını merak ediyorum. "*Galeri...*" Kelimeyi dilimde test ederek tekrar ediyorum. Bir evin içindeki bir yeri tarif etmek için kullanmak tuhaf hissettiriyor.

"Evet, şurası *galeri*. Ve şu anda *yemek odası* denilen yerde duruyoruz" diyor küçümseyerek.

Dilimi ona doğru uzattım. "Toplandım, *göt herif*."

Durup bavulumu bırakıyor ve hayatımda gördüğüm en lüks mutfağa doğru yürüyor. Beck parmağını koyu renkli tezgahın üzerinde gezdiriyor. "*Buraya mutfak* deniyor." Kelimenin hecelerini uzatarak, sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi bana açıklıyor.

Onu görmezden geliyorum. Hıyarlık etmek istiyorsa, ona bulaşmayacağım. Aklımdan geçen çeşitli hakaretleri kusmak yerine, en azından önümüzdeki bir yıl boyunca evim olacak olan bu mekânı içime çekiyorum.

Beck'in buranın dekorasyonuyla bir ilgisi olmasına imkan yok. Çok hoş görünüyor. Koyu renklerle bile davetkar. Bu hissetmiyor

çok soğuk ya da misafirperver değil. Gözüme çarpan mutfak oldu. Dolaplar tüm duvarı kaplıyor, koyu renkli ahşap malzemede hafif bir parlaklık var. Dolapların ve tezgâhın bulunduğu duvar bir tarafta tavandan tabana pencerelerle buluşuyor. Diğer tarafta ise iki fırının bulunduğu bir duvar, süslü görünümlü bir kahve makinesinin bulunduğu küçük bir köşe ve ardından gördüğüm en büyük buzdolabı yer alıyor.

Ayaklarım beni mekanın içine götürüyor. Elimi geniş adanın soğuk tezgahının üzerinde kaydırıyorum, tam ortasında. Parmaklarım koyu renkli taştaki narin yarıkların üzerinde geziniyor ve istesem beni içine sığdıracak kadar büyük görünen bir lavabonun önünde duruyor. Dolaplar, musluk, mutfağın tüm detayları parlak pirinç renginde ve mutfağın modern görünümünü destekliyor. Renk paleti birlikte iyi çalışıyor. Beck'in bununla bir ilgisi olmadığından emin olsam da, kim tasarladıysa harika bir iş çıkarmış.

"Burada hiç bir şey pişirdiniz mi?" Mutfğa hayran hayran bakmayı bırakıp Beck'e bakıyorum ve onun yerine ona hayran hayran bakmaya karar veriyorum.

Sonuçta o benim gelecekteki sahte nişanlım.

Beck bakışlarımı tutuyor. Tezgahın kenarına yaslanıyor. Elleri ceplerinden çıkıyor. Biri kravatının kumaşını düzeltirken diğeri boynundaki düğümü çekiyor. Boynundaki kravatı tamamen çıkarana kadar gevşetmesini hayranlıkla izliyorum. "Benim hakkımda bilmediğin çok şey var Margo Moretti, en başta da vaktim olduğunda yemek yapmaktan gerçekten keyif aldığım gerçeği."

Dudaklarım şokla aralandı. Beck'i bu mutfakta yemek yaparken hayal etmeye çalışıyorum ama kafamda tam olarak canlandıramıyorum. Zamanının yüzde doksanını takım elbise ve kravatla geçiren biri için fazla dağınık, fazla rahat görünüyor. "Yemek mi yapıyorsun?"

Beck kravatı güzelce katlıyor ve tezgâhın üzerine, yanına koyuyor. "Bu seni neden bu kadar şaşırttı?"

Buzdolabına doğru ilerliyorum, içinde ne olduğunu incelemek için büyük kapağını açıyorum. Bir sürü paket servis kabı bekliyordum ya da belki de hiçbir şey yoktu, ama taze malzemelerle bu kadar iyi stoklanmış olması beni şaşırttı. Omzumun üzerinden baktığımda Beck'in yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum.

Kapıları kapattım ve bir kez daha onunla yüzleşmek için döndüm. "Bilmiyorum. Ben sadece senin her zaman özel bir aşçıya yemek yaptıran bir adam olmanı beklerdim. Seni yemek yaparken hayal etmek zor. Bu takım elbiseni falan mahvetmez mi?"

Hafifçe gülüyor, vücudunu tezgahdan çekip aramızdaki mesafeyi kapatıyor. O yaklaştıkça nabzımın hızlanmasından nefret ediyorum. Beck'le ilgili sorun şu ki, o şimdiye kadar gördüğüm en çekici adam. Kişiliği üzerinde biraz çalışmak gerekebilir ama sert tavırlarına rağmen beni kendine çeken bir çekiciliği var. Onunla savaşmayı seçebilirdim ya da beni içine çekmesine izin verebilirdim. Sonunda hangisinin daha kötü olacağından emin değilim ama bu anlaşmayla hormonlarımı ve duygularımı kontrol altında tutmam gerekiyor.

Zaten bir Sinclair kardeş tarafından kalbim kırıldı, diğerinin de yeni onarılmış kalbime yaklaşmasına izin vermeyeceğimden eminim.

Beck'in elleri başımın üstündeki mat siyah buzdolabına bastırıyor. Bana dokunmuyor ama varlığı o kadar baskın ki sanki her yerime dokunuyormuş gibi hissediyorum. "Yemeklerimin çoğunu pişiren özel bir aşçım var. Ama yemek yapmaktan hoşlanmadığım ya da nasıl yapılacağını bilmediğim için değil, daha çok kolaylık olsun diye."

Nefesi tenimi gıdıklıyor. Tenis ayakkabılarım boyuma hiçbir şey katmıyor, bu yüzden o bu kadar yakınken boylarımızın ne kadar farklı olduğu dikkatimi çekiyor. İyi bir günde 1.80'in sadece birkaç santim üzerindeyim. Benden en az bir karış daha uzun olmalı, ama bu konuda berbat bir yargıcım. Carter'ın eskiden 1.80 boyunda olmakla övündüğünü biliyorum ve Beck'in de ondan birkaç santim uzun olduğu kesin.

Daha yakına eğiliyor, alnımız neredeyse birbirine değiyor. Hangi parfümü kullandığını bilmek istiyorum. Başka bir şeyle karışık bergamot gibi kokuyor, tatlı bir şey, belki yasemin. Her ne ise, doyamıyorum. Sabahları yüzümü sürdüğü yere gömmek, kokuyu sonsuza dek zihnime kazıyana kadar içime çekmek istiyorum.

"Bir kez olsun sessizsin," diye gözlemliyor. Ona sessizliğimin sebebini söylemiyorum çünkü kendimi kokusunda kaybetmek için yüzümü boynuna bastırdığımı hayal ediyorum. Sarhoş edici çivit rengi gözleri yüzümde geziniyor. Dudaklarına baktığı gerçeğini gizleme zahmetine girmiyor.

Beckham Sinclair beni öpmek istiyor mu? Onu öpmek istiyor muyum?

Birkaç gün önceki konuşmamız aklımda çınlıyor. Bana er ya da geç öpüşeceğimizi söylemişti. Bu fikirle alay etmiştim, ama o bana böyle bakarken, yaparsak ne olacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Omuzlarımı buzdolabının soğuk metal kapısına bastırıyorum, faydası olmayacağını bilsem de ondan kaçmaya çalışıyorum. "Seni yemek yaparken hayal edemiyorum.

Kendinizi güzel ve temiz tutmak için önlük giyiyor musunuz?"

Beck ellerini başımın üzerinden kaldırıyor ama ayakları aynı yerde duruyor. Benimle göz teması kurmaya devam ederek, düğmeli ceketinin üst düğmesini ustalıkla açıyor. Orada durmasını bekliyorum ama durmuyor. En üstteki düğmeyi çözdükten sonra bir sonraki delikten de düğmeyi açıyor. Üç düğme çözüldükten sonra, sarı göğüs kıllarının sıçramasını görebiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Onu çok yakından izlerken yarı panik halinde fısıldıyorum. Bakışlarım her düğmeyi çözmeye devam eden parmaklarına odaklanmışken bile Beck'in bakışlarının beni dikkatle izlediğini hissediyorum. "Açlıktan ölüyorum. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama önlüğüm yok. Bu gömleği kirletemem. O yüzden sadece..." Gömleğinin düğmelerini hızla açıp son düğmeyi de çözerken söyleyeceklerinin geri kalanını hayal gücüne bırakıyor.

Beck'i mutfağında düğmeleri açık ve karın kasları sergilenirken görmek hayatımda gördüğüm en ateşli şey olabilir.

Önce nereye bakacağımı bilmiyorum. Beck'in gözlerinde ateş var. Yemin ederim arzudan o kadar parlak yanıyorlar ki, vücudumun her yerinde sıcak hissettiriyor. Bir de önümdeki kasların dalgalanması var. Elimi kaldırmama bile gerek kalmadan, dokunuşumun altında karın kaslarının nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum.

Beck kendi ağızma bakarken dudaklarını birbirine doladığında, o anın şehvetinde kayboluyorum.

Onu dokunuşlarımın altında hissetmeyi hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.

O benim yerime karar verdiğinde ben de bir anlık dürtüyle hareket etmek üzereydim. Eğilip burnunun çeneme değmesine izin veriyor.

Vay anasını. Nefesim Beck'in nefesiyle karışıyor.

Öpüşecek miyiz? Sevişecek miyiz? Tanrım, günler önce ona asla çizgiyi geçemeyeceğimizi söylememe rağmen bunu çok istiyorum.

Şu anda, çizgiyi siktir et demek ve Beck'in *beni* becermesini istiyorum.

"Margo," diye nefes alıyor, eli başımın yanına geliyor. Tek mantıklı seçeneği uygulayarak, ellerimi onun sert karnına koyarak kendimi sabitlemek zorunda kalıyorum. Tenim onunkiyle birleşir birleşmez, parmak uçlarımda kaslarının sıkılaştığını hissediyorum.

Birinin bu kadar sert, sıcak ve sarhoş edici hissedebileceğini bilmiyordum.

Belki de haklıdır. Beni becermesi için ona yalvarmak istiyorum.

"Evet?" Nefes nefese kaldım.

Beck daha da yaklaşarak dudaklarını kulağımın hemen yanına hizalıyor.

Konuşmadan önce elmacık kemiğime ty kadar hafif bir öpücük
konduruyor. "İhtiyacım var

buzdolabında."

Beynimin onun sözlerini algılaması biraz zaman alıyor ama algılar algılamaz da üzerime soğuk su dökülmüş gibi hissediyorum.

Sonra da ondan uzaklaştım.

12

Beck

PIŞMANLIK.

Margo'nun mutfağa dalmasını izlerken etrafımda dolaşıyor.

Tadının neye benzediğini keşfetmek için onu neredeyse öpmeme izin vermenin pişmanlığı var.

Ve sonra onu öpmeme izin vereceğini bildiğim halde vermediğim için pişmanlık duydum.

O pis konferans odasındaki sözleri hala aklımda çınlıyor. İstiyor mu bilmiyorum. Daha başlamadan anlaşımadan caymasını istemiyorum. Bu yüzden, varlığımın her zerresi onu tezgahın üzerine kaldırıp onunla birlikte olmak istese bile kendimi durdurdum.

"Margo." Ellerinin sıcaklığını biraz fazla özleyerek iç geçiriyorum. Şimdi, gömleğim açıkken, onun dokunuşu olmadan çok soğuk geliyor.

Bana bakmaya zahmet bile etmiyor. Onu suçladığımı söyleyemem. Birkaç saniyeliğine kendini savunmasız bıraktı ve bana gözlerindeki şehveti bir anlığına gösterdi. Beyaz bayrak sallayıp aramızda kaynayan ateşi körüklemek yerine, üzerimize bir kova soğuk su attım ve alevleri söndürdüm. Utanıyor. Bunu anlamak için yüzüne bakmama gerek yok.

"Bak," diye başlıyorum.

Bavulunun sapını tutarken omurgası dikleşiyor. Konuşurken yüzüme değil, pencerelere bakıyor. "Bana uyuyacağım yeri gösterebilir misiniz?" diye soruyor. Sözlerindeki titrekliği gizlemek için çok uğraşıyor ama ben yakalıyorum.

Avuçlarım pantolonumdan aşağı akıyor. Ona doğru bir adım attım. "Tabii. Seni oraya götürüyim ve çantalarını alayım."

Omzunun üzerinden baktığında, utancı öfkeyle maskelenmiş. "Hayır. Sadece nerede uyuduğumu söyle, ben de bulayım."

Boğazımı temizleyip üst katı işaret ediyorum. Niyetim onu kızdırmak değildi. Ya da belki öyleydi. Kahretsin, konu o olunca gerçekten bilmiyorum. "Hayır." Ona ulaştığımda parmaklarını koldan çekiyorum. Bana pis bir bakış fırlattı ama aldırış etmedim.

"Yapacağım," diye tıslıyor. "Sadece nerede uyuyacağımı söyle."

Onu görmezden gelerek merdivenlere yöneliyorum. En alt basamağa ulaşır ulaşmaz çantalarını kaldırıyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başlıyorum. En tepeye ulaştığımda aşağıya baktığımda onu aşağıdan bana bakarken buluyorum. Elleri kalçalarında sinirli bir pozisyonda, dudakları büzülmüş.

"Buraya gelip istediğin odayı seçebilirsin ya da ben senin yerine seçebilirim. Beni çok bekletirsen en kötüsünü seçerim."

Nefesinin altında ne mırıldanırsa mırıldansın, yakalayamıyorum. Sinirli olduğu belli olsa da merdivenlerden yukarı çıkıyor. Önümde durup gözlerini sahanlığa dikti. Cam trabzandan alt katı görebiliyorsunuz. Burada bir oturma alanı var. Orada en son ne zaman birinin oturduğunu hatırlayamıyorum ama güzel görünüyor.

Bavulunu elimden çekip aldı, efor sarf etmekten neredeyse geriye düşüyordu. Gözlerinde öfkeli bir parıltıyla gözlerimin içine bakarak yüzündeki saçları üflüyor. "Burası Manhattan'daki en pahalı çatı katlarından biri olmalı" -gözlerini deviriyor- "buradaki en kötü oda bile biz *sıradan* insanların alışkın olduklarına kıyasla lüks sayılır."

Konuşmayı bitiren ya da muhtemelen *benimle* işi biten Margo, bavulunu koridora yuvarlıyor ve beni arkasından izlemeye bırakıyor.

Haksız değil, odaların hiçbirisi kötü değil. Hangisini seçerse seçsin, rahat edecektir.

Ama hiçbirisi benim uyuduğum oda değil. Ve anlam veremediğim bir nedenden dolayı, iki farklı katta uyuyacağımız için biraz kırgınım.

Çok uzak görünüyor.

Bana ne yaptığını çok derinlemesine düşünmeden, bir oda seçmesi için yanından ayrılıyorum. Aşağıya iniyorum, yiyecek bir şeyler bulmak için buzdolabına bakarken gömleğimi açık bırakıyorum.

Hiçbir şey seni neredeyse öptüğüm için ev yapımı bir yemek kadar üzgün olduğumu söyleyemez.

Sadece onu neredeyse öptüğüm için mi yoksa öpmediğim için mi üzgün olduğuma karar vermeliyim.

Kızarmış tavuk ve sebze yapmak bir saatimi alıyor. Pilav yatağında ve yaptığım herkesi etkileyen özel bir sosla servis ediyorum.

Margo'nun bir daha görünmemesi çok kötü.

Bir saat yemek yaptıktan sonra aşağıya ineceğini düşündüm. Arkadaşlarıyla brunch yaptığını ve uçakta yediğini söyledi ama acıkmış olmalı. En azından küçük bir şeyler yemek ister diye düşündüm. Görünüşe göre, benden beklediğimden daha fazla kaçmak istiyor çünkü masada kırk dakika bekledikten sonra, aşağıya geri gelmeyeceği gerçeğini kabul ediyorum.

Yapılacak en iyi şey kapısına bir şey bırakmak, daha önce olanlar için özür dilemek olurdu. Ama ben kibar değilim. Hiç kimse beni tanımlamak için bu sıfatı kullanmadı. O yüzden onsuz yiyorum. Artanları paketleyip buzdolabına bırakıyorum.

Sonra gece geç saatlere kadar çalışıyorum. Planladığımdan çok daha geç saatlere kadar ayakta kalıyorum, zihnim onun üst katta uyuduğu düşüncesiyle huzur içinde uyuyamayacak kadar karışık.

13

Margo

Ne kadar istesem de Beck'ten sonsuza kadar kaçamam.

Yine de, yemeğim olsaydı sonsuza kadar bu odada tıkılıp kalabilir ve tatmin olabilirmişim gibi hissediyorum. Neredeyse Beck'e bir şey kanıtlamak için buradaki en küçük odayı seçmeyi düşünecektim ama biraz daha düşündükten sonra hangi odayı seçtiğimin muhtemelen umurunda olmadığını fark ettim. En küçüğünü seçmek sadece beni kıcımdan ısıırırdı. Yine de alt kattaki en iyi odaya sahip olacaktı ve benim hangi odada olduğum onun için fark etmeyecekti. Farkına vardıktan sonra, buradaki en büyük odayı seçtim.

Bir misafir odasından çok lüks bir otel odası gibi hissettiriyor. Şikayet etmiyorum. Kraliçe yatak, üzerinde uyumaya alışkın olduğum tam yataktan daha büyük. Yatağın neyden yapıldığını bilmiyorum ama sanki bir bulutun üzerinde uyuyor gibiydim.

Mükemmel uyumalıydim.

Ben yapmadım.

Bunun yerine Beck'in aptal, muhteşem ama kurnaz gözlerindeki arzuyu hayal ettim. Dudaklarının benimkilere karşı nasıl hissedeceğini hayal ettim. Hatta mutfağının tüm yüzeylerinde olabilecek tüm kirli şeyleri bile düşündüm. Güneş yatak odamın tavandan tabana pencerelerinden içeri süzülürken yatağa dönüp inledim. Kendimi neşeli ve New York'u yeniden deneyimlemeye hazır hissetmem gerekirken, tek hissettiğim yorgunluk ve kısmen gerginlik.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor. İç çekerek, onu almak için kendimi yataktan aşağı itiyorum. Cevap vermek için kaydırduğım anda, en iyi arkadaşımın tartışmasının tanıdık sesini duyabiliyorum.

"Ona Beckham'la yatıp yatmadığını sor." Emma'nın sesini nerede olsa tanırım.

Winnie'nin onaylamayan iç çekişini de nerede olsa tanırım. Emma ve ben bunu sürekli ondan duyuyoruz. "Emma!" Winnie azarlar. "Adam onun patronu. Birlikte yatamazlar."

"Kapa çeneni, kesinlikle yapabilirler ve kesinlikle yapmalılar. O adamı şahsen gördüğümde, hayatının gezintisini yapmasına izin vermezse onu arkadaş olarak kabul etmeyeceğimi söyleyebilirim."

Gülümseyerek her ikisine de başımı sallıyorum. Dünyada en yakın olduğum iki insanı görmeyeli bir gün bile olmadı ve onları şimdiden çok özledim. "Günaydın," diyorum.

İkisinin de dikkatini çekiyor ve tartışmaları hemen kesiliyor. "Margie!" Winnie heyecanla, ilk kez ot içtiğinde bana taktığı lakabı kullanarak söylüyor.

"Merhaba Win," diye cevap veriyorum. Yatakta doğrulup dizlerimi göğsüme çekiyorum ve telefonu hoparlöre veriyorum.

"Az önce söylediğimiz her şeyi duydun mu?" Winnie temkinli bir şekilde sorar.

"Öyle olduğunu biliyorsun," diye söze girdi Emma. "Söylediğim her kelimede ciddiydim, Mar. Bir dahaki görüşmemizde ona bir midilli gibi biniyor olsan iyi edersin. Aletin ne kadar büyük olduğunu duymak istiyorum."

Karmakarışık saçlarımı başımın tepesinde topuz yaparak homurdanıyorum. "Ben onun asistanıyım, Em. Seks oynacağı değil. Sikine bakmak yok. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Emma'nın yavru köpek suratıyla dudağını dramatik bir şekilde dışarı çıkardığını bilmek için onunla birlikte olmam gerekmiyor. Üniversitede tanıştığımızdan beri bu surat ifadesini bize karşı kullanıyor. Eskisi gibi işe yaramıyor, özellikle de şu anda onu göremediğim için. "Hiç eğlenceli değilsin," diye çiziyor. "Kurak bir dönem geçiriyorum ve senin üzerinden yaşamak istedim."

Bir sessizlik olur ve sonra diğer hattan bir nefes sesi duyulur. "Winnie!" Emma çığlık atıyor.

"Neler oluyor?" Soruyorum.

Emma, "Winnie, bu metni h e m e n açıklaman gerekiyor," diye talepte bulunur.

Bir hışırtı, yüksek sesli bir çatırtı ve sonra hat kesiliyor.

Kafam karışmış bir şekilde ekranıma bakıyorum. "Alo?" Kimse cevap vermiyor. Winnie'yi tekrar aramaya çalıştığımda, doğrudan sesli mesaja yönlendiriyor. Emma'nın numarasını deniyorum, ama hattan bir ses

Emma'nın sesli mesaj kutusunun dolu olduğunu söylemeden önce sadece çalıyır.

"Kendimi midilliden çok bir aygır olarak görmek isterim."

Yalnız olmadığımı öğrendiğim için neredeyse yataktan atlayacaktım.

"Ne oluyor Beck!" Ona bir yastık fırlatarak çığlık atıyorum. Açık kapı aralığında eğilmiş, tam karın kaslarına isabet eden kuş tüyü yastıktan hiç etkilenmemişti.

Karın kaslarından bahsetmişken, dün gece onları tam teşekküllü olarak gördüğüm an aklıma geldi. Onlara gerçekten dokunabildim, dokunuşumun altında sıkılaştıklarını hissettim. Cehennem gibi sıcaktı.

"Ne oluyor diyen ben olmalıydım. Arkadaşların benden bir midilli olarak bahsetti." Odaya doğru birkaç adım atıyor ve koridorun kapısını arkasında açık bırakıyor.

Beck'in rahat giyindiğini ancak şimdi fark ettim. En azından Beck'in standartlarına göre rahat.

Bir çift koyu lacivert chino pantolon, üzerine bir kazak geçirilmiş beyaz yakalı bir gömlek giyiyor. Bir erkeğin giyebileceği en rahat şey değil ama Beck için bu, bir çift bol eşofman altı ve eski bir tişört giymek gibi bir şey.

"Burada ne yapıyorsun?" Konuyu değiştirerek soruyorum. Pazar brunch'ına gidecekmiş gibi giyinmiş bir halde odamın girişinde duruyor. Sanırım öyle de olabilir. Aslında bugün Pazar.

Sanki odayı ilk kez görüyormuş gibi gözleriyle etrafı inceliyor. Belki de öyledir. Odasını alt kattaymış gibi göstermiş. İhtiyacı yoksa buraya hiç gelmiyor olabilir. Dün gece üst kata bir göz attığımda, ikisi de benim seçtiğim odadan daha küçük olan iki oda ve iki duvarında tavandan tabana kitap rafları olan bir ofis alanı daha buldum.

"Yeterince uyudun. Planlarımız var ve kendi başına uyanmayacağın için çalar saat olmak zorundaydım." Dün gece öfkeyle rahat bir çift pijama ararken yere bıraktığım, kıyafetlerimin her yöne saçıldığı bavulumun üzerinden geçiyor. "Çalar saate ihtiyacın olmadığı ortaya çıktı. Arkadaşların seni benim sikimden bahsederek yeterince uyandırmışlar. Ya da affedersin, sikime *binmenle*."

Utanç verici bir iniltiyle kabarık yastıklara gömülüyorum. Bir gün o koca ağzı yüzünden Emma'yı gerçekten öldürebilirim. Ülkenin diğer ucundan bile onun maskaralıkları başımı belaya sokuyor. Gözlerimi kapatarak yastıklardan birini yüzüme doğru çekiyorum. Belki gözlerimi yeterince sıkı kapatıp utanç tanrısına bir tür dua mırıldanırsam, yatağın içinde kaybolabilir ve Beck'in gözlerine bir daha asla bakamayabilirim.

"Utanma," diye mırıldandı, sesi daha önce olduğundan biraz daha yakındı. "Hayal edilebilecek en kötü şey değildi."

Başımı yastığın altında düzensiz bir şekilde sallayarak tekrar inliyorum. Emma'nın utanç verici hikayelerinin her birini internetin her yerinde patlatacağım. Daha da iyisi, Cabo'da önümüzdeki hoş çiftin üzerine kustuğu zamanın çok ayrıntılı bir resmini çizeceğim. Hepimiz bir geziye çıkamayacak kadar akşamdan kalmaydık ama yine de toparlanıp gittik. En azından toparlanmaya çalıştık. Emma yolculuğun on beşinci dakikasında on iki kişilik minibüsün ve yolcularının üzerine parça parça kismaya başladı.

Emma'dan intikam almak için onunla ilgili diğer tüm utanç verici hikayeleri hayal ederken, iki sıcak elin üstümde olduğunu hissediyorum. Bu beni sarsıyor. *Ne yapıyor bu adam?*

"Margo," diyor, sesi sabit. Parmaklarımı çekiyor, onları yastığı sıkıca kavrayışından kurtarmaya çalışıyor. Parmak uçlarımı tüm gücümle yastığa gömüyorum, yüzüme o kadar sert bastırıyorum ki zar zor nefes alabiliyorum.

"Hayır," diye bağıriyorum, can havliyle yastığa tutunarak. Beck'in gözlerinin içine bakıp ona asla binemeyeceğimi söylemeliydim. İğrenmiş bir yüz ifadesi takınabilir ve işleri daha az garip hale getirmek için bir tür şaka yapabilirdim.

"Neden saklanıyorsun?" Homurdanıyor ve yastık kılıfının kenarından çekerek onu elimden kurtarıyor.

Onu bir can simidi gibi tutuyorum. "Çünkü en iyi arkadaşımın ölümünü planlamakla meşgulüm. Beni yalnız bırak." Ne yazık ki Beck acımasız ve benden çok daha güçlü. Yastığı kolay bir çekişle elimden alıyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, Beck'in varlığının üzerimde belirlediğini hissediyorum. "Gözlerini aç," diyor. Yatağın hafifçe eğildiğini hissediyorum.

vücudumun altında. Pislik herif oturarak ve ortadan kaybolmayarak işleri daha da kötüleştiriyor.

"Git başımdan." Kolumu uzatıp onu yataktan itmeye çalışıyorum. Gözlerimi o kadar sıkıyorum ki onu bulmak için etrafı yoklamak zorunda kalıyorum. Parmaklarım onun kalçası olduğunu düşündüğüm şeye sürtünüyor. Etrafı yoklarken iri elini benimkinin üstünde hissediyorum.

"Vay canına, Violet." Göğsünden alçak bir kahkaha gümbürtüsü geliyor. Elimi nazikçe onun ucu olduğunu düşündüğüm yerden çekiyor. Hangi

çılgınca olurdu çünkü eğer bu onun aletinin ucuysa, o şey çok büyük.

O haklı. Kesinlikle daha az midilli ve daha çok aygır.

Kalçalarının arasında ne olduğunu fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ukala bir sırıtışla bana bakıyor. Yanaklarım utançtan öylesine yanıyor ki, eski sevgilisinin kendisinden yaşça büyük, çok daha seksi, patronu olan ve sahte nişanlısı olmak üzere olan erkek kardeşi ona böyle bakarken sıcak kanlı bir kadının yapabileceği tek mantıklı şeyi yapıyorum. Onu yataktan ittim ve tüm bedenimi bu çabaya verdim.

Belki şimdi ipucunu alır.

Vücudumun çok büyük bir kısmını içine atmam dışında. Beck yataktan fırlamak yerine, ben ona rahat şilteden zaferle bakarken, ikimiz de yere yuvarlanıyoruz.

Şans eseri ya da nasıl baktığınıza bağlı olarak biraz şanssız bir şekilde, doğrudan Beck'in üzerine düşüyorum. Altımdaki rahat halıya rağmen gürültülü bir gümbürtüyle yere çarpıyoruz. Yanağım onun sert göğsüne bastırıyor. Elleri kalçalarımı hafifçe bastırıyor ve sabit durmamı sağlayacak kadar baskı uyguluyor.

Ben utanç içinde ona bakarken saçlarım etrafımda bir kalkan oluşturuyor.

Beni dikkatlice üzerinden iterken utancımı daha da körüklüyor, popom yere değiyor. Beck zarifçe ayağa kalkıyor ve kıyafetini düzeltiyor. Bana bakıyor. Kaşlarını hafifçe kaldırıp eğlenmesi dışında yüzü ciddi. "Üzerimden atlamaya mı çalışıyorsun?"

"Ew, hayır." Yine de az önce hissettiklerime bakılırsa, onun kemiklerinin üzerine atlamak muhtemelen harika -belki biraz acı verici- bir zaman olurdu.

Beck olması dışında. Beckham Sinclair'den bahsediyoruz. Neden onun aletini düşünmeden duramıyorum? Neden içime sığacak mı diye merak ediyorum?

"Gözlerinizdeki hararetli bakış aksini söylüyor," diyor gerçekçi bir şekilde.

Kendimi yerden kaldırıyorum, ayağa kalkarken ona kızgınlıkla homurdanıyorum

Yukarı.

Beck sırtarak başını bana doğru eğiyor. "Şımarık meme uçların özellikle aksini söyleyin."

Gözlerimi açarak, az önce onun hakkında düşündüğüm kirli düşüncelerin kanıtına bakıyorum.

"Hainler," diye mırıldanıyorum, kollarımı hızla göğsümde kavuşturup sıkılmış bir bakışla onu kısıtıyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Dişlerimin arasından yalan söylüyorum.

Karşılık olarak gülümsemesi, söylediklerimin tek kelimesine bile inanmadığını anlamamı sağlıyor. Beklediğim şeyi yapmak ve meme uçlarımın onun yanında sinir bozucu bir şekilde heyecanlandığına dikkat çekmek yerine, konuyu kapatıyor.

Odama girdiği gibi hızla çıkışa doğru yöneliyor. Kapının eşiğinde durup parmak eklemiyle kapı çerçevesine iki kez vuruyor. Omzunun üzerinden bakarken yüzü neredeyse acı çekmiş gibi görünüyor. "Hazırlan. Çabuk ol."

"Neden?"

"Alışverişe gitmek için randevularımız var. Aşağıda bekliyor olacağım."

Tartışmaya ya da sorulara yer bırakmıyor. Kıcı yanıyormuş gibi odadan uçarak **ç ı k ı y o r .**

Son birkaç dakikada öğrendiğim iki şey var.

Birincisi, sanırım aşılmaz Beck onu hissettikten sonra meme uçlarımın sertleştiğini görünce bir tepki verdi ve bu hoşuma gitti.

Ve ikincisi, görünüşe göre zengin insanların alışverişe gitmek için randevuya ihtiyaçları var.

14

Beck

"BECK." Margo ses tonundaki ihtiyatla koluma yapıştı. "Oraya girebileceğimi sanmıyorum."

İkimiz yükselen binanın önünde dururken parmakları kazağımın kumaşına gömülüyor. Sanki perili bir eve ya da korkunç bir doktor randevusuna gidiyormuş gibi bakıyor, Beşinci Cadde'de alışveriş yapılabilecek en iyi yerlerden biri olan Bergdorf Goodman'a değil.

İkimiz de Lance Armstrong özentisi bir bisikletçi tarafından alt edilmeden önce bedenlerimizi zum yapan bir bisikletlinin yolundan çekiyorum. Dilimi ısııyorum, yolda sürmek yerine kaldırımda sürdüğü için o pisliğe seslenme dürtüsüne direniyorum.

"Burası sadece bir mağaza," diye hatırlatarak onu binanın bulunduğu yöne doğru çekmeye çalışıyorum. Onun için ayırttığım özel kişisel alışveriş seansına beş dakika geç kalmıştık bile. Geç kalmak normalde tahammül ettiğim bir şey değil ama nedense onunlayken kendimi sürekli geç kalmış buluyorum. Bu beni rahatsız ediyor, ama bu hayal kırıklığı bu sabahki küçük karşılaşmamızdan kalmış olabilir. Sikime zar zor sürtündü ve ben kaya gibi sertleşmişim.

Bana pis bir bakış attı. "Burası sadece bir mağaza değil, burası zengin insanların mağazası -sınıflı insanların. Ben oraya ait değilim."

Bir kaşımı çattım. "Dersim yok mu diyorsun?"

Margo kolunu benimkinden çekerek gözlerini bana dikti. "Benim klasım var, ama *Saks* ya da *Bergdorf tarzı* bir klas değil. Onlar yatılı okullarda büyüyen ve ailelerinin yazlık ve kışlık tatil evleri olan insanlar için." Bana bakıyor, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "*Senin* gibi insanlar."

Haksız değil. Üniversiteden önceki tüm eğitimimi yatılı okulda tamamladım. Ailemin Hamptons'da, Vail'de ve dünyanın çeşitli yerlerinde evleri var. Annemi Bergdorf Goodman'ın koridorlarında takip ederek, oradan başka bir yerde olmayı dileyerek büyüdüm.

Elim çenemde geziniyor, yüzümdeki hafif kıllar avucumu çiziyor. "Tuhaf. İçeriye adım atmak için gerekli nitelikler olduğunu bilmiyordum." İkimiz de büyük taş binaya odaklanıyoruz. Mağazada her biri farklı bir departmanı barındıran birden fazla kat var. Ve bu sadece kadınlar için olan bina. Caddenin karşısında erkekler bölümü var.

Margo tereddütlü bir adım atıyor ve dikkatimin binadan ona kaymasına neden oluyor. Ellerini vücudunda gezdiriyor, sanki kıyafetini işaret ediyor. "Niteliklere göre Target'a alışverişe gidiyormuşum gibi görünüyorum." Büyük boy sweatshirt'ünün alt kısmını çekiyor, giysi uyluğunun ortasına kadar inecek kadar uzun. Sweatshirt ve tayt kombinasyonu bir çift beyaz spor ayakkabıyla eşleştirilmiş. Ayakkabılar en azından yeni gibi görünüyor, beyaz renk ayaklarının altındaki kirli kaldırımıyla tam bir tezat oluşturuyor.

"Sana bir iş ortağıyla özel bir alışveriş seansımız olduğunu söylemiştim." "Bunun gerçekten kimseyle görüşmeyeceğim anlamına geldiğini sanıyordum. Bu yüzden *özel* kelimesi. Şimdi bir grup kadınla birlikte bir mağazaya girmek zorunda kalacağım ve muhtemelen beni senin için bir tür üst düzey proje ya da onun gibi bir şey sanacaklar."

Haklı olduğu bir nokta var ama bunun pek de önemi yok. Evet, Margo muhtemelen tuhaf bakışlarla karşılaşacak ama o insanların hepsi büyük olasılıkla içten içe mutsuz ve uygun şekilde giyinip gelse bile yargılayacaklar. Bu seviyedeki insanlar böyle yapar. "Başkalarının ne düşündüğü neden bu kadar önemli?" Dürtüyorum.

"Öyle değil." İç geçiriyor, saçlarını omuzlarından iterek sırtından aşağı dökülmesini sağlıyor. "Ama *senin* için önemli olmalı. Bunlar senin halkın. *Halktan* biri gibi giyinmiş biriyle görülmekten utanman falan gerekmez mi?" Alaycı bir şekilde "halktan biri" diyor, seçtiği kıyafetten duyduğu rahatsızlığa rağmen cesareti geri geliyor.

Sırtım binaya dönük ve onunla yüz yüze olacak şekilde dönerek kapüşonun bir ipini çekiyorum. "Burada hayatta kalmak istiyorsan çok çabuk öğrenmen gereken bir şey var, o da herkesin senin hakkındaki düşüncelerinin saçmalık olduğu. Onların ne düşündüğü umurunda olmamalı yoksa sen de onlar gibi *mutsuz* olursun. Bu yüzden size biraz fazla uzun bakarlar. Neden dönecekler

Size burun kıvrırırlar ve kibirli arkadaşlarına dedikodu yaparlar. Sizi mutsuz hissettirmek isterler çünkü onlar böyle hissederler."

Gözleri hafifçe yumuşuyor. Özgüvenini yeniden kazanıyor gibi görünüyor, her geçen saniye kendisiyle barışık hale geliyor. "Gerçekte, orada size ait değilmişsiniz gibi bakan her bir kişi sadece kızgındır çünkü sizin az makyajlı bir sweatshirt içinde görüldüğünüzün yarısı kadar bile güzel görünmek için binlerce kıyafet, süslü makyaj, saç stilistleri ve estetik cerrahlar gerekir."

Geriye doğru bir adım atarak elini tutuyorum ve bizi binaya doğru çekiyorum. Bu noktada on dakikaya yakın bir gecikme yaşadığımıza şüphe yok. Başka biri olsaydım, muhtemelen randevumu iptal eder ve o gün için bir sonraki kişiye geçerlerdi. Stilistler paralarını komisyonla kazanıyor. Müşterileri beklemek maaşlarını kazanma yolları değil.

Asansöre ulaşana kadar parmaklarım onunkileri kavırıyor. Düğmeye basıyorum ve hemen iki kapı açılıyor. Onu içeri çekiyorum, sonunda kapılar kapanırken bırakıyorum.

Ona bakmak için döndüğümde beni dikkatle izlediğini görüyorum. Gözleri yüzümde geziniyor. Dudakları sanki bir şey söylemek istiyormuş ama söyleyemiyormuş gibi tekrar tekrar açılıp kapanıyor.

"Ne?" İhtiyacımız olan kata basmayı yeni hatırladığım için soruyorum. "Hiçbir şey," diye mırıldanıyor asansör yükselmeye başlarken.

"Yüzünüzdeki ifadeye bakılırsa bu hiçbir şey değil de aklınızdan geçen bir şeymiş gibi görünüyor."

Beyaz ayakkabılarıyla gerçekten ilgileniyormuş gibi yaparken gözleri yeri buluyor. "*Milyarder bekar* Beckham Sinclair"- diye dalga geçiyor - "modellerle, aktrislerle ve mirasçılarla çıkan adam bana güzel dedi." Sesi tuhaf geliyor, sanki böyle bir şey olduğuna inanmıyormuş gibi, ki böyle bir şey olamaz.

Margo fark edilmeyecek türden bir güzelliğe sahip. Bunu fark etmemesine imkan yok.

"Her zamanki tipinize kıyasla başarısızım," diye devam ediyor. Kendisinden bu şekilde bahsetmesi biraz rahatsız edici.

Asansörün kapısı açıldığında çınıyor. Nereye gideceği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen bir adım öne çıkıyor. Elimden kurtulmadan önce dirseğinden tutup onu kendime doğru çekiyorum. Sweatshirt'ünün kolundaki gevşek kumaş tutuşumun altında toplanıyor. Margo bana bakıyor, gözlerinde şaşkınlık var. Eğiliyorum, derin bir nefes alırken göz teması kuruyorum.

"Kimseyle kıyaslandığında asla başarısız olamazsın, Margo."

15

Margo

Bana bakarken canlı gözleri benimkileri delip geçiyor. Etrafımızdaki hava elektriklenmiş gibi. Ya da belki de vücudumdaki sıcak kızarıklık öyle görünmesine neden oluyor. Beck'in gözleri dudaklarıma kaydığında, dün gecedan sonra ona ne kadar kızgın olursam olayım, eğer isterse beni öpmesine izin vereceğimi hiç şüphe duymadan biliyorum.

"Bay Sinclair?" Arkamdan bir ses geliyor.

Beck omzumun üzerinden bakmadan önce birkaç dakika daha büzülmüş dudaklarıma bakıyor. Gözlerindeki arzu geldiği gibi hızla sönüyor. Yüz hatları her zamanki gibi işine odaklanıyor. O an buhar olup uçuyor.

Hayal kırıklığı göğsümde patlıyor.

"O benim," diye cevap veriyor, bedenimin etrafından dolanarak. Artık beni izlemese de, elini sırtımdan aşağı kaydırıp belime kadar getirerek anı biraz canlı tutuyor. Eli beni usulca ileri doğru itiyor. Ayaklarım kendiliğinden ileri atılıyor, zihnim Beck'in beni öpmek istediğini hayal edip etmediğimi merak etmekle meşgul.

Bekleyen kadın bize kocaman gülümsüyor. "Harika." Gözlerini bana diyor, bu kadar lüks bir yerde alışveriş yapmaya hazır olmamama rağmen bana bakışında hiçbir yargılama izi yok. "Peki burada kimler varmış?" Sesi tatlı, hiç de küçümseyici değil. Ondan şimdiden hoşlandım. Tarzını daha da çok seviyorum.

Beck elini belimden çektiği anda ben de bir adım öne çıkıp kadına elimi uzatıyorum. "Ben Margo," diye cevap veriyorum.

Elini benimkine koyarken eli soğuktu ve el sıkıştık. "Margo..."

"Sadece Margo." Muhtemelen onlara hanımefendi ya da soyadlarıyla hitap etmediğiniz sürece cevap vermeyen kadınlara alışkıdır. Böyle bir resmiyete ihtiyacım yok. Garip ve gereksiz görünüyor.

Başparmağını omzunun üzerinden geçirmeden önce başını sallıyor. "Sadece Margo, ben Quincy."

Quincy gibi havalı bir ismi olması beni hiç şaşırtmadı. Ona inanılmaz yakışıyor. "Seni odaya geri götürelim ve ne düşündüğünü görelim," diye devam ediyor, birkaç adım geri çekilerek.

Beck'e sorgulayan bir bakışla bakıyorum. Tek cevabı kolunu önünde tutmak oluyor. "Önden buyurun."

Süslü bir alışveriş asistanına sahip olmanın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama bunu öğreneceğim için çok heyecanlıyım. Bizi şeftali rengi kapıları ve bir ton daha açık renkli fayans zemini olan bir koridora götürürken her şeyi çoktan kavramıştım.

Kapılardan birinin önünde durup kolu tutuyor. Arkasında birkaç kıyafetin asılı olduğu küçük bir oda bulmayı umuyorum. Kapıyı açtığında gördüğüm şey beklentilerimi suya düşürüyor. "VIP süitimize hoş geldiniz," diyor Quincy, sadece lüks olarak tanımlanabilecek bir odaya adım atarken.

Gözlerim önce neyi algılayacağımı bilemeden etrafta geziniyor. Geniş odada birkaç farklı alan var, birden fazla kişinin aynı anda VIP süitinden yararlanması için tasarlanmış. Şu anda odada sadece biz varız. En arkaya doğru yürüyor ve salondaki en büyük sahnelenmiş giyinme alanında duruyor.

Yerden tavana kadar uzanan bir aynadaki yansımalarımıza bakıyorum. Yandan çıkan parçaları sayesinde bir kıyafeti deneyebiliyor ve panoramik bir bakışla inceleyebiliyorsunuz. Kadife bir kanepe başka bir duvara yaslanmış, koltuğu üç ya da dört kişinin sığabileceği kadar geniş. Her iki ucunda pahalı görünümlü yastıklar var. Beck ortadaki koltuğa oturuyor ve yastıkların ısıltılı, pırıltılı kumaşının yanında biraz eğreti duruyor. Önünde yuvarlak bir sehpa duruyor, üzerinde pahalı dergiler düzgünce istiflenmiş. Dergilerin yanına, kapakları hâlâ açık olan birkaç ayakkabı kutusu yerleştirilmiş.

Quincy parlak bir giysi rafının önünde durur ve elini rafta asılı çeşitli eşyaların üzerinde gezdirir. "Bay Sinclair kıyafet tercihlerinizle ilgili bir form doldurdu, ben de onun doldurduklarına ve güncel stil trendlerine göre seçenekler belirledim. Siz birkaç kıyafet denedikten sonra daha fazlasını da çıkarabilirim. Kulağa hoş geliyor mu?"

Başımı sallıyorum, Beck'e bakmakla o kadar meşgulüm ki ona cevap vermek için kelimeler kullanamıyorum. Nedense Beck'in dün gece anketi doldurmak için zaman ayırdığı gerçeğine takılmış durumdayım. Her zamanki tarzımın ne olduğu hakkında bir fikri olduğundan şüpheliyim, ama önemli olan gerçekten düşünmek.

"Yaptın mı?" Sesim gergin, midemde kelekler uçuşurken soruyorum. Beck umursamaz bir tavırla havaya el sallıyor. Telefonunu çıkarıp ekrana bakıyor ve soruma cevap verme zahmetine girmiyor. Cevap vermek zorunda değil. O cevap vermek istemese bile, bu duygu her halükarda önemli.

herhangi bir dikkat.

Üçümüz de birkaç dakika sessiz kaldık. Sonunda Quincy ellerini birbirine vurarak giysi rafından birkaç parça çıkardı. "Hadi bir şeyler deneyelim!"

Beck'e bir kez daha bakma riskini göze alıyorum ama telefonuyla o kadar ilgileniyor ki bana hiç dikkat etmiyor. Quincy bir kıyafet uzatıyor, yüzünde cesaret verici bir gülümseme var. Beck'in oturduğu kanepenin solundaki büyük kapıyı işaret ediyor. "İstersen orada üstünü değiştirebilirsin, giydikten sonra da üzerine oturması ve neleri beğenip neleri beğenmediğin hakkında konuşabiliriz."

"Anladım." Odaya bir adım atıyorum ve kapıyı kapatıyorum. Soyunma odası bile gereğinden fazla abartılı. Mekânda büyük bir ayna, kadife pembe altın bir sandalye, kartvizit ve su şişeleriyle dolu bir sehpa daha var. Askıları duvardaki bir kancaya asıyorum ve Quincy'nin denemem için seçtiklerine bakıyorum. Duvardaki başka bir kancada asılı duran iç çamaşırı setini fark ettiğimde boynumda küçük bir kızarıklık belirliyor. Sütyenin üzerindeki etiketi çekiyorum ve tam bedenime göre olduğunu görünce şok oluyorum. Quincy'ye bu düşüncesi için teşekkür etmeyi unutmamalıyım. Eski spor sütyenim ve erkek külotum muhtemelen o gün için en iyi iç çamaşırı seçimleri değildi. Kendimi savunmam gerekirse, Beck bana kişisel alışveriş randevumuz olduğunu söylediğinde, birinin benimle birlikte mağazada dolaşıp kıyafet seçmeme yardımcı olacağını düşünmüştüm. Başka birinin benim için seçeceğini ve onları denemek zorunda kalacağımı düşünmemiştim.

Quincy'nin seçtiği sütyen ve tanga, bir şeyler denerken bu sabahki seçimlerimden daha iyi uyum sağlayacak. Tek sorunum, iç çamaşırını, özellikle de tangayı giydiğimde eve götürmem gerekiyormuş gibi hissetmem. Omuz silkerek, çıplak dantel kumaşın etiketlerini çıkarıyorum. Quincy bunu her zaman yapar. Burada yapılması gereken şey bu olmalı.

Taytımı ve eşofman üstümü çıkarmam uzun sürmüyor. Sütyenimi ve iç

amaşırlarımı da çıkardıktan sonra, onları düzgünce katlayıp

çantamın en dibine koyuyorum. Sonra, kollarımı sütyenin içinden geçirip sırtımda sabitliyorum ve göğüslerime mükemmel bir şekilde oturmasına hayret ediyorum. Son derece rahat, ama yine de onları iyi bir şekilde kaldırmayı başarıyor. Tanga'nın her iki yanından geçerek kalçalarımın kadar çekiyorum ve her iki yanını kalça kemiklerimin üzerine yerleştiriyorum. Kumaşın yüksek kesimine rağmen son derece rahat. İnce kumaşı sayesinde külot çizgileri oluşmuyor.

Duvarın asılı kıyafetlere bir adım daha yaklaşıp Quincy'nin benim için seçtiği kıyafeti inceliyorum. Gri kazak elbise inanılmaz rahat ama aynı zamanda işe giderken giyilebilecek kadar da şık görünüyor.

Ekim ayına girdiğimize göre, New York'ta sonbahar serinliği havaya karışmış durumda ve bu beni çok heyecanlandırıyor. Kaliforniya'da dört mevsim olmamasını hiç sevmemiştim. Central Park'taki ağaçlarda yaprakların değişimini görmeyi, yazdan sonbahara geçerken havanın farklı kokmasını seviyorum. Çoğu insanı rahatsız etse de, burada Ocak ayının dondurucu soğukunda sıkı sıkı sarınmanın özel bir yanı var. Boynuma kocaman bir atkı dolamayı ve çıplak tenimin her santimini örtmeye çalışmayı seviyorum. Kışın ısrınganlığı kaybolup çiçekler açmaya başladığında ise heyecanlanıyorum. Kaliforniya'da sadece bir mevsimi yaşamak zorunda kalana kadar her mevsimi yaşamayı ne kadar arzuladığımı fark etmemiştim.

Kazak elbiseyi yavaşça askıdan indiriyorum ve kumaşın tereyağı yumuşaklığındaki hissine hayran kalıyorum. Zahmetsizce vücuduma oturuyor ve elimde olsa hayatımın her günü giyebileceğim lüks bir kumaşla beni kucaklıyor.

Odanın içindeki aynanın karşısına geçip görünüşüme bakıyorum. Elbisenin vücudumdaki hissine aşık olmakla kalmıyorum, üzerime oturmasına da takmış durumdayım. Ellerimi kumaşın üzerinde gezdirip düzeltiyorum. Uyluğumun ortasında duruyor. Bir çift şeffaf siyah tayt, Beck'in asistanı olarak ofiste giymek için uygun olurdu, ancak tayt giymeyip bunun yerine bir çift yüksek çizme giyerek kolayca giyinebilirim. Askıdan siyah deri ceketini alıp omuz silkiyorum ve deri ceketin eklenmesiyle kıyafetimin dönüşmesine bayılıyorum.

Sanki bir zihin okuyucuymuş gibi kapı çalınır ve ardından Quincy'nin sesi duyulur. "Denemen için bir çift bot getirdim. Bay Sinclair ayakkabı numarasını tahmin etti."

Kapıyı açtığımda elinde tam da bu elbiseyi giyerken giymeyi düşündüğüm şeyleri tuttuğunu görüyorum. Onları aldım, teşekkür ettim ve kapıyı tekrar kapattım. Oturup her birini giydim. Sadece küçük bir deri parçası görünene kadar bacağımdan yukarı doğru çekiyorum.

izmenin st ve elbisemin altı arasında. Botların arkasında baldırın ortasına kadar inen bağcıklar var.

Botlar tam oturdu. Beck'in bunları nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama ilk kıyafet ve uyma şekline göre, randevu için bilgileri doldururken hiç de kötü yapmadı.

Küçük odadaki aynaya bakmak yerine kapıyı açıyorum ve hem Beck'in hem de Quincy'nin beklediği daha geniş alana adım atıyorum. Quincy aynanın yanında duruyor, ben platforma bir adım atıp küçük bir dönüş yaparken gülümsüyor.

Aynanın karşısında göz teması kurarak, "ok çarpıcı görünüyor," diyor. "Sen ne düşünüyorsun? Beğendin mi yoksa hedefi ıskaladım mı?"

Bir bacağımı uzatarak aynada kıyafetimin tamamını inceliyorum. "Hedefi hiç ıskalamamısın. Grnne bayıldım. Tam benim tarzım. Ve her şey tam oturdu."

Quincy Beck'e doğru bakar. "Biraz yardım aldım." Bakışlarını Beck'e doğru takip ediyorum. Onu telefonuyla yakından ilgilenirken bulduğumda yaşadığım hayal kırıklığından nefret ediyorum.

Bana bakmasını isteyerek birkaç saniye daha onu izliyorum. Açıklanamaz bir nedenden ötürü, bana yukarıdan aşağıya bakmasını istiyorum. Az miktarda görünen kalçama bakmasını ve dokunuşunun altında nasıl hissedeceğini merak etmesini istiyorum. Elbisenin sırtıma nasıl yapıştığını, kıvrımlarımı hayal gücüne çok az şey bırakacak şekilde nasıl gösterdiğini her tepkisinde gözlemlemek istiyorum.

Dünyadaki tüm irade gücü onun bana bakmasını sağlayamıyor. Sonunda arkamı dönüyorum ve midemde hissettiğim hayal kırıklığına rağmen Quincy'nin gülümsemesine karşılık veriyorum.

"Aığım," diye onaylıyorum, platformun üzerinde kendi etrafımda dönüyorum ve küçük bir kıkırdama çıkarıyorum.

Quincy giysilerle dolu rafa dönerek, "Mükemmel," diyor. "Bakalım seni başka nelere aık edebilirim."

16

Beck

MARGO'NUN GÜZELLİĞİ sinir bozucu olduğu kadar büyüleyici de.

Quincy denediğı birçok kıyafetten biri için telaşlanırken, ben de telefonuma odaklanıyormuş gibi yapmaya devam ediyorum. Margo giyinme oyunu oynarken bu soyunma odasında oturmak şu anda yapmam gereken en son şey. Margo'yu beni dinlemeye ve teklifimi kabul etmeye ikna etmek için her şeyi bırakıp Kaliforniya'ya uşma dürtüm sayesinde hiç bitmeyen bir yapılacaklar listem var. Dün gece eve geldikten ve bugünü çalışmak yerine onu yerleştirmek için kullandıktan sonra, yapmam gereken bir mil uzunluğunda bir liste var.

Margo'yu bunu tek başına yapması için kolayca gönderebilirdim. Başta planım tam olarak buydu. Ezra beni ofise bıraktıktan sonra Margo'yu Beşinci Cadde'ye bırakacak ve istediğı her şeyi almasını sağlayacaktım. Son dakikada sinir bozucu bir şekilde planı değıştirdim ve iş yapmak yerine onunla gelmeye karar verdim.

"Seçtiğın tek bir şeyi bile beğenmediğimi sanmıyorum," diyor Margo Quincy'ye. Göz ucuyla dönüp aynada kendine her açıdan baktığını görüyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim. Size daha fazla seçenek sunmak için bir tarama daha yapmam gerekiyor. Ben bakarken bir isteğınız var mı?"

Margo dönmeyi bırakıyor. Aynadan beni izlediğini hissedebiliyorum ama başımı kaldırıp gözlerine bakma isteğime karşı koyuyorum. Hâlâ az önceki anın ve küçük kardeşimin eski kız arkadaşının ağzının suyunu akıtmak istediğimin apaçık farkına varmanın etkisindeyim.

Quincy ortaya çıkmasaydı, ben yapardım. Kendimi durduramazdım. Margo'nun ağzı çok öpülesi görünüyordu. Onu çevirmek istedim.

Dudaklarım onun dudaklarına değdikçe farklı bir renk alıyordu. Dudaklarımızın çarpışmasıyla ağzının etrafındaki bronz tenin pembeleşmesine tanık olmak istiyordum. Bunu o kadar çok istemiştim ki, sonuçlarını ya da öne sürdüğü sözde şartları hiç düşünmeden kabul edecektim.

Quincy'nin ortaya çıkmasının bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğu konusunda jüri hâlâ kararını vermedi. Ama kesin olan bir şey var ki, Margo'nun sol tarafımdaki kapının ardında soyunduğu düşüncesi dikkatimi itiraf etmek istediğimden çok daha fazla dağıttı. Margo'yu odaya kadar takip edip kapıyı kapatabilmek ve asansörde başladığımız işi bitirebilmek için Quincy'nin gitmesini istememek için içindeki her şeyi ortaya koymam gerekti.

Asistanım ve yakında sahte nişanlım olacak kadını öpmek istediğimi fark ettiğimde kalbimin göğsüme çarptığını hatırlayınca zamanımı telefonumdaki e-postaları yanıtlamaya ayırdım. Kendimi kontrol altında tutan tek şey bu.

Görünüşe göre, Margo ve Quincy arasındaki konuşmanın bazı bölümlerini kaçırmışım. Kendime geldiğimde Quincy'yi VIP süitinin kapısında dikilirken buluyorum. Yüzümdeki ifade kafamı yeterince karıştırmış olmalı ki açıklama yapma ihtiyacı hissediyor. "Gidip birkaç gündelik kıyafet daha seçeceğim" -Margo'ya göz kırpmıyor- "kıyafetler. Ayrıca hem aşağı hem yukarı giyilebilecek birkaç parça daha."

Hızlıca başımı sallıyorum, kafamı fazlasıyla meşgul eden bu kadınla burada yalnız kalma fikri nabzımı hızlandırıyor.

Quincy'den başımı çevirdiğimde Margo özel soyunma odasına geri dönmüştü.

İçimi çekiyorum ve kendimi bu kanepeye sabitlemek için elimden gelen her şeyi yaparken bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Margo'ya sahte nişanlılık anlaşması teklif etmeye karar verdiğimde niyetim tamamen saf değildi. Ama henüz onu öpmek için kendime izin vermek gibi bir niyetim yoktu. Sadece bu düşünce bile her şeyi olması gerekenden daha karmaşık hale getiriyor. Sonuçları ne olursa olsun, bunu yapmak için yanıp tutuştuğum gerçeğini değıştirmiyor.

Gerçek şu ki, Margo'nun hevesli bir bekleyiş içinde beni izleyişini, benim onu öpmek istediğim kadar onun da beni öpmek istediğini doğrulayan ağır nefeslerini izledikten sonra başka bir şey düşünemiyorum.

Gözlerim arkasında durduğu kapıyı izlerken telefonum titriyor, şanslı bir dikkat dağıtıcı. Kapının ardında soyunduğunu düşündükçe nabzım hızla atıyor. Kıyafetlerinin altında neler sakladığını zihnimde canlandırmaktan kendimi alamıyorum. Çıplak teninin her santimini incelemek istiyorum,

tıpkı onun birini çizmeden önce yaptığı gibi her santime yeterince dikkat ederek.

Aletim pantolonumun içinde sertleşirken dudaklarımdan istemsiz bir hırıltı dökülüyor.

Kendine gel.

Gerçek şu ki, başka hiçbir kadın beni onun kadar büyülemedi. Onunla aşıkımız gibi davranacağımızı bilmek mi duruma hakim olamama neden oluyor yoksa tamamen başka bir şey mi bilmiyorum.

Margo kapalı kapının arkasından seslendiğinde kendimle bir irade savaşı veriyorum. "Beck?" diye soruyor, sesi tereddütlü.

Telefonumdan başımı kaldırıp kapıya bakıyorum. "Evet?" "Sanırım yardımınıza ihtiyacım var."

"Ne oldu?"

"Fermuarım. Sıkıştı ve çıkaramıyorum."

"Eminim bir yolunu bulabilirsin," diyorum sert bir şekilde.

Bir inilti çıkarıyor. "Zar zor uzanabiliyorum. Buradan tek başıma çıkabileceğimi sanmıyorum."

Gözlerim süitin kapısına kayıyor. Belki Quincy her an dönebilir ve Margo'yu kurtarmaya gelebilir. Ama içten içe daha iyisini biliyorum. Ayrılırken, biraz zaman alabileceğini söylemişti. İhtiyacımız olursa yemek çağırmamız için diğer kattaki kafenin menüsünü bile bırakmıştı.

Quincy yakın gelecekte geri gelmeyecekti. Bu, yardıma ihtiyacı olan Margo için kötü ama benim için korkunç çünkü şu an için yalnız olduğumuzu bilmek felaket.

"Biraz daha gayret et," diyorum. Kendimi dizginlemek için son bir çaba.

Margo'nun kızgın iniltisi pantolonumun içindeki ereksiyonu daha da körüklüyor. "Denedim Beck," diye sızlanıyor. "Alamıyorum ve çok dar geliyor ve muhtemelen tüm gardırobumdan daha pahalı olan bir kumaş parçasını kazara yırtmadan önce yardımına ihtiyacım var, tamam mı?"

"Peki," diye bağıyorum, biraz fazla sert bir şekilde. Birdenbire onun için çaresiz kalmam Margo'nun suçu değil. Belki de o kadar ani değildir ve aslında onun hatasıdır. Sadece meselenin tamamen farkında değil.

Kapıyı açıp onu karşımda bulduğumda dudaklarımdan bir dizi küfür dökülüyor. Elleri arkasına doğru eğilmiş, sıkışmış fermuar olduğunu tahmin ettiğim şeyle uğraşırken gözlerinde panik var.

Kapıyı arkamdan kapatarak içeri bir adım atıyorum. Gözlerim vücudunun üzerinde geziniyor, vücudunu saran kısa elbiseden başka bir yere bakamıyorum.

"Biraz yardım eder misin?" Margo arkası bana dönük olacak şekilde dönüyor. Aynadan beni izliyor, parmakları hâlâ fermuarı sıkıyor.

"Bugünün amacının sana iş kıyafeti bulmak olduğunu sanıyordum. Bunu ofiste giyemezsin."

Başını bana doğru sallarken saçları fermuarın önüne geliyor. Geriye doğru bir adım atıyor, kolları iki yanına düşüyor. Uzun saçlarını yana doğru süpürdüğümde omurgası dikleşiyor. Çıplak tenine zar zor dokunuyorum ama bu bile çenemi sıkıkmama yetiyor.

"Bunu işe giderken giymeyi planlamıyordum," diye fısıldıyor.

Onu görmezden geliyorum, parmaklarım fermuarı kavrarken parmak eklemlerim sırtını sıyırıyor. Fazla kumaş dişlere sıkışmadan önce elbisenin üstünden sadece bir iki santim indirmeyi başardı. Fermuarı çekiştiriyorum, kuvvetle vücudunu bana biraz daha yaklaştırıyorum.

Kıçı önüme sürtünerek nefesimi kesiyor. Zaten gevşek bir ipliğe tutunmuştum. Kendimi kaybedip bu zavallı elbiseyi ortadan yırtmama ve dudaklarımı onunkilere çarpmama saniyeler kaldı. İkimizin de başı dönene kadar onu öpmek en iyi hata olurdu.

"Gerçekten değildim," diye devam ediyor. Fermuarı tekrar çekiyorum, içine sıkışmış az miktardaki ipeği çıkarmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor. Küçük bir çığlık atıyor.

"Sen öyle diyorsan," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Kendime kızgınım çünkü hiçbir zaman kontrolünü kolayca kaybeden biri olmadım. Bundan vazgeçmek benim için zor ve burada, onun huzurunda kendimi kontrol edemiyorum.

Şimdiye kadar onu öpmediğim için çok kızgınım.

Fermuarı açmaya çalışırken başımı kaldırıyorum ve onun beni dikkatle izlediğini görüyorum. Yanaklarında mükemmel bir kızarıklık var. Derin nefes alıp verişleri benimle aynı şeyleri hissettiğini doğruluyor.

"Bana öyle bakmayı kes," diye tersliyorum, fermuara dönüp bakıyorum. Tekrar çekiyorum ama yerinden oynamıyor. Kumaşı nasıl sıkıştırmış olursa olsun, onu bundan kurtarmak beklediğimden daha zor olacak. Vücuduna bu kadar mükemmel oturan bir şey giymemiş olsaydı, başının üzerinden kolayca geçirebilir ve o şekilde çıkarabilirdik.

"Sana nasıl bakıyorum?" Geriye doğru küçük bir adım atıyor, gerekli olmadığı halde kendini bana daha da bastırıyor.

"Bana öpölmek istiyormuşsun gibi bakıyorsun," diye ilan ediyorum. Fermuarı tutmayan elim hafifçe belinden aşağı kayıyor ve kalçasındaki kumaşı kavırıyor.

"Peki ya yaparsam?"

Parmak uçlarım kalçasına giriyor ve vücudunu benimkiyle aynı hizaya getiriyor. "İstemediğin şeyleri söyleme," diye uyarıyorum, dudaklarım boynunun hassas derisine değecek şekilde eğilerek.

"Asla yapmam." Küçük kalçaları bana sürtünerek, kalan tüm kararlılığımı kırdı.

17

Margo

BECK beni zorla kalçalarımın kavırıyor ve ben kendim yapamadan yüzümü ona dönmemi sağlıyor. Ani hareket bana kendimi sabitlemek için kollarını tutmaktan başka çare bırakmıyor. Bedenlerimizi küçük odaya doğru yönlendiriyor ve vücudumu aynaya doğru bastırıyor. Açıkta kalan etime karşı soğuk ama benim için fark etmiyor. Beck'in bana her santimimi yutmak istermiş gibi bakması için en soğuk yerde bile durabilirim.

Elleri belimden boynuma doğru ilerliyor. Yüzümü kendine yaklaştırmak nazik davranmıyor. Beni sıkıca kavradığı çenemde hafif bir acı var, sanki bırakırsa anın sona ereceğinden korkuyor.

Dudaklarımda gezdirdiği başparmağıyla ağzımı aralıyor. Başparmağını defalarca dudaklarımda gezdiriyor ve onu öpme beklentisiyle dizlerimin bağı çözülüyor. "Violet," diye mırıldanıyor, gözleri başparmağına odaklanmış.

"Bana neden öyle diyorsun? Bu benim adım değil." Alt dudağımı çekiştiriyor. "Benim için öyle."

"Neden?" Kazağını tutup onu daha yakına çekmeye çalışıyorum, böylece beni öpecek.

Delici çivit mavisi bakışları nihayet dudaklarımdan ayrılıyor. Saçımın bir tutamını tutmadan önce benimle kısa bir süre göz teması kuruyor.

"Saçın," diye açıklıyor, saçını aramızda tutarak. "O yaz saçında mor çizgiler vardı. Menekşenin mükemmel bir tonuydu. Kardeşim seni eve getirdiğinde ilk düşündüğüm şey buydu."

"İkincisi neydi?"

"Ben bilmiyorken kardeşimin senin tadını bilmesinden nefret ettiğimi."

"Belki de öğrenmenin zamanı gelmiştir." Nefesim kesik kesik geliyor, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

"Tam zamanında."

Verebileceğim tüm cevaplar dudaklarını dudaklarıma bastırmasıyla uçup gitti. Yine de bu yanıtı tercih ederim. Beck yüzümü avuçlarının arasına alıyor, beni ustalıkla öperken başparmakları yanaklarıma bastırıyor.

İlk öpücükler genellikle garip ve ritimsiz olur. Beck'te durum böyle değil. İlk kez öpüşmenin heyecanı var ama aynı zamanda tempoya aşinalık da var. Vücutlarımız daha önce birbirimizle hiç öpüşmemiş olmamıza rağmen nasıl öpüşeceğimizi tam olarak biliyor.

Dili dudaklarımın dikişine karşı savaşıyor, içeri girmeye kararlı. İsteyerek açılıyorum, öpüşmenin her saniyesinin tadını çıkarıyorum. Beck'in bu şekilde çözülmesine tanık olmak, beni öperken kendini kaybettiğini hissetmek çılgınca. Bu bir öpücükten çok daha fazlası, sanki beni işaretiliyor. Vücudu benimkine karşı sert, beni aynaya karşı daha da derine zorluyor. Cam soğuk, onun vücudu sıcak. Vücudumun yumuşak kıvrımları onunkilerin sert eğimlerine ve düzlemlerine baskı yapıyor. Eğer kazağını bu kadar sıkı kavramasaydım, ayaklarının dibinde eriyip bir su birikintisine dönüşecektim. Kumaşa hayatım buna bağlıymış gibi tutunmasam bile, yüzümü kavrarkenki sıkı tutuşu beni ayakta tutmaya yetebilir.

"Margo" diye mırıldanıyor, alt dudağımı dişlerinin arasında ısırırken sesi gerginleşiyor. "Siktir," diye inliyor, dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, dili dudaklarımda geziniyor. "Dudaklarının tadı bu kadar nefisse, diğer kısımlarının tadının ne kadar olağanüstü olduğunu ancak hayal edebilirim."

Sözleri karşısında kalçalarım birbirine yapıştı. Beni istediği her yerde ve her şekilde tatması için her şeyi yapardım. "Eğer dilin ağzımda bu kadar iyiye, başka şeylerde ne kadar iyi olduğunu ancak hayal edebilirim."

Ağzımı tekrar dudaklarına hapsederken dudaklarıma karşı hırladığını hissediyorum. Avuç içleri yüzümden ayrılıyor, onun yerine uyluklarımın çıplak tenine doğru ilerliyor. Başka birini öperek zaman kaybetmiş olmaktan nefret ediyorum. Hiçbiri onun gibi öpüşmeyi bilmiyordu. Bunu aceleyle ama öyle ustalıkla yapıyor ki, sonsuza dek içinde kaybolabilirim.

Parmakları tehlikeli derecede küçük mini elbisemin eteğiyle oynuyor. Parmaklarını kumaşın altına doğru kaydırıyor ve kıcımlı avuçlamak için yukarı uzanıyor. Kumaş şimdi belimde toplanıyor. Fermuar hâlâ takılı olmasaydı, kolayca çıkarabilirdik ve ağzının diğer bölgelerime baskı yaptığını hissedebiliyordum.

"Violet," diyor öpüşmeyi keserken, parmakları hâlâ kıcımı yoğuruyor.

"Hm?" Vücudum onu öpmekten transa geçmiş bir halde cevap veriyorum. Daha sonra bu lakap üzerinde duracak, en başta bana bu lakabı takmış olmasına kafayı takacağım. Daha önce hiçbir lakabı bana taktığı kadar sevmemiştim. Dahası, arkasındaki anlam haftalarca aklımdan çıkmayacak.

"Bunu toplum içinde giymene imkan yok." Vücudumda gezinen bakışlarının sıcaklığı yüzünden tüylerim diken diken oluyor.

Cevap vermek için ağzımı açmışım ki kapının dışından gelen bir ses ikimizi de yerinden sıçrattı.

"Test etmeniz için birkaç eşya ile döndüm. Daha rahat seçenekler bulmak için başka bir kata gitmem gerekecek," diyor Quincy, Beck ve beni içinde bulduğu durumdan tamamen habersiz.

Beck sırtıyor ve eğilip boynuma öpücükler konduruyor. Ben inlememek için elimden gelen her şeyi yaparken önce yalıyor, sonra usulca ısıyor.

"Tamam," diye cevap veriyorum, ses tonum alışılmadık bir şekilde nefes nefese.

"Bay Sinclair nereye gitti?" Askıların çubuğa sürtünme sesi sessizliği dolduruyor.

Beck parmak uçlarını kalçamın iç kısmında gezdirerek benimle alay ettiğinde dudağımı ısırmak zorunda kalıyorum. Quincy bizi böyle yakalamadan önce durması için yalvaran bir bakış atıyorum ona.

Benim paniğim onu daha da ateşliyor gibi görünüyor. Sinsi sırtışını saklamadan başını sallarken onun bu buyurgan ama eğlenceli yanını görmeyi beklemiyordum.

Dudakları göğsümün üst kısmını öptüğünde "He uh," diye inliyorum. Mini elbisenin ipek korseli üst kısmı göğüslerimi neredeyse çeneme kadar itiyor, narin et neredeyse kumaşın üstünden dalgalanıyor. "Dışarı çıkıp bir telefon görüşmesi yapmam gerekti," diye yalan söylüyorum. Dişlerinin hassas tenime sürtünmesi bacaklarımın arasında sıcaklık birikmesine neden oluyor. Quincy'nin burada bıraktığı tanga, onunla beklenmedik karşılaşmamdan dolayı sıırılsıklam olmuş olmalı.

Quincy dilini şaklatır. "Tuhaf. Onu orada görmedim."

Beck bana yalan söylediğimi söylerken sarışın bir kaşını kaldırıyor. Benden başka ne beklediğini bilmiyorum. Quincy'nin, onun benim için seçtiği pahalı elbisenin içinde beni ateşlendirdiğini ve rahatsız ettiğini bilmesine gerek yok.

"Evet, *tuhaf*," diye karşılık veriyorum. Beck sözlerime karşılık vererek benimle alay ediyor ve eğilip beni bir kez daha öpüyor.

"Birazdan dönerim," diye yanıtlıyor Quincy, getirdiği tüm yeni eşyaları nihayet asmak zorunda olduğu için.

"Kulağa hoş geliyor," diye cıvıldıyorum ve birkaç dakika sonra kapının yanında sessizlik olduğunda rahat bir nefes alıyorum.

Beck bir adım geri çekiliyor, mavi gözlerinde hâlâ sıcaklık var. "Belki de o elbiseyi üzerinden nasıl çıkaracağımızı bulmanın zamanı gelmiştir."

Tek yapabildiğim arkamı dönmek, saçlarımı oynatarak ona bir kez daha erişim sağlamak.

Aynada onun gözleriyle yeniden karşılaştığımda, çok daha farklı ve karmaşık hissediyorum.

Daha asistanlığına bile başlamadım ve belirlediğim şartları çoktan çiğnedik.

18

Beck

EZRA, Margo'nun son eşyalarını şehir arabamızın bagajına yüklemeyi bitirirken bana anlamsız bir bakış atıyor. Çantaların hepsi neredeyse sığmıyordu, bugün satın alınan bazı ürünler daha sonraki bir tarihte teslim edilmek yerine gerçekten stokta olsaydı sığmazlardı.

Margo ve ben bir mağazadan diğerine sürüklenerek onun için tamamen yeni bir gardırop oluşturduk. Yanımda duruyor, ona aldığım on binlerce dolarlık yeni kıyafete rağmen mağazadan çıkarken giymekte ısrar ettiği sweatshirt'ünün kolunu endişeyle karıştırıyor.

"Bunun karşılığını sana asla ödeyemeyeceğim," diyor usulca, arkadaki çanta ve kutu yığınının üzüntüsüyle bakarak.

Vücudumu onunkine doğru eğiyorum, parmaklarım uzanıp ona dokunmak için yanlarımda seğiriyor. Aslında, o soyunma odasında onun tadına baktığım ve ona dokunduğumdan beri başka bir şey düşünemiyorum. Bu talihsiz bir durum, çünkü onunla toplum içinde yakınlaşamıyorum. Henüz değil. Ezra'nın Margo'nun aniden hayatıma girmesiyle ilgili soruları olduğuna şüphe yok ama bir süre daha patron ve asistandan başka bir şeymişiz gibi davranmamızı görmesi bile tercih edilmezdi. Bu maskaralığı sürdürebilmemiz için, işlerin ciddileştiğini herkese duyurmadan önce insanların bir tür profesyonel ilişki yaşadığımızı inanması gerekiyor.

"Bunun karşılığını bana ödemeye kalkarsan çok kızarım," diye cevap veriyorum. Alt dudağını çiğniyor, belli ki sözlerim onu rahatlatmıyor.

"Bana bunların hepsini alman garip geliyor. Bazıları çok pahalıydı."

Ona başımı salladım. "Fiyat önemli değil. Herkese yetecek kadar param var, güven bana."

Ellerini eşofmanının ön tarafındaki büyük cebe sokuyor. "Şey, daha ucuz şeyleri seçmeye çalıştım ama çoğu ürünün fiyatı bile belirtilmemişken bu çok zor. Bunun ne anlamı var ki zaten?"

Ezra'nın bagajı kapatmasını izliyorum. Bana başını sallayarak gitmeye hazır olduğumuzu işaret ediyor. Etrafımızdan dolanıyor ve ikimiz de binmek için adım atmasak da arka yolcu kapısını açıyor. "Oradan alışveriş yapan çoğu insan fiyatı pek önemsemez," diye öneriyorum. Ağzımdan çıkması garip geliyor. Haklı olduğu bir nokta var.

Arabanın arka koltuğuna kaymak için dönüyorum ama kolumdan tutarak beni durduruyor. Başımı çevirip merakla onu izliyorum, ne eklemek istediğini merak ediyorum. Derin bir nefes alarak Ezra'nın arabaya binmesini izledikten sonra tekrar bana odaklanıyor. "Sadece teşekkür etmek istedim. Gerçekten, *gerçekten*," diye vurguluyor. "Kimse benim için bu kadarını yapmamıştı ve bunun sebebinin işte benimle görünmek zorunda olman ve kıyafetlerimden utanmak istememen olduğunu biliyorum ama yine de çok şey ifade ediyor. Target'tan ya da başka bir yerden kıyafet alsam da sorun olmazdı."

Dudağım eğlenerek seğiriyor. "Evet, ama Target soyunma odaları çok mu *eğlenceli*?"

Gözleri irileşiyor. Yanaklarına yayılan pembeliğe neden olan şey havadaki hafif soğuk değil.

Benim sabahtan beri yaptığım gibi onun da öpüşmemizi kafasında canlandırdığını umarak gülümseyerek yanından ayrılıyorum. Şehir arabasının arkasına tırmanırken vücudum deri koltuğun üzerinde kayıyor. Margo'nun da beni takip etmesi birkaç dakika alıyor, yüzünde hâlâ şaşkın bir ifade var.

Bütün araba yolculuğu boyunca sessizdi. Zaten onunla konuşacak pek vaktim de yoktu. Telefonum sürekli çalışıyordu, insanlar durmadan bana ihtiyaç duyuyordu.

Ezra arabayı büyük bir binaya yanaştırdığında Margo bana şaşkın şaşkın bakıyor, gökdelenlerin tepesi aşağıdan bulutları öpüyormuş gibi görünüyor.

"Neredeyiz?" diye soruyor pencereden bakarak.

Ezra kapıyı açtıktan birkaç dakika sonra parmak uçlarımla onun kalçasına dokunuyorum. "Yeni ofisine bakıyorduk, Violet. Scoot. Sana etrafı gezdireyim."

Vücuduna bakarken gözleri dehşet içinde büyüyor. "Bana işe gideceğimizi söylememiştin!" diye tıslıyor, bol kazağını çekiştirerek. "Birinin beni göreceğini bilseydim sayısız yeni kıyafetten birini giyerdim."

Sesindeki panik oldukça açık ve çok sevimli. Bacağını bir kez daha itiyorum. "Git, Margo, sorun yok."

Başını öfkeyle sallıyor ve özür dileyen bir bakışla Ezra'ya bakıyor. "Oraya bu şekilde gitmeyeceğim," diye ısrar ediyor. Vücudu koltuğun içine daha da yerleşiyor. Öfke nöbeti bana yeni yürümeye başlayan bir çocuğu hatırlatıyor, ama o bunu çok daha sevimli yapıyor.

"Margo," diye uyarıyorum, onun boşluğuna kayıyorum ve sadece kalçamı onunkine bastırarak vücudunun bir santim hareket etmesini sağlıyorum. "Arabadan çıkabilirsin ya da ben seni çıkarırım. New Yorklu çılgın bir sürücünün bana çarpma riski olmadan kendi tarafıma geçemem, bu yüzden sen inene kadar ben de inemem. O yüzden in."

Tırnakları kendini sabit tutmak için deriyi kazmaya çalışıyor.

"Tüm iş arkadaşlarımdan beni ilk kez eski bir NYU sweatshirt'üyle görmesini istemem."

Ezra ve ben mizah dolu bir bakış paylaşıyoruz. Omuz silkiyorum. "Neden? Turist olduğunu düşünmelerinden mi korkuyorsun?"

Alay ediyor. "Bunu kampüsteyken almıştım, çok teşekkür ederim."

Kalçalarımı ona doğru daha sert itiyorum, vücudu koltuğun kenarından sarkana kadar birkaç santim daha hareket ediyor. Yoldan geçen insanlar bize meraklı bakışlar atıyor ama hiçbirisi durup bir şey söylemiyor. Bu kadar kalabalık bir şehirde bazı insanların bizi fark etmiş olması bile yeterince şaşırtıcı.

"Kimse seni görmeyecek," diye onu rahatlatıyorum. "Bunu bilmiyorsun," diye karşı çıkıyor.

Başımı öne arkaya eğip dudaklarımı ince bir çizgi haline getiriyorum. "Aslında biliyorum. Pazar günleri ya da tatil günlerinde kimsenin işe gelmemesi gerektiğini şirket politikası haline getirdim. İş hayatı dengesi falan."

Sözlerim onu hazırlıksız yakalamış gibi görünüyor. Başını şok içinde bana doğru çevirdi. "Sen mi yaptın?" Sesindeki bu inançsızlık beni rahatsız etmeli.

Başımı sallıyorum, sonunda itaat edip arabadan çıkana kadar onu dürtüyorum. Son anda neredeyse kaldırıma takılıyordu. Ezra ve ben aynı anda onu yakalamak için uzandık.

Ayağa kalktığında arabadan inmeyi bitiriyorum, Ezra kapıyı arkamdan kapatıyor. "Genellikle hafta sonları orada olan tek kişi benim. Sana söz veriyorum."

Sanki söyleyecek başka bir şeyi varmış gibi dişlerini dudağına geçiriyor ama en azından şimdilik bunu kendine saklıyor.

Artık karşı koymuyor, başını kaldırıp tepemizde yükselen binaya bakıyor. "Burası size mi ait?"

Kıkırdıyorum ve elimi sırtının ortasına koyarak onu girişe doğru yönlendiriyorum. "Hayır, biz en üst yedi katı kiraladık."

Binanın döner kapı girişine doğru yürürken Ezra'yı arabada bırakıyoruz. İçeri adım attığımda, masasında oturan ve sakin bir Pazar gününün tadını çıkarıyor gibi görünen Tom'a dostça bir gülümseme veriyorum. Hafta içi olsa bu kat gelip giden insanlarla dolu olurdu. Binayı çok tanınmış bazı şirketler ve hukuk firmalarıyla paylaşıyoruz. Bu kat genellikle normal çalışma saatleri içinde ve sonrasında işlerine giden insanlarla doludur. Yıllar içinde, mümkün olan en az sayıda insanın etrafında olmak istiyorsam Pazar gününün işe gelmek için en güvenli gün olduğunu öğrendim. Yine de asansörü ara sıra bir kişi ya da küçük bir grupla paylaşacağım ama bu, asansörü yakalamanın on dakika sürdüğü tipik iş günlerine hiç benzemiyor.

Başka bir gün olsa Tom'un yanından geçer, metal dedektöründen geçerken yaka kartımı okuturdum ama bugün Margo'yla birlikte dedektörün önünde duruyoruz.

"İyi günler, Tom." Tanıdık bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. Onun gülümsemesine karşılık vermemek zor. Babam olacak yaşta olmasına rağmen beklenmedik bir dostluk geliştirdik. Yaşını asla bilemezsiniz çünkü şakaları ve cesareti bana daha çok on sekiz yaşındaki bir öğrenci birliğini hatırlatıyor. Ayrıca, her sabah bu kapıdan geçen diğer bazı insanlar gibi ona karşı hıyar olmamak bana bazı VIP avantajlar sağlıyor. Örneğin, bazen çalışan merdivenlerini kullanmamı işaret ediyor, böylece ikinci veya üçüncü kata çıkabiliyor ve lobide sıra beklemek yerine asansörü bu şekilde yakalayabiliyorum.

Tom dikkatini tüm kalbiyle Margo'ya vermeden önce bana bilmiş bir gülümseme veriyor. Onu suçlamıyorum. Eski bir üniversite tişörtünün içinde bile güzelliği herkesin dikkatini çekiyor. "Günaydın Bay Sinclair." Sesi çakıllı. Tahminimce işten eve dönüp puro içmeye düşkünlüğünden kaynaklanıyor. Yıllar boyunca ona birkaç nadir puro verdim.

Yeni bir yatırımcı beni kızdırdığı ya da biri benden faydalanabileceğini düşündüğü için işe kara kara düşünerek geldiğimde bile onun tanıdık gülümsemesi.

Margo'ya göz kırpmıyor. "Peki bu sabah getirdiğiniz bu hoş genç bayan kim?"

Margo ona gülümsüyor, Tom'un kötü kalbinin olması gerekenden daha hızlı atmasına neden olduğuna şüphe yok. "Ben Margo," diye cevap veriyor ve elini sıkmak için masanın öbür ucuna uzanıyor. "Margo Moretti," diye bitiriyor.

Tom, kadının ona elini uzatmasına ve tüm dikkatini ona vermesine biraz şaşırılmış görünüyor. Burada çalışan hıyarlara ve sinirli kadınlara alışkındır. Hiçbiri elini sıkmak için zaman ayırmak bir yana, ona ikinci bir bakış bile atmaz.

Elini tutuyor, nasırlı eli onunkini sarıyor. "Ben Tom. Tom Banks." Kadın şaşkınlıkla ona bakıyor. Tom'dan başkası olsaydı, Margo'nun ona doğru yönelttiği kocaman gülümseme karşısında biraz kıskançlık hissederdim. Tom'un otuz yıldır evli olduğunu ve bu işten daha çok sevdiği tek şeyin karısı, çocukları ve torun sürüsü olduğunu biliyorum.

Margo gülüyor. Bu ses kara donmuş kalbimi biraz eritiyor. Bu sese alışmam fazla zaman almazdı. "Tom Banks mi? Tom Hanks gibi ama *B ile*."

Ona muzaffer bir edayla gülümsüyor, kendisini komik bulduğu gerçeğini yiyip bitiriyor. "Kesinlikle öyle. Ama ben çok daha yakışıklıyım."

"Şey, tabii ki," diye yanıtlıyor dirseklerini masasının tezgahına dayayarak.

Boğazımı temizleyip ona bir santim daha yaklaşıyorum. "Bayan Moretti benim yeni asistanım. Onu benim için sisteme ekleyebilir ve bir rozet alabilir misiniz? Çoğu sabah benimle birlikte işe gelmesi gerekiyor ama bazen tek başına gelecek ve ziyaretçi kartı almasına gerek kalmaması için izin belgesi alması gerekiyor."

"Elbette." Hemen bir kâğıt parçasının çıktısını alıp bir panoya yapıştırıyor ve Margo'ya uzatıyor. "Tüm bu bilgileri benim için doldurabilirseniz. Ehliyetiniz var mı?"

"Aslında var," diye cevap veriyor ve ehliyetini çıkarıp Tom'a uzatıyor. Tom ehliyetin taranması için uğraşırken Margo da formu doldurmakla meşgul olur. Buradaki çoğu insanın ehliyeti yok. Seyahat ettiğim zamanlar için benimkini güncel tutuyorum ama nadiren araba kullanıyorum. Çoğu zaman Ezra kullanıyor ya da yeterince yakınsa yürüyorum.

Tom işini bitiriyor ve ehliyetini önüne koyuyor. Bana sorgulayıcı bir bakış attı. "Sormamın sakıncası yoksa, Polly'ye ne oldu, Bay Sinclair?"

"Artık her Pazartesi sabahı ev yapımı ekşi mayanızı alamayacağınızı mı merak ediyorsunuz?" Alay ediyorum.

Tom başını bana doğru sallarken biraz utanmış görünüyor. "Bana karşı hep nazik olmuştur. Sadece onu kontrol etmek istedim."

Ona bok vermeyi bıraktım. Polly'nin ev yapımı ekmeğini sevdiğinden eminim, ben sevdiğimi biliyorum, onun durumunu sorarken niyeti saf görünüyor.

Ben konuşmadan önce bir nefes alırken Margo panoyu ona geri uzatıyor. "Polly hâlâ benim yönetici asistanım ama yaşlandığı için eskiden olduğu gibi benimle seyahat etmesini istemiyorum. Margo benimle seyahat ederken ve bana başka şekillerde yardımcı olurken o da buradaki işlerimi yürütecek. Kahvemi almak gibi."

Gözlerini bana dikmiş, ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Hâlâ seyahat etmediğimiz zamanlarda ona hangi görevleri yaptıracağıma karar veriyorum.

Tom, "Bunu duyduğuma sevindim," diye mırıldanır ve Margo'nun bilgilerini bilgisayara girerken bilgisayar ekranına odaklanır.

"Bakalım Bay Sinclair kahvesini getirmem konusunda bana güvenecek mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Nedenmiş o?"

Omuz silkiyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme oluşuyor. "Biraz sakar ve dalgın biri olarak tanınırım. Süslü kahve siparişinizi berbat etmekten, hatta dökmekten nefret ederim."

"Sıcak Americano, iki şekerli kremasız," diye kestirip atıyorum.

"Seni kahvenin içine yulaf sütü koyan tiplerden biri olarak düşünmüştüm," diye takılıyor.

Dilim tıkırdıyor. "Bunu New York'a ihanet edip Batı Yakası'na taşınan kız söylüyor. Söyle bana Margo, siparişin nedir?" Bir parmağımı havada tutarak bana cevap vermesini engelliyorum. "Hayır, durun, tahmin edeyim. Buzlu lavantalı yulaf sütlü latte."

Dudağını ısırıyor, mükemmel dudaklarında küçük bir kaş çatma beliriyor.

Sırıyorum, Tom'un Margo'ya yaptığı rozeti alıp aramızda havada tutuyorum. "Haksız mıyım?"

Gözlerini devirerek kartı elimden aldı. "Bu genel bir kahve siparişi," diye yakınıyor.

Margo uzaklaşmadan önce Tom'a hızlı bir veda mırıldanıyor, belli ki kahve siparişini nasıl doğru verdiğime sinirlenmiş. Mükemmel bir hafızam var. Sinir bozucu derecede mükemmel. Neredeyse hiçbir şeyi unutmam. Bu nedenle, ailemle tanışmak için Hamptons'a yaptığı seyahatten siparişini hatırlıyorum.

Tom, Margo'nun lobinin ortasında durmasını izlerken gülümsüyor. Telefonunu çıkararak dikkatini dağıtmaya çalışıyor. "Paranızın hakkını verecek birine benziyor, Bay Sinclair," diye belirtiyor.

Margo'dan uzaklaşıp ona bakıyorum. Başımı salladım. "Muhtemelen haklısın, Tom."

Islık çalıyor. "Ondan şimdiden hoşlandım."

Ben de öyle. Sorun şu ki, bu biraz fazla olabilir.

19

Margo

"Ofisinizden gördüğünüz manzaranın bu olduğuna İNANAMIYORUM." Altımdaki şehre hayretle bakıyorum. "Her şeyi görebiliyorsun. Büyüleyici."

Altımdaki nefes kesici manzarayı seyretmeye doyamadığım için burnumu soğuk cama dayıyorum. New York'a her zaman aşık oldum. Üniversite gezisi için ilk ziyaret ettiğim anda kalbim buraya aitti. Hayatımın en üzücü günlerinden biri eşyalarımı toplayıp Los Angeles'a taşındığım gündü. Şehrin koşturmacası ve karmaşası içinde olmam gerekiyordu. Ama o zamanlar doğru seçimi yaptığımı düşünüyordum.

"Buradan manzara muhteşem," diye onaylıyor, sesi arkamdan geliyor. Bana doğru bir adım attığını duyuyorum ama dönüp ona bakmıyorum. Evim diyebileceğim tek yere bakmakla meşgulüm.

İşlerin böyle yürümesi çok tuhaf. New York'a dönme sebebimin Beckham Sinclair olacağını asla hayal edemezdim.

Bakmadan bile yanımda olduğunu hissediyorum. Hamptons'da tanıştığımız andan itibaren bile, her zaman tuhaf bir şekilde onun farkındaydım. Sanki birbirimizi tanıyor ya da en azından anlıyor gibiydik ve neredeyse hiç konuşmuyorduk. Beni sahilde çizim yaparken bulduğu geceyi düşündüm, eskizlerimi sadece ay ışığını kullanarak yapıyordum.

O akşam fazla konuşmamıştık bile. Omzuma doğru eğilip çizdiğim şeyi incelerken nefesindeki alkolün kokusunu alabiliyordum. Her nasılsa ay ışığının parıltısı ve beni saran kokusu altında, bulduğu şeyden *-kimi* bulunduğundan- utanmamıştım.

Omzu benimkine sürtünüyor. "Ne düşünüyorsun?"

Birkaç dakika daha şehre özlemle bakıyorum. Burada kalmak, Winnie ve Emma'yı buraya geri getirmenin bir yolunu bulmak ve burayı yeniden evimiz yapmak için her şeyi yaparım. Los Angeles bir nevi satılmış gibiydi. Artık döndüğüme göre, burada kalmak için ne gerekiyorsa yapacağım. New York'u evi olarak gören birçok kişiden biri olmak için. Bir yanım aşağıdaki insanların hikâyelerini bilmek için yanıp tutuşuyor. Üniversitedeyken ve meşgul olmadığım günlerde, kalabalık kafelerde ve açık hava kafelerinde oturup etrafımdaki insanları çizmeyi severdim. Bazen kafamda onlar için bütün bir hayat yaratırdım. Onları bir kulübede kahve yudumlarken çizmek yerine, egzotik bir yerde, sıradan bir yerde, onlar için doğru olduğunu düşündüğüm hikayeye bağlı olarak farklı insanlar için farklı senaryolar çizerdim.

"Margo?" Beck'in parmak eklemi yanağını okşuyor.

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda, içlerindeki hüznü gizleyemiyorum. "Buradan bir daha asla ayrılmak istemiyorum," diye itiraf ediyorum. Büyümediğiniz, sadece birkaç yıl yaşadığınız bir şehrin eviniz gibi hissettirmesi çok garip.

Kaşları çatılıyor. "O zaman yapma," diyor kısık sesle, elini cebine sokmadan önce parmak ekleminin alt dudağıma hafifçe değmesine izin veriyor.

Göz temasını keserek devasa özel ofisine bakıyorum. Onu burada işinin başında görmek ilgimi çekiyor. Burada çok zaman geçiriyor mu, yoksa daha mı çok çalışıyor? Dakikalarının çoğunu, içeri girerken önünden geçtiğimiz lüks konferans salonundaki toplantılarda mı geçiriyor? Çok fazla sorum var. Öğrenmek istediğim o kadar çok şey var ki.

Onun kokusunu içime çekerek derin bir nefes alıyorum. "O kadar kolay değil. Ya işler yolunda gitmezse? Ya anlaşmamızdan sonra burada bir iş bulamazsam? Tanrım, geri döndükten sonra Kaliforniya'ya taşınmak utanç verici olur."

"Neden?"

"Çünkü geri dönmek bana buraya ne kadar ait olduğumu hatırlatıyor."

"İstemiyorsan geri dönmek zorunda değilsin. Tüm bunlar söylendikten ve yapıldıktan sonra bile, seni nerede mutlu ediyorsa orada olmayı hak ediyorsun."

Birkaç dakika onu inceledim. Tüm bunların gerçekleşiyor olması hâlâ gerçeküstü. Artık sadece Beckham Sinclair için çalışmakla kalmıyorum, yakında onun nişanlısı olacağım. İkimiz dışında herkes onun bana, benim de ona aşık olduğumu düşünecek. Onunla sonsuza dek birlikteymiş gibi davranmak o kadar da kötü olmazdı, ama her zaman daha fazlası olabileceği umudu olurdu.

Bu yüzden onu bir daha öpemem. En azından geçen seferki gibi. Başkaları için bir gösteri kabul edilebilir, ama sadece ikimiz olduğumuzda, onu öpmeyi ve her şeyin sahte olduğunu bilmeyi kaldıramam. Büyük bir yalan.

"Mesele de bu," diye başlıyorum gözlerini tutarak. "Kalmak için mümkün olan her şeyi yapmak istiyorum. Camden'la o röportajı yapmak istiyorum. Ona sanatımı göstermek ve kendimi kanıtlamak istiyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum. İşte bu yüzden seni tekrar öperek aramızdaki anlaşmayı tehlikeye atmak istemiyorum."

Yavaşça başını sallıyor, bana bu konudaki hisleri hakkında hiçbir ipucu vermiyor. "Beni öpmenin Camden'la tam olarak ne ilgisi var?" Daha iyisini bilmesem, ses tonunda kıskançlık olduğunu söyleyebilirdim.

"Sadece bugün beni öptüğünde kafamdaki çizgiler bulanıklaştı. Sahte hissetmedim. İmajını temizlemek ve her zaman istediğim işi almak içinmiş gibi hissetmedim. Gerçek olmadığını bilsem bile gerçekmiş gibi hissettim ve şu anda buna ihtiyacım yok."

Beck konuşacakmış gibi boğazını temizliyor ama ben ondan önce davranıyorum. "Bak, bunu itiraf etmek utanç verici ama kardeşin beni gerçekten mahvetti. Sadece bunun ne zaman göstermelik olup olmadığını bilmeyi kaldırabilir miyim bilmiyorum."

Eli yanında kenetleniyor, üstündeki damarlar daha belirgin hale geliyor. "Bu sabah ikimiz de oradaydık Margo. Bu göstermelik bir şey değildi ve eğer öyle olduğunu düşünüyorsan çok kırıldım."

Beck benimle burun buruna geldiğinde üzerimde yükseliyor. Çivit rengi gözleri öfkeyle kararıyor, içlerinde bir fırtına oluşuyor. Ona nasıl cevap vereceğimi ya da verdiği cevabın ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bunun gerçek olduğunu mu kabul ediyor? Şimdiden kafamı çok karıştırdı ve ilk resmi iş günüm yarına kadar bile değil.

Gözlerindeki bakış, ikimizin de birbirimizin kafasını karıştırıp karıştırmadığımızı merak etmeme neden oluyor. Belki de bu sahte iş bir zamanlar düşündüğümüz kadar işe yaramayacak.

"Bana seni bir daha öpmeyeceğimi söyle, öpmeyeceğim. Ama o anı olduğundan daha az gösterme. Bütün gün bunu düşündüm. Bu lanet bir gösteri değildi ve sen de öyle olmadığını çok iyi biliyorsun."

Beni ofisinde yalnız bırakıyor ama çok uzağa gitmiyor. Bir konferans odasının ışıklarını yakıp oturuyor ve sonraki bir saatini bir telefon görüşmesiyle geçiriyor.

Belki de ben bu ofis alanını keşfederken beni görmezden gelmesi beni cezalandırmasıdır. Ya da belki de elimden gelse bütün gün ofisinin penceresinden dışarı bakabileceğimi, bu manzaranın şehirdeki en iyi

manzaralardan biri olduğunu biliyordur.

Her iki durumda da, dışarıda geçirdiğimiz süre boyunca ikimiz de konuşmuyoruz. Aslında, çatı katına döndüğümüzde bile konuşmuyoruz.

20

Beck

Muhtemelen ofisteki konuşmamızı daha iyi idare edebilirdim. Sorun şuydu ki, öpücüğü bu kadar kolay reddetmesinden rahatsız olmuştum. Beni bu kadar küçük görmesine. Başkalarının hatırı için onu özel olarak öpeceğimi nasıl düşünebilirdi? Elbette, insanlar nişanlı olduğumuzu düşünseydi ve bir etkinlikte falan olsaydık, bu anlaşmayı daha inandırıcı kılmak için ona iffetli bir öpücük verirdim.

Ama bu sabah, o soyunma odasında, onu öptüğüm tek kişi kendimdim. Bir gece önce sabahın erken saatlerine kadar onu yatakta öpmeyi düşünmüştüm ve bu gerçekleşmeden önce alışveriş yaparken bütün sabah bunu düşünmüştüm.

Onu öpmüştüm çünkü onu öpmeme düşüncesi içimde bir boşluk hissetmeme neden oluyordu.

Daha iyi bilmeliydim. O hazır değildi. Önce asistanım, sonra da nişanlım olmayı kabul ederken şartlarını sıralarken bunu söylemişti. Ona duyduğum ilkel arzu gözümü kör etmişti ve onu öpmem için bana adeta meydan okuduğunda kendimi durduramadım.

Davranışlarım için ondan özür dilemeyi düşündüğümde artık çok geçti. Bana kızgın olduğu belliydi. Bir kadının benimle hiçbir şey yapmak istemediğini anlayacak kadar zekiyim ve eve dönerken aldığım hisler de bunlardı.

Ezra giysi torbalarını ve kutularını yukarı taşımasına yardım ederken ona gülümsüyor ve yaltaklanıyordu, ama ne zaman yardım etmeye çalışsam pis bir bakışla karşılaşıyordum.

Ezra bunu şeker gibi yedi, Margo ile aramızda bir şeyler olduğunun açıkça farkındaydı.

Dört saat önce Margo'nun yeni eşyalarını odasına yığmıştık ve Margo kapıyı suratıma çarpmıştı.

O saatlerin ikisini özel spor salonunda ve saunada geçirmiş, bastırılmış hayal kırıklığımın bir kısmını gidermeye çalışmışım. Öpüşmemizi bir hiçmiş gibi göstermeye çalışmasına hâlâ inanamıyorum. Güven sorunlarının telefonumda resmi görünen adamdan kaynaklanmasına daha da öfkeliyim.

Sinirle mutfak tezgahından telefonumu alıp cevap vermek için kaydırıyorum. "Ne istiyorsun?" Ses tonum dostça değil, gerçi söz konusu o olduğunda asla öyle olmaz.

Gülüyor ama gerçek bir mizah yok. "N'aber abi?" Çalan müzik sesini boğuyor. Her neredeyse, her ne yapıyorsa, sessiz değil.

"Beni neden arıyorsun?" Kelimeleri kullanışını yüzümü *buruşturarak* kesiyorum.
ve kardeşim.

"Bugün eğlenceli bir bilgi edindim," diye alay ediyor. Ne olduğunu sormamı istediğini biliyorum ama sormuyorum. Kurmaya çalıştığı tuzağa düşmeyeceğim.

"Neden umurumda olsun ki?"

Fırının zamanlayıcısı arkamda bip sesi çıkarıyor. Ona doğru yürüyorum, açıyorum ve içindeki teriyaki somonuna bir göz atıyorum.

Carter diğer hatta kıkırdıyor. "Çünkü Beckham, bunun seninle ve eski bir kız arkadaşımın bir ilgisi var."

Sikeyim.

Margo'nun b e n i m için çalıştığını ve sonunda nişanlım olacağını öğreneceğini biliyordum ama itiraf etmeliyim ki bu kadar erken olacağını düşünmemiştim.

"Tekrar ediyorum. Neden umurumda olsun ki?"

"Bence asıl benim umurumda olmalı. Neden Margo ile dışarıdasın? Ona hâlâ aşık olduğumu biliyorsun."

Alay ediyorum, bir spatula kapıyorum ve tavada pişmekte olan taze fasulyeleri çeviriyorum. "İlişkiniz boyunca onu aldatmadın mı?"

"Çocukça davrandım," diye karşı çıkıyor, kelimeleri hafifçe geveleyerek. Bunun farkına varmak beni şaşırtmadı. Carter her zaman şişeye biraz fazla vurmayı seven biri olmuştur. "Ona yaptığım şey için aptaldım ama onu geri istiyorum."

Lanet olsun, yüksek sesle söylemek istiyorum ama dilimi ısıtıyorum. Carter, Margo'yla aramızdaki küçük anlaşmayı bilmemeli. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Margo ondan nefret etmese bile, kardeşimin onu tekrar incitmesine asla izin vermem. O aptal ve zavallı biri, her zaman sikiyle düşünmekle o kadar meşgul ki, iyi bir şeye sahip olduğunda bunu fark edemiyor.

Aynı hatayı tekrar yapmasına izin vermeyeceğim. Eğer bu konuda söz hakkım varsa.

"Benim için asistan olarak çalışıyor." Konuyu değiştiriyorum, sadece biraz açıklıyorum.

"O yine benim olacak Beckham. Sadece bunu sana hatırlatmak istedim."

Sözlerini düşünürken telefonu kulağıma götürerek duruyorum. Yapmam gereken son şey kardeşimle Margo yüzünden sidik yarışına girmek. Kelimelerimi dikkatle seçmeliyim, Margo'nun onun zavallı kıcına geri dönme düşüncesinin kanımı ne kadar kaynattığını bilmesini istemiyorum. Onu Hamptons'daki aile evimizde onunla görmek bile, ona sadakatsizlik ettiğini bilmek, beni olması gerekenden daha fazla üzdü. Şimdi ona, onun ya da bir başkasının bilmesini istemediğim kadar çok yatırım yapıyorum ve kardeşimin onu geri alması için cesedimi çiğnemesi gerekecek.

"Beck?"

"Neden umursadığımı sanıyorsun bilmiyorum ama o sadece benim için çalışıyor Carter. Kiminle çıktığın ya da çıkmak istediğin benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ne istiyorsan onu yap." Telefon görüşmesini sonlandır tuşuna basıyorum, bu cümlemin ağzımdan çıkma şeklinden nefret ediyorum. Söz konusu o olduğunda dikkatli davranmak zorundayım. İsteyeceğim son şey kardeşimin gelip Margo'yu onunla tekrar birlikte olmaya ikna etmeye çalışması. Ona asla geri dönmeyeceği konusunda kararlı görünüyordu ama aynı zamanda onun kendisini gerçekten incittiği konusunda da dürüsttü. İnsanlar sizi incitecek güce sahip olduklarında, size açıklanamaz şeyler yaptıran bir etkiye sahip olurlar. Kendinizi yaparken hiç görmediğiniz şeyler.

Derin bir nefes alarak burnumun kenarını parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum. Carter'ın Margo'yu geri isteme konusunda bu kadar açık olmasını beklemiyordum, ama yine de Carter her zaman sahip olamadığı şeyleri istemiştir. Sonunda istediğini elde ettiğinde de bundan bıkmıyor. Bir insan Margo'dan nasıl bıkar emin değilim ama o bıktı.

Anneme onun çocukken çok şımartıldığını düşündüğümü söyledim. Margo'nun benim için çalıştığından bahsettiği anda onu hayatına geri almak istediği artık gün gibi ortada. Ailem bana karşı iyiydi. Sevildim ve cesaretlendirildim ama yine de bana karşı Carter'a olduklarından çok daha

serttiler. I

aramızdaki farkı takdir ediyorum. İstediğim şeyler için çalışmak zorundaydım. Carter'ın eline her şey geçti. Ona verilmeyecek tek şey Margo'ya tekrar sahip olma şansı. Bundan emin olacağım.

Yanık sarımsak kokusu mutfağı dolduruyor. "Kahretsin," diye küfrediyorum, tenceredeki yanan sebzeleri taşımak için arkamı dönüyorum. Sanırım yeşil fasulyeler tamamen pişmeden önce hallettim. Sıvıyı dağıtmak için tavayı sallamadan önce onları biraz daha yağa batırıyorum. Gazlı ocağın ısınıp düşürerek duvara gömülü fırınlardan birine doğru yürüyorum. Fırını açıp somona bakıyorum ve mükemmel bir şekilde kızarmış olduğunu görüyorum. Elimi bir fırın eldivenine siper edip somonu çıkarıyorum. Sebzelerin ısısı düşürüldüğüne göre, bir süre önce yapmam gereken şeyi yapıyorum: Margo'yu buluyorum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, koridorun sonunda kapısının önünde duruyorum. Kapıyı kapatmış, diğer taraftan müzik sesi geliyor. Şimdi önünde durduğuma göre, bunun o kadar da iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum. Büyük olasılıkla bana hala kızgın ve içten içe ben de ona karşı hala hayal kırıklığı yaşıyorum. Duygularımı göstermek tüylerimi diken diken ediyor ve ona karşı bir gün için yeterince gardımı düşürmüş gibiyim.

Daha iyi düşünmeden parmaklarımı kapısına üç kez vuruyorum. Hiçbir şey olmuyor. Ayaklarımın üzerinde kayarak üç kez daha vuruyorum, ama bu sefer daha yüksek sesle. Beni görmezden gelmesine sinirlenerek kapıyı üçüncü kez çalmak üzereyken kapı açılıyor, diğer tarafta yeni duş almış bir Margo var.

Yeşil gözlerini bana diktiğinde ruh hali hakkında hiçbir belirti vermiyor. "Merhaba," diyor, ses tonu eşit.

Boynumu kaşıyorum. "Ben...uh." Gözlerim vücudunda gezinirken kelimeler kifayetsiz kalıyor. Bir çift büzgülü pijama pantolonu giyiyor, göbek deliğinin hemen altında düzgünce bağlanmış bir fiyonk var. Pantolon güzel görünüyor, ama nabzımı hızlandıran şey üst olarak giydiği şey. Atlet ve sütyen arası bir şey giyiyor. Göbek deliğinin tam üzerinde duruyor, ince kumaşı vücudunu sarıyor. Serçe parmağımdan daha ince kayışlar üstünü tutuyor ve kumaşı iten meme uçlarının dış hatlarından altına sütyen giymediği belli oluyor.

"Sen..." Bir gülümsemeyle savaşıırken dudakları seğiriyor. Kollarını vücudunda kavuşturuyor, artık meme uçlarının dış hatlarına bakmadığım ve ağzımda nasıl hissedeceklerini hayal etmediğim için kelimelerimi toparlamam için bana zaman tanıyor.

Ellerimi salon pantolonumun cebine sokarak, "Ateşkes teklif ediyorum," diyorum.

"Neymiş o?"

"Yemek yaptım."

"Bu bir şefe mi yaptırdınız yoksa kendiniz mi yaptınız anlamına geliyor?" "Sana ne demiştim? Yemek yapmaktan hoşlanıyorum ve bunun uygun bir ateşkes olması için

kendim yaptım. Mutfakta köle gibi çalıştım ve daha önce bir pislik gibi davrandığım için özür dilemek için her şeyi yaptım."

Bana bakıyor, muhtemelen özrümü kabul edip etmeyeceğine karar veriyor. Ona başka seçenek bırakmayacağım. O benimle aşağıya inmedikçe ben de aşağıya inmeyeceğim. İkimiz de daha önce çocukça davrandık ve yarın ofisteki ilk gününe bana kızgın bir şekilde girmek istemiyorum.

Sonunda gülümsemek için verdiği savaşı kaybederek, "Biraz önce hıyarın tekiydin," diyor.

"Evet, bu benim cazibemin bir parçası."

Gözleri kısıldı. "Özrün kabul edildi." Son anda rotasını değiştirmeden önce koridora çıkmak üzereymiş gibi davranıyor. Kapı yüzüme doğru kapanmaya başlıyor. Tam olarak kapatamadan önce elimi tahtaya vurup parmaklarımı kenarına doluyorum ki kapatamasın.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Kapatmaya çalıştıkça elim sıkılaşıyor. Aslında izin versem parmaklarımla kapatacak.

"Özrünü kabul edebilirim ama seninle yemek yemek istemeyebilirim." Gözlerinde en ufak bir korku belirtisi yok. Hatta bence tam tersi. Kapıyı sonuna kadar itip kapatmaya çalışırken heyecanlı görünüyor.

Eğer bu oynamak istediği bir oyunsa, o zaman oynayacaktır. "Bu anlaşmanın şartlarını değiştiriyorum."

"Şartlarımızı çoktan bozduğumuzu düşünürsek, bunun bize ne faydası var bilmiyorum," diye karşılık veriyor.

"Umurumda değil. Şu andan itibaren işin bir parçası -teklif- ikimiz de evdeyse akşam yemeğini birlikte yiyeceğiz."

Margo başını sallıyor. "Bu anlaşmanın bir parçası değildi ve istediklerinize daha iyi uyması için bir şeyler ekleyemezsiniz."

Onu hazırlıksız yakalayıp kapıyı açmaya zorlayarak gülümsedim. "Ben senin patronunum, unutma. Ne istersem onu yaparım." Bir adım daha yaklaşıp onun alanını daraltıyorum. "Ve şu anda istediğim şey senin aşağıda yemek masasında oturuyor olman."

"Ben mesai dışındayım. şu anda sen sadece Beck'sin. Yarına kadar *Bay Sinclair* değilsin. Seni dinlemek zorunda değilim." Alaycı bir şekilde "Bay Sinclair" demek istiyor ama tam tersi bir etki yaratıyor. Tatlı tonu ereksiyonumu daha da körüklüyor.

"Sana zaten yemeye gelmediğin bir akşam yemeği pişirdim. Bir daha olmayacak."

"Beni zorlayamazsın."

Aklıma bir fikir geldi. Kulaktan kulağa sırtarak, geniş bir gülümsemeyle onu iğneliyorum. "Oh Violet, evet yapabilirim."

21

Margo

ZEMİN ayaklarımın altından kayarak beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

"Beckham!" Tüm gücümle sırtına vurarak bağıyorum. "Beni hemen yere bırak."

Adımları bir an bile duraksamıyor. Koridorda ilerlemeye devam ediyor, tokatlarımdan ve elinden kurtulma çabalarımın etkilenmiyor.

"Kıçımı bir daha şaplaqla Margo, ben de seni dizime yatırıp iyiliğinin karşılığını vereyim."

"Bunu hayal bile edemezsin," diye feryat ediyorum, bacaklarımı ileri geri tekmeleyerek. Bu hareketler, bizi merdivenlerden aşağı indirirken beni daha da sıkı kavramasına neden oluyor.

Gülüştü tekinsiz. "İşte burada çok yanıyorsun. O daracık kıçını kırmızıya boyamayı hayal etmekten başka hiçbir şey beni daha mutlu edemez, tabii bunu gerçekten yapmaktan başka."

Eğer bugün erken saatlerde beni buraya zorla getirdiği için ona kızgın olmasaydım, bu yorum beni tamamen tahrik edebilirdi. Dürüst olalım, kıçımdaki el izinin zihnimdeki görüntüsü klitorisimi zonklatıyor. Eğer başka yerlerimle de oynayacağı anlamına gelseydi, avucunun hassas tenime batmasını memnuniyetle kabul ederdim.

Ne? Hayır. Kalçalarımı birbirine kenetleyip klitorisimi ve zihnimi Beck'e kızgın olduğumuz konusunda aynı noktada buluşturmaya çalışıyorum.

"Vay canına. Seninle edepsizce konuşmam gerçekten çeneni kapatmanı sağladı mı? Bunu daha sık denemem gerekecek."

Beni nazikçe mutfak adasına dayalı sandalyelerden birine oturturken hareketleri sözleriyle tam bir tezat oluşturuyor. Bir elini iki yanındaki kolaklara koyarak bana sırtıyor. Ona her ne olduysa, aramızdaki dengeyi değiştirdi. Bu kadar kşstah olmasını, benimle bu kadar açık saık konuşmasını beklemiyordum. Olsa olsa, bu sahte nişanlılık durumuna girerken belirlediğimiz şartları hatırlatmanın onu benden caydıracağını düşünmşştüm.

Dudakları dudaklarıma değene kadar eğilmesi bunun tam tersi olduğunu gösteriyor.

"Söyle bana Margo, sana şaplak atmam fikri amını ıslattı mı? Kahretsin, ilk başta canın yanacak ama söz veriyorum sonrasında kendini iyi hissetmeni sağlayacağım."

şaşkına döndüm. Söyleyecek söz bulamıyorum. Bu öpücükten sonraki konuşmamızın ve ofisteki sohbetin işleri garipleştirmesini bekliyordum. Beck'in başka planları vardı, mesela birlikte olmamızın berbat bir fikir olduğuna dair tüm nedenlere balta vurmak ve onu o kadar şiddetle isteyen yanıma hitap etmek gibi, eğer sözünü tutması ve tehdit ettiği her şeyi yapması anlamına gelecekse şartları siktir et diyebilirdim.

Dilini şaklatarak alt dudağımı dişlerimin arasından çekip çıkardı. Bunu yaptığımın farkında değildim, ama hepsi aynı cümlede am ve şaplak demesi üzerine bir inlemeyi bastırma çabasıydı. Ağzından çıkarken kulağa pis ama bir o kadar da ateşli geliyordu.

"Merak etme, pijamalarının altının ne kadar ıslak olduğunu düşünmek beni de aynı derecede, belki daha da fazla tahrik ediyor. Sözlerim seni bu kadar ıslatabiliyorsa, vücudumun bazı kısımlarının sana neler yapabileceğini düşünmek için çok iyi bir zamanım var demektir."

Cinsel geçmişim birbiri ardına yaşadığım vanilya karşılaşmalarla dolu. Beck'in kirli ağzından onunla seks yapmanın başka bir şey olacağını zaten biliyorum.

Avuçlarım tişörtünün yumuşak kumaşını kavramak için uzanıyor. Son anda verdiğim bir kararla, onu kendime çekip öpmek ve verdiği her sözü yerine getirmesi için onu zorlamak mı, yoksa onu itip kendime gelmek için ondan uzak durmak mı istediğime karar vermek zorundayım.

İkincisini seçiyorum ve tüm gücümle onu itiyorum. "Dur," diye yalvarıyorum, sesim hiç inandırıcı değil. Onu uzaklaştırabilmemin tek nedeni bedenlerimizi birbirinden ayırmama izin vermesi.

Ayağa kalkıyor, kaslı kolları artık beni hapsetmiyor. Tezgâhın diğer tarafına geçip dolaptan tabakları aldığıında, yatak odamın kapısında belirdiği andan beri ilk kez sağlam ve derin bir nefes alabiliyorum.

"Ofiste olduğumuzdan beri kafanı falan mı çarptın?"

Yaptığı şeyi tabağa koyarken sırtı bana dönük. Her ne ise, nefis kokuyor. Midem gurulduyor, hazırladığı her neyse onu yemek için sabırsızlanıyorum. "Hatırladığım kadarıyla hayır," diye kestirip atıyor. "Neden?"

Sandalyede kıpırdanıyorum, rahat ve zonklayan klitorisimi biraz daha az hissettirecek bir pozisyon bulmaya çalışıyorum. Şişmiş kısma değen en küçük bir kumaş parçası bile ihtiyaçtan neredeyse nefes nefese kalmama neden oluyor. Sözleri üzerimde çok etkili oldu. Haklı, eğer sadece o pis ağzıyla bile boşalabiliyorsam, diğer kısımlarının da bana yıldızları göstereceğini biliyorum.

"Çünkü daha önceki konuşmamızı unutmuş görünüyorsun. Birbirimizden hoşlanıyormuş gibi yaptığımız için muhtemelen öpüşmememiz gerektiğini söylediğim konuşmayı."

Omzunun üzerinden bakıyor. "Öğleden sonra rol yapmadığımı açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Ağzım kapandı. Artık ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Beck'in benden hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmekten, benden etkilendiğini itiraf etmesine geçtim.

Solundaki çekmeceye uzanırken gümüş çatal bıçak takırdıyor. Önüme bir tabak koyarken sessizdi. Yemek, kendi evinin rahatlığında onun tarafından yapılmamış, lüks bir restorandan gelmiş gibi görünüyor. Mükemmel pişmiş gibi görünen somon balığının üzerine bir çeşit glaze gezdirilmiş, yanında da mükemmel miktarda kömürleşmiş ve baharatlanmış gibi görünen yeşil fasulye var. Sarımsak kokusunu alabiliyorum, midem beklentiyle gurulduyor.

Beck yanıma bir tabak daha koyuyor, çatal bıçak takımını ikimizin tabağına da düzgünce yerleştiriyor. Ona teşekkür etmeliyim ama kafamda aramızdaki ani değişimi değerlendirmekle meşgulüm.

Yanıma oturmadı. Onun yerine mutfaktan çıkıp birkaç dakikalığına gözden kayboluyor. Döndüğünde bir elinde bir şişe beyaz şarap, diğerinde iki bardak taşıyordu.

Tek kelime etmeden kadehleri önüne bırakıyor. Şarap şişesini açmak için ustalıkla çalışıyor, ön kol kasları tüm bu süre boyunca dalgalanıyor. Bana i s t e y i p istemediğimi sormuyor, iki büyük kadeh dolduruyor ve

Biri benim tabağımın önüne, diğeri de onunkinin önüne otursun diye onları tezgahın karşısına itiyorum.

"İlk günümünden önce bu kadar şarap içmemeliyim herhalde," diye itiraf ediyorum, odadaki gerilimi azaltmaya çalışarak. Pek yardımcı olmuyor. Bacaklarımın arası hâlâ zonkluyor ve başlattığı haçlı seferinden vazgeçmek onun doğasında varmış gibi görünmüyor.

Beck çatalını somona saplıyor ve mükemmel bir ısırık alıyor. Lokmayı ağzına götürüyor, çiğniyor ve konuşmadan önce yutuyor. "Patronu tanıyorum." Omuz silkiyor. "İçimden bir ses güne şarap baş ağrısıyla başlamanı umursamayacağını söylüyor." Yeşil fasulyeden büyük bir ısırık alıyor. "Ayrıca, patronun yeni bir asistanı var ve güne başlamak için ona kahve getirecek. Hiçbir şey şarap baş ağrısını bir fincan *normal* kahve kadar iyileştiremez."

"Normal" kelimesini vurgulama şekli, kahve siparişime yönelik bir iğneleme olduğu açık. Gözlerimi devirerek çatalımı havaya kaldırıyor ve ona doğrultuyorum. "Denemeden siparişimi eleştirme."

"Her zamankinden devam edeceğim." Yemeğinden bir ısırık daha alıyor, ben daha ilk ısırığımı bile almamışken somonunu neredeyse yarılamış.

Çatalıma biraz somon balığı saplıyorum, ağzıma atmadan önce parçayı üstündeki sostan geçiriyorum. Boğazımdan hemen bir inilti dökülüyor, gözlerim ne kadar lezzetli olduğu için başımın içinde geri dönüyor.

"Seni ilk kez inlettüğimde sana dokunamayacağımı hayal bile edemezdin."

"Bu çok lezzetli." Ağzıma büyük bir lokma atıyorum, somon ve yeşil fasulyeyi aynı anda sıgdırmak için ağzımı iyice açıyorum.

"Kızarmış tavuğum da çok lezzetliydi ama dün gece onunla bir şey yapmak istemiyor gibiydin."

Yutkunmadan önce çiğnemeyi bitirmem biraz zaman alıyor. Lokmayı şarapla yıkıyorum, şarabın tatlılığı yemekle lezzetli bir şekilde eşleşiyor. Bir yanım Beck'e bir şişe şarabın ne kadar tuttuğunu sormak istiyor ama buna karşı çıkıyorum. Muhtemelen bilmemem daha iyi. Çok lezzetli ve bu bir kadeh şarabın oldukça pahalı olduğunu bilerek hayallerimi yıkmak istemiyorum.

"Birincisi, yemek yaptığını bilmiyordum. Ve ikincisi, senden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Bunun için sadece kendini suçlayabilirsin."

Kaşlarını kaldırıyor, şarap kadehi dudaklarının önünde tünüyor. "Kızarmış tavuğumun tadını çıkaramadığın için neden kendimi suçlamam gerektiğini söyle bana?"

"Çünkü her yerde olan sensin. Ofisime gelip beni asistan olarak işe almayı teklif ediyorsun ve sonra da sahte nişanlı olmamı istiyorsun."

"Carter'ın adını bir daha asla mırıldanmayacağına karar verdiğimizde ne kadar kızardığını çok net hatırlıyorum," diye araya giriyor.

Konferans odasındaki sözlerinin ne kadar ani olduğunu hatırladığımda aynı kızarıklık yanaklarıma doğru süzülüyor. "Tamam, belki her şey iş değildi. Ama dün gece tam şurada"-buzdolabını gösteriyorum-"beni öpmek istediğini hissettim. Ama sonra bana hissettirdin ki..." Hangi kelimeyi kullanacağımı bilemeden iç geçirdim. "Bilmiyorum, aptalca, sanırım? Bana engel olduğumu söylediğinde kendimi aptal gibi hissettim. Sanki durumu yanlış anlamışım gibi hissettim. Yani evet, kızarmış tavuğunu istemedim."

"Durumu yanlış okumadın. Durdum çünkü bana öpüşemeyeceğimizi söyleyen kişinin sen olduğunu hatırladım."

"Ne kadar centilmen," diye takıldım. "Aynı duygu bugüne kadar sürmedi mi?"

Kahkahası alçak ve gürültülü, omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. "Oh, Margo, ben centilmen değilim. Bugün seni öptüm çünkü bana yalvardın. Kendimi ancak bu kadar kısıtlayabilirim. Bir keresinde bana öpüşmemizi istemediğini söylemiş olabilirsin ama o soyunma odasında bunu sen istedin. Ben kimim ki hayır diyeyim?"

İkimiz de tabaklarımızı temizlemeye odaklandık. Yemeklerin bu kadar lezzetli olması beni oldukça şaşırttı. Beck bana yemek pişirdiğini söylediğinde bu kadar güzel olacağını düşünmemiştim. Bu adamın yapamayacağı bir şey var mı?

Tabağım temizlendikten sonra parmaklarımı şarap kadehimin sapına doluyor ve büyük bir yudum alıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve bütün gün korktuğum konuşmaya başlamam gerektiğini biliyorum.

22

Beck

Tam olarak ne hakkında konuşmak istediğini bilmem için tek kelime etmesine *gerek yok*. Ofisteki konuşmamız hakkında daha fazla konuşmak istemesini bekliyordum. Aslında, kendisi ve bu anlaşma için belirlediği korkunç şartları tartışmak için sabırsızlanıyordum.

Ben her zaman istediğini elde eden biri oldum. Ve benim istediğim Margo Moretti.

Onun bir kez tadına bakmak yeterli değildi. Ona olan iştahım daha da artıyor, soyunma odasındaki kısa karşılaşma beni doyurmaya yetmiyor. Onunla yapmak istediğim çok daha fazla şey var ve bunların hepsi aramızdaki karşılıklı çekimi kabul etmesiyle başlıyor.

"Ne söylemek istiyorsan söyle Margo," diye kestirip atıyorum. Beni bir kez daha kızdırmasını ve aramızdaki kimyayı küçümsemesini beklerken ellerim kucağında çapraz duruyor.

Margo sandalyesinde kayıyor, bacaklarını gergin bir şekilde çaprazlayıp açıyor. Her duygusu yüzünden okunan Margo, toplantı salonunda berbat olurdu. Gözleri arkamdaki şehir silüetine bakıyor, sanki ona sihirli bir cevap verebilirmiş gibi.

"Burada dürüst olacağım, aramızdaki şeylerin bu kadar hararetlenmesini beklemiyordum. Özellikle de bu *kadar* hızlı. Bu kadar gerginlik olmasını..."

Sözlerini düşünürken parmağım şarap kadehimin sapında bir aşağı bir yukarı geziniyor. Başımı çevirerek yüzündeki her duyguyu inceliyorum. "Yapmadın mı?" Sahildeki o geceyi hatırlarken ses tonum biraz kuşkulu çıkıyor. Gerginlik beklememesine imkân yoktu.

Gözlerini hafifçe kısararak bana bakması, zihninin benimkiyle aynı anıyı tekrar ettiğini gösteriyor. Kızgın bir şekilde iç geçiriyor. "Hayır, yapmadım Beck. Sen *sensin* ve ben de *benim*. Evet, senin asistanın olacaktım ve evet nişanlıymışız gibi davranacaktık ama bunun burada bitmesini bekliyordum."

"Bunun için senden başka kimse suçlanamaz. Teklifimi sunduğumda sana olan ilgimi açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Şarabının yarısını yudumluyor, ben de ona oldukça cömert bir kadeh vermişim. "Tam anlamıyla çapkın bir playboy milyarder olarak biliniyorsun, kadınlarla genel olarak böyle konuştuğunu sanıyordum."

"Bahsettiğiniz kadınlarla genellikle konuşmaya pek gerek olmadığını görüyorum."

Dudaklarından az miktarda beyaz şarap dökülüyor, ince atletinin üzerine düşüyor ve küçük ıslak bir leke oluşturuyor. "Her zaman aklına geleni mi söylersin?" Çenesinde kalan şarap damlasını siliyor.

Kendi yudumumdan bir yudum almadan önce omuz silkiyorum. "Ara sıra. Genelde aklımdan geçenler çok daha kötü oluyor."

"Bilmek bile istemiyorum."

"Daha önceki ifadenize dönecek olursak, evet, kadınlara karşı hiçbir zaman lafı dolandıran biri olmadım. Buna gerek de duymadım. Sana ikimizin de yararına olacak bir teklifle geldim. Aramızda açıkça karşılıklı bir çekim olması da ek bir avantaj. Kavga etmenin ya da bunu inkar etmenin bir anlamı yok."

"Senin için söylemesi kolay. Soğuk ve hesapçı biri olarak biliniyorsunuz, bazı insanlar kalbinizin olup olmadığını bile merak ediyor."

"Benim hakkımda makaleler mi okuyorsun, Margo?"

Gözlerini devirdi. "Bu sadece bir gözlem. İnsanlar şirketiniz dışında bağlılık kurmadığınızı düşünüyor."

"İnsanlar beni gerçekten tanımıyor. Bu şekilde kalmasını tercih ederim. Gayet iyi bağlar kurabilirim, sadece bunu yapmak konusunda seçiciyim. Bunda özellikle yanlış bir şey görmüyorum. Hepimizin böyle olması gerekmez mi?"

"Tamam, not edildi. Her iki durumda da kendim için aynı şeyi söyleyemem. Kendimi tanıyorum. Son erkek arkadaşım Ca tarafından incitildikten sonra şehveti başka bir şeyle karıştırmak istemiyorum. İstendiğimi hissetmekten hoşlanıyorum, istendiğimi hissetmek istiyorum ve senin gibi birinin beni istemesi gururumu okşuyor. Ancak bu ilişkiyi yanlış yorumlamanın benim için ne kadar kolay olacağını da biliyorum."

Ne söyleyeceğimi dikkatlice düşünmek zorundayım. Büyük bir parçam tüm erkeklerin kardeşim gibi boktan olmadığını söylemek istiyor ama öte

yandan çok sayıda erkek de *aynen* kardeşim gibi. Kesinlikle

İsteseler hakkımda ağır şeyler söyleyebilecek bir dizi kadın var. Aldattığım için değil, bunun olması için hiçbir zaman köklü bir ilişki içinde olmadım, ancak çoğu onlardan istediğimi alıp onları terk ettiğim için beni suçladı. Ben her zaman açık sözlü oldum. Onları asla istedikleri gibi önemsemezdim. Ama sonuçta onlara istediklerini -bir ilişkiyi- vermezsem kötü adam ben olurum. Ne kadar uyarıda bulunursam bulunayım.

"Öylece oturup kara kara düşünecek ve bana ne düşündüğünü söylemeyecek misin?"

"Biliyor musun, kendimi sana karşı herkesten daha açık sözlü buluyorum," diye belirtiyorum, her kelimeyi kastederek.

"Sana inanmıyorum."

Başparmağımı dudağımın üzerinde gezdirerek göz temasını sürdürüyorum. "O zaman sanırım bunu sana kanıtlamak için daha iyi bir iş çıkarmam gerekiyor, değil mi?"

Şaşırmış görünüyor, belli ki cevabımın bu olmasını beklemiyordu. Sessizliğini kendi avantajıma kullanıyorum. Öne doğru eğilerek bar taburesinin ayaklarından birini tutuyor ve kendime doğru çekiyorum. Elleri kendini sabitlemek için kolçakları buluyor. Dizlerimiz birbirine çarpana kadar onu kendime doğru çekiyorum. "İşte anlaşma, Margo. Senden etkilendim. Anlaşmamızı her halükarda ilerletmeyi planlıyordum, ama dürüst olacağım, aramızda açıkça bir kimya olduğu gerçeğinin ek bir bonus olduğunu söyleyeceğim. İkimizin de ihtiyaçları var ve bu ihtiyaçların başkaları tarafından karşılanmayacağı konusunda anlaşmış olsak da, bunun yerine birbirimizi kullanmamız mantıklı. Ama kendimi asla sana dayatmam ve aramızda olduğunu bildiğim şeyi kabul etmen için sana yalvarmayacağım. Eğer beni tekrar öpmek ya da çok daha eğlenceli şeyler yapmak istemediğini söylüyorsan, bu senin kararın." Onu son bir kez daha çekiştiriyorum, vücudunu dizlerimin arasına oturacak şekilde çekiyorum. Kalçalarımın iç kısmı onunkilerin dış kısmına baskı yapıyor, dizleri tehlikeli bir şekilde sikime yaklaşıyor.

"Ama aramızdaki gerginlikle savaşmanın faydasız olduğunu anladığın an, seni bu çatı katının her yüzeyine yayacağım. Tapınılmayı ne kadar hak ettiğini sana kanıtlayacağım. Bu anlaşmadaki her şey sahte olmasaydı ne kadar mükemmel olacağını çok çabuk anlayacaksın."

Dili dudaklarını hevesle ıslatmak için dışarı çıkıyor, bu da sözlerimin onu nasıl etkilediğinin bir göstergesi. O da benimle aynı şeyi istiyor. Aslında, bahse girerim şu anda amı sıırılsıklamdır, çünkü kendini bu evin çeşitli yerlerinde benim için ıslak ve muhtaç olarak hayal ediyordur. Kahretsin, hayal ederken bile sertleşiyorum. Çok isterdim

Bu adanın üzerine eğilmesini, aramızdaki çekimi inkar etmenin bizim için ne kadar büyük bir trajedi olacağını ona kanıtlarken zevkle çılgılık atmasını istiyorum.

Aramızdaki küçük boşluğa uzanıp başparmağımı az önce dudağına sürdüğü noktanın üzerinde gezdiriyorum. Şu anda eğilip onu tekrar tatmaktan başka istediğim bir şey yok. Tatmak, test etmek, onu kızdırmak, dudaklarımın karşısında kendinden geçerek inlemesinin ne kadar süreceğini öğrenmek istiyorum.

Onun için bir sürü planım var. Yapmak istediğim çok şey var ama o inkâr içinde yaşamayı bırakana kadar hiçbirini yapmayacağım.

"Senin kurallarına göre oynayacağım. Seni bir daha öpmeyeceğim. Sen dizlerinin üzerine çöküp yalvarana kadar hiçbir şey yapmayacağım ve o zaman bile, şu anda kendini inkar ettiğin gibi seni inkar edebilirim. Ama bil ki bir gün bunu daha fazla inkar edemeyeceksin. Amcığın benim için o kadar şişecek ve sıırıslıklam olacak ki, o küçük amcığına hak ettiği şekilde tapmam için çaresiz kalacaksın. Şu anda pes edebilirim, ama etmemeliyim. Sırf aramızdaki kimyayı olduğu gibi kabul etmek yerine küçümsemek istediğin için beni beklettiğin gibi ben de seni bekletmemeliyim. Ne olursa olsun, sonunda sikimi içine gömdüğümde, ki bunun olacağını ikimiz de biliyoruz, hayal kırıklığını senden çıkaracağım ve sen de bunun her anını hevesle-öfkeyle-çekeceksin."

Eğer yeterince zorlarsam, sanırım her şeyi değiştirebilir ve gözlerindeki aç bakışla o anın hemen şimdi olmasını sağlayabilirim. Nefesleri hızlı, meme uçları kumaşın altında sert. Azgın, sözlerimle tamamen tahrik olmuş durumda.

Nefesimin altında dudaklarına bakarak "Tabii,"
diyorum. "Tabii?"

"Tabii tam burada ve şimdi bana istediğini söylemezsen. Eğer bana hemen şimdi şartları sikmemi söylersen, bahsettiğim her şeyi ve daha fazlasını yapacağım. Seni o kadar iyi hissettireceğim ki, daha önce birlikte olduğun ve bir kadını nasıl tatmin edeceğini bildiğini sanan diğer zavallı erkekleri hatırlamayacaksın. Yarınki ilk günün için bitkin düşene kadar boşalmanı ve tekrar boşalmanı sağlayacağım. Bunun sahte olduğunu söyleyerek beni ne kadar kızdırdığını unutacağım tek bir fırsat veriyorum sana. Kabul edersen iki dakika içinde gelirsın, sözümü unutma. Bırakırsan, sonunda bunu ne kadar çok istediğini kendine itiraf ettiğinde yalvarmak zorunda kalacaksın."

"Yapamam."

Hayal kırıklığı içinde başımı sallayarak dilimi şaklatıyorum. "Ne yazık. Yüzümü senin o tatlı amına gömmeye o kadar hazırdım ki."

Kalkıyorum, iki tabağımızı da alıyorum ve yarın temizlikçilerin halletmesi için lavaboya koyuyorum.

Aletim külotumla savaşıyor, az önce Margo'ya söylediğim her şeyi yapmak istiyor. Bana ne kadar acı verse de görmezden geliyorum. Buna karşı koymasına kızıyorum ama bu benim için bir şeyleri değiştirmiyor. Sözlerimin her biri doğru.

Margo'ya sahip olacağım, ama benim için dizlerinin üzerinde yalvaran iyi bir kız olana kadar değil.

23

Margo

Bir el pijamamın bel bandıyla oynuyor. Derin bir uykudan uyanırken elin daha fazla erişebilmesi için vücudumu döndürmeye çalışarak ona doğru eğiliyorum.

"Tanrım, benim için çok ıslaksın," diyor tanıdık bir ses arkamdan. Kalçalarımı Beck'in bariz ereksiyonuna sürtüyorum.

"Dokun bana," diye yalvarıyorum, göbeğimi parmaklarıyla hizalamaya çalışıyorum. Faydası yok, benimle alay ediyor, parmaklarını onu en çok istediğim yerin hemen üzerindeki hassas etin üzerinde usulca gezdiriyor. İhtiyacım olan sürtünmeyi umutsuzca ararken kalçalarım ileri geri sallanıyor.

"Bunun için yalvarman gerekecek," diyor Beck'in derin, çakıllı sesi kulağıma karşı. Kulağımın arkasındaki noktayı ısırtıyor ve vücudumdan aşağıya doğru ürperti gönderiyor.

"Beck," diye inliyorum, o kadar çok ileri geri sallanıyorum ki, parmaklarını kalçalarımın arasındaki zonklayan noktada hissetmediğim için hayal kırıklığına uğruyorum. "Beck, lütfen."

Soğuk hava tüm vücuduma çarparak gözlerimin açılmasına neden oluyor. Rüya gördüğümü fark ederek etrafıma bakıyorum ve ıslak rüyamdaki kişi yüzünde muzaffer bir ifadeyle bana bakıyor.

Beck bu sabah vücuduna mükemmel bir şekilde oturan siyah smokiniyle karşımda dururken çok lezzetli görünüyor. Altına siyah bir gömlek giymiş ve bunu siyah bir kravatla eşleştirmiş. Tüm siyahlar gözlerindeki karanlığa uyuyor.

Yorganı elleriyle kavrayıp yataktan tamamen çekerken gülümsemesi o kadar tehlikeli ki. "Benimle ilgili ıslak bir rüya mı görüyorsun?"

Dehşet içinde bacaklarımın arasındaki yastığa bakıyorum. Sanırım ona karşı dönüyordum, onun cansız bir nesne değil de Beck olduğunu düşünüyordum. *Bu da neydi böyle.*

"Hayır," diye bağıyorum, ayaklarımın dibindeki çarşafı tutup vücudumun üzerine çekmeye çalışıyorum. Beck benim için çok hızlı, onu da kapıp çekiyor. "Kendini bu kadar beğenme." Aşağıya baktığımda, uyku tulumumun yana doğru kıvrıldığını, göğsümün kol deliğinden dışarı taşmak üzere olduğunu görüyorum. O gözlerindeki arzu fırtınasıyla bana bakarken, ben dikkatlice düzeltmeye çalışıyorum.

"Mhm," diyor. "Beck," diye taklit ediyor, normal derin sesi normalden birkaç oktav daha yüksek, "Beck, lütfen." İnlemeleri dramatik ve benim sesimin yakınından bile geçmiyor, ama tanrım o kadar gerginim ki benimle alay etmesi bile beni tahrik ediyor.

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, utançtan ölüyorum. Habersizce buraya gelip beni utanç verici durumlarda bulmaya devam edecekse kapımı kilitlemem gerekiyor. "Bunların hiçbirini söylemedim," diye yalan söylüyorum, zamanın on dakika geri gitmesini ve onun hakkında ıslak bir rüya gördüğüme asla tanık olmamasını diliyorum.

En azından ben bunun ıslak bir rüya olduğunu düşünüyorum. Daha önce hiç kimseyle ilgili bir rüya görmemiştim. Beni uyandırmasaydı daha da ileri gideceğinden eminim.

"Senin burada ne işin var ki?" Yatağın karşısından ona bakarak suçluyorum. Yatağın ayak ucunda duruyor, çarşafı ve yorganlarım avucunun içinde, gözleri beni baştan aşağı süzüyor.

"Asistanımı uyandırıyorum. Zaten geç kaldık. Yirmi dakika içinde bir toplantım var."

Çılgılık atarak telefonuma baktım. Bir alarm kurmuştum. Aslında, bugün güneşten önce kalkıp ilk iş gününe hazırlanmak için *yedi* alarm kurmuştum. Ekrana bakıyorum, yanana kadar dokunmaya çalışıyorum. Ne yaparsam yapayım, yanmıyor.

Kahretsin. Dün gece Beck'le geçirdiğim garip ve sarhoş edici bir andan sonra buraya koşarken telefonumu şarj etmeyi unutmuş olmalıyım.

Görünüşe göre düzgün düşünemeyecek kadar azmışım ve bu da telefonumu şarja takmayı unutmama neden oldu.

"Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!" Mırıldanıyorum, yataktan fırlayıp devasa gömme dolaba doğru uçuyorum. Bırakın bir misafir odasını, bir ebeveyn odası için bile devasa. Şikayet etmiyorum, özellikle de Beck'in bana aldığı yepyeni gardıroptan sonra.

Giyecek bir şeyler bulmaya çalışırken askılar ve kıyafetler her yöne uçuşuyor. Normalde giymek istediğim kıyafeti bir gece önceden hazırlardım. Bu sefer bunu yapmadım çünkü odama kafam karmakarışık bir şekilde döndüm.

Sonunda Quincy'nin benim için seçtiği yüksek belli pantolonla mükemmel uyum sağlayacak bir blazer ceket buluyorum. Her ikisi de iş dünyasını çağırıştırıyor ve ofisteki insanların beni en başından ciddiye almasını istiyorsam, bu başlangıç için mükemmel bir yol.

Hem kendimin *hem de* patronun güne geç kalmasına neden olabileceğim gerçeği bir yana.

"Bunu daha önce duymamıştım."

"Neden beni daha önce uyandırmadın?" Atletimi çıkarıp yere atarak bağıyorum. Burada bulunduğum bir dakika içinde dolabı darmadağın ettim ama temizleyecek zamanım yok. Bu gece eve gittiğimizde yaparım.

"Denedim." Beck'in sesi bu sefer daha yakından geliyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve onu dolabın girişini doldururken buluyorum.

"Burada biraz mahremiyet?" Ellerimle göğüslerimi kapatarak bağıyorum.

Beck iç çekerek arkasını dönüyor ve az önce doldurduğu alanı terk ediyor. "Kapıyı sayısız kez çaldım. Uyanmıyordun, ben de içeri dalmak zorunda kaldım."

Tuhaf. Normalde bu kadar zor uyumam.

Pijama pantolonumu çıkarıp her iki ayağımı da pantolonun paçalarına sokuyorum ve kalçalarımın üstünden geçirerek düğmelerini ilikliyorum. Beck döndüğünde blazer ceketin altına giymek için bir bluz arıyorum. Gözlerini sıkıca kapatmış, işaret parmağından sarkan dantel sütyen aramızda duruyor. "Giy şunu," diyor. "Ofiste benden başka kimse o mükemmel pembe meme uçlarını göremez."

"Demek gördün!" Sütyeni onun elinden kaptım. Sırtıma asmam ve vücudumda düzeltmem uzun sürmedi.

Bir gözü hafifçe aralanıyor, giyinik olup olmadığıma bakıyor. Görünüşe göre sadece sütyenim ve pantolonum olmasına rağmen beni yeterince iyi giyinmiş buluyor. İki elini de açıyor ve bana o tanıdık Beck sırtışını atıyor. "Bilerek bir şey görmedim. Bana burada çıplak olduğunu söylemeliydin."

"*Elbette*, öyle demek istemedin."

"Bu konuda yalan söylemek için bir nedenim yok, Margo. Her iki durumda da, hiçbir erkek ofistekilerle görüşmüyor. Birlikte çalıştığım bir sürü azgın erkek var ve sonuncusu

Tüm iş arkadaşlarımla nişanımı becerdiğini hayal edersem yapabileceğim tek şey çalışmak olur."

Beyaz bluzumu başımın üzerinden kaydırıp sol elimi aramızda tutuyorum. "Müstakbel nişanım," diye düzeltiyorum, çıplak yüzük parmağımı göstererek. "Yüzüğüm yok."

İki kolumu da blazer ceketimin kollarından geçirirken dudağını ısırıyor. İlk günüm için tahmin ettiğimden daha hızlı hazırlanmam gerekiyor ama en azından yeni gardırobum bana hızlıca seçim yapabileceğim pek çok harika seçenek sundu.

Şimdi, gün boyunca hangi işkence aleti ayakkabıyı giymek istiyorum?

Gözlerim ayakkabı rafını tarıyor, artık sahip olduğum anlaşılan çok sayıda kırmızı tabanlı ayakkabıyı inceliyor.

Ailesi çok zengin olan Winnie'nin bile sadece bir çift Louboutin ayakkabısı var. Onlar da yirmi birinci yaş günü hediyesiydi.

"O zaman yüzük sorununu çözmemiz gerekecek, değil mi?" diye karşılık veriyor. Eğer bana blöf yapmaya çalışıyorsa, işe yaramayacak.

"Hepsi senin suçun Beck. Evlenme teklifini sen yap. Bu elin üzerinde kocaman bir elmas istiyorum. İnsanlar daha azını beklemez."

Elini mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş sarı saçlarında gezdiriyor. Dün gece nasıl görüldüğünü hatırlıyorum, duş aldıktan sonra dalları hala ıslaktı ve öğleden sonra ne yaptıysa yaptıktan sonra jölelemeye zahmet etmemişti. Beck'in o halini sevmiştim ama bu temiz tıraşlı patron görüntüsü de beni benden alıyor.

"Bunun sahte olduğunu söyleyip duran sensin. *Sadece göstermelik* bir teklife gerek var mı?" Göstermelik demesi, aramızdaki ilişkiyi platonik tutma ısrarımla onun egosunu ne kadar yaraladığımı merak etmeme neden oluyor. Birbirinin kemiklerini kırmak isteyen iki insanın olabileceği kadar platonik.

Raftan bir çift çıplak kahverengi topuklu ayakkabıyı kaydırıp her birine ayağımı geçiriyorum. Ayakkabılar bana fazladan birkaç santim kazandırıyor ve Beck'in gözlerinin içine eskisinden biraz daha iyi bakmamı sağlıyor. Elim siyah kravatında geziniyor, hiç gerekli olmadığı halde kravatını düzeltiyor. Üzerindeki gümüş klipsle oynuyorum. "Evlenme teklifinin ardındaki duygu sahte olabilir"- diye başlıyorum, ona bakma riskini alarak-"ama yine de rol yapabiliriz."

Aramızdaki gerilim çok yoğun. Bir yanımla onun sözlerinin doğru olup olmadığını öğrenmek istiyor. Eğer onu öpmek isteseydim, bana izin verir miydi? Ya da

tehdit ettiği gibi yalvarmak zorunda kalır mıydım? Öğrenmek çok kolay olurdu. Çok iyi hissederdim, ama daha iyisini düşündüm.

Beckham Sinclair'le yatmayı ne kadar çok istesem de -ki bu artık kötünün de ötesinde çaresizliğe yaklaşıyor- daha iyisini biliyorum. O kalbimi kıran adamın ağabeyi. Carter'ın daha iyi, daha seksi, daha zengin versiyonu. Kalbimi Beck'e ne kadar kolay teslim edeceğimi biliyorum ve bu yapmak istediğim bir şey değil.

Onu becermek muhtemelen hayatımı değiştirecekti. Sonunda şehveti aşkla karıştırdım ve Carter'dan sonra kaçınmaya çalıştığım korkunç kalp kırıklığı döngüsüne girerdim.

Beck'in etrafından dolaşmaya çalışıyorum ama beni dirseğimden tutup vücuduna doğru çekiyor. "Ezra toplantım için beni ofise bırakacak ve sonra senin için geri dönecek. Hazırlan." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Boynumdan aşağısı toparlanmış görünüyor ama oradaki herkes beni görmeden önce kesinlikle yüzüme makyaj yapmam ve saçımı yapmam gerekiyor. "Ortaya çıktığında bir izlenim bırak, Margo. Ne de olsa sen geleceğin Bayan Sinclair'isin."

Beckham Sinclair kirli oynuyor. Eğiliyor, iki yanağımdan tutuyor ve bana şehvet kadar basit görünmeyen bir bakışla bakıyor. Hiç de değil.

Senin sorunun da bu Margo, diyorum kendime. Öyle olmadığı halde çok daha derin bir şey istemekle hata yapacaksın. Kalbin eskisi kadar bütün olmadığına bu tehlikeli bir kusurdur.

Uzaklaşıp dolaptan çıkmadan önce alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

Neden şimdiden onunla yatmak istediğimi merak ederek onu izlemek zorunda kalıyorum.

Haklı olmasından korkuyorum. Eninde sonunda olacak ve gözlerindeki karanlık parıltı bana bunun için yalvaracağımı söylüyor. Beckham Sinclair egosunun zedelenmesinden hoşlanmaz ve ben de onu reddederek bunu yaptım. İşin en iyi yanı -belki de en kötüsü- beni yalvartacağı düşüncesi beni aşırı derecede tahrik ediyor.

24 Margo

KİME: MARGOMORETTI@SINTECHCYBERSECURITY.COM

GELEN: BECKHAMSINCLAIR@SINTECHCYBERSECURITY.COM

Ofise yeni geldim. Bir toplantıya girmek üzereyim. Çıktığımda,
Kahve beni bekliyor. Kesinlikle lavanta ya da batı yakasında yaptıkları başka
bir şey yok.

Geç
kalmayın.
Beck

Sıcak saç maşasını lavaboya bırakıyorum, doğru okuduğumdan emin olmak için
e-postasını üç kez daha okuyorum. Bu gerçekten benim işim mi şimdi? Ona
kahve götürmek için mi bu kadar süsleniyorum? İç çekerek bir yanıt
yazmaya başlıyorum, karşımda olmadığı için kendimi cesur hissediyorum.

KİME: BECKHAMSINCLAIR@SINTECHCYBERSECURITY.COM
KİMDEN: MARGOMORETTI@SINTECHCYBERSECURITY.COM

Yani penis kalemi tasarlamaktan kahve içmeye mi geçtim? Emin değilim.
Bu bir yükseltme mi değil mi?

Senin yücetilmiş kahve koşucun,
Margo

Kendimden memnun bir şekilde gülümsüyorum, telefonumu tezgâhın üzerine bırakıyorum ve saç maşamı bir kez daha elime alıyorum. Az miktarda makyaj yapmayı çoktan tamamlamıştım. Muhtemelen dün alışverişte aldığım tüm yeni ürünlerle çok fazla eğlendim. Makyaj yapmak normalde yaptığımdan çok daha eğlenceli hale geldi. Bazı ürünlerle ne yapacağım ya da onları hangi sırayla kullanacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Krem allığı fondötenden sonra ama bronzlaştırıcıdan önce mi kullanmalıyım? Kaş jeli kalemden önce mi kullanılmalı? Bunlar Emma ve Winnie'ye bir sonraki konuşmamızda sormam gereken sorular. Neyse ki koyu renkli, kalın kaşlarımın herhangi bir ürüne *ihtiyacı yok*, bu yüzden üzerlerine biraz jel sürdüm ve iyi olduğunu söyledim. Arkadaşlarımın bana yeni ürünleri nasıl kullanacağımı gösterme fırsatını kaçırmayacaklarından eminim, ikisi de makyaja benden çok daha fazla düşkün.

Telefonum çaldığında siyah saçlarımın uzun dallarını kıvırmayı bitiriyordum. Ütüyü kapatıp kapatmadığımı üç kez kontrol ettikten sonra saç aletlerim için sıcak pedin üzerine yerleştiriyorum ve yeni uyarıyı kontrol ediyorum. Beck'in cevabını okurken gülümsememi bastırıyorum.

KİME: MARGOMORETTI@SINTECHCYBERSECURITY.COM

GELEN: BECKHAMSINCLAIR@SINTECHCYBERSECURITY.COM

Bir daha o iğrenç kalemleri tasarlamaktansa her şeyi yapmayı tercih edersiniz. Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum. Zerre kadar zevkliymiş gibi davranmayalım.

Bu sabah asistanımla kahve içecektim ama o benimle ilgili ıslak bir rüya görmekle meşguldü. Söylesene, o küçük amını yalıyor muydum yoksa beceriyor muydum?

Islak rüyalarının nesnesi, Beck

Yanaklarımı ısıttığını hissettiğim renk için allık bile gerekmiyor. Onu yönetim kurulu üyeleri ya da yatırımcılarla dolu bir odada oturmuş, bugün hangi havalı toplantıyı yapacaksa, böyle iğrenç düşüncelerini yazarken hayal ediyorum. Bu beni bu kadar ateşlendirmemeli ama ateşlendiriyor. Beck bana karşı fiziksel bir yaklaşımda bulunmayarak verdiği sözü tutuyor olabilir, ama sözlerinden vazgeçmiş gibi görünmüyor. Bu bir sorun olabilir, çünkü dilinden dökülen müstehcen sözcükler, dilinin benimkine değmesi kadar iyi hissettiriyor.

KİME: BECKHAMSINCLAIR@SINTECHCYBERSECURITY.COM
KİMDEN: MARGOMORETTI@SINTECHCYBERSECURITY.COM

Soruna cevap vermiyorum çünkü rüyada sen yoktun.
Hepsi. Çalışıyor olmalısın.

Patronu hakkında ıslak bir rüya görmeyi asla hayal etmeyen asistanınız,
Margo

Not: Bir şirket e-postasında böyle şeyler söyleyebilir misiniz? Potansiyel bir
İK sorunu.

Gözlerim dünkü seyahatten kalan ve hâlâ açılmamış makyaj malzemesi kutularının üzerinde geziniyor. Mükemmel ruju arıyorum, dudaklarımda patlayacak ama ilk gün için fazla görünmeyecek bir şey istiyorum. Kırmızı, *patronu* biraz fazla *becermek istediğimi* haykırabilir.

Pembe ve nude arasında mükemmel bir karışım olan bir tonda karar kılıyorum. Dudaklarımda zahmetsizce kayıyor ve onları mükemmel bir şekilde nemlendiriyor. Banyodan çıkmadan önce yaptığım son şey, yeni Baccarat 540 parfümümden birkaç fıs sıkmak ve iyi olduğunu söylemek. Misafir odamdaki masadan yeni Prada çantamı kaptığım gibi kendimi işe gitmeye hazır hissediyorum.

Merdivenlerden ana kata inerken Ezra'yla iletişime geçmem gerekip gerekmeyeceğini ya da ofise nasıl gideceğimi merak ediyorum. Daha kötüsü olursa, işe taksiyle gidebilirim. Binanın çapraz caddelerini hayal meyal hatırlıyorum.

Bundan sonra ne yapacağım konusunda uzun süre endişelenmedim. Ezra'yı büyük yemek masasında otururken buluyorum, bir elinde bir dergi, diğerinde tek kullanımlık bir kahve fincanı.

"Günaydın Bayan Moretti," diyor neşeyle, başını dergiden kaldırarak.

Ona sıcak bir gülümseme veriyorum. "Bana gerçekten Margo diyebilirsin. Patrona söylemem."

Bu beni güldürüyor. "Madem ısrar ediyorsun." Dergiyi alıp kolunun altına sıkıştırıyor. Kahvesini almak için uzandığında derginin ön kapağına bir göz atıyorum.

"Beck mi o?"

Ezra ve ben onun elindeki dergiye yakından bakıyoruz. Çatık kaşlı bir Beck'in doğrudan kameraya baktığını görüyorum. Derginin adının yazılı olduğu büyük bir manşet var: *Corporation Insider*.

Gözlerim manşeti okurken Ezra, "Bunu yapmak konusunda tartıştı," diyor. Görünüşe göre, yönetim kurulunda önemli bir yer tutmaya ve kontrolün çoğunluğunu elinde tutmaya devam ederken, bir şirketi yaptığı fiyata satan en gençlerden biri olduğu için öne çıkarılıyordu.

"Bu beni hiç şaşırtmadı." Ezra dergiyi bana uzatarak daha iyi bakmamı sağlıyor. Dergiyi açıp, kendisi ve işiyle ilgili tam sayfa bir haber bulana kadar sayfaları çeviriyorum. Fotoğrafların hepsinde kızgın görünüyor. Ama en azından bu makale, bizi şu anki durumumuza getiren makalenin aksine, onun izniyle yayınlanmış bir makale.

"Onun hakkında tüm bunları bilmiyordum," diye mırıldanıyorum, gözlerim sayfalaradaki her kelimeyi içine çekerek. Carter'ı yıllarca sevdim ama o kendini beğenmişliğini gizlemedi. Bazen bu benim için itici oluyordu, ama çoğunlukla onunla çıkmaya başlarken hak sahibi olduğunu biliyordum, bu yüzden benim için bir anlaşma kırıcı değildi. Asıl sorun, üniversiteden mezun olduğum sınıfın yarısını sikmesiydi. Beck'in de aynı şekilde olduğunu, zengin aile geçmişinin kendi şirketini kurmasına ve karşılığında onu inanılmaz bir paraya satmasına neden olduğunu varsaymıştım.

Ezra alçak sesle ve nefesinin altında ıslık çalıyor. "Bay Sinclair pek paylaşımcı bir tip değildir."

Eğer makale doğruysa, ki bunu kendi isteğiyle yaptığına göre doğru olduğunu varsayıyorum, Beck şirketini finanse etmek için ailesinin parasını kullanmamış. Aslında, şirkete fon sağlamak için kampüs çevresinde ufak tefek işlerde çalıştığından bahsediyor. Sonunda, şirketi sıfırdan kurmadan önce bazı kardeşlik arkadaşlarını vizyonuna yatırım yapmaya ikna etmiş. Bu bilgiyi bilmek nedense beni tedirgin ediyor. Beck'in de kardeşinin sahip olduğu haklara ve gümüş kaşıklara sahip olduğunu hayal ettim. Carter kendisine altı haneli rakamların üzerinde ödeme yapmayan bir işte hiç çalışmamıştı. Mütevazı, yaşanabilir bir ücret ona *az gelirdi*. Onun sözleri, benim değil.

Makalede Beck'in neden sadece babasının şirkete yatırım yapmadığına dair herhangi bir ayrıntıya girilmiyor. Babasıyla tanıştım ve iyi bir adama benziyordu - özellikle de bu kadar zengin biri için. Bana nazik davrandı ve beni aşağılamadı; ailemin kim olduğu ve nereden geldiğimle ilgili sorular sorarken bile. Sorduğu sorularla beni küçümsediğini hiç hissetmedim, sadece beni gerçekten tanımak istiyor gibiydi.

"İlginç." Dergiyi ona geri veriyorum, makalenin başlığını hatırlıyorum, böylece bu gece daha sonra internette arayabilirim. Şimdi Beck hakkında başka neler bilmediğimi merak ediyorum.

Onun kim olduğuna dair tüm sorularımı zihnimin gerisine itiyorum. Gülümseyerek başımı Beck'in deyimiyile galeriye doğru eğiyorum. "Sen ne zaman gelersen ben de gelmeye hazırım."

Ezra hiçbir şey söylemiyor. Beck gibi o da az konuşan bir adam gibi görünüyor. Onu asansöre kadar takip ediyorum, aklımda Beck'le ilgili sorular dönüp duruyor. Şirkete sahip olmasının en büyük nedeninin babası olduğunu düşünürdüm hep, ama durumun böyle olmadığını öğrendim. Onun hakkında bilmediğim çok daha fazla şey olmalı, ama öğrenmek için can atıyorum.

Yol boyunca aklım binaya gitmiyor. Çantamdaki telefonumun defalarca çalması bile beni düşüncelerimden uzaklaştırmıyor. Sonunda beni özgür bırakan tek şey Ezra'nın arabayı park edip arkasını dönerek bana bakması oluyor.

"Beck önce burada durman gerektiğini söyledi." Pencereden dışarı bakıyorum, lacivert tenteli bir kahve dükkânı buluyorum.

Başımı sallıyorum ve yanımdaki koltuktan çantamı alıyorum. "Ona kafein almaya gidiyorum, böylece tipik Beck huysuzluğundan daha huysuz olmaz."

Bu Ezra'nın kahkahalarla gülmesine neden olur. Kapıyı açıp arabanın etrafında dolanmadan önce avucunu direksiyona vuruyor. Benim kapım

yüzünde hala geniş bir sırtıyla açılıyor. "Bence onun için iyi olacaksın Margo," diyor açıkça.

Topuklu ayakkabılarımın yüksekliği nedeniyle bileğimi burkmamaya dikkat ederek dışarı çıkıyorum. "Bunu söylüyorsun çünkü bugün onun kafeinini alıyorum."

Ezra'nın geri dönen bakışını tam olarak okuyamıyorum ama buna vaktim de yok. Ben daha bir şey söyleyemeden kapıyı kapatıyor ve şoför mahalline geri dönüyor. "Sonra görüşürüz!" diye bağırarak arabaya atlıyor.

Kahve içmek için bekleyen New Yorkluların arasına katılıyorum. Şehrin koşuşturmacasına geri dönmek ferahlatıcı bir his. Los Angeles'ta insanlar sizi umursamıyormuş gibi davranır ama size bakar ve sizi yargılar. New York'ta ise insanlar sizi umursamıyormuş gibi davranıyor çünkü gerçekten umursamıyorlar. Sıradaki herkes kendi hayatıyla o kadar meşgul ki, benimkini yargılayacak vakitleri yok.

Önümdeki kadın bir spin dersinden çıkıyormuş gibi görünüyor, ya da belki ben onu daha çok sıcak yoga yapan bir tip olarak tanımlayabilirim. Her ne olursa olsun, hepsi iş kıyafetleri giymiş bir insan kalabalığının içinde dururken başını dik tutuyor.

Telefonum tekrar titriyor. Sipariş sırası bana gelmeden önce birkaç dakikam olduğunu bildiğim için telefonumu çıkarıyorum. Bildirim Beck'ten gelen başka bir e-posta olduğunu görünce heyecanım damarlarımda dolaşiyor. Daha fazlasını istediği bu kadar açıkken dün onu itip kakan biri için neyle karşılık vereceğini merak etmenin heyecanını biraz fazla seviyorum. Daha fazlası, bana yapacağına söz verdiği her kirli şeyi yaparken beni altına sıkıştırması anlamına geliyor.

KIME: MARGOMORETTI@SINTECHCYBERSECURITY.COM

GELEN: BECKHAMSINCLAIR@SINTECHCYBERSECURITY.COM

Toplantım bitti ama burada asistanım ve kahvem yok. Bunların

ikisi de sorun.

Beck

KIME: MARGOMORETTI@SINTECHCYBERSECURITY.COM

GELEN: BECKHAMSINCLAIR@SINTECHCYBERSECURITY.COM

Etkilemek için giyinmeni söylediğimde, yine de işe gelmen gerektiğini kastetmiştim.

Sabırım tükeniyor. Beck.

İkinci e-posta ilkinden bir dakikadan kısa bir süre sonra gelir.

Ona bir yanıt yazmaya başlıyorum ama onu bekletmenin daha iyi olacağını fark ediyorum. Konferans odasında biraz daha oturup asistanının ve kahvesinin nerede olduğunu merak edebilir. Onun asistanı olarak iyi bir iş çıkarmaya kararlıyım, şimdi alacağım büyük maaş çekini hak etmek istiyorum, ama elimde olmadan onunla biraz oynuyorum. İş çok kolaylaştırıyor. Ona gerçekten duygularını göstermek çok eğlenceli.

Tezgâha geldiğimde hem Beck'e hem de kendime kahve söylüyorum. Onunkine biraz daha eklediğimde gülümsememi bastırıyorum. Çok değil, ama sıkıcı kahve siparişini renklendirmek için küçük bir ekstra şey.

Baristalar çok hızlı. Kısa sürede kahvemi aldım ve işe gitmeye hazırım. Caddede yürürken içecek taşıyıcısını ellerimin arasında özenle dengeliyorum. Beck kafenin ofise ne kadar yakın olduğunu söylerken yanılmamıştı. Muhtemelen takım elbiseli bu kadar çok insanın sırada beklemesinin nedeni buydu. Bahse girerim birçoğu benimle aynı ofiste ya da yanındaki yüksek binalardan birinde çalışıyordur.

Asansöre giderken masasının önünden geçerken Tom bana kocaman gülümsüyor. Masasının tezgâhına doğru yürüyorum ve hiçbir şeyi dökmemeye dikkat ederek kahveleri yavaşça dudaklarına bırakıyorum. Çantama uzanıp içinden küçük bir pasta poşeti alıyorum. Önümdeki uzun tezgâhın üzerine koyup ona doğru uzatıyorum.

Tom'un gözleri heyecanla parlarken, "Aç olabileceğini düşündüm," diye açıklıyorum. "Ev yapımı ekmek ya da başka bir şey değil."

"Mükemmel, Bayan Moretti." Heyecanla çantayı açıyor, içinden çöreği çıkarıp hayranlıkla inceliyor.

"Pastırmalı kaşarın favorim olduğunu nereden bildin?"

Omuz silktim. "Çılgınca bir tahmindir."

"Zaten iyi tarafımdaydınız ama bu sabah beni düşündüğünüz için minnettarım Bayan Moretti."

Kahvemi tekrar almadan önce elimi umursamazca sallıyorum. "Sonra görüşürüz?" Birkaç adım geri çekilerek soruyorum.

"Bay Sinclair'in size çok sert davranmasına izin vermeyin," diye karşılık veriyor.

"Asla." Dönüp asansörlere doğru yürüyorum, yukarı çıkmak için oldukça kalabalık bir grup insanla birlikte bekliyorum.

Telefonum çantamdan gelen başka bir mesajla uyarı veriyor, ancak uzanıp almak için ellerimden birini serbest bırakma riskine girmiyorum. Yapmak isteyeceğim son şey, kahve katlarını amaçlanan kişiden uzağa dökmek.

Gittikçe daha yükseğe çıkarken insanlar asansörden dökülüyor, sık sık durup insanları indiriyorlar. Sonunda istediğim kata ulaştık.

Asansörden inerken midem sinirden biraz yuvarlanıyor. Beck şu anda bir toplantıdaysa ne yapmalıyım? Öylece dikilecek miyim? Ofisinde mi bekleyeyim? Buraya geldiğimde ona kahvesini vermek dışında ne yapmam gerektiği konusunda beni bilgilendirmemişti elbette.

Konferans salonlarından birindeki koltuğundan kolunu havaya kaldırdığını gördüğümde ne yapacağımı düşünmekle meşguldüm. Büyük tekerlekli sandalyesini masadan uzaklaştırıp içeri girmemi işaret ederken kristal berraklığındaki camdan içeriği görebiliyorum.

Garip bir şekilde gülümsüyorum, en az on erkek ve bir kadından oluşan masanın önünde giriş yapmak için sabırsızlanıyorum.

"İşte buradasın." Beckham aceleyle sandalyeden kalkıyor, benim için cam kapıyı açıyor ve beni içeri buyur ediyor. Kulağımın yanına eğiliyor. "Tam zamanında," diye homurdanıyor, başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle. Tepsiden kahvesini alıyor ve bizi dikkatle izleyen insan grubuna bakarken elinde tutuyor.

"Millet, sizi yeni asistanım Margo Moretti ile tanıştırmak istiyorum." Bana bakıyor, gözleri vücudumda sıcak bir iz bırakıyor. Bu sabah beni giyinirken izlediğini düşündükçe, küçük dolap alanındaki gerginlikten dolayı omurgamda bir sıcaklık oluşuyor. Dudakları takdirkâr bir tavırla hafifçe yukarı kalkıyor. Umarım bu gördüğünü beğendiği anlamına geliyordur.

En iyi gülümsememi takınıyorum. "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum." Beck'in masalarda oturan insanların her birini tek tek gözden geçirmemesi için dua ediyorum.

ve kendilerini tanıtıyorlar. Bana aynı anda bu kadar çok isim söylenirse isimlerini hatırlamamın imkânı yok.

"Bunlar bazı yönetim kurulu üyeleri ve yatırımcılar. Tanışmayı başka zaman yaparız. Size ofisinizi göstereyim."

Masadaki yerine doğru yürüyor, masadan bir bloknot ve az önce ona verdiğimin aynısı olan bir fincan kahve alıyor.

Beni geldiğimiz kapıdan geri götürürken onlara el sallıyorum.

"Görüyorum ki kahveniz var," diyorum sıkı bir gülümsemeyle.

Gözlerinde mizah olsa da, bu ağzına ulaşmıyor. Bu toplantı odasında tamamen iş yapıyor, birlikte geçirdiğimiz ilk hafta sonu boyunca giderek daha fazla gördüğüm o ukala sırtışı ortalıkta görünmüyor.

Kendi dudaklarıma karşı güçlü ve emin hissettiğim o mükemmel dolgun dudaklarına götürüyor. Büyük bir yudum alırken boğazı aşağı yukarı sallanıyor. "Ah," diyor, içkisini bitirip yanındaki çöpe atmadan önce. "Asistanım geç kaldı. Toplantıya hiçbir şey almadan giremezdim, o yüzden Ezra'yla erken çıktık."

Nefes nefese, masalarda çalışan insanların arasından onu takip ediyorum. "O hain." Beni dükkâna bırakırken Ezra'nın yüzündeki özür dileyen ifadeyi şimdi anlıyorum. Sadece içtiği kahve fincanından bile zaten bir kez olduklarını anlamalıydım.

İnsanların arasından geçiyoruz, Beck ara sıra duruyor ve yoluna devam etmeden önce beni çeşitli iş arkadaşlarıyla tanıştırıyor. Önceki işimden farklı olarak burada görünürde tek bir kabin bile yok. Çok daha açık, insanların sohbet etmesine ve kendilerini izole edilmiş hissetmemelerine olanak tanıyor.

Çalışma alanımın kattaki insan kalabalığının içinde olmasını bekliyordum, ama o bizi dün bana kendi ofisini gösterdiği kişisel ofisler sırasının en arkasına götürdü.

Ofisinin önünde durdu ve bana rahat bir sırtışla baktı.

Kahvemden bir yudum alıp gözlerimi ona dikiyorum. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece kapıyı açıyor ve beni içeri yönlendiriyor. Yanından geçerken, "Burası artık benim ofisim değil," diyor. "Artık senin."

25

Beck

MARGO şaşkıın bakışlarla beni izliyor. Gözleri ofisten bana kayıyor. "Dün buradaydık ve buranın *senin* ofisin olduğunu söylemiştin."

Onu nazikçe odaya itiyorum ve kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum. "Bu benim ofisimdi, ama şimdi senin."

"Bu ani değişiklik neden?"

"Basit. Burası en iyi manzaraya sahip. Ben senin kadar takdir etmiyorum." Eğer bana izin verseydi dün bütün gün aşağıdaki şehre bakmasını izleyebilirdim. Kavgaya etmemiş olsaydık muhtemelen ben de öyle yapardım. O burada kalıp pencerelerden dışarı bakarken ben sinirli bir şekilde konferans salonunda kamp kurarak oradan ayrıldığımda, bina personeliyle temasa geçtim ve bazı düzenlemeler yapmalarını istedim. Köşedeki ofis şehrin en iyi manzarasını sunuyor. Uzak köşedeki cam pencerelerin yanında durursanız, gökyüzünde süzölüyormuşsunuz gibi hissedersiniz.

"Beck," diye fısıldıyor, bana çok fazla duyguyla bakıyor. Göğsümü ağır ve gergin hissettiriyor. Gözleri parlarken özlemle daralıyor. "Bunu yapmak zorunda değildin."

Ona doğru temkinli bir adım atarak aramızdaki boşluğu test ediyorum. İkimiz de kahvelerimizi tutuyoruz, içecek ellerimizde ona daha fazla yaklaşmamı engelleyen bir bariyer gibi. "Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum. Ama bu istediğim gerçeğini değiştirmez."

Gözleri yüzümü ararken dudakları aralanıyor. Bir kez olsun, yüz hatlarımda ne bulduğunu bilmiyorum. Kayıtsızlık maskesi takmakta her zaman iyi olmuşumdur. Aslında bu bir maske değildi. Bu benim kişiliğim. Ben sadece

Tipik olarak başkalarını umursamazlar, ta ki ona kadar. Onun çok daha fazla değer verebileceğini bilseydim bu ofisi tutamazdım.

"Peki ya sen?" Eli yana düşerken fincanındaki buz sallanıyor.

Omuz silkiyorum, ofisler arasındaki bağlantı kapısına bakmak için başımı çeviriyorum. "Çok uzakta değilim, şu kapıdan geçince. Yeni ofisim senin olması gereken yerde."

"Bir odacık ya da belki seninkinin yanında bir masa alacağımı sanıyordum," diye şaka yaparak içkisini bırakıyor.

"Burada kabinlerimiz yok. Ben daha işbirlikçi bir çalışma alanına inanıyorum."

"Fark ettim. O zaman neden özel bir ofisim var?"

"Çünkü işbirliği yapman gereken tek kişi *benim*." İki ofisimizi birbirine bağlayan kapıya doğru yürüyorum. Yeni ofisim eskiden Polly'nindi ama yeni aldığımız projelerden birini denetlemesi için onu başka bir kata taşıdım. O kattaki en büyük oda onun, dün plan değişmeden önce Margo'nun olması planlanan odadan biraz daha büyük.

Yeni ofisimi göstererek açıyorum. Bundan sadece biraz daha küçük, ama aşık olduğu Manhattan manzarasına izin veren köşe manzarasına sahip değil.

"Bakın, artık kolayca işbirliği yapabiliriz."

Margo gözlerini devirerek bana bakıyor ve yeni yerini görmek için dönüyor. "Bunun benim olduğuna inanamıyorum. Bir asistanın bu kadar şeye ihtiyacı var mı? Eğer sadece kahveci kızsam, bunu sana söylemekten nefret ediyorum Beck, ama burada gördüklerimi ne kadar sevsem de herhangi bir ofise ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

"Bana kahve getirmekten çok daha fazlasından sorumlu olacaksın," diyorum ona. Sonra masasında karşısına oturuyorum ve Sintech'teki görevlerini gözden geçiriyoruz.

26 Margo

KİME: MARGOMORETTI@SINTECHCYBERSECURITY.COM

GELEN: BECKHAMSINCLAIR@SINTECHCYBERSECURITY.COM

Bana öyle bakmayı kes. Soyunma odasından bu yana acı dolu bir hafta geçti ve o zamandan beri tek düşündüğüm dudakların. O geyik gözlerinle bana bakarken onları bir daha ısırırsan seni yalvartmayı tamamen unutacağım.

Kurallar çiğnenmek için var değil mi?

Beck

KİME: BECKHAMSINCLAIR@SINTECHCYBERSECURITY.COM

KİMDEN: MARGOMORETTI@SINTECHCYBERSECURITY.COM

Bana öyle bakmayı bırakmalısın. İşimi yapmaya çalışıyorum ve
Notlar. Dikkatini ver.

Bana çalışmam için para veriyorsun. Bırak da işimi yapayım.
Asistanın,
Margo

KİME: MARGOMORETTI@SINTECHCYBERSECURITY.COM

GELEN: BECKHAMSINCLAIR@SINTECHCYBERSECURITY.COM

En güvendiğim danışmanlarımdan biri sürekli size bakarken dikkatinizi vermek zor. Eğer sana bir daha bakarsa.
ve ona eğer birinin olacaksan, benim olacağını göster.

Onu yönlendirirken dikkatli ol, Violet. Ben çok kıskanç bir adamım. Beck

KİME: MARGOMORETTI@SINTECHCYBERSECURITY.COM

GELEN: BECKHAMSINCLAIR@SINTECHCYBERSECURITY.COM

Ezra bu gece seni bensiz alacak. Bir toplantım var. Yine de akşam yemeğine evde olacağım.

Eve geldiğimde beni bekliyor olmalısın. Beck.

KİME: MARGOMORETTI@SINTECHCYBERSECURITY.COM

GELEN: BECKHAMSINCLAIR@SINTECHCYBERSECURITY.COM

Seni uyandırmak için uğradığımda uyurken çok huzurlu görünüyordun. İş için hazır olduğunda Ezra seni alacak. Gelirken kendine (ve bana) bir kahve al.

Keşke dün gece iş dışında başka nedenlerle geç saatlere kadar ayakta kalsaydık.

Beck

KİME: BECKHAMSINCLAIR@SINTECHCYBERSECURITY.COM
KİMDEN: MARGOMORETTI@SINTECHCYBERSECURITY.COM

İstediğiniz belgeleri ekliyorum. Ayrıca birkaç yorum da bıraktım
daha iyi çalışabileceğini düşündüğüm değişiklikler için.

Margo

KİME: MARGOMORETTI@SINTECHCYBERSECURITY.COM
GELEN: BECKHAMSINCLAIR@SINTECHCYBERSECURITY.COM

Ne kadar yetenekli bir sanatçı olduğunuzu bilmesem, sonsuza kadar
Sintech'te kalmanız için size yalvarırdım. Yorumlarınızı kabul ettim ve
pazarlama ekibine gönderdim.

Beni şaşırtmaya devam
ediyorsun. Beck

KİME: BECKHAMSINCLAIR@SINTECHCYBERSECURITY.COM
KİMDEN: MARGOMORETTI@SINTECHCYBERSECURITY.COM

Winnie, Emma ve ben bu Cadılar Bayramı için aynı kostümleri giyeceğiz.
Hafta sonu. Katılmak ister misin?

Bence deri sana yakışır.

KIME: MARGOMORETTI@SINTECHCYBERSECURITY.COM

GELEN: BECKHAMSINCLAIR@SINTECHCYBERSECURITY.COM

Uyumlu bir kostümden daha az tercih edeceğim bir şey düşünemiyorum.

Seni deri içinde görmek için sabırsızlanıyorum.

Beck

KIME: MARGOMORETTI@SINTECHCYBERSECURITY.COM

GELEN: BECKHAMSINCLAIR@SINTECHCYBERSECURITY.COM

İsteğiniz üzerine gündelik Cuma günlerini uygulamayı düşünüyorum.
Bir kot pantolon beni hiç tahrik etmemişti. Sen kot pantolon giyerken
düzgün düşünemiyorum. Beni reddettiğinden beri neredeyse bir ay
oldu.

Dilenmeye hazır mısınız?

Beck.

KIME: BECKHAMSINCLAIR@SINTECHCYBERSECURITY.COM

KİMDEN: MARGOMORETTI@SINTECHCYBERSECURITY.COM

Cuma günlerini kaldırırsanız işi bırakırım. Moral çok daha yüksek görünüyor
çünkü insanlar cuma günleri rahatça giyinebiliyor.

Öneriniz için teşekkür ederim.

Margo

Not: Kot pantolon almışsın. Beğendiğine sevindim.

KIME: MARGOMORETTI@SINTECHCYBERSECURITY.COM

GELEN: BECKHAMSINCLAIR@SINTECHCYBERSECURITY.COM

Sözlerimi yanlış anlama. Kotu vücudunuzdan sökmek isterdim. Aslında kottan nefret ediyorum. Bana seni ne kadar çok istediğimi hatırlatıyorlar.

Neden hala benim değilsin?

Beck.

Gelen kutumdaki favori e-postalarım arasında yaptığım yolculuktan yüksek bir çınlama sesiyle ayrılıyorum. Her şey masumca başladı. İlk başta bu özelliği öğrendim ve Beck'in bana gönderdiği bir e-postayı sırf görevi tamamlamayı unutmamak için favorilerime ekledim. Ama sonra bana nabzımı hızlandıran e-postalar göndermeye devam etti ve birkaç hafta içinde ikimiz arasında, neden ona şimdiden teslim olmadığımı sorgulamama neden olan güzel bir e-posta koleksiyonum oldu.

Beck'e direnmek gittikçe zorlaşıyor. Birlikte yaşıyoruz, birlikte çalışıyoruz ve temelde her şeyi birlikte yapıyoruz. Bundan şikayetçi değilim. Aslında olması gerekenden daha çok seviyorum. Ama birlikte geçirdiğimiz onca zaman sayesinde Beck'i olduğu gibi tanımaya başladım.

Ve küçük kardeşine hiç benzemiyor. İsteseler daha zıt olamazlardı.

Bu da Beck'le aramızdaki cinsel gerilime neden boyun eğmediğimize dair bahanelerimi giderek zayıflatıyor.

Ne olursa olsun ona bağlanıyorum, bir ay önce soyunma odasındaki o günden sonra bir daha öpüşmemiş olsak bile. Hiçbir şey

bize karşı da tamamen masumdu. Bakışlar evde ve işte oyalandı. İkimiz de birlikte daha fazla zaman geçirmek için bahaneler bulduk. Ayrı geçirdiğimiz tek zaman, bana ihtiyaç duymadığı toplantıları olduğunda veya ikimiz de geceleri ayrı yataklara gittiğimizde.

Daha ne kadar dayanabileceğimi merak ediyorum. Yaklaşmaları devam ediyor. Beck ne istediğini açıkça söylemekten çekinmiyor. Beni. En azından gelecek yıl için. Ve onu reddetmek için sebeplerim tükeniyor.

Masaüstü bilgisayarımın üst köşesinde yanıp sönen bir bildirim, beni Beck ve benim bu kadar sabit fikirli olmasaydık sahip olabileceğimiz tüm *eğlence* hayallerinden uzaklaştırdı.

E-postayı açıyorum ve Beck'ten geldiğini fark ediyorum. Gözlerim önümdeki cam pencereye kayıyor. Oradan, geliştirme müdürlerinden birinin sunumunu izlediği konferans odasını net bir şekilde görebiliyorum. Ona baktığımda ekrandaki sunumu izlemediğini fark ediyorum. Gözlerini dikmiş bana bakıyor.

Sanki kurabiye kavanozuna uzanırken yakalanmışım gibi hemen başka tarafa bakıyorum. Mecazi olarak, sanırım buna yapmamam gerektiğini bildiğim halde kurabiye kavanozuna uzanmam da diyebilirsiniz. Bu durumda kurabiye kavanozu sadece Beck'in müstehcen, alaycı e-postaları.

Gözlerim e-postasında geziniyor, hâlâ beni izliyor olabileceğini bildiğim için fazla tepki göstermemeye çalışıyorum.

KIME: MARGOMORETTI@SINTECHCYBERSECURITY.COM

GELEN: BECKHAMSINCLAIR@SINTECHCYBERSECURITY.COM

Kıskanmalı mıyım? Otuz dakikadır yüzünüzde bir gülümsemeyle bilgisayar monitörünüze bakıyorsunuz. Şimdi de bacak bacak üstüne atıyorsun. Neye bakıyorsun, Violet?

Bana
odaklan.
Beck

Bir gülümsemeyle savaşırken yanaklarım seğiriyor. Aklıma bir fikir geliyor. Orada hiç işi olmayan ama karşı koyamadığım bir fikir. Bir yanıt yazarken odağım önümdeki klavyede sabit kalıyor.

KIME: BECKHAMSINCLAIR@SINTECHCYBERSECURITY.COM
KİMDEN: MARGOMORETTI@SINTECHCYBERSECURITY.COM

Yap beni.

Kendimle gurur duymakla meşgulüm, Beck'le oynadığımız kedi-fare oyununun heyecanına bağımlıyım ki ofisimin kapısı gürültüyle çarpıldı. Kafamı kaldırdığımda kızgın gözlerle bana bakan bir Beck görüyorum.

"Bayan Moretti." Derin, çakıllı tonuna rağmen sesini sabit tutuyor.

"Evet, Bay Sinclair?"

Beck omzunun üzerinden, herkesin görebildiği cam pencerelerden dışarı bakıyor. Burada ikimizi izlemiyormuş gibi yapan meraklı gözleri kaçırmak zor değil. Sanki bir akvaryumun içindeymişiz gibi. Beck'in gözlerindeki tehlikeli parıltıya bakınca, şu anda tüm iş arkadaşlarımın içeriyi görebiliyor olmasına şükrettiğimden mi, yoksa görebiliyor olmalarından nefret ettiğimden mi emin değilim.

"Harekete geçemeyeceğimi bile bile kanımın deli gibi pompalanmasına neden olan e-postalar göndermenin sevimli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sandalyemde arkama yaslanıp bir bacağımı diğerinin üzerine atarak onun yüksek formuna yukarıdan aşağıya bakıyorum. Omuzlarında öfkeli bir duruş var. Çenesini o kadar sıkmış ki, acaba bu sırada dişlerini mi gıcırdatıyor diye merak ediyorum. "Korkarım neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Kalemimin ucunu dudağımın üzerinde gezdiriyorum, bu hareketle onun dikkatini tam olarak nereye çektiğimi biliyorum.

"Belki de şu anda seni bu masanın üzerine yatırmalı ve beni cezalandırdığın için seni cezalandırmalıyım."

Kalemi dişlerimin arasına sıkıştırıp ona gülümsüyorum. "Tüm çalışanlarınızın önünde mi?" Dilim tıkırıyor. "İçimden bir ses İK'nın bunun *çok* kötü bir fikir olduğunu düşüneceğini söylüyor."

Beni dikkatle izlerken burun delikleri açılıyor. Bana cevap vermekte acele etmiyor. Sanki aklımı okuyabiliyor, sessizliğinin -tehditkâr bakışlarıyla karıştığında- beni kıvrandırmaya yeteceğini biliyor.

Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirip sonra sinsi bir gülümsemeyle yukarı kaldırdığında midem bulanıyor. "Tanrım, sonunda seni diz ç ö k t ü r d ü ğ ü m d e çok iyi olacak. Belki ben de seni senin beni cezalandırdığın kadar cezalandırırım."

Ben cevap veremediğim için dikleştiğini. Bir adım daha yaklaşıyor, gözleri bilgisayar ekranıma kayıyor. Tüm eski mesajlarımızı yeniden okuduğumu gösteren sekmeleri aceleyle kapatmaya çalışıyorum. Yoğun bir ihtiyaçla tüylerimi diken diken eden gülümsemesi kaybolmuş, iş için kullandığı maskesi tekrar yerine oturmuştu.

"Söyle bana, Colorado hakkında ne hissediyorsun?"

Kaşlarım şaşkınlıkla alnımda birbirine çarpıyor. "Affedersiniz?"

Parmağını masamın kenarında gezdiriyor. Dokunuşu tehlikeli bir şekilde açıktaki dizime yakın.

"Çıkmanız gereken bir iş gezisi var. Yarın." "Yarın mı?"

Parmak eklemleri masama vuruyor. "Yarın," diye onaylıyor.

Ve sonra beni ofisimde yalnız bırakıyor, sonunda teslim olmadan onunla seyahat etmekten nasıl kurtulacağımı merak ediyorum.

27

Beck

"BECK, sanırım bir sonraki çıkışta durmalıyız."

Homurdanıyorum, gözlerim önümüzde uzanan yola odaklanmış. Ön cam silecekleri art arda hızla çalışıyor, ama bu hızlarına rağmen yine de pek yardımcı olmuyorlar. Gökyüzünden yağın yoğun kar taneleriyle yolda bir şey görmek gerçekten zor.

"Yakında kardan kurtulacağız," diye cevap veriyorum, sinirlerini yatıştırmaya çalışarak. Yanımda otururken çok gergin görünüyordu. Geriye dönüp baktığımda, belki de iki yıldır üzerinde çalışılan bir gelişmeyi düzene sokmak için şirkete yeterince yatırım yapmayı kabul eden adamın evinde kalma davetini kabul etmeliydim.

Kabul edemeyecek kadar gururluydum. Oğlunun Margo'ya bakma şeklinden nefret etmiştim. Sanki onu istiyormuş gibi izliyordu. Yapacağım son şey, kar fırtınasını atlatmak için onlarla birlikte o evde kalmaktı. Sinir bozucu, golden-retriever rolündeki oğlunun Margo'ya pençelerini geçirmeyi bekliyormuş gibi baktığını bilerek değil. Söz konusu o olduğunda arzulu bakışı iyi bilirim. Çünkü bir süredir ben de aynı bakışı takınıyorum.

En başta Margo'yu getirmemeliydim. Kabul ediyorum, işe alındığını düşünmesinin bir nedeni de benimle seyahat etmektir. Ama toplantının başında Margo arkamdan yaklaştığında oğlunun gözlerinin parladığını gördüğüm an, onu getirdiğime pişman oldum.

"Eğer bu radar doğruysa, en azından önümüzdeki on iki saat boyunca kar yağması gerekiyor. Ve bu benim görmeme izin verdiği kadar."

"Bu tür şeyler asla doğru değildir."

"Şimdi de meteorolog mu oldun?"

"Peki ya sen?" Suçluyorum, hakaretini ona geri fırlatıyorum. Ben lanet bir meteorolog değilim, her ne kadar iyi bir iş gibi görünse de çünkü zamanın yarısında yanılıyorlar ve yine de işlerine devam edebiliyorlar.

"Tek söylediğim, kar fırtınasında ölmeye çalışmadığım. Eğer küçük havaalanınıza ulaşmak için araba kullanmaya devam etmek istiyorsanız, buyurun gidin. Bu durumda uçmalarının mümkün olmadığını düşünürsek bence aptalca ama bir deneyebilirsiniz. Öte yandan ben, beni bir sonraki çıkışta bırakmanızı çok isterim, böylece kar fırtınasını sıcakta ve hayatımdan endişe etmeden atlatabilirim."

"Seni bilmediğin bir yerde yalnız bırakmayacağım."

"Kar fırtınasının ortasında pervasızca araba kullanmak daha iyi bir seçenek mi?"

Eğer direksiyonu sıkımsıyor olsaydım, ona bakar ve pis bir bakış atardım. Haklı olabilir ama ben hala er ya da geç karın en kötüsünü atlatmamız gerektiği izlenimine kapılmış durumdayım. Oldukça ani bir şekilde başladı, kar yağmaya başlamadan önce ilk başta küçük çisentiler kolayca görülebiliyordu.

"Beck." Sesini bana doğru yükseltiyor. Bakışlarını yanaklarımda hissedebiliyorum.

"Ne?"

"Sanırım yakınlarda Suttan Dağı adında bir kasaba var. Bir sonraki çıkışta kenara çek. Kalabileceğimiz bir yer olmalı."

"Hayır. Neredeyse bitti."

İnliyor, elleri hayal kırıklığıyla havaya kalkıyor. "Neredeyse çıkmadık. Arabadan inmek ve bir yerde kalmak istiyorum! Her an bir çıkıştan geçebiliriz. Orada ineceğiz."

"Son baktığımda arabayı ben kullanıyordum."

Karın içinden görebilmek için gözlerimi kısmam gerekiyor. Belki de haklıdır. Sürmeye devam edersek karın hafifleyeceğini düşünmüştüm ama görüş mesafesi gittikçe kötüleşiyor. SUV'un dört tekerlekten çekiş sistemine rağmen, kaygan zeminlerde lastiklerin ara sıra kaydığını hissedebiliyorum.

"Şuna bak," diyor Margo alaycı bir tavırla. Göz ucuyla telefonunu yüzüne doğru tutup bir şeyler okuduğunu görebiliyorum. "Görünüşe göre fırtına nedeniyle üç mil ilerideki otoyolu kapatmışlar. *Tuhaf*. Sanki gerçekten tehlikeli bir kar fırtınasının içindeyiz!"

"Ses tonuna dikkat et," diye uyarıyorum, bu senaryoda yanılmış olmaktan nefret ederek.

"*Ses tonuna dikkat et,*" diye alay ediyor. "Tanrım, çok inatçı ve sinir bozucusun. Hatalı olduğunu kabul edip çekilebilir misin?"

"Sinir bozucu *muyum?*" Manyakça gülüyorum, yolun her tarafına kar savuran rüzgârın arasından daha iyi görebilmek için koltukta öne doğru eğiliyorum. "Seninle tanıştığım *andan* itibaren beni hayal kırıklığına uğrattın. O yüzden bana inatçı demeden önce kendine bir bak tatlım."

"*Tatlım?*" diyor tiksintiyle. "Benimle aşağılayıcı konuşma, pislik."

Derin bir nefes alıyorum, görünüşe göre yakın olduğunu düşündüğü çıkışa dair herhangi bir işaret arıyorum. "Seni aşağılamıyorum."

Alaycı bir kahkaha aramızdaki gergin boşluğu dolduruyor. "Haksız olduğun ve benim haklı olduğum için kızgın olman, bir pislik olmak için bahanen olduğu anlamına gelmez."

Ağzımı kapalı tutarken dişlerim birbirine çarpıyor. Ona anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki, mesela onu öptüğüm *andan* beri dik kafalı olanın *o* olduğu gerçeği gibi. O şu an için bana kızgın olabilir ama ben bir aydan uzun süredir kızgıyım. Bunların hiçbirini söylemiyorum, çünkü şu anda zaten aynı fikirde olmadığımızı biliyorum.

"İlerideki otoyolun kapalı olduğundan emin misin?"

"Kendini kontrol etmek ister misin?" diye feveran ediyor. Göz ucuyla ona bakmaya cesaret ediyorum. Telefonunu bana doğru sallıyor, içinde trafik güncellemeleri olan bir tür uygulama çıkıyor.

"Ver onu bana," diye talimat veriyorum, bir elimi direksiyondan çekip önünde tutuyorum.

"Hayatta olmaz!" diye bağıyor. "İki elini de direksiyona koy. *Delirdin mi sen?*"

Ağzımdan öfkeli bir iç çekiş dökülürken parmaklarım kıpırdıyor. "Ver şu lanet telefonu da nerede inmem gerektiğini kontrol edeyim."

"Sana söyledim, bir sonraki çıkış."

"Herhangi bir yerde çıkış görüyor musun?" Ona her geçen saniye daha da sinirlenerek işaret ediyorum.

"İki elini de direksiyona koy, tekrar bakacağım," diyor.

Hırlıyorum, aceleyle uzanıp telefonu elinden almaya çalışıyorum. Ama işe yaramadı. Çılgılık atıyor, sesi sıçramama neden oluyor. Hemen aramızdaki boşluğa uzanıp direksiyonu tuttu.

"Çek ellerini," diye azarlıyorum, işimi yapabilmem ve onu güvenli bir yere götürebilmem için ellerini itmeye çalışıyorum.

"Yani *şimdi de* güvenlik konusunda mı endişeleniyorsun?"

Elini direksiyondan çekmeye çalışıyorum ama küçük parmakları direksiyona o kadar sıkı sarılmış ki beklediğimden daha zor oluyor.

Direksiyonu tutmaya çalışırken çıkış işaretini kaçırıyorum. Her şey büyük bir bulanıklık içinde gerçekleşiyor. Direksiyonu önümüzde aydınlanmakta olan çıkış rampasına doğru çevirmeye çalışıyorum. Ne yazık ki Margo da aynı anda görüyor. Direksiyonu sarsarak işaret etmeye çalışıyor. Hareketlerimizin karışımı tekerleğin çok sağa gitmesine neden oluyor. Ağır çekimde, lastikler kullanılmayan çıkış rampasından aşağı kayıyor, ıslak kar yüzeyi kaplıyor. Bir an yolda mükemmel bir şekilde hizalandık, ardından direksiyonun ani hareketleri bizi yolun kenarından ve küçük bir setten aşağıya savurdu.

Kolum hemen Margo'ya uzanıyor ve onu herhangi bir darbeden korumaya çalışmak için göğsünü çaprazlıyor. Çılgılığı SUV'un duvarlarından sekiyor ve kalbim yaralandığı için büyük bir paniğe kapılıyor.

Bir şekilde şansımız yaver gitti ve araba neredeyse anında durdu, lastikler yolun kenarındaki kalın çamur ve kar karışımına saplandı.

Çarpışma o kadar yumuşak ki hava yastıkları bile açılmıyor.

Hemen ona bakıyorum, yüzünü ve vücudunu incindiğine dair herhangi bir belirti var mı diye tarıyorum. "İyi misin?" Aceleyle uzanıp iyi olduğundan emin olmak için parmaklarımı yanağında gezdiriyorum.

"Dokunma bana," diye cevap veriyor öfkeyle, elimi iterek. "Ben iyi."

Eğer onun incinmesinden sorumlu olmadığım için bu kadar rahatlamamış olsaydım, bana karşı kullandığı üsluptan dolayı üzülürdüm.

"Durduğumuzdan emin olmanın bir yolu da bu," diyorum, beni suçladığı hıyar gibi konuştuğumun farkındayım.

"Gerçekten mi? Şu anda bunu mu söylüyorsun?"

"Söylemem gereken başka bir şey var mıydı?" Telefonumu çıkarıp yardım çağırmaya çalışıyorum. Ezra özel havaalanında bizi bekliyor. Belki o bir şeyler yapabilir. Ya da en azından bir çekici çağırmayı deneyebilirim.

"Evet, seni neredeyse öldürdüğüm için özür dilememe ne dersin Margo?"

Ona bir bakış attım. "Direksiyonu tutan sendin! Ölmek mi istiyorsun?"

Kızgın bir şekilde iç geçiriyor. "Direksiyonu tutmamın tek nedeni senin elini çekmiş olman! Ben sadece bizi güvende tutmaya çalışıyordum."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Yolcunun direksiyonu tutmasının hiçbir zaman güvenli bir seçim olduğunu sanmıyorum. Sürücü eğitimi dersi aldın mı?"

"Şu anda tam bir pislik gibi davranıyorsun."

"Oh, özür dilerim. Bizi hiçliğin ortasında mahsur bıraktığın için yardımına minnettar olmalı mıyım?" Telefonumu aramızda sallıyorum. "Hem de hiç çekmiyor."

Sözlerim kafasına dank edince dudaklarında küçük bir *O harfi belirliyor. Söylediklerimi doğrulamak için telefonuna baktı.*

Servisimiz yok.

Gözlerim kapanırken başparmağım ve işaret parmağımla burnumun köprüsünü sıkıştırarak uzanıyorum. Seçeneklerimizin neler olduğunu düşünmeye çalışarak sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Aslında, boku yedik. Servisimiz yok. Dışarıda hava kararıyor. Kar kalın, ıslak kümeler halinde yağıyor ve bu da her şeyi görmeyi zorlaştırıyor. Rüzgâr ve dondurucu soğuk da eklenince dışarısı tam bir kâbus.

Ayrıca, medeniyete dair tek işaretin uzaktaki küçük bir ışık belirtisi olması gibi eğlenceli bir gerçek de var.

"Birinin arabayla geçmesini bekleyebiliriz belki?" Margo öneriyor.

Pişman olabileceğim bir yanıt vermeden önce dilimi ısırarak gözlerimi kapalı tutuyorum.

Derin bir nefes alarak gaz pedalına basmanın bir işe yarayıp yaramadığını görmeye çalışıyorum. Belki yeterince sert basabilirsem, sıkıştığımız yerden kurtulabiliriz. Çabalarım boşa çıktı. Bir santim bile hareket etmiyoruz.

"Sıcakta kal," diye emrediyorum. Öfkeyle kapı kolunu çekip kapıyı iterek açıyorum. Anında yüzüme kavurucu bir soğuk çarpıyor. Yüzümü korumak için montumun yakasını çekiştirmem bile rüzgârın acısıyla savaşmama yetmiyor.

SUV'un farları yanıp sönerken geceyi aydınlatıyor. Aracın önünde eğilerek her iki ön tekerleğe bakıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, her iki tekerleğin de dörtte bir oranında çamura saplandığını fark ediyorum. Çekici olmadan çıkmanın bir yolu olduğunu sanmıyorum.

Mükemmel.

Arabaya geri dönüyorum, sürücü koltuğuna oturup kapıyı kapattıktan sonra sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

"Yakınlarda bir kasaba olduğundan ne kadar eminsiniz?"

Tırnak etlerini karıştırıyor, gergin olduğunda yaptığı bir şey olduğunu fark ettim. Bizi bu duruma soktuğum için kendime bu kadar kızgın olmasaydım, uzanıp sinirlerini yatıştırmaya çalışırdım. Bu durumda ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden SUV'un kendi tarafımda kalıp öfkemle boğuşacağım. "Demek istediğim, *sanırım* Suttan Dağı ya da onun gibi bir kasabadan bahseden bir çıkıştı. Eminim iş yerleri vardır? Sanırım..."

"Öyle *mi düşünüyorsun?*"

"Evet Beck, sanırım. Varmış gibi göründü ama bundan tamamen emin olduğumu söylemek istemiyorum."

Öfkeli bir iç çekişle ne yapacağıma karar verdim. Yüzümü ona döndüm. "Sen arabada kal. Kilitli ve açık tut. Geri geleceğim."

Ağzı açık kaldı, gözlerinde korku vardı. "Onunla mı çıkıyorsun?" Gözleri, görüş mesafesinin daha da azaldığı ön camdan dışarı bakıyor - bunun mümkün olduğunu bilmiyordum.

"Fazla seçeneğim yok. Bize yardım bulmam gerekiyor."

Birkaç saniye dudağını çiğniyor. "Ben de seninle geleceğim. Belki gece kalacak bir yer bulabiliriz."

"Bu koşullarda dışarı çıkamazsın." Ses tonum sert ama yumuşatmak umurumda değil. Daha önce bize teklif edilen güzel, sıcak yerde kalamayacak kadar kıskanç olduğum için onun acı soğuk ve karda yürümesini izlemek zorunda kalırsam lanet olası aklımı kaybedebilirim.

"Arabada kalıp bir seri katili beklemek de o kadar iyi bir seçenek değil," diye tükürüyor. Kollarını göğsünün üzerinde savunmacı bir şekilde kavuşturuyor. Bana diktiği bakışların muhtemelen beni korkutması gerekiyordu. Ama korkutmuyor.

"İçimden bir ses seri katillerin bile böyle havalarda dışarı çıkmadığını söylüyor." Bana hafifçe yaklaşırken kaşları saç çizgisine doğru kalkıyor.

"Oh,

Yani şimdi koşulların ne kadar kötü olduğunu kabul mü ediyorsunuz?"

Gözlerim doldu. "Dışarıda koşullar çok kötü. Dışarı çıkmayacaksın."

İnce paltosunun fermuarını çenesine kadar çekerek meydan okurcasına bana bakıyor. "Eğer sen oraya gidiyorsan, ben de gidiyorum."

"Hiç şansın yok." "Sen benim patronum değilsin."

Ne kadar kızgın olsam da dudaklarım mizahla seğiriyor. "*Aslında* öyleyim. Yani anlaştık. Burada kalacaksın."

Kapımı bir kez daha açıyorum ve konuşmayı aniden sonlandırmamın onu, beni bir kasaba olduğunu umduğum yere kadar takip etmek gibi aptalca bir fikirden caydıracağını umuyorum.

Araba kapandı. Yolcu kapısı açıldığında neyin peşinde olduğunu anlamak için dönüyorum. Dışarı çıktı, ısınmak için kollarını vücuduna yakın tutuyordu. Anahtarları havada sallıyor, saçları rüzgârdan sağa sola savruluyor.

"Gideceğimiz için kilitlemeliyiz."

"Arabaya geri dön, Margo!" Islık çalan rüzgara doğru bağıryorum.

Beni görmezden geliyor. Işıklar iki kez yanıp sönerek arabayı kilitlediğini gösteriyor, ardından yolun kenarından ışıkların olduğu yöne doğru yürümeye başlıyor.

Ona doğru koşarken elbise ayakkabılarım karda kayıyor. "Margo," diye tıslayarak ona yetişiyorum.

Beni görmezden geliyor, gözlerini önündeki ışıklara dikmiş. "Beni görmezden gelmeyi bırak," diyorum.

Kar ikimizin de yüzüne çarptı. Bu fırtınada donabiliriz de. Ve onun da benimle birlikte donması tamamen gereksizdi. Arabada kalmalıydı.

"O zaman bana ne yapacağımı söylemeyi bırak," diye bağıryor rüzgara karşı. "Şimdi inatlaşmanın sırası değil," diye öfkeleniyorum. Onun omuzları soğuktan titremeye başladı bile. Rüzgârın ikimize de vuruş şekliyle, dudaklarının maviye dönmesi sadece birkaç dakika sürer.

Yolda yürümeye devam ediyor. Ayağındaki tüylü botların kar için benim elbise ayakkabılarımdan çok daha iyi bir ayakkabı olduğunu sanmıyorum. Beni görmezden gelmeye bu kadar kararlı olmasaydı bu gerçeği ona söylerdim.

Hem kendime hem de ona duyduğum öfkeyle yüksek sesle inleyerek montumu çıkarıp aramızdaki mesafeyi yiyorum. Hiçbir uyarıda bulunmadan paltoyu omuzlarına itiyor, en azından biraz daha ısınsın diye yukarı çekip kulaklarına dolamaya çalışıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Paltosuzken, rüzgâr takım elbisemin ceketini ve ince düğmeli bluzumu kesiyor. Ne kadar soğuk olduğunu saklamaya çalışıyorum. Ama önemli değil. Onun biraz daha sıcak olması için bu fırtınada çırılçıplak soyunabilirim.

"Eğer dinlemeyeceksen, en azından donarak ölmeni engellemeye çalışacağım."

"Peki ya sen?"

"Bunu beni takip etmekte ısrar etmeden önce düşünmeliydin." Ellerimi sıcak tutmak için ceplerime sokarak yola koyuluyorum, onun da beni yakından takip edeceğini biliyorum.

Işıklar yaklaştıkça, bugün verdiğim kararlar için kendime daha da kızmaktan kendimi alamıyorum.

28

Margo

Küçük hanın kapısından içeri adım attığımızda ayağımdaki ayakkabılar sırlıslılamdı. Resepsiyonda bizi bekleyen kişiye doğru ilerlerken kendimi ıslak bir köpek gibi hissediyorum, giysilerimin her santimi soğuk ve vücuduma yapışıyor.

Tezgâhın arkasında oturan yaşlı kadın, okuduğu kitabı kucağına sıkıştırarak bize sıcak bir gülümseme veriyor. Bir çift sıcak pembe okuyucu çıkardı. "Aman Tanrım," diyor endişeli bir ifadeyle, ikimizin de darmadağınık görünüşüne bakarak. "Fırtınada mahsur mu kaldınız?"

Birbirimize bakıyoruz, ikimizin de içi kavgamızdan dolayı hâlâ sıcak. Beck ona bakarken dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Öyle de diyebilirsin," diyor, sesi alçak.

"Kasım ayı için çok fazla kar var," diye düşünüyor kadın, Beck'in ses tonundaki hırıltıdan hiç etkilenmemiş gibi.

Beck homurdanarak parmaklarını tezgâha vuruyor. Göz ucuyla bana kısa bir süre bakıyor. Kar fırtınası hakkında ona yaptığım sayısız uyarıyla ilgili iğneleyici bir yorumu ısırarak geri alıyorum. Çok kötüleşirse yolları ve üst geçitleri kapatacakları konusunda onu uyarmıştım. Bu durumda olmamız benim suçum değil.

"Bu gece için bir odaya ihtiyacın var mı?" Burnundaki gözlüğü düzeltiyor, Beck'in devam eden huysuzluğuna rağmen gözlerinde sıcaklık var.

"İki odaya ihtiyacımız olacak. Elinizdeki en pahalı iki oda."

Kadın dilini şaklatır. "Üzgünüm efendim, kar yüzünden sadece bir odamız var..." Aramıza bakıyor, tedirginlik sonunda yüz hatlarından sızmaya başlıyor.

"Peki," diye tersliyor. Ona karşı ses tonundan dolayı onu azarlamak istiyorum. Hava durumu uzmanı olduğuna karar vermesi onun suçu değil. *Aptal, inatçı adam.*

Bana doğru pis bir bakış fırlatıyor. Bir an için düşüncelerimi okuyup okuyamadığını merak ediyorum. Gözlerini benden kaçırıyor ve öfkeli bakışlarını güzel kadına dikeyor. "İki yataklı olduğu sürece, neyiniz varsa alacağız."

Arkasına dönüyor ve arkasındaki çividen bir dizi anahtar çıkarıyor. "Balayı süitimiz kaldı. Orayı balayı için rezerve edenlerin uçuşu iptal oldu." Anahtarları önünde şingırdatıyor. "Şanslısınız," diye ekliyor, sesi bir kez daha neşeli.

Dehşet mideme yerleşiyor. Beck de benimle aynı şeyi fark ediyor olmalı. Balayı süiti bana iki yataklı bir oda gibi gelmiyor.

Boğazını temizliyor ve kızın elinden anahtarları alıyor. "Balayı süitinde iki yatak mı var?"

Kadın başını sallar. "Hayır canım, sadece bir tane. Eğer evlenmeyi bekliyorsan ya da bilirsin işte" -aramıza garip bir şekilde bakıyor- "kız arkadaşınla aranda biraz boşluk olmasını istiyorsan oldukça büyük."

Öksürüyorum, utançtan tükürüğüm boğazıma kaçıyor. Hafif bir eğlence de olabilir çünkü *aman tanrım* Beckham Sinclair'in yüzü kızarıyor mu?

"Etrafta iki odası olan başka bir han ya da otel var mı? Buraya karşı değilim ama *asistanım* ve benim iki yatağa ihtiyacımız var."

"Korkarım yok. Suttan'ın merkezinde birkaç tane var ama sizi oraya götürebilecek herhangi bir ulaşım aracı olduğunu sanmıyorum."

Elimi pazusuna koyup düğmeli ceketinin soğuk kumaşını inceliyorum. Kolalı, dondurucu soğuk kumaş neredeyse vücuduna yapışmış gibi görünüyor. "Sorun yok." Sesimi sakın tutmaya çalışıyorum. "Bir yolunu buluruz."

Bana bakarken burun delikleri açılıyor. Aklından neler geçtiğini bilmek için her şeyimi verirdim. Daha önce bana çok kızgındı, ikimiz yaşlı bir evli çiftten daha fazla didişiyorduk. Şimdi o kadar kızgın görünmüyor, ama anlayamadığım başka bir duygu daha var. Anahtarları cebine sokuyor ve cüzdanını çıkarıyor. Boyun eğmiş bir şekilde iç geçirdi. "Bunu alacağız."

Ona benimle aynı yatağı paylaşma düşüncesinden bu kadar rahatsız olmaması gerektiğini söyleme isteğimi bastırıyorum. Bana birçok kez, benimle aynı yatağı

Beni becermek istiyor, yani belli ki beni iğrenç bulmuyor. Ayak parmaklarımın çözülmesi ve bu dondurucu kıyafetlerden kurtulabilmem anlamına gelse, onunla yatağımı paylaşmaktan memnuniyet duyardım.

Lafı açılmışken, tezgâhın üzerine eğilip ona usulca gülümsedim. "Burada yeni kıyafetler alabileceğimiz bir hediyelik eşya dükkânınız ya da başka bir şey var mı? Sıcak tutacak ve dondurucu soğuk suya tamamen doyurmayacak bir şeylere ihtiyacım var."

Küçük günlüğüne bir şeyler yazmayı bitiriyor ve Beck'in kredi kartını çalıştırıp ona geri veriyor. "Elbette var, tatlım. Seni oraya götürüyüm. Bu otel kocam ve benim tarafımızdan işletiliyor. Kendisi dışarıda kar yüzünden elektriklerin kesilmediğinden emin olmak için uğraşıyor, bu yüzden seninle dükkânda da ilgilenebilirim."

Kadın yavaşça, üzerinde hediye durakları olduğunu belirten ahşap bir tabela bulunan küçük bir açıklığa doğru yürüyor. İçeri adım atar atmaz, bir rafın tamamını kaplayan ahşaptan oyulmuş çeşitli hayvanlar var. Beni onlara bakarken yakalıyor. "Bunları kocam oyuyor" diyor gururla, parmağım büyüklüğünde oyulmuş bir geyiği alıp elinde çevirerek.

"Çok güzeller," diyorum ona. Bir bıçak kullanarak ayrıntıları bu kadar mükemmel hale getirmek için bir elin ne kadar istikrarlı olması gerektiğini hayal bile edemiyorum. İşçilikten çok daha fazla etkilendim.

Bir yanıt mırıldanıyor ve bizi Beck'in evindeki odamdan daha büyük olmayan mağazanın derinliklerine götürüyor. Elini uzatıp iki kıyafet rafını gösterdi. "Korkarım elimizdeki tek seçenek bunlar." Beck'e bakıyor, başından başlayıp ayaklarına kadar iniyor. "Yine de bunların sana tam olarak uyacağından emin değilim," diyor özür dileyerek.

Bir adım öne çıkarak rafı karıştırmaya başladı. "Eminim bir şeyler bulabilirim." Raftan bir kapüşonlu sweatshirt çekip içindeki etikete bakıyor. Görünüşe göre standartlarına uyuyor, bana uzatıyor. "Al bunu."

"Bakmanız için sizi yalnız bırakayım. İşiniz bittiğinde ön taraftaki tezgâha gelin, ben de size fiyat ayarlayayım."

Arkasını döndüğünde kibarca gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim." Beck kapüşonluyu sallıyor ve almam için işaret ediyor. "Beck, bu şey bana üç beden büyük geliyor."

Bana bakma zahmetine katlanmadan giysileri incelemeye devam ediyor. "Ellerindeki en sıcak tutan kumaş bu. Dudakların soğuktan mosmor olmuş, o yüzden seni sıcak tuttuğu sürece üzerinde ne kadar büyük olduğu umurumda değil, kusura bakma."

Verdiği yanıt beni hazırlıksız yakalayınca ağzım bir anda kapanıyor. Sadece sözleri bile vücuduma sıcaklık yayıyor. Sessizliğim onu kısa bir an için omzunun üzerinden bakmaya itiyor. "Senden tartışma yok mu? Şaşırdım. Bugün *her lanet şey hakkında* tartışmak senin görevin gibi görünüyor."

Alay ederek kazağımı göğsüme bastırıyorum. Ellerimi kumaşın içine sokuyorum, içindeki yünün soğuk ellerime karşı verdiği yumuşak ve sıcak his hoşuma gidiyor. "Yaklaşan kar fırtınası yüzünden yollara çıkmamamız gerektiğini söyleseydim buna tartışmak demezdim."

Raftan ekose bir pijama takımı alıyor ve beden ölçüsü için etiketini kontrol ediyor. Göğsünden bir homurtu çıkıyor. Süslü Beck'in bir çift kırmızı ve siyah ekose pijamayı, göğsündeki cepte kocaman bir ayıcıkla birlikte "*çok yorgunum*" yazısını görünce ortaya çıkmak isteyen sırtışıyla *savaşıyorum*. Bu bir çocuğun pijama takımına ait bir şey, yetişkin bir adam için yapılmış bir pijama değil.

"Benim bedenimde başka bir şey yok," diye inliyor.

Sweatshirt'ü kaldırıyorum. "Bunun sana uymamasına imkân yok." Raflardan birine doğru bir adım atarak, benim bedenimde sevimsiz pijama takımlarından birini bulmaya çalışıyorum. Elimdeki kapüşonlu kadar sıcak görünmüyorlar ama yine de şu anda giydiğim donmuş kıyafetten çok daha iyiler.

Beck aniden bana dönüyor, birbirine karışan nefeslerimiz birbirini ısıtana kadar aramızdaki tüm mesafeyi tüketiyor. "Beni dinlemiyor musun? Senin ihtiyacın var diye kendime en sıcak şeyi almıyorum. Şimdi sana uyacak bir pantolon bul ve gidip gece için ihtiyacımız olacak diğer şeyleri bulalım."

Beni öylece bırakıp geri çekilen halini izlemeye koyuluyor, çenem neredeyse yere yapışıyor. Bugün beni ne kadar kızdırmış olursa olsun, Beck'in az önce tanıdığım o ilkel, besleyici yanı beni bir dizi karışık duyguya sürükledi.

Talimatlarını izleyerek seçeneklere bakıyorum, pek bir şey bulamıyorum. Sonunda, kayağa giderken iç çamaşırı olarak giyilmesi gerektiğinden neredeyse emin olduğum bir çift uzun don buluyorum, ancak koşullar göz önüne alındığında bulabildiğimin en iyisi bu.

Beck'i bulduğumda, kollarında çeşitli tuvalet malzemeleri yığıyordu. İki telefon şarj aletini yığının içine iterken bir kutu diş fırçası neredeyse yere düşüyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Ona bir adım daha yaklaşarak teklif ediyorum. Sesim tuhaf çıkıyor, zihnim -ve uğur böceklerim- birkaç dakika önce sesinin otoriter ama nazik tonu karşısında hâlâ sersemlemiş durumda.

"Ben hallederim," diye homurdanıyor.

"Tamam," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Onu kendi haline bırakıp atıştırarak bir şeyler aramaya karar veriyorum. Yemek yemeyeli asırlar olmuş gibi görünüyor. Karnı doyarsa belki Beck'in ruh hali düzelir, öfkesinin nedeni açlık olabilir. En azından öyle olmasını umuyorum. Bu kadar huysuzken onunla karda bir gece geçirmek, kar fırtınasını atlatmak için ideal bir yol gibi görünmüyor.

Ellerindeki yetersiz yiyecek seçkisinin önünde duruyorum. Seçenekler daha iyi olabilirdi, ama sanırım daha kötü de olabilirdi. Kırmızı meyan kökü var, ki bu benim zayıf noktam, yani bu benim kitabımda bir kazanç. Kollarımda Beck'inkine benzer bir yığın oluşmaya başlıyor ama benimkinde tuvalet malzemeleri yerine yiyecek var. Görünüşe göre yerel biri tarafından yapılmış birkaç farklı paket kurutulmuş sığır eti ve birkaç paket patates cipsi ekliyorum. Oda için birkaç su şişesi alarak küçük bir buzdolabının yanından geçiyorum.

Yemek seçimlerim, Beck'in pişirdiği ya da şefine hazırlattığı tüm o süslü yemeklerle Beck'in standartlarına uygun olmayabilir, ancak koşullarımız göz önüne alındığında bulabildiğimin en iyisi bu.

İkimiz tekrar han sahibinin önünde buluşuyoruz. Tüm eşyaları tezgâhın üzerine bırakıp ona bakıyorum. "Özür dilerim, sanırım daha önce isminizi unuttum. Doğru düşünemeyecek kadar üşümüştüm."

Bu Beck'in bir hırıltı daha çıkarmasına neden oluyor. Cevap vermesini bekleyerek onu görmezden geliyorum.

Kasaya her ürün için bir kod yazıyor. "Benim adım Carmen ve kocam da Leroy, eğer onunla karşılaşırsanız."

"Bize yer ayırdığınız için teşekkür ederiz. Eğer dolu olsaydınız ne yapardık bilmiyorum. Yola çıktık ve başka bir yere gitmek için çekiciye ihtiyacımız olacak."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diye sempati duyuyor. "Leroy yarın size yardım edebilir, hava ve yollar izin verirse."

Carmen yiyecekleri saymayı bırakıp Beck'in tezgâha güzelce dizdiği şeylere yöneldi. Dürüst olmak gerekirse, aldığı şeylerin yarısı, o olmasaydı kesinlikle almayı unutacağım şeylerdi. Onun inatçılığına ne kadar kızsam da, benim yapamayacağım şeyleri düşünen A tipi kişiliğini takdir edebiliyorum.

Sonunda kıyafetlere geldi, almadığım birkaç çift çorap en son bir kese kâğıdına kondu. Beck'in düşündüğü ve takdir ettiğim bir şey daha. Ayak parmaklarım hayatımda hiç bu kadar üşümemişti.

Carmen çıkış işlemlerimizi tamamladıktan sonra bize odamıza kadar eşlik etmeyi teklif ediyor. Beck odayı bulacağını söylerken ben de kabul ediyorum. Carmen onun cevabını duymazdan geliyor ve bizi bir merdivenden çıkarıp birkaç koridordan geçirdikten sonra büyük bir ahşap kapının önünde duruyoruz. Balayı süiti tahtaya kazınmış, altında öpüşen iki ayı da kalıcı olarak oyulmuş.

Utangaç bir ifadeyle gülümsüyor ve ikimizi de izliyor. "Kat hizmetleri yeni evli çift için ayarladı, o yüzden odadaki ekstra ilavelere aldırmayın, süitle birlikte geliyorlar, tadını çıkarın." Carmen bize göz kırpmıyor ve sonra ikimizi de odanın önünde bırakıyor.

Beck öfkeli bir iniltiyle elini cebine atıyor ve anahtarı delikten içeri sokuyor. İçeri bakmaya fırsat bulamadan, "Boku yedim," diye mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirim.

29

Beck

"İŞTE BU GÜZEL," diye sesleniyor Margo arkamdan.

Onu görmezden geliyorum, oda için bir hakareti geri ısııyorum. Bu hiç hoş değil. Bu tam bir işkence olacak. Margo'nun isteklerine saygılı olmak şimdiye kadar sahip olduğum tüm kısıtlamaları test ediyordu. Şimdi aramızda cızırdayan öfke ve onun sıcak bedeninin benimkinden birkaç santim ötede uyuyacağını bilmek düşüncelerimi şehvetle karıştırıyor. Her tarafına gül yaprakları serpiştirilmiş geniş yatak da duruma yardımcı olmuyor.

Beni kar fırtınası konusunda ilk kez uyardığında onu dinlemediğim için en çok kendime kızıyorum. Son varış noktamıza ulaşmak, işe odaklanmak ve onun varlığında boğulmayacağım toplantılarla uğraşmak istemiştim.

Bir erkek ancak bir yere kadar kendini tutabilir ve Margo'yu sürekli yanımda tutmanın en iyi fikrim olmadığını öğrendim. Aramıza öpüşemeyeceğimize, dokunamayacağımıza ya da perde arkasında bir şey yapamayacağımıza dair aptalca bir kural koyana kadar olabilirdi çünkü benim hıyar kardeşim ona hak ettiği gibi davranmadı.

Ben de iyi bir adam olduğum için kendimi onun yanında dizginlemiyorum. Bana söylediği bahane dışında başka bir bahane sunsaydı, savunmasını aşmanın bir yolunu çoktan bulmuş olurdu. Aramıza ördüğü duvarlar yıkılır ve ikimiz arasındaki açık çekime çoktan teslim olmuş olurduk.

Margo birkaç şey söylüyor ama kelimeler aklıma yatmıyor. Burada uyuyabileceğim bir kanepe ya da başka bir şey olmasını umuyordum. Bana böyle bir lüks tanınmadı.

"Neden bu kadar kızgın davrandığını gerçekten anlamıyorum," diye geveliyor ve sonunda dikkatimi çekiyor. "Kızması gereken biri varsa o da benim. Başından beri seni kar konusunda uyaran bendim ve sen bana karşı bir pislik gibi davrandın."

Hediyelik eşya dükkanından aldığım poşetleri masanın üzerine bırakıyorum. Çenemi kapalı tutmamın daha iyi olacağını bildiğim için ona herhangi bir yanıt vermiyorum. Pişman olacağım bir şey söylemek yerine, sinirli adımlarla banyoya gidiyorum. Hemen duşa uzanıp suyu en sıcak ayara getiriyorum. Dışarıdaki soğuk havaya rağmen hızla ısınıyor, odada hızla buhar oluşmaya başlıyor.

"Beck!" Margo banyonun girişinde durdu, gözlerinde bir kez daha ateş vardı. Bana neden kızgın olduğunu anlıyorum. Ona bir pislik gibi davrandım ama hâlâ özür dileyemeyecek kadar öfkeliyim.

Hâlâ mavi renkte olan dudaklarını, sırlısıklam olmuş ve bir anda donmuş saçlarını görünce suçluluk duygusuyla kendimden nefret ediyorum. Kar konusunda onu dinlemiş olsaydım, bu durumda olmazdık. Lüks bir otelde sıcacık olur, tamamen sıradan bir şey hakkında tartışıyor olurduk.

"Gir içeri," diyorum, başımı duşa doğru eğerek.

Ağzı açık kaldı. "Beni görmezden geliyorsun ve sonra da bana patronluk taslayabileceğini mi sanıyorsun?" Hayal kırıklığıyla başını sallıyor ve odaya geri dönüyor. "Öyle bir şey olmayacak Beck. Beni kontrol edemezsin."

Hemen peşinden gidiyorum. "Son baktığımda patronun bendim."

Göğsünün derinliklerinden kızgın bir ses yükseliyor. "Mesaim bitti."

Dirseğinden tutup yüzünü bana dönmesini sağladıktan sonra büyük, kral boy yatağa oturuyorum.

Dişlerim birbirine çarpıyor, baskı altında kırılmakla tehdit ediyor. "Gir. İçeri. Duşa. Duşa."

Gözleri onu tuttuğum yere kayıyor. Tutuşumun altında titriyor, o gün için duyduğum pişmanlıkların tabutuna bir çivi daha çakıyor.

"Hayır."

"Evet."

Kolunu kurtarmaya çalışıyor ama ben daha fazla baskı uygulayarak onu durduruyorum. "Beni neden dušta istiyorsun ki? Bu senin yolun mu?"

"Beni soyamak için mi?"

Akıl almaz mantığı karşısında gözlerimi deviriyorum. "Eğer bu seni çıplak bırakmaya yönelik bir girişim olsaydı, Violet, çoktan çıplak olurdun ve arkandaki yatakta açgözlülükle sikimi ağzına alırdın."

Bu, bana karşılık olarak söyleyeceği esprili sözleri durdurdu. Ağzı kapandı. Sessizliğinde bile, omuzlarının meydan okuyan duruşu ve gözlerindeki bakışla öfkesi hissediliyor.

"Duş alıp almamam neden bu kadar önemli?"

Parmaklarım onun ıslak kolunda seğiriyor. "Çünkü dişlerin takırdıyor ve vücudun soğuktan titriyor ve verdiğim kararlar yüzünden bir dakika daha acı çekmeni izlemek zorunda kalırsam, lanet olası aklımı kaybedebilirim."

Bir an için beni dinleyeceğini düşündüm. Sözlerim onu o kadar hazırlıksız yakalamış gibi görünüyor ki gerçekten de söyleneni yapabilir. *Sürdüğü sürece güzel bir düşünceydi.* Birkaç dakika sonra gözlerinde meydan okuma kıvılcımları çıkıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Ben iyiyim."

Elimi yüzümde gezdirerek iç geçiriyorum. İyi olmasına imkân yok. Donuyorum ve benim giysilerim onunkilerden daha kalın. Üzerindeki montum ona biraz daha fazla katman sağlıyor ama yine de yeterli değil. Üşümüş olmalı ve sırf bana inat olsun diye ısınmak için bir şeyler yapmayı reddetmesi çocukça. Bununla uğraşacak havamda değilim.

"Bunu güzel bir şekilde yapmaya çalıştığımı unutma," diye homurdanıyorum. Kaşlarının arasında çizgiler belirliyor. "Sen ne-"

Onu omzuma aldığım anda sözleri kesiliyor. Üzerindeki tüm su onu normalden daha ağır yapıyor, ancak diğer insanlara kıyasla hala hafif.

Ben banyoya girerken bacaklarını aşağı yukarı tekmeliyor. "Bu ne lan Beck!" diye bağırıyor, sırtıma defalarca vuruyor. "İsteddiğini elde edemediğinde beni lanet bir mağara adamı gibi kaldıramazsın."

Hala onu taşıırken duşa giriyorum ve buharlı sıcak suyun her ikimizin de giyinik bedenlerinin üzerinden akmasına izin veriyorum. Onu bıraktığımda vücudu önümden aşağı kayıyor, bana baktığında yüzünde kızgın bir ifade var.

İkimizin de yüzünden aşağı su akıyor, vücudumuzu buhar kaplıyor. "Bana bir şey kanıtlamaya çalışıyorsun diye donarak ölemezsin," diye karşılık veriyorum.

Aramızda uzanarak, ona ödünç verdiğim paltonun fermuarını çekiyorum. Yere düşüyor, tamamen unutuluyor, aynı şeyi kendisi için paketlediği ince paltoya da yapıyorum.

Eli benimkine çarpıyor. "Kıyafetlerimi çıkarmayacaksın."

"Onları ya sen çıkarırsın ya da ben çıkarırım ama donmuş giysileri üzerinde tutmak seni ısıtmaz."

Duş kapısına doğru bir adım atıyor, geri çekilmeye alışıyor. Bir kolumu ortasına dolayarak onu sertçe bedenime doğru çekiyor. "Tanrı aşkına Margo, kavga etmeyi bırak."

Vücudu benimkine karşı gergin. Kat kat giysiler bedenlerimizin birbirine değmesini engelliyor ama yine de parmak uçlarımda teninin sıcaklığını hissedebildiğime yemin edebilirim. Sonunda vücudunun gevşediğini hissedene kadar onu kendime doğru tutuyorum.

Benden bir adım uzaklaşıyor, arkasını dönüyor ve ıslak saçlarını yüzünden çekiyor.

"Tamam. Sen kazandın. Ama *sadece* üşüdüğüm için."

Rahat bir nefes alıp dudaklarının beni çıldırtan doğal kırmızı rengine dönmesini bekliyorum. Yere bakıyor, bir iş gezisinde giyemeyeceği kadar seksi bir iç çamaşırı takımını giyene kadar kat kat soyunuyor.

"Bu da ne böyle?" Gözlerim sutyenin siyah dantel aplikelerine karşı savaşan sert meme uçlarına odaklanıyor.

Suyun derinliklerine doğru adım atıyor ve sıcakın içine gömülürken küçük bir inilti çıkartıyor.

Bu şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikir olabilir. Sadece vücuduna ısı geri getirmeyi düşünüyordum ama onunla duşta kapalı kalmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmemiştim, özellikle de tüm o lanet olası katmanların altında sakladığı şeyi bulduktan sonra.

"Margo," diye homurdanıyorum.

Gözlerini açıp vücuduna bakıyor. şu anda ne kadar seksi göründüğünü biliyor olmalı. "Bu"- diye başlıyor, su uzun tellerin arasından akarken ellerini saçlarında gezdiriyor- "bana aldığın küçük bir şey."

Burnumun kenarını imdikliyorum ve sırtım ona dönük olacak şekilde dönüyorum. Artık titremiyor, zihnim daha berrak hale geliyor. Ona duyduğum ilkel ihtiyaç geri dönüyor. Artık daha önceki soğu düşünmüyorum ve bunun yerine onu ısıtabileceğim tüm nefis yolları düşünüyorum.

Parmaklarım öfkeyle takım elbise ceketimin düğmeleriyle uğraşıyor. Özel dikim takım elbise binlerce dolara mal olmuştu ve muhtemelen şu anda içinde bulunduğu kar ve çamur yüzünden mahvolmuş durumda. Ama önemli değil. şu anda önemli olan ondan ve onun hayalini kurarak çok uzun zaman geçirdiğim kısımlarını kaplayan küçük giysi parçalarından uzaklaşmak.

Duş kapısını açarken gürültüyle duvara çarpıyor. Kırılmadığı için şanslıyım. Bu onu arkamdan çarparak kapatmamı engellemiyor.

Hayal kırıklığı. Bacaklarımın beni götürebildiği kadar hızlı koşarak banyodan çıkıyorum, ondan uzak durmaya ihtiyacım var.

Siktir et bu iş gezisini.

Kar fırtınasının canı

cehenneme.

Ve kendimi onun içine gömüp tüm öfkesini içinden söküp atmayı ne kadar da çok istiyorum.

Kravatımı vücudumdan söküp ayaklarımın dibine fırlatıyorum. Hemen arkamdan sesini duyduğumda öfkeyle pantolonumu kalçalarımın altına indiriyordum.

Lanet bir ninja olmalı, çünkü duşu kapattığını ya da banyodan çıktığını duymadım. Bu durumda sıkışıp kalmanın verdiği öfkeyle onu duyamayacak kadar meşgul olmalıydım.

"Neden bana bu kadar kızgınsın?" diye soruyor arkamdan.

Onunla yüzleşmeye cesaret edemeyerek gömleğimin düğmeleriyle uğraşıyorum. Vücudunu daha fazla örtüp örtmediğini bilmiyorum ama şu anda kendimi tutmam çok zor. Eğer onu bir daha o iç çamaşırlarıyla görürsem, kontrolümü kaybedebilir ve o mükemmel vücudunu parçalayabilirim.

"Konuşmam bitti." Sözlerim kısa ve hiçbir kesintiye yer bırakmıyor. Şu anda gerçekten konuşmak istemiyorum. Ağzımızı daha iyi kullanmayı tercih ederdim ama bunu yüksek sesle söyleyemem. Ya da söyleyebilirim ama bu, onun içten içe beni istediğini ama buna izin vermeyeceğini kanıtlamaktan başka bir işe yaramaz.

"Ama ben değilim," diye tersliyor ve etrafımda dönerek önümde duruyor. En azından vücuduna beyaz bir havlu sarmış, kusursuz vücudunu benim görüşümden koruyor.

Onu beni aşağı yukarı süzerken yakaladım. Duştan çıktığında hediyelik eşya dükkanında bulduğum o berbat pijama takımını tamamen giymiş olmayı planlamıştım ama yine beni dinleyemedi.

Gömleğim açık duruyor ve ona korumak için çok çalıştığım kaslarımı gösteriyor. Gözleri lacivert boxer'ıma takılıyor, onu iç çamaşırlarıyla görmek zaten sert olan beni daha da ateşliyor.

"Sen hiç sana söyleneni yapar mısın?" Ellerimi kalçalarımın altına koyarak iç geçiriyorum.

Havlusunun kumaşına daha sıkı sarılıyor. "Bazen. Bana neden kırgın olduğunu söylersen seni gerçekten dinleyebilirim."

"Neden kırgın olduğumu bilmek istemezsin."

"Bana ne isteyip istemediğimi söyleyemezsin."

"Eğer bana bir daha sorarsan, sana söyleyeceğim ve söz veriyorum"

gerçekten bilmek istemiyorsun."

"Bana neden kızgın olduğunu söyle."

Gözlerinde hiçbir çekince belirtisi yok, sadece saf bir meydan okuma var. Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmek için ona yapabileceğim o kadar çok şey var ki.

Kollarımı gömleğin kollarından çekip yanımdaki yatağa fırlatıyorum. "Öfkeliyim çünkü seninle bu lanet otel odasında sıkışıp kaldım ve aklımdaki tek şey seni ne kadar çok istediğim. Seni öpmek, seni tatmak, seni becermek için yanıp tutuşuyorum. Bütün geceyi o mükemmel vücudunu sıcak tutmak için yeni yollar bularak geçirmek istiyorum. Neden kızgın olduğumu bilmek ister misin? Çünkü içten içe senin de tüm bunları istediğini biliyorum, sadece çok inatçısın - bunun olmasına izin vermekten çok korkuyorsun. Ve lanet hayatımda bir kez olsun, sahip olamayacağım bir şey istiyorum, bir şeye ihtiyacım var. Al işte. Öfkeliyim çünkü seni benim yapmak istiyorum ve sen bana izin vermiyorsun çünkü kardeşim sana bir pislik gibi davrandı ve sen bunu atlatamadın."

Gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. Göğsüm inip kalkıyor. Ona bağırmaktan boğazım düğümleniyor, içimdekileri dökmek istiyorum. Artık geri dönüşü yok. Nasıl hissettiğimi biliyor. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu söyledim ve şimdi neden teslim olamayacağımıza dair sunacağı bahaneye kendimi hazırlamam gerekiyor.

Ama bunu yapmıyor. Aslında, söylediği şey değil... yaptığı şey.

Havlu yere düşer. İç çamaşırı
çoktan gitmiştir.

Margo önümde çırlıçıplak. Gözlerimin içine bakarken parmakları göğüs uçlarıyla oynuyor. "Yalvarmam gereken nokta bu mu?"

30

Margo

Tamamen ve tamamen boku yedim. Metaforik olarak.
Fiziksel olarak mı? Umarım tüm bunların sonunda
öyle olurum.

Beck'in dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor ve aramızdaki inkar edilemez kimyayla ne kadar uzun süre mücadele ettiğim için kendimi alkışlıyorum.

Onu reddetmek için iyi bir deneme yaptım. Beklediğimden daha uzun süre silahlarıma yapıştım. Ama günün sonunda, patronumla ilgili ıslak rüyalar görmekten bıktım. Gelecekteki sahte nişanım. Eski sevgilimin ağabeyi. Yaptığı her kirli tehdidi gerçekleştirmesine hazırım.

Beckham Sinclair'in beni becermesine hazırım. Kendini içime gömmesinin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Onun her şeyini hissetmek için çaresizim, onun beni alabildiğim kadar derine doldurmasından başka bir şey bilmiyorum.

Başparmağı az önce yaladığı yerin üzerinde geziniyor. Beni çıplak görür görmez odanın öbür ucuna uçmasını ve beni domaltmasını bekliyordum. En azından beni öpmesini beklerdim.

Boxerında büyüyen ereksiyon, beni ne kadar çok istediğinin kanıtı, sadece henüz harekete geçmiyor.

Göğsünün derinliklerinden alçak bir hırıltı yükseliyor. "Seni becermem için yalvarman gerektiğini söylediğimde her kelimesinde ciddiydim."

"Bana nasıl yalvaracağımı söyleyin, yapayım" diye cevap veriyorum hemen.

Takdirle sırtıyor ve avucunu sikinin üzerinde gezdiriyor. "Oh yapacağım, bunun için endişelenme." Bana bir adım daha yaklaşıyor.

Alışkanlıktan dolayı mahrem yerlerimi ellerimle kapatıyorum. Bunu istemediğimden değil. Duşta bunu düşünecek zamanım oldu. Soyunmuştum.

Orada kıyafetlerimi çıkardım ve ne istediğimi bilerek oradan ayrıldım. Eski ofisimdeki ilk tehdidinden beri istediğim şey buydu.

Bedenimi kendine doğru çekerken eli sırtımdaki hassas tene değiyor. "Benim önümde kendini örtme," diyor. "Her bir santimini görmek için çok uzun süre bekledim, benden saklaman için."

Yutkunuyorum ve sırtımı dikleştirerek ona bakıyorum. "Seni istiyorum Beck," diye itiraf ediyorum, ona duyduğum tüm öfke gözlerindeki şehvetle dağılıyor. "Haklısın, bu anlaşmanın başından beri seni istiyorum. Sadece seninle her şeyin farklı olacağından korkuyorum."

Parmak uçlarını kalçalarımıdaki deriye geçirirken cezalandırıyor. "Öyle olsa iyi olur," diye homurdanıyor, bedenimi kendine çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyor.

Tanrım, ne kadar iyi öpüştüğünü unutmuşum. Dilinin benimkine değmesi bile bedenimi ihtiyaçtan ısıtıyor. Bir saat önce ikimizin de hipoterminin eşiğinde olduğumuzu asla bilemezsiniz. Isı şimdi etrafımızdaki alanı sarıyor. Eli vücudumda gezinirken parmak eklemleri göğüs kafesimin yan tarafına sürtünüyor.

Tam meme ucumun koyu teninde dolanırken ellerini çekiyor. Dudağını ısırırken sırtışı ukalaca.

"Yatağa uzan."

Donup kaldım, talep karşısında kafam karıştı. "Hani ben yalvaracaktım?"

Beni kalçalarımından tutup kaldırıyor, bir kez daha hiçbir ağırlığım yokmuş gibi taşıyor. Beni yatağa atıyor, vücudum gül yapraklarıyla dolu yumuşak şiltede zıplıyor.

Beck vücudunu bacaklarımın arasına yerleştirmiş, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi bana bakıyor. Belki *de* onu aç bırakıyordum. Onu bu kadar uzun süre taciz etmek eğlenceliydi ve çok da ateşliydi. İtiraf etmem hastalıklı olacak ama oynadığımız kedi fare oyunu hoşuma gitmişti.

İçimden bir ses bana yapacağı her şeyin çok daha eğlenceli olacağını söylüyor.

Yatağa kendisi sürünüyor, vücudu benimkinin üzerine geliyor. Meme ucumun etrafını öpüyor, sivri tomurcuğumun etrafındaki hassas deriyi yalıyor ve emiyor ama ağzını göğsümün onu en çok isteyen kısmına koymuyor.

Benimle dalga geçerek ve gözlerindeki muziplikle bundan zevk alarak aynı hareketleri diğer göğsümde de tekrarlıyor. Karnımı öpmeye başladığında sırtım kavisleniyor, parmak uçları da vücudumda gezinirken hafifliyor.

Sıcak avuç içleri uyluklarımın iç kısmına çarpıyor ve bacaklarımın arasındaki ıslaklığı mükemmel bir şekilde görebilmesi için onları açmaya zorluyor.

"Güven bana Violet, verdiğim sözleri her zaman tutarım. Seni becermek için çok yalvarmanı sağlayacağım. Ama önce..."

Parmağı şişmiş klitorisime sürtünüyor. "İlk mi?" İnliyorum.

"Önce iyi bir kız ol ve bacaklarını benim için açık tut. Senin tadına bakmam lazım."

Ağzını bana karşı kapatıyor ve bir şekilde amımı yalamakta beni öpmekten daha iyi olduğunu öğreniyorum.

Parmak uçlarını yorgani yumrukluyor, o benim ırzıma geçerken tutunacak bir şeye ihtiyaç duyuyorum. Aç *bırakıldığını* kanıtlıyor. Onu istediği şeyden mahrum bırakmıştım -benden- ve o beni onu beklettiğim için pişman edecek.

Bana karşı çalışan dilini hissetmekten kendimi mahrum bıraktığım için kendimden nefret ediyorum.

"Bu güzel küçük amcığın bana olan ihtiyacından sıırıslıklam olmuş." Bir parmağını soktu, ardından diğerini soktu. Onları açarak beni en lezzetli şekilde geriyor.

"Çok sıkıydın." Beni esnetmek için parmaklarını büküyor.

"Sığacak mısın?" Başparmağı klitorisimin üzerinde gezinirken inliyorum.

Nefesi uyluğumun iç kısmında sıcak. "Merak etme bebeğim, her şeyimi almaya hazır olduğundan emin olacağım."

Parmaklarıyla mükemmel bir ritim içinde çalışan dili ihtiyacım olan tek şey. Çok iyi hissettiriyor, onun tamamını içimde hissetmenin ne kadar acı vereceği umurumda değil. Bunun için çaresizim, içimin her santimini doldurduğunu hissetmek istiyorum.

Meme ucumla oynamak için uzanıyorum, onun hareketleriyle benimkilerin birleşmesiyle vücudumda akan hislere ekleme yapıyorum. Vücudumda bir orgazm başlıyor. "Beck," diye inliyorum, "çok yaklaştım."

Sözlerim onu daha çok çalışmaya itmek yerine, tam tersini yapıyor. Bana sırtarak geri çekiliyor. Mükemmel dudaklarını kaplayan uyarılmışlığımın kanıtını görünce bu sırtış çok daha ateşli oluyor.

"Henüz gelemezsin bebeğim," diyor, sesinde bir parça özür var. "Beni bunun için çok beklettin ve ilk önce yalvarman gerektiğinde bunu kastetmiştim."

İnliyorum, orgazma çok yakınlam ama yeterince yakın değilim.

Beni bu kadar kolay bırakmayacağını bilmeliydim. Ona bir aydan fazla işkence ettim, bunun için beni zorlamasını beklemeliydim.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde dirseklerimin üzerine eğilip bacaklarımın arasından ona bakıyorum. "Sana yalvarmam için bir şans verdim."

Omuz silkiyor, ayağa kalkıyor, elini boxerına sokuyor ve sikini serbest bırakıyor. Gördüğümde ağzım açık kaldı. Çok büyüktü. Başparmağını bir damla ön spermin üzerinde gezdiriyor, uzunluğundan aşağıya doğru çalışıyor.

"Sana söyledim, önce seni tatmalıydım." "Ve şimdi tattın mı?"

"Şimdi yalvarma zamanın geldi, Violet."

31

Beck

YATAKTAN KAYIYOR. Onu yakalama dürtüsüyle savaşıyorum ve yalvarmanın canı cehenneme diyorum. Dudaklarımda onun orgazmını tatmak, sikimi içine gömmeden önce dilimin üzerinde titreştiğini hissetmek istiyorum.

Sorun şu ki, ben gururlu bir adamım. Ona bunun için yalvarması gerektiğini söylediğimde, o anda bunu kastetmiştim. Sözümünden dönecek biri değilim, bu yüzden onu yalayıp yutmak yerine yatağın kenarına oturuyorum. Gözlerimi televizyon konsolu ile yatak arasındaki açık alana kaydırıyorum.

"Oraya git ve dizlerinin üzerine çök."

Açık alana dikkatle bakıyor, parmakları dalgın bir şekilde amına gidiyor ve yarattığım ıslaklıkta geziniyor.

Dilimi tıkırdatıyorum, elimi şaftımda gezdiriyorum. "O kadar hızlı değil. Şu anda kendine dokunmana izin yok."

Dudağını dişlerinin arasında gezdiriyor. Tartışmasını bekliyorum. Bir kez olsun tartışmadı. İyi bir kız gibi önümdeki boşluğa doğru yürüyor ve şefkatle dizlerinin üzerine çöküyor. Beni dikkatle izlerken gözleri kocaman.

"İşte böyle," diye övüyorum kendimi okşayarak. Karşımdaki kadınla ilgili kurduğum tüm fanteziler, onun şu anki görüntüsüyle kıyaslandığında başarısız oluyor.

Margo arkasına yaslanıp mükemmel çıplak poposunu topuklarının üzerine yerleştiriyor. "Şimdi ne yapmamı istiyorsun?"

Arkama yaslanıyorum, bir kolum ağırlığımı tutmak için yorgana dayanırken diğeri sert uzunluğumu aşağı yukarı okşamaya devam ediyor. Hiçbir zaman sabırlı bir adam olmadım, ama önümde manzara olsaydı dünyadaki tüm sabrı uygulayabilirdim.

Eli çıplak teninin üzerinde geziniyor, parmakları pembe, sertleşmiş meme ucunu okşuyor.

"Ellerini kalçalarının üzerine koy," diyorum. Dudaklarından dökülen kızgın inilti, bunu biraz daha uzatma, beni bu kadar uzun süre reddettiği için ona gerçekten bedel ödetme arzumu körüklüyor.

"Özür dilemeni istiyorum," diye başladım.

"Ne için özür dilemem gerekiyor?" Bir tür sürtünme yaratmaya çalışarak kıpırdanıyor.

"İkimiz de bunun eninde sonunda olacağını bildiğimiz halde bizi bu kadar beklettiğin için."

"Sonunda ne olacaktı?"

"Bizi beceriyorsun, Margo. Benimle New York'a ilk taşındığında sana bir şans vermiştim. Her fantezini, her arzunu yerine getirmeye hazırdım ama sen beni reddettin."

Ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum. Ellerimi ondan uzun süre uzak tutamıyorum. Şimdi bana ona dokunma, kime ait olduğunu kanıtlama şansı verdiğine göre, duramıyorum. Etrafında dolanıyorum, bir elim hala sanki dünyadaki tüm zamanlara sahipmişim gibi sikimi yukarı aşağı okşuyor.

"Ne istersem, ne zaman istersem almaya alışkınım. Amcığının benim için ağlatmana izin vermek yerine, beni beklettin. Beni reddettin. Daha da kötüsü, suçu seni asla hak etmeyen küçük kardeşime attın. Çok öfkeliydim. Özür dile. İkimizi de reddettiğin için ne kadar üzgün olduğunu söyle, belki o zaman sikimi hak edersin."

Bir tutam saçı yüzünden çekip kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Avucuma doğru eğiliyor ve yanağını tenime değdiriyor.

"Özür dilerim."

Parmağımı alt dudağının üzerinde gezdirip aşağı doğru çekiyorum. "Ne için üzgünsün?" "Seni beklettiğim için özür dilerim." Başparmağımı dudağına bastırduğimde vücudu titriyor.

ağzına sokuyorum. Dudaklarını parmağımın etrafına sararak boğazının derinliklerine bastırmama izin veriyor. Onaylayarak iç çekiyorum, başparmağımı çekip çenesinin üzerinde gezdiriyorum. "Zordu," diye ekliyor.

"*Beni* sadece bekletmedin, bebeğim. *Bizi* beklettin. Çok acı vericiydi. Tam bir işkenceydi."

O kadar güzel ki acıtıyor. Onu dizlerinin üzerinde görmek, ondan istediğim şeyi isteyerek yapmak, dayanılmaz derecede seksi. Hayatımda gördüğüm en seksi şey. Beni beklettiği için onu çoktan affettim. Onu yalvarırken görmek her şeyi silip süpürmeye yetiyor. Ama

Bunu bilmesine gerek yok. Şimdilik gösterinin tadını çıkaracağım, çok yakında sikimi ona gömüp bir daha hiç çıkmayacağımı biliyorum.

Parmaklarım yanağını okşuyor. "Zor olduğunu biliyorum bebeğim. O küçük tatlı amcığın beni istiyordu, beni ondan mahrum etmek için ısrar ettiğinde bile, beni tam olarak atlatamadın. Rüyalarında bile sana musallat oldum."

"Hayır, yapmadın."

Parmak uçlarım çenesine sertçe bastırıyor ve başını kaldırıp bana bakmasını sağlıyor. "Bunu tekrarlamak ister misin?"

Gülümsüyor. *Lanet olası Margo Moretti*. Dizlerinin üzerine çöküp onu sikkem için yalvardığında bile, meydan okumanın bir yolunu buluyor.

"Sen yapmadın." Bana bakıyor, yeşil gözlerinde en ufak bir pişmanlık belirtisi yok.

"Bunu söylediğine pişman olacaksın." Çenesini bırakarak birkaç adım geri çekildim ve yatağın kenarındaki yerime oturdum.

Margo dudaklarını birbirine sürterek memnun gülümsemesini gizlemeye çalışıyor. Sikimi dudaklarının arasından geçirerek yüzündeki küstah gülümsemeyi silmek istiyorum.

Demek böyle olacak. Sikim daha da sertleşiyor. Onu dizlerinin üzerinde görmeye bayılıyorum ama biraz geri itmesi çok ateşli. Bunu ona fazlasıyla ödeteceğim.

"Bacaklarını aç."

Alnında küçük bir kırısklık oluşur.

"Dizlerini aç," diye emrediyorum. "Bana o kabarık amını göster."

Tam olarak dediğimi yapıyor. Uyluklarını açıyor, böylece ıslak ve muhtaç amcığı tekrar ortaya çıkıyor. Dudaklarımı yalıyorum, hala dudaklarımda onun tadını alıyorum. Artık onun tadına bir kez baktım, bu asla yeterli olmayacak. Onu her gün tatmak, her sabah yatağımdan çıkmadan önce zevk içinde kıvranarak dilime boşalmasını hissetmek istiyorum.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor sessizce. Sesi birkaç dakika önceki kadar kendinden emin değil. Belki de şimdi önümde açıldığına göre, o küstahlığının bir kısmını kaybetmiştir. Ya da belki onu bekletmemden sıkılmıştır. Bunu onu öpmeme izin vermeden ve bir daha yapamayacağımı söylemeden önce düşünmeliydi.

"Kendinle oyna."

"Az önce yapamayacağımı söyledin."

Elim duraklıyor. "Fikrimi değiştirdim. şimdi sana söyleneni yap ve kendinle oyna."

Yanakları kızarmış, hassas cildi daha önce rüzgârın acısından hafifçe pembeleşmişti.

Ona kaşlarını kaldırıyorum, sikimi bir anlığına boxerımın iine geri sokuyorum. ne doğru eğilip beklentiyle onu izliyorum.

Birkaç dakika boyunca ikimiz de hareket etmiyoruz, o beni izliyor, tamamen emin değil. Sonunda eli kalçasından yukarı doğru kıvrılıyor ve ıslaklığa doğru kayıyor. Odasına girdiğim ve onu uykusunda adımı inlerken bulduğum sabah aklıma geliyor. Ne kadar inkâr etmek istese de, beni rüyasında gördüğünü biliyorum. Yastıklarından birine karşı öyle bir kıvranıyordu ki, sikim dikkatimi çekti.

İşaret parmağı yarığına doğru aşağı yukarı sürtünüyor.

"Beni düşünürken kendini boşaltmanı istiyorum. Bu sefer, amını bu kadar ıslak ve muhtaç hale getirenin ben olduğumu itiraf etmekten başka seçeneğin olmayacak. Rüyalarında beni hayal etmediğini söylediğinde yalan söyledin, şimdi sana önümde parçalanmaktan başka bir seçenek vermeyeceğim, adım saf zevkle dudaklarından dökülüyor."

Klitorisinin etrafında dönüyor. Vücudumdaki her sinir yataktan fırlayıp ona dokunmak istiyor ama ben buna direniyorum. Onu bunu yaparken görmem, ona dokunmadığım zamanlarda bile onu çılgına evirdiğimi itiraf etmem gerekiyor. Bu onun bana yaptığı şeyin aynısı. Küçük eli sikime hiç dokunmadı ve ben onun hakkında sağlıklı olamayacak kadar çok fantezi kurdum.

"Neden buraya gelip yapmıyorsun?" Elini ileri geri sallayarak benimle alay ediyor, parmağı içine kayıyor.

ne doğru eğilerek gülümsüyorum. "Yalvaran sen misin?"

"Lütfen gel beni becer Beck," diye bağırıyor, parmağı içinde hızlanıyor. Diğer eli de harekete geçerek meme uçlarından birini başparmağı ve işaret parmağı arasında ovuşturmaya başlıyor. "Seni beklettiğim için özür dilerim."

"Aferin kızıma," diyorum. "Bu iyi bir başlangıç."

Beni izlerken gözleri kapanıyor. "Yaklaştım," diye itiraf ediyor, ileri geri daha da hızlı sallanıyor. Kendi eline sürtünüyor, istediği sürtünmeyi elde etmeye çalışıyor ama henüz yeterli olmasa gerek.

Onu yakından izliyorum, parmaklarım onun yerini almak için seğiriyor. Saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, mkemmek tepesine doğru fışalanıyor.

Kalçaları mükemmel bir ritimle sallanırken meme uçları.

Onu becermek için sabırsızlanıyorum. Vücudunun mükemmel zeytin tenine zarar vereceğim, ısırıklar ve emmelerle izimi bırakacağım. Ona o kadar sert gireceğim ki beni günlerce hissedecek. Beni tekrar tekrar almaktan dizlerinin bağı çözülecek.

Kalçalarım, boksörlerimi kalçalarımın altına kaydırmama yetecek kadar yataktan kalkıyor. Yere düşmelerine izin veriyorum, sikim hevesle kalkıyor.

Nefesleri hızlanıyor, dudaklarından bir inilti dökülüyor. Boşalmak üzere. Ama henüz bitirmesine hazır değilim.

"Şimdi gelmene izin vermem için yalvar."

Parmakları durmuyor ve kendisine söyleneni yapacağına dair hiçbir işaret vermiyor. Eline karşı ileri geri sallanıyor, orgazma o kadar yakın ki rahatlamayı reddediyor.

"Margo," diye uyarıyorum. "Dur yoksa bu gece benden hiçbir şey alamayacaksın. Eğer şu anda beni dinlemezsen, o küçük parmağın bu gece seni boşaltmak için çok iyi bir iş çıkarsa iyi olur. Çünkü sana söyleneni yapmazsan alacağın tek şey bu olacak."

Bir iniltiyle başını geriye atıyor, ama parmağı içine doğru itmeyi bırakıyor. Parmağını kaydırarak çıkarıyor ve ıslaklığı kalçasının iç kısmına sürüyor.

"Gelmene izin vermem için bana yalvarmanı istiyorum," diye tekrarlıyorum. "Bunu yapan ben olsam bile mi?"

"Evet."

"Bu adil görünmüyor."

"Adil olmayan şey, bu kaçınılmaz değilmiş gibi ne kadar uzun süre davrandığın." "Boşalmam gerek," diye pantolonunu indirdi, parmakları onun bulunduğu noktaya yaklaşıyordu.

en çok beni istiyor. "Seni beklettiğim için üzgün olduğumu söyledim. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Şimdi *lütfe*n Beck, ya kendimi boşaltmalıyım ya da bunu senin yapmanı istiyorum."

"Kendini parçalara ayırmanı izlememe izin ver bebeğim. Yeter ki bunu yaparken adımı inlet."

Bu kez iki parmağını içine sokuyor, parmaklarını gidebildikleri kadar derine iterken inliyor.

"Seni siktiğimi hayal et, Margo."

Elim bir kez daha sikimi bulduğunda gözleri dalgalanarak kapanıyor. Eğer onu bütün gece, yarın yürüyemeyecek hale gelene kadar sikmeye bu

kadar kararlı olmasaydım, o zaman

sadece onun boşalmasını izleyerek bitirmek. "Sikimi okşuyorum, amının açgözlülükle beni almasının nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum."

"Tanrım," diye inliyor, vücudu zevkten titriyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır, boşalırken adımı inletmeni *istediğimi* söylemiştim. Elinin her tarafını ıslatmanı sağlayan Tanrı değil."

"Beck..." Göğsünü kavrayan eli, hassas derisini yoğururken titriyor.

"Sana nasıl gireceğimi düşündüm."

"Bana nasıl olduğunu söyle," diye pantolonunu indiriyor. Parmaklarını klitorisine bastırıyor, kalçaları bir o yana bir bu yana hareket ederken daireler çiziyor.

Sırıtiyorum, onun hızına ayak uyduruyorum ve sikimi daha hızlı okşuyorum. "O mutfak tezgahında ya da yemek masasında birlikte yediğimiz her yemekte, kendimi seni masaya oturtup yemek yaparken hayal ettim. Seni kenara çekip içine girmeden önce yalayacağım ve tadına bakacağım tüm yerleri düşündüm."

"Beck," diye inliyor. İnemeleri omurgamdan aşağıya karıncalanmalar gönderiyor. Neden hiç çabalamadan bu kadar seksi olmak zorunda ki?

"Ofiste, seni masamın üzerine eğip arkadan içine gömülmeyi hayal ettim. Çalışanlarımın önünde bana her diklendiğinde o mükemmel kıcını elimle işaretlediğimi hayal ettim. Çalıştırdığım insanların önünde beni sorgulamanın bedelini ödetmek için seni arkadan iterken kırmızı izlerin nasıl görüneceğini *canlı* ayrıntılarıyla hayal ettim."

Gürültülü bir iniltiyle başı geriye düşüyor. Onu görünce boşalmadan önce kendi elimi yavaşlatmak zorunda kalıyorum.

"Yaklaştım," diye pantolonunu indiriyor, yerde bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Parmakları klitorisine bastırmaya çalışıyor. Boştaki eli göğüs ucunu çekiştiriyor. Ağzını ayırdığında ve dudaklarından yüksek sesli bir inilti çıktığında sınırın ötesine geçtiğini anlayabiliyorum. "Beck," diye nefes alıyor.

"İşte böyle," diye övüyorum, "boşalırken adımı söyle bebeğim. Sana böyle hissettirenin kim olduğunu hatırla. Bana bu kadar uzun süre işkence ettikten sonra iyi bir kız gibi gelebileceğini sana kimin söylediğini hatırla."

Orgazmdan geri dönüşünü huşu içinde izliyorum. Sikime, ağzıma, parmaklarıma karşı salıverilmesinin dalgalarını hissetmek için sabırsızlanıyorum. Vücudumun herhangi bir lanet parçasını alacağım.

Sonunda gözleri fal taşı gibi açıldı. Sikimi ovuşturduğumu görüyor, açgözlülükle bakarken dili dışarı fırlıyor.

"Aletimi tatmak için sabırsızlanıyormuş gibi bakıyorsun, Violet."

Dudağını dramatik bir şekilde yalıyor, ben kendimi aşağı yukarı ovalarken bana ne yaptığını çok iyi biliyor. "Sabırsızlanıyorum," diye cevap veriyor.

"Sikimi boğazına sokmamı mı istiyorsun? Bunun aramızda asla olmayacağını söylediğin için o ağzını cezalandırmak için mi?"

Heyecanla başını sallıyor, bana aç gözlerle bakıyor.

"Kelimelerini kullan. Bana bunu ne kadar çok istediğini söyle."

"Senin tadına bakmak istiyorum Beck. Seni çılgına çeviren kişi olmak, ağzımda sertleştiğini hissetmek istiyorum. Seni ne kadar ileri götürebileceğimi test etmek istiyorum, ne kadar ileri gideceğimi bilmesem de..." Boyum boyunca aşağı yukarı bakarken gözleri açılıyor.

"Bana ne kadar çok istediğini göster. Bana doğru sürün ve bunun için yalvar."

32

Margo

Yüzündeki ciddi ifadeyi görmeseydim şaka yaptığını düşünürdüm. Hayatımda hiç birinin beni becermesi için bu şekilde yalvarmak zorunda kalmamıştım ve özellikle de onlara ne kadar ihtiyacım olduğunu kanıtlamak için onlara sürünmek zorunda kalmamıştım.

Ama Beck başkaları gibi değil. Bunu biliyor ve benim de bildiğimden emin olmak istiyor. Aramızdaki bağı inkâr etmeye çalıştığım için bu benim cezam.

Bunun beni neden bu kadar tahrik ettiğini araştırmalıyım. Eğer başka bir erkek bana sürünmemi söyleseydi, onlara cehenneme gitmelerini söyler ve *bana* sürünmelerini talep ederdim.

Beck dışında herhangi bir adam.

Beck için öne doğru eğildim, avuçlarım cızırtılı tüylü halıya değdi. Yalvarmak için dizlerimin üzerine çıktığımdan beri dizlerim çoktan yara olmuştu. Ya da belki de kendi kurtuluşumu kovalarken halının üzerinde kaymalarından kaynaklanıyordu. Her iki durumda da, nihai hedefin ne olduğunu bilseydim odanın diğer ucundan ona doğru seve seve sürünürdüm.

Eli kalın aletin üzerinde aşağı yukarı hareket ediyor, başparmağı ucunda geziniyor ve sonra aynı anı tekrarlıyor. Hiçbir zaman oral seks yapmaktan gerçekten hoşlanan biri olmadım, ama ağzımı onun üzerinde gezdirme düşüncesiyle sabırsızlanıyorum, her ne kadar ne kadar kalın ve uzun olduğu için onu nasıl sığdıracağımdan korksam da.

"Bana doğru sürün, Margo."

Dediğini yapıyorum, yavaşça aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

"Çok seksisin amına koyayım," diye mırıldanıyor, sanki hayatında gördüğü en seksi şeymişim gibi bakıyor bana.

Bunu başka biriyle yapmaktan utanırdım, ama onunla her şey farklı. Dizlerimin üzerinde ona doğru sürünürken bile kendimi her zamankinden daha seksi hissediyorum. Açılmış bacaklarının arasında duruyorum. Ellerim geçici olarak yukarı uzanıyor ve sert kalçalarının üzerinde geziniyor. O kadar çok kas var ki, her birini tek tek inceleyip hafızama kazıyabilirim, böylece geri dönüp onları kusursuz bir hassasiyetle çizebilirim.

"Bunu bana ancak sen yaptırabilirsin," diyorum ona, ellerimi bacaklarında gezdirmek için acele etmeden. Sert zemin dizlerimi ısırtıyor ama rahatsızlığı hissetmiyorum bile. Daha yeni boşalmış olmama rağmen, bunu tekrar yapmaya hazırım. Bu sefer o bana dokunurken. Bu sefer yapan *o olduğu* sürece, onun hangi parçasının bunu yaptığı benim için önemli bile değil.

Beni saçlarımdan tutuyor ve kendine doğru çekmek için çekiştiriyor. Yüzümü kendine yaklaştırırken dizlerim bir an için yerde asılı kalıyor. "Bu konuda haklısın." Parmakları saçlarımdan acıyan yerlerini belli belirsiz okşuyor. "Ve sakın bunu unutayım deme."

Sözleri bacaklarımdan arasındaki noktanın ihtiyaçla sızlamasına neden oluyor, ama gözlerindeki bakış klitorisimin kesinlikle zonklamasına neden oluyor. Bakışlarında öyle bir sahiplenme var ki, sanki başka bir erkek için dizlerimin üzerine çökmeyi aklımdan bile geçirsem dünyayı yakıp kül edecekmiş gibi. Tam burada, şu anda, önümde oturandan başka bir erkekle hiçbir şey yapmayı hayal bile edemezdin.

Burada neler olduğunu merak ederek gözlerinin içine bakıyorum. Birbirimizi öfkeyle becerip içimizden atmamızı bekliyordum ama onun gözlerindeki ateş, benimkinde gördüğünden emin olduğum arzu, bunun tek seferlik bir şey olmayacağını açıkça ortaya koyuyor. Olasılıkları düşündükçe amım sıkılıyor.

Beckham Sinclair ile çok şey yapmak istiyordum. Şu anda, ağzımı onun boyunda gezdirerek çözülmesini sağlamak istiyorum. Dilimi dudağımın üzerinde gezdirerek ona bakıyorum.

"Eğer sikime böyle bakmaya devam edersen, onu boğazına sokmak zorunda kalacağım ve ne kadar derin alabileceğini göreceğim."

Yaklaşmak için eğildiğimde dudaklarım aralanıyor. "Dene beni," diye fısıldıyorum.

"Sana sahip olmak için beni bu kadar beklettikten sonra sikimi hak ettiğini düşünüyor musun?"

"Bunu telafi edeceğim."

Yutkunuyor, belirgin adem elması aşağı yukarı sallanıyor. Parmakları usulca yüzümün yan tarafında geziniyor. Her zamanki keskin bakışı

Yüz hatları yumuşuyor, arzu hâlâ yüzlerinde parlıyor. "Çok fazla gelirse söyle, Violet."

İhtiyacım olan tek şey onun sözleri, onu ağzımda çözme arzumu körüklüyor. Bakışlarını kaçırıp devasa ereksiyonuna odaklanıyorum. Üst kısmı parlıyor, ucundan prekum sızıyor.

"Öylece bakacak mısın?" diye sorar, sesi çakıllıdır.

Uzanıp parmaklarımı etrafında dolaştırıyorum. Kalın, uzunluğunu bir kez aşağı yukarı ovalarken parmak uçlarım dokunmaya yakın bile değil. Aleti elimde sarsılıyor, başı zevkle geriye doğru düşüyor.

"Siktir," diye homurdanıyor. Onu hayranlıkla izliyorum, elimi biraz daha hızlı hareket ettirirken biraz daha sıkarsam ne olacağını gözlemliyorum.

Ağır sikini avuçlarımda hissetmek için acele etmediğimde dişlerini sıkıyor. Parmak uçlarım şafttan aşağıya doğru akan kalın damarların üzerinde geziniyor. Eğiliyorum, ağzım ucunun üzerinde geziniyor. İç çekiyorum, ağzıma mümkün olduğunca çok sıgdırmaya kararlıyım.

Ağzımı iyice açarak onu içime almaya başladığımda dilimi dişlerime bastırıyorum. Alabildiğim kadarını ağzıma alırken dudaklarım etrafına geriliyor. Kendimi biraz daha ittiğimde dişlerinin arasından hava tıslıyor, horozunun ucu boğazımın arkasına çarpıyor.

Beck usulca bir ritim tuttururken parmakları bir kez daha saçlarıma dolanıyor. Boğazımı açmaya çalışarak içime daha da fazla girmesine izin veriyorum. Alabildiğim kadarını alsam bile, boğazımın arkasında hissettiğim baskıdan gözlerim buğulanıyor, hala alamadığım çok fazla şey var. Parmaklarım ağzımla senkronize bir şekilde çalışarak onun tabanında yukarı ve aşağı okşuyorum.

"Lanet olsun." Beck inliyor, kendini boğazımın daha da derinlerine iterken kafa derime daha fazla baskı uyguluyor. Neredeyse öğüreceğim ama

buna karşı koyuyorum, fiziksel olarak mümkün olduğunca çok almaya çalışıyorum. Çıkardığı sesler, onu olabildiğince derine aldığımda mide kaslarının kasılma şekli, omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. Bununla ilgili her şey çok ateşli. "İşte bu bebeğim," diye nefes alıyor. "Benim için o boğazı aç. Kahretsin, çok iyi yapıyorsun." Parmakları saçlarımla sıkıyor.

"Şimdi daha hızlı yapacağım,

Margo. Çok fazla gelirse bana söyle."

Hızını artırırken kalçaları bir an için yataktan kalkıyor. Her tepkisini hayranlıkla izlerken ne isterse, neye ihtiyacı varsa yapmasına izin veriyorum. Ağzımı beceriyor ve ben bunun her pis saniyesine bayılıyorum. Beck'in bu şekilde kontrolünü kaybetmesine neden olan kişinin ben olduğumu bilmek bacaklarımla arasının daha da zonklamasına neden

oluyor. Kalçalarımı birbirine sürterken

olabildiğince çok santimini almaya devam ediyorum. Kendi sürtünmemi bulmaya çalışırken uyarılmamdan kaynaklanan ıslaklığın uyluklarımı kapladığını hissedebiliyorum.

Kalın sikinin ağzıma her pompalanışında, ucu boğazımın arkasına çarptığında, göz kapaklarımda daha fazla gözyaşı toplanıyor. Sonunda onlarla daha fazla savaşıyorum, baskıdan kaynaklanan gözyaşları yanaklarımdan aşağı düşüyor, durmak için herhangi bir hareket yapmıyorum. Benden ihtiyacı olanı almaya devam etmesine izin vermekten başka bir şey yapamayacak kadar çözülmesini izlemekten hoşlanıyorum.

Çenem ve dudaklarım ona uymak için gerilmekten acıyor ama durmayacağım. Ağzım ve elimle birlikte çalışmaya devam ediyorum. Dudaklarından alçak bir inilti kaçıyor, beni kışkırtıyor.

Beckham Sinclair'i boşaltmak istiyorum. Sikini ağzımdan kurtardığında istediğimi elde etmeye yaklaştığımı düşünüyorum. Gözlerim onu buluyor. Gözlerindeki çaresiz bakışı görene kadar şikayet etmeye hazırdım.

"O akıllı ağzını sikmeyi ne kadar sevsem de, içine girmeye ihtiyacım var."

Alt dudağım dışarı fırladı. Onun için ne kadar azgınsam, kendini içime gömdüğünü hissetmek için ne kadar çaresizsem, sadece ağzımı ve elimi kullanarak onu parçalara ayırmak istedim.

Beklemesi gerekecek. Daha bitirmedigimi söyleyemeden beni yerden kaldırıp kendine doğru çekti.

Elleri kabaca yüzümü kavıyor ve burun buruna gelene kadar beni kendine çekiyor. Şu anda kendimi çıplak ve savunmasız hissetmeme neden olan şey çıplak olmak değil. Beck'in ruhumun derinliklerine bakıyor gibi görünmesi, görmesini istediğimden emin olmadığım şeyleri görmesi, bu anı ağır hissettiriyor. Ağırılık kötü hissettirmiyor, aslında tam tersini hissettiriyor, ama bu farkındalık dehşet verici.

"Seninle ne halt edeceğim ben?" diye soruyor, sesi boğuk. Gözleri yüzümde geziniyor, parmakları tembelce elmacık kemiklerimin üzerinde gezinirken nazik. Birkaç dakika önce gözyaşları yüzümden aşağı akana kadar sikini boğazıma dayadığını düşünürsek bu jest çok tatlı.

"Becer beni," diye cevap veriyorum, kelimeler daha çok bir yalvarış gibi çıkıyor. Bacaklarımı kaldırarak kucağına tırmanıyorum ve onu domaltıyorum. Aleti kıcıma sürtünerek tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Yanaklarımdaki tutuşu gevşemiyor. Aksine, burnunu kulağıma sürttüğçe daha da sıkılaşıyor. "Endişelenme bebeğim. Vücudun artık beni kaldıramayana kadar seni tekrar tekrar becermeyi planlıyorum. Ve sonra planım

       ben   senden çok uzun süre mahrum bıraktın. Daha sonra ne yapacağımı soruyordum."

"Sonra mı?" Kalçalarım ona kar  şı çalışmaya başladı. O kadar   slağ m ki üzerinde zahmetsizce kayıyorum. Eğ er bizi m  kemm   bir şekilde hizalarsam, kalçalarımın tek bir hareketiyle onun üzerinde kayabilirim.

Boynumu   p  yor. Dili, dişlerinin   sırd  ğ  kısımlara masaj yapıyor. Beck'le de böyle olacak gibi görünüyor. Sert ve sonra yumu  sak, zevk vermeden önce cezalandırıyor. Mutluluktan başım dönüyor. Sanki hiç uyu  sturucuya dokunmadan kafayı bulmuş gibiyim.

Hafifçe uzaklaştığında nefesi boynumda sıcak. "Evet, sonra. Bu geceden sonra. Bu otel odasından ayrıldıktan sonra. Bu sadece bu gecelik bir şey olamaz. Eğ er   u andan itibaren sonsuza kadar her lanet olası gün senin amından bir ev yapmazsam kesinlikle   ıldıracağ m."

Sözleri kar  sısında i  im sıkıştı. Tanrım, çok güzeller. Sözleri nasıl hem bu kadar kirli hem de bu kadar şiirsel olabiliyor bilmiyorum.

"Beck," diye inliyorum. Onun için   aresizim. Aleti girişime baskı yapıyor, daha fazlasını istememe yetecek kadar. Onu çok istiyorum. Ona umutsuzca ihtiya  ım var.

Meme u  larımdan birini ağızına alıyor, ucunu ıslaklığıma s  rt  yor. Hassas klitorisime kar  şı hissettiğ i duygu beni coşkuyla inletiyor. Geri   ekildiğ inde soğ uk hava ağızının bıraktığ ı   slak noktayla buluşuyor. "Margo," diyor, ses tonu uyarıcı.

"Hm?" Kalçalarımı ona doğ ru sallıyorum. Ne zaman kendimi onun üzerinde kaydırabileceğ imi, onu içimde kaydırabileceğ imi düşünsem, kalçalarını benden uzaklaştırıyor ve tam olarak istediğ imi almamı engelliyor.

"Beni bir daha mahrum etmeyeceğ ine yemin et. O küçük tatlı amcığ ının benim için benim kadar çaresiz olduğ unu söyle. Bu cehennem çukurundan çıktıktan sonra da benim olacağ ına yemin et. Yarın da benim olacağ ına söz ver."

Daha derine oturup sikinin başını klitorisime bastırıyorum. Kalçalarımı döndürerek yüzünü kavırıyorum ve bana bakmasını sağ lıyorum. "Sadece bunun için yalvarırsan," diye takılıyorum, beni nasıl yalvarttığ ını anımsıyorum. Aslında onu yalvartmayacağ ım ama yalvarıyormu   gibi yapmak eğ lenceli.

Gözleri arzuyla parlıyor. Kocaman gülümsüyor. "Beni istediğ in zaman dizlerimin üstüne    kt  rebilirsin, Margo. Aslına bakarsan, sanırım tanı  tığ ımız andan beri dizlerimin   zerindeyim."

"Tanıştığımız anı değil," diye hatırlatıyorum ona. GörünüŖe göre ailesinin tatil evinde tanıştığımız zamanı hatırlamıyor, ne yazık ki onun yerine Carter'ın koluna girmiŖtim.

Bizi aŖağı çekiyor, vücutlarımız yumuŖak yorganla çarpıyor. "İlk andan itibaren."

33

Beck

Ona soru sorması için zaman vermiyorum. Daha iyi düşünemedim kelimeler ağızımdan döküldü.

O üstümdeyken kalçalarını kavradım, artık onun liderlik etmesine izin vermiyordum. Islaklığını zorlanan sikime sürttüğünde çok eğlenmişti. İçime girip ona çarpmamak için kendimi zor tuttum. Kendimi onun içinde kaybetmek istediğim kadar başka birinin içinde kaybolmayı hiç istememiştim.

Ben onu yalarken amcığı parmağımlı sıkımtı. Etrafımda kenetlenmişti, ne kadar sıkı olduğunu gösteriyordu. Sikimin ucunda ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyordum, ama benim için güzel ve hazır olduğundan emin olmak istiyorum. İçine girdiğimde kendimi tutamayacağım. Sonunda ona girdiğimde, o amcığın benim için hiç olmadığı kadar hazır olduğunu bilmem gerekiyor.

Onu kalçalarından tutup tüm vücudunu kendime doğru çekiyorum. Elleri göğsüme düştü. "Ne yapıyorsun?"

"Seni horozum için güzel ve hazır hale getirmek istiyorum."

Kıvraniyor, uyarılmışlığını bana sürüyor. Kullandığım kelimelerin onu ne kadar etkilediğini seviyorum. Ona dokunmama bile gerek yokken onun ateşli ve bana muhtaç olması çok seksi. "Ben hazırım. Sana ihtiyacım var, Beck."

Homurdanıyorum. Onun her mükemmel santimini ezberlemekten başka ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Sonsuza kadar onun içinde kalabilirim, benden önce erkeklerle birlikte olmuş olsa da benden sonra başka bir erkek olma ihtimali olmadığını ona hatırlatabilirim.

"Benim de sana ihtiyacım var. Şimdiye kadar hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar. Ama her şeyimi alabilmen için seni hazır hale getirmek istiyorum."

Kalçaları aynı anda yüksek sesle inliyor. "Dayanabilirim. *Lütfen Beck.*"

"Kahretsin, Margo, yalvarmana bayılıyorum." "O zaman sık beni."

Aramızdaki itme ve çekme neredeyse dudaklarından dökülen iniltiler kadar sıcak. Sözlü atışmalarımız, dilimin klitorisine değmesi ya da sikimin ağzına gömülmesi kadar ön sevişme niteliğinde.

"Seni sikmeye niyetim var bebeğim. Buna güvenebilirsin. Ama önce, senden başka hiçbir şeyi içime çekemeyinceye kadar yüzümü sikeceksin."

Sözlerim onu duraklatıyor, kalçaları artık ileri geri sallanmıyor. Dudakları aralandı. "Ne?"

Ellerim belinin alt kısmına iniyor, onu aynı anda hem kaldırıyor hem de çekiyor. "Yüzüme oturmanı istiyorum," diyorum yavaşça.

Başını sallıyor, gözleri kocaman. "Yapamam. Yani ben hiç-"

Dudaklarımı yalıyorum, istediğim yere yaklaşan amına bakıyorum. "Onu bana getirmen için daha da büyük bir neden. Sana ne kadar benim olduğunu kanıtlayacağım."

Beni tereddütle izliyor. "Emin misin?"

"Bu korkunç bir soru. Tabii ki eminim."

Onu vücudumdan yukarı çekiyorum, ağzımı şişmiş, ıslak amıyla hizalıyorum. Dilim alt dudağımın üzerinde geziniyor. Onu en son tattığımdan beri uzun zaman geçmedi, ama yine de açlıktan ölüyormuşum gibi hissediyorum.

Tutunacak bir şey bulmak için yatak başlığını kavırıyor. Kokusu dilimin hemen üzerinde geziniyor, klitorisini dilimle daire içine almadan önce onu tamamen aşağı çekmeye çalışıyorum, ancak yatağı iyi tutuyor, vücudunun daha fazla aşağı inmesine izin vermiyor.

"Yüzümü sık bebeğim," diyorum ve onu tekrar çekiştiriyorum. Dilimi üzerinde gezdiriyorum, bunun onu tamamen rahatlamaya ikna edeceğini umuyorum.

İnliyor ama vücudunun tamamen gevşemesine izin vermiyor. Kollarımı kalçalarının üstünden geçirip onu aşağı çekiyorum.

Dilimi içine soktuğumda "Beck," diye inliyor. "Seni boğacağım."

Kalçalarını benim için daha da geniş açtım, ırzına geçmem için onu daha da fazla açtım. "İşte mesele bu. Damlayan ıslaklığının içinde boğulmak istiyorum."

Onu bu hale getirenin ben olduğumu bilerek. Boşaldığında, bana karşı hissetmek istiyorum, Violet. Her kıvranışını, spazmını ve aradaki her şeyi hissetmek istiyorum. Ve bunu yaptıktan sonra, o küçük tatlı amcığının her santimini almaya hazır olduğunu bileceğim."

Sonunda vücudu gevşiyor, yüzüm ıslaklığına gömülüyor. "Ne kadar iyi bir kız."

Onu yalıyorum ve kucaklıyorum, parmaklarım kışının dikişinde aşağı yukarı geziniyor. İnlemeleri yükseliyor, kalçaları aşağı yukarı sallanıyor. Dilim onun en hassas noktalarına karşı acımasız, ta ki ben onun yakın olduğundan emin olana kadar. Artık kendini tutmamasına bayılıyorum. Tüm ağırlığını yüzüme veriyor ve ben her saniyesinde zevkten dört köşe oluyorum.

Tam da ondan istediğim şeyi yaparken göğsünden yüksek sesli bir inilti yükseliyor
-Yüzümü güzelce beceriyor, en iyi hissettiren hızı seçerken kalçaları kaotik bir hareketle hareket ediyor.

"Oh Beck, geliyorum," diye bağıyor. Yüzüme sürterken parmaklarıyla yatak başlığına tutunuyor.

Kalçalarını benden çekene kadar yalamayı bırakmıyorum. Bir kez daha onunla yüz yüze gelene kadar vücudumdan aşağı kayarak sürünüyorum.

"Bunun böyle hissettirebileceğini bilmiyordum..."

Çabucak onun altından çıkıyorum ve vücutlarımızı döndürüyorum. O şimdi altımda yatarken, beni dizlerimin üzerine çökerten kadını takdir etmek için bir an ayırıyorum. Her yöne çılgınca uzanan saçlarıyla enfes görünüyor, bazı parçaları arzudan yanan yanaklarını çerçeveleyiyor. Margo düzgünce sikilmiş gibi görünüyor ve sikim henüz içine girmemiş bile.

Onunla işim bittiğinde neye benzediğini görmek için sabırsızlanıyorum. Sonsuza dek aklımda kalacağını şimdiden söyleyebilirim. Bir sonraki adımda ne yapacağımı merakla izlerkenki görüntüsü. O gece ailemin yanında yüzündeki benzer ifadeyi hatırlıyorum. O zaman çıplak değildik, vücutlarımız zar zor birbirine değiyordu ama onu o zaman da şimdi olduğu gibi çaresizce istiyordum.

Gözleri yüzümde geziniyor. Uzanıp parmağını dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Yüzünün her yerindeyim."

Bundan utanmış ya da emin değilmiş gibi görünmüyor. Aslında, açıklıkla dudaklarıma bakarken kalçalarını zorlanan sikime doğru kıvrıyor. "Dölünü yüzümde görmek seni tahrik ediyor mu?"

Gözleri yuvalarından fırlıyor, vücudu sözlerim karşısında titriyor.

Yaklaşıp dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Dudaklarımda kendini görmek seni tahrik ediyorsa, acaba dilimde kendini tatmak seni ne kadar çıldırtacak?" Dilimi ağzına sokuyorum, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi dudaklarının kenarını yalıyorum.

Bana karşı sallanıyor, ereksiyonumu girişıyle neredeyse mükemmel bir şekilde hizalıyor. Eğer sadece baskı uygularsam, onu kendime doğru çekmiş olurum.

Amına bakıyorum. "Tanrım, Margo, benim için sırlısklam olmuşsun, bebeğim."

Sırtını yatağa yaslıyor. "Beck, eğer beni hemen sikmezsen kendimi kaybedeceğim."

Sırıtiyorum, sikimin başını kabarık dudaklarının arasından geçiriyorum. Kahretsin, benim için çok hazır. Bu hayatımda gösterdiğim en büyük sabır. Dušta iç çamaşırını gördüğüm andan beri içine dalma dürtüsüyle savaştım. Yine de bir mucize eseri, acele etmedim.

Ama nihayet zamanı geldi.

Margo Moretti'yi becereceğim. Rüyalarıma giren kadın. Son bir yıldır her fantezimde yer alan kadın.

Dilimi tıkırdatıyorum, sadece ucunu içine sokuyorum. Sadece bir santim içindeyim, ama o kadar yüksek sesle inliyor ki, kendimi tamamen içine soktuğumda ondan hangi sesleri çıkarabileceğimi bilmek için ölüyorum. "Seni daha fazla bekletmeyeceğim."

"Tanrıya şükür," diye cevap veriyor, beni daha derine çekmek için kalçalarını oynatırken yüz hatlarında tam bir coşku var.

Başımın klitorisinin etrafında dönerek ondan ayrılıyorum. "Unutma Margo, sana böyle hissettiren Tanrı değil. Eğer benim adımdan başka bir isim söylersen, sana bu şekilde hissettirenin kim olduğunu hatırlatmanın yollarını bulmak zorunda kalacağım. Ve sana söz veriyorum, eğer gereken buysa, günlerce yürüyemeyeceksin."

Hayal kırıklığı içinde inliyor ya da belki de zevk alıyor. Gerçekten, onu tanımıyorum. Söz konusu biz olduğumuzda her ikisinin de sürekli bir akışı içindeyiz gibi görünüyor. Başka türlü olmasını istemezdim. "Bu gerçekten bir tehdit mi?" diye karşılık veriyor benimkine.

Bu kadın. O benim felaketim olacak. Mahvoluşum. Ve ben bunun her saniyesinin tadını çıkaracağım.

34

Margo

BECK DILINI TIKIRDATIYOR. "Siktir, bebeğim. Böyle şeyler söyleyemezsin."

Bana bebeğim demesini duymak dünyada en sevdiğim şey olabilir. Bana neden Violet lakabını taktığını öğrenmek bana komik gelmişti ama nedense bebek bana aynı anda çok fazla şey hissettiriyor.

Kalçalarımı ona doğru eğiyorum. "Sana söylüyorum, bu pek de tehdit gibi gelmiyor. Aslında, uzun zamandır bana verdiğin bir söz gibi geliyor..."

Beck üzerimde geziniyor, gözleri narin tenimin her santimini izliyor. Kalçalarımı oynatıyorum, tüm bu ön sevişmenin bitmesi için can atıyorum. Ağzının beni bu şekilde tüketmesi çok lezzetliydi ama şimdi onu içimde hissetmeye hazırım. Kendimi onun etrafında gerilmiş hissetmek, ona ve sadece ona mükemmel bir şekilde şekil vermek istiyorum. Beni sınırlarıma kadar zorlamasını istiyorum, bunu ondan başkası için beni mahvedecek şekilde yapacağına tamamen güveniyorum.

"Tehdit ya da söz, sözüme sadık kalmamın zamanı geldi, değil mi?" Sadece gözlerindeki bakıştan, o söylenmemiş sözü tutacağını biliyorum. Daha önce de söylemişti. Henüz içime girmedi bile ve haklı olmasından korkuyorum, ben onunum. En azından başka biriyle asla böyle olamayacağım anlamında. Nasıl olabilir ki? Başka hiç kimse bana onun şu anda baktığı gibi saf bir ihtiyaçla bakmamıştı. Ondan başka kimsenin de bakacağını sanmıyorum.

Başımı coşkuyla aşağı yukarı sallıyorum. Kalçaları durakladığında tam içeri itmek üzereydi. "Prezervatife ihtiyacım var."

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum. Lütfen yapmayın." Sözlerim beklediğimden daha yalvarırcasına çıktı. "Demek istediğim, hepinizi hissetmek istiyorum. Arada hiçbir şey olmasın."

Çenesi kenetlenirken gözleri kararıyor. "Margo..." Adım ağzından bir uyarı gibi çıkıyor.

"Yani, zorunda değiliz," diye aceleyle çıktım.

Ucunu ıslaklığımın içinde kaydırıyor. "Her zaman asla diye bir kuralım vardı." Bacaklarımın arasından yukarı bakıyor, gözlerinde savunmasız bir bakış var. Ona bir prezervatif almasını söylemek için ağzımı açıyorum. Ben söyleyemeden o konuşuyor.

hiçbir şey. "Ben de aramızda bir şey hissetmek istemiyorum."

Artık kelimelere gerek yok. Aramızdaki anlayışla, içime doğru itiyor. İnliyorum, yarısı nihayet bedenlerimizi birleştireceğimizi bilmenin verdiği zevkten, yarısı da onu alabilecek kadar esnemenin verdiği acıdan.

"Seni elimden geldiğince hazırladım bebeğim," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Şimdi iyi bir kız olmanın ve her şeyimi almanın zamanı geldi."

Kendini içime sokuyor, beni tamamen kendisiyle dolduruyor. Kendimi dolu hissediyorum, acısı en iyi hissettiği noktaya çarpan sikiğin başının verdiği coşkuyla kıyaslandığında sadece donuk bir zonklama.

"Etrafımda gerildiğini, sikime mükemmel bir şekilde oturduğunu hissedebiliyorum."

"Daha fazla," diye yalvarıyorum, ellerim sırtındaki kasları buluyor. Onu tırmalıyorum, içimde daha da derinlere çekmeye çalışıyorum.

Yavaşça içeri ve dışarı itiyor, çeneme hafif öpücükler kondurmak için eğiliyor. Eli yukarı doğru kıvrılıyor, parmakları yüzümü kavramadan önce meme uçlarımdan birini sıkıştırıyor. "Senin için yavaş gitmek istiyorum," diyor dudakları ağzıma doğru hareket ederken. "Ama siktir et bebeğim, daha hızlı istiyorum. Daha sert istiyorum. Kendime engel olamıyorum."

Kalçalarım titriyor, bedenim onun istediği şeylerin aynısını istiyor. "Ben de bunu istiyorum," diye mırıldanıyorum. "Bunu kaldırıabilirim."

Kalçalarını içime sokarken göğsünden yüksek bir hırıltı çıkıyor ve beni hepsini almaya zorluyor. İçime girerken parmak uçlarıım sırtındaki gergin kaslara saplanıyor. Yatak onun gücünün altında sallanıyor. Kalçalarımın arkası gövdesine çarpıyor ve odayı bir şapırtı sesi dolduruyor.

Kalçaları cezalandırıcı, ama ağzımdaki dili tatlı. Midemde basınç oluşması için mükemmel bir kombinasyon. Gözlerim açılıyor, şu anda olanlardan onun da benim kadar etkilendiğinin onaylanmasına ihtiyaç duyuyorum. Daha önce hiç birine şu an hissettiğim kadar çaresizce ihtiyaç duymamıştım. Onun sırtını pençelemek, bölgemi işaretlemek, onu almak ve ona mükemmel bir şekilde uyum sağlamak istiyorum, böylece başka kimseye uymayacağım.

Elim sırtında geziniyor, parmaklarım saçlarının kirli sarı buklelerine dolanıyor. Mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş düz dallar saatler önce kar fırtınasında ilk mahsur kaldığımızda karmakarışık olmuştu, ama onları daha da karıştırmak benim görevim haline geldi. Beck'in her mükemmel soğukkanlılığını kırmak, dünyanın geri kalanı için takındığı cepheyi paramparça etmek ve altında ne olduğunu görmek istiyorum.

Saçlarını çekiyorum, sürekli içime doğru iterken tutunacak bir şeye ihtiyacım var, o kadar derin ki kırılacakmışım gibi hissediyorum. Yavaşlıyor, sadece sikinin başı kalana kadar kendini dışarı çekiyor. Sanki boşalmanın eşiğinde olduğumu biliyordu ve neredeyse uçurumun kenarına düşme hissini daha da uzatmak istiyordu.

Tek bir kolay hareketle, saçlarıyla oynayan elini alıp başımın üstündeki yastığın içine sokuyor. Aynı şeyi diğer kolumla da tekrarlıyor ve her iki bileğimi de tek eliyle tutana kadar ikisini de başımın üzerine itiyor. Onları yastığın içine sokarak tüm kontrolü eline alıyor.

Bana da kalçalarının her hareketinden zevk alarak kendi haline bırakmak kalıyor.

"Şu haline bak," diye düşünüyor. "İyi bir kız gibi her santimimi alıyorsun."

İnliyorum, sırtım yorganın üzerinden kalkıyor. Kalçalarımın cezalandırıcı itişiyile karışan sözleri saf bir coşku. Asla durmak istemiyorum. Böyle hissetmemi sağlayacaksa defalarca yalvarabilirim.

"Seni istediğim gibi becerme gücünü bana vermek hoşuna gidiyor mu Margo?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Boşalmaya o kadar yakınım ki bacaklarımın arasındaki birikime odaklanmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Bileklerimi onun pençesinden kurtarmaya çalışıyorum, bir şekilde ona dokunmaya, orgazm beni parçalamadan önce bir şeylere tutunmaya ihtiyacım var. Parmakları etrafımda sıkılaşıyor, tüm kontrolü ona bırakmaktan başka bir şey yapmama izin vermiyor. "O tatlı amcığını kaç kez hissedebileceğini hayal et.

Aramızdaki bu çekimle uzun süre mücadele etmemiş olsaydın, sen de beni açgözlülükle alırdın."

İnliyorum. Kendime yalan söylediğim ve bu olmayacakmış gibi davrandığım her saniyeden nefret ediyorum. Vücudumun onun dokunuşu altında her an yanacakmış gibi hissedeceğini bilseydim, muhtemelen kaçınılmaz olanı bir ay önce kabul ederdim.

"Seni uzun süre *çok* iyi hissettirebilirdim," diyor, sesi alçak.

Eğilerek meme ucuma hava üflüyor ve hassas etimi aşırı hızda harekete geçiriyor. Dili sivri etin etrafındaki deriyi okşuyor. Sanki aynı anda her yerdeymiş gibi. Birden çok fazla geliyor ve daha fazla dayanamıyorum. Tüm bedenim havai fişeklere dönüşürken göğsümden bir inilti yükseliyor.

Beck içime doğru itmeye devam ediyor, orgazmın her saniyesini benden sağlıyor. Kaslarımın onun etrafında kenetlendiğini, o kendi boşalmasını kovalarken etrafını sıkıca sardığını hissedebiliyorum.

"Sikime boşaldığında çok seksi oluyorsun," diye homurdanıyor, dudakları hâlâ meme ucumun hemen yanında. Göğsümün etli kısmını ısıyor. "O güzel amcığının beni sımsıkı tuttuğunu hissetmeyi takıntı haline getireceğim."

Vücudum tükenmiş olmalı. Şimdiden benden üç kez orgazm olmayı başardı ki ben bunu özel, küçük, mor bir arkadaşım sayesinde sadece bir kez yapmıştım. Şimdiden bacaklarımın arasında donuk bir ağrı hissediyorum ama durmak istemiyorum.

Beck'in yüzündeki ifade bana onun da işinin bitmediğini kanıtıyor. Sırıttırıyor, yavaşça içime girip çıkarken göğüslerimin arasında gezinmesini sonsuza dek hafızama kazıyacağım bir şey olarak görüyorum.

"Sözlerimi yerine getirmeye daha yeni başladım."

35

Beck

Margo'yu SONUNDA SIKMENİN benim için bir şeyleri değiştireceğini biliyordum ama bu kadar felaket hissettireceğini düşünmemiştim. Etrafımı mükemmel bir şekilde sarması beynimi onun benim için yaratılmış olduğuna inandırıyor. Birlikte mükemmel olduğumuzu. Bana sadece bir yıl söz vermiş olması çok yazık. Maskaralığımızı -eğer buna maskaralık denebilirse- mümkün olduğunca uzun süre devam ettirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. İzin verseydi, onunla sonsuza dek sadece onu becermek için savaşacağıma oldukça eminim.

Vücudunun benimkinin altında gevşediğini hissettiğimde, önü yorgana bastırana kadar onu ters çeviriyorum. Kalçalarını yukarı kaldırarak kendimi bir kez daha sıırıslıkla ıslak amına hizalıyorum. Kalçalarımın ona çarptığı yerlerden kalçalarının arkasında küçük kırmızı izler var. Aramızda olanları fiziksel olarak hatırlatma fikri hoşuma gidiyor. Ben hissediyorum, o da hissetse iyi olur, ama üzerinde zararsız küçük izler bırakmanın yanlış bir tarafı yok. Ona bakmaya cüret eden herkese benim olduğunun kanıtı olarak bırakmak.

"Dizlerinin üzerinde bana doğru sürünürken çok seksiydin. Sikimi ağzına alırken dizlerinin üzerinde daha da seksiydin." Avuçlarım kışının kıvrımlarını okşuyor. "Ama kahretsin bebeğim, dizlerinin üzerinde kışın havada, amın beni tekrar almak için beklenti içinde damlıyor, dizlerinin üzerinde en sevdiğim manzaran olabilir."

Yüzünü yastıklara bastırma bile iniltisi duvarlardan sekiyor. Sözlerimin onu bu kadar azdırmasına bayılıyorum.

Parmak ucum kışının arasındaki dikişin üzerinden geçiyor. İrkiliyor, hiç dokunulmamış bir yerini bulup bulmadığımı merak ediyorum. Hayır.

Bir an daha onun dışında olmak isteyerek bir kez daha içine daldım ve vücudunu terk eden yüksek sesli nefesin tadını çıkardım.

Sözlerime, dokunuşlarıma, sikime o kadar tepkili ki; buna bağımlıyım. Bir elimi sırtına bastırıyorum, onu arkadan becerirken yatağa doğru itiyorum. İnlemeleri gittikçe yükseliyor ve beni kendi boşalmama yaklaştırıyor.

Bir kolum onun altından kıvrılarak vücudunu benimkiyle aynı hizaya getiriyor. Yeni pozisyon bir şekilde beni onun içinde daha da derine oturtuyor. Margo kollarını boynumun arkasına doluyor, ben içine girip çıkmaya devam ederken göğüsleri zıplıyor. Altımızdaki yatak gıcırıyor, bu gıcırdama ayarladığım cezalandırıcı ritim yüzünden yatağın her an kırılabileceğine dair bir tehdit oluşturuyor.

Onu arkadan kavradığımda dizleri benimkilerle örtüşüyor, sırtı önüme yaslanıyor. Etrafına uzanıyorum, parmağım klitorisini buluyor. Hassas tomurcuğu ovarken kendimi içine girip çıkarken hissedebiliyorum. Mümkün olduğunca çok ihtiyacım olduğu için, serbest elim mükemmel pembe meme uçlarını çimdiklemek için uzanıyor. Bu noktada çok yakınım ve kaslarının etrafımda kenetlenmesinden ve dudaklarından düşen miyavlama ve inlemelerden başka bir orgazmın peşinde olduğunu biliyorum.

Bunun onun için en iyisi olmasını istiyorum. Döllerim çıplak tenini kaplarken adımı haykırışını duymak istiyorum. Onun mümkün olan her santimini uyarmak, birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu ona kanıtlamak benim görevim.

Başı göğsüme yaslanmak için geriye düşerken dudaklarım boynunun kenarını öpüyor.

"Adımı bir daha haykır," diyorum yumuşak tenine karşı. "Bağır ki buradaki herkes senin kime ait olduğunu bilsin."

"Hayır."

Dişlerim verdiği cevabı onaylamamak için boynuna sürtünüyor. Hızımı arttırıyorum, onu dik tutmak için vücudunu kendime yaslıyorum. Tenin tene çarpma sesi odayı dolduruyor. Omurgası yükseldikçe, amcığı sikimin etrafını daha da sıkı sarıyor. Onun bana bu kadar mükemmel bir şekilde sarıldığını hissetmek beni serbest bırakmanın eşiğine getirdi. Ona daha hızlı ve daha hızlı pompalarken omurgam karıncalanıyor, kenardan gönderilmek için çaresizim.

"Bir tane daha bebeğim," diye homurdanıyorum kulağının dibinde. "Benim için ne kadar harap olduğunu kanıtlamak için bir tane daha, tıpkı benim senin için olduğum gibi."

"Beck!" diye bağıyor. Aletimin üzerine boşalırken tırnakları

boynumun arkasını ısıyor. Bu sefer, onun uyarılmışlığının kanıtının damladığını hissedebiliyorum.

Şaftımdan aşağı. Bu his, onun adımı haykırmasıyla birleşince beni benden alıyor.

Artık tekrar boşaldığını bildiğimden, ondan çekiliyorum. Yorganın içine düşüyor, orgazmdan inerken göğsünden iniltiye yükselmeye devam ediyor. Ayak bileğinden tutarak, o mükemmel yüzünü görene kadar vücudunu ters çeviriyorum.

Elim sikime gidiyor, sıcak sıvı dökülene kadar yukarı aşağı pompalıyorum. Vücudunu kaplamasını izliyorum, onun için çaresizliğimin kanıtını izlerken gözleri geniş ve şehvetli. Geri inerken şaftımı çalıştırmaya devam ediyorum. Tüm bu süre boyunca Margo gözlerinde şehvetle beni izliyor.

Üzerindeki döllerime bakıyorum. "Beni ne kadar delirttiğinin işaretleriyle iyi görünüyorsun." Parmak ucumu uyluklarının arasında duran döl damlalarının arasından geçiriyorum. Islak parmağımı uyluğunun iç kısmına kadar takip ediyorum, şişmiş klitorisini yumuşakça daire içine aldığım da duruyorum.

Margo sarsılır. "Beck, zar zor hareket edebiliyorum," diye sızlanıyor. "Ne kadar akıl almaz bir his olsa da, kendime gelmek için iki saniyeye ihtiyacım var."

Sırıttıyorum, bedenini yorganın üzerinden çekiyorum ve kollarımı ona doluyorum. Ani hareketle çığlık atıyor. "Seni kirleteceğim," diyor göğsüme yaslanarak.

Parmaklarım karışmış saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. Başparmağımı kızarmış yanaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Bu umurumda bile değil," diye mırıldanıyorum, onun mutlak güzelliğine bakarak. Her zaman nefes kesici bir güzelliğe sahip olduğunu düşünmüşümdür ama iyice sikildikten sonra nefesimi ne kadar keseceğini hayal bile edemezdim.

Benden uzaklaştığında bunun nasıl da alışabileceğim bir manzara olduğunu düşünürken zihnimde kayboluyorum. Dizleri kalçalarımın iki yanına oturmuş, bana sarılıyor. Hâlâ dik olan sikim ıslaklığına doğru bastırıyor, ama bir molaya ihtiyacı olduğunu biliyorum, bu yüzden hiçbir şeyi bastırmıyorum.

Yine de eğilip dudaklarını dudaklarıma mühürlememe engel olmuyor. Öpüşme yavaş ve uzun sürüyor, ikimiz de aramızdaki gerilimin sonunda kopmasından yorulduk. Dili benimkine sürtünüyor, parmakları enseme buluyor.

Nedense bu öpücük az önce yaptığımız her şeyden daha samimi geliyor. Seksten sonra bir kadını hiç öpmemiştim. Çoğu zaman birlikte olduktan sonra bir kadına bakmamayı tercih ederdim. Bunu gerekli bulmadım. Sonrasında çene çalmak ilgimi çekmezdi. Onlarla konuşmamı ya da onlara

bakmamı bir daha yapmak istediğim şeklinde algılamalarını istemedim.
Çevremdeki kadınlar

olayları yanlış yorumlama konusunda harikaydılar. Gerçekliği eğip bükerek kendi çarpık gerçeklerine dönüştürdüler.

Aynı kadınla asla iki kez yatmayarak doğru olanı yaptığımı sanıyordum. Onlara asla yalan vaatlerde bulunmuyormuşum gibi görünmek için yapılacak en centilmen şeyin bu olduğunu düşünmüştüm ama beni Margo'yla bu duruma sokan şey, çok sayıda farklı kadınla -bazılarıyla hiç yatmamıştım- görülmüş olmamdı. Bu konuda şikayet edecek değilim. Hatta, beni korkunç bir playboy milyarder olarak ifşa etmesi gereken makalenin yazarına teşekkür etmek için çiçek gönderebilirim.

Makale Margo'yu bana getiren şeydi, ya da anlambilimsel olarak konuşacak olursak, beni Margo'ya getiren şey. Her iki durumda da, beni ona getiren bir şeye üzülemem.

Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi öpüşüyoruz. Colorado'nun ortasındaki bu handa, neredeyse varmış gibi görünüyor. Sonunda çekiliyor, alnını dudaklarıma bastırırken usulca gülümsüyor. Ona şefkatli bir öpücük veriyorum, görünüşe göre dudaklarımin her zaman onun çeşitli yerlerinde olması gerekiyor.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum," diyor
usulca. "Ne yaptığınıza?"

"Seks yaptım. Aman Tanrım, az önce patronumla seks yaptım. Kahretsin, Carter'ın kardeşiyle seks yaptım ve-"

Yüzümü onunkinden ayırıp öfkeyle ona bakıyorum. "Döllerim teninde kururken gerçekten onun adını mı söyleyeceksin?"

Gözlerindeki pişmanlık, ikimize de önemli olan tek Sinclair kardeşin *ben olduğumu* kanıtlamak için bir kez daha ona dalmamı engelleyen tek şey. Uzanıp parmaklarıyla yüzümün yan tarafını kavırıyor. "Sen sözümü kesmeden önce, seni pislik, eski erkek arkadaşımın erkek kardeşiyle nasıl seks yaptığımı ve her saniyesine bayıldığımı anlatacaktım."

Göğsümde alevlenen kıskançlık hafifçe sönüyor. Başparmağını alt dudağımin üzerinde gezdiriyor. Dudağımi ısırarak gülümsemesini sağlıyorum ve aramızdaki gerginliği biraz olsun azaltıyorum. "Sana böyle sahip olma şansına sahip olmasından nefret ediyorum."

Gözlerimin içine bakarken gözleri yumuşuyor. "Muhtemelen bunu itiraf etmemeliyim, ama biz gerçekten... bilirsin işte" -bir an için rahatsız görünüyor- "çok fazla şey yapmadık. Belki ilk çıkmaya başladığımızda, ama

Diğer insanlardan zevk aldığı anı tam olarak saptayamıyorum. Benimle daha az ilgilenmeye başladı."

Kalçalarını kavıyorum. Ona karşı nazik olmak istiyorum ama parmak uçlarımın narin tenine bastırma şeklinden anlıyorum ki nazik olmak, bedenini kendime yaslama şeklimi tanımlamak için uygun bir sıfat değil. "Onun kaybı," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Kendimi durduramayıp onu tekrar öpüyorum, tadına bakmadan uzun süre kalmak istemiyorum. Sadece aklımdaki diğer şeyi söyleyecek kadar uzaklaşıyorum. "Sana sahip olduğu için ondan ne kadar nefret etsem de, seni elinde tutmayacak kadar aptal olduğu için çok heyecanlıyım."

"Neden?"

"Çünkü artık sen varsın."

"Birbirimize sahibiz. En azından bir yıl boyunca."

Yorumunu geçiştirdim. Eğer bana kalsaydı, onu daha uzun süre tutardım. Sadece bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulmalıyım. Onu yataktan kaldırıp bacaklarını ortama doluyorum. Bizi banyoya götürürken ciyaklıyor ama hiç itiraz etmiyor. Onu büyük ayaklı küvetin kenarına oturtup, düğmeleri çevirerek küveti doldurmaya başlıyorum. Musluklardan akan sıcak su, otel personelinin küvete dizdiği kırmızı gülleri kaplıyor.

Margo beni dikkatle izliyor, buhar bir kez daha etrafımızda dalgalanmaya başlarken dudaklarını birbirine bastırıyor. Su dibe dolduğunda, sessizce içeri girmesini işaret ediyorum. Tereddütle bir parmağını suya daldırıyor, sonuna kadar girmeden önce sıcaklığı test ediyor. Ben de onu takip ediyorum. Benim sırtım küvetin ucuna, onun sırtı da bana dönük olacak şekilde rahat bir pozisyon buluyoruz.

Küvetin kenarında bir şişe baloncuk buluyor ve su etrafımızda yükselirken neredeyse yarısını içine boşaltıyor. Baloncuklar kenarlardan taşma tehlikesi geçirene kadar bedenlerimiz tamamen suya gömülüyor.

Margo baloncuklarla oynuyor, parmaklarının arasından akıp gitmelerine izin veriyor. "Çok sessizsin. Ne düşünüyorsun?"

"Sadece önceki konuşmamız."

"Carter hakkında mı?"

"Bence onun adını söylüyorsun çünkü bunu söylediğin için cezalandırılmak istiyorsun..."

Bana karşı omuz silkiyor.

"Belki." "Bunu unutmayacağım."

Margo daha da içime yerleşti. "Tamam ama gerçekten, bana ne düşündüğünü söyle. Her zaman kafanın içindesin. İcini görmek, o parlak zihninden neler geçtiğini bilmek istiyorum."

Dilimi tutuyorum. Son zamanlarda "*parlak zihnimin*" onun düşünceleriyle ne kadar karıştığını bilmek istediğinden şüpheliyim. Sadece nişanlıymış gibi davranması gereken biri için kabul edilebilir olandan çok daha fazlası.

Omzunun narin eğimini izliyorum. Teni benimkine kıyasla çok bronz. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Başını sallıyor.

"Sadece benim olmamanı hiçbir zaman önemsemediğimi düşünüyordum. Kardeşimin olman benim için önemli değildi. Bu seni istememe engel olmadı. Ve içten içe, eninde sonunda sana sahip olmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğimi hep biliyordum."

36

Margo

BEDENİM ONUNKİNE KARŞI HAREKETSİZ KALİYOR. Ona bakma ihtiyacıyla başımı çeviriyorum. Ağzında her zamanki sırıtışını bulmayı umuyorum. Bana şaka yaptığını söyleyecek bir şey ama bulamıyorum. Bana bakıyor, kaşları hafifçe kalkık, sanki ona seslenmemi istiyor.

"Yapmadın," diye nefes alıyorum.

"Bana yalan söylediğimi mi söylüyorsun?"
diye meydan okuyor. Başımı sallıyorum. "Ben sadece..."

Beck ıslak bir tutam saçı yüzümden uzaklaştırıyor. "İçten içe, o zamanlar aramızda bir şeyler olduğunu bildiğini düşünüyorum. Sadece bunu kendine itiraf etmek istemediğini düşünüyorum."

Zihnim, unutmak için çok uğraştığım bir anıya doğru fırlıyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, asla gerçekten unutamayacağım bir anıya.

Yatağında dönüp duruyorum ve bir türlü uykuya dalamadığım için sinirli bir şekilde iç çekiyorum. Bütün bir günü güneşin altında geçirdim, uykunun bana kolayca ulaşması gerekirdi. Ama yine de gelmiyor.

Carter arkamdan bir horlama sesi çıkarıyor. Gözlerimi deviriyorum, bu kadar çabuk uykuya dalabilmesine sinirleniyorum. Ya da belki de benimle seks yapma vaadiyle geldiği içindir. Başta itiraz etmiş, ailenin geri kalanıyla aynı evde birlikte yatamayacağımızı söylemiştim. Sahil evinin oldukça büyük olduğunu söylediğinde iyi bir noktaya değinmişti. Bizi duyamazlardı. Israrlarından sonra kabul etmiştim. Birbirimize yakınlaşmayalı çok uzun zaman olmuştu ve erkek arkadaşımı özlemiştim.

Ne yazık ki beni parmaklamak için birkaç dakika harcadı ve iyiliğine karşılık vermek için uzandığım anda durdu ve bütün gün içtiği için baş ağrısından şikayet etti. Orgazm olmamıştım ve o yanımda horlarken orgazmı kendim bulacak kadar rahat hissetmiyordum.

Uykuya dalamamak, serbest bırakılmanın eşiğine getirilmekten ve onu elde edememekten kaynaklanan midemdeki sıkışma ile karıştığında, yumuşak çarşafı ayaklarımdan fırlatıp kalkıyorum.

Carter bir milim bile kıpırdamıyor, kız arkadaşının yataktan çıktığını fark edemeyecek kadar derin bir uykuda. Karanlıkta eşyalarımı arıyorum, parmak arası terliklerimi giyiyorum ve köşedeki sandalyeden sanat malzemeleriyle dolu çantamı alıyorum.

Kapının önüne çıkıp Carter'a son bir kez bakıyorum. Sanırım içten içe onun uyanmasını ve beni yatağa geri çağırmasını umuyorum. Eskiden beni önemseyen erkek arkadaşımı geri istiyorum. Şimdi bana karşı ilgisiz görünüyor, sanki sevdiği birinden çok bir baş belasıymışım gibi. Ne zaman bu konuyu açsam, üniversiteden sonra ilk gerçek işine başlamanın stresini bahane ediyor. Oraya yerleştikten sonra her şeyin değişeceğine dair söz verip duruyor.

Nefesimi tutmayacağım. Uzun mesafeli çalışıyorduk ama ona daha yakın olmak için Kaliforniya'ya taşınyorum. Belki bu bir şeyleri değiştirir. İçten içe bunun bir önemi olmayacağından endişeleniyorum. Gerçekten birlikteyken artık benimle neredeyse hiçbir şey yapmak istememesi pek umut verici değil. Hâlâ umudumu koruyorum. O tanıdığım tek gerçek erkek arkadaş, sevdiğim tek erkek. Mümkün olduğunca uzun süre eskiden olduğumuz şeye -yine olabileceğimiz şeye- tutunmak istiyorum.

Yatak odasının kapısından çıkmadan önce birkaç saniye daha onun uyuyan haline bakıyorum. Neyse ki Carter'ın ailesiyle kaldığımız birkaç gün içinde evin düzenini ezberleyebildim. Onların tatil evi benim büyüdüğüm evden çok daha güzel. Benim büyüdüğüm dünyanın Carter'ınkinden ne kadar farklı olduğunu bir kez daha hatırlatıyor.

Burada kaldığım birkaç gün içinde hangi döşeme tahtalarının gıcırdayıp hangilerinin gıcırdamadığını öğrendim. Gerekli olduğundan emin olmasam da dikkatlice geziniyorum. Carter'ın söylediklerine bakılırsa, evdeki kimsenin beni duyabileceğini sanmıyorum.

Nihayet mutfağın arka kapısına ulaştığımda tuttuğum nefesimi bırakıyorum. Sinclair ailesinden herhangi birinin gecenin bir yarısı evlerinde dolaşmamı gerçekten umursayacağından emin değilim ama bunu anlamaya da çalışmıyorum.

Okyanusun hırçın dalgalarına doğru koşarken sanat çantamın askısını sıkıca tutuyorum. Gözlerini dikip bakacak kadar güzel bir manzarası olmadan büyümüş biri olarak, okyanus bu gezi boyunca beni tamamen büyüledi. İlk kez okyanus görmüyordum ama ilk kez bir plajda bulunuyordum. Ayak parmaklarım kuma değdiği andan itibaren, içinde oturup eskiz defterimde kaybolmayı hayal ettim.

Erkek arkadaşım tarafından bir kez daha reddedilmenin şokunu yaşarken bunu yapmayı hayal etmemiştim ama önemli değildi. Birkaç huzurlu saat boyunca, Carter da dahil olmak üzere hiçbir şey düşünmek istemiyordum.

Havuzdaki sandalyelerden birinden kaptığım havluyu omzumdan indirip kumun üzerine seriyorum. Oturup çantamı açıyorum ve malzemelerimi düzgünce etrafıma yerleştiriyorum. Yolculuktan önce kendime yepyeni bir çizim kalemi seti almıştım ve onları kullanmak için sabırsızlanıyordum. Bugün havuz kenarında çizim yapmaya çalıştım ama Carter beni rahatsız etmeye devam etti, ıslak vücudu en sevdiğim eskiz defterimin üzerine damlamakla tehdit ediyordu.

Her şey düzgünce yerleştirildikten sonra eskiz defterimi kucağıma koyuyorum. Carter havuzdaki şezlonglardan birinde uyuyakaldığında yakaladığım otuz dakikalık huzurda daha önce bir çizim yapmaya başlamıştım. Sinclair ailesiyle şık bir akşam yemeğine hazırlanmak için eskiz yapmayı bırakmak zorunda kaldığım andan beri, ona geri dönmek için can atıyorum.

Bana ilham geldi diyebilirsiniz. Bir ilham perisi bulmuştum ve şimdi sadece ay şahidim olduğu için kimse beni bölmeden çizim yapabilirim.

Defterimin sayfalarını çeviriyor, orada sakladığım geçmiş çalışmalarına hayranlıkla bakıyorum. Aceleyle getirilmiş, kaba taslak çizimler ve üzerinde zaman harcadığım, içten içe hala gurur duyduğum çalışmalar var. Bir gün, kendi çizimlerimi bir galeride sergilenirken görmek için her şeyimi verirdim, o zamana kadar üzerinde çalıştığım şeyi takdir etmem yeterli.

Daha önce üzerinde çalıştığım resmin üzerinde durup, parmağımı daha önce oluşturduğum kalem darbelerinin üzerinde gezdiriyorum. İlham kaynağımın ne olduğu ya da kim olduğu konusunda yanaklarım hafifçe kızarıyor. Kaslardaki detaylar keşke başkalarına da gösterebilsem dediğim türden. Detaylara verdiğim önemden çok etkilendim.

Kalemlerimden birini elime alıp üzerinde çalıştığım karın kaslarının mükemmel çıkıntılarını gölgelendirmeye devam ediyorum. Etrafımı saran dalgaların sesiyle çizimin içinde kayboluyorum. Ne kadar zaman geçtiğini anlamadan birden sıcak bastığını hissediyorum.

Başım yukarı fırlıyor, gözlerim kim bilir ne kadar zamandır en ince ayrıntısına kadar çizdiğim kişiyle birleşiyor.

"Beck mi?" İnanamayarak soruyorum, o ne üzerinde çalıştığıma bakamadan kitabı kapatıyorum. Kafamın içinde ne çizdiğimi görmemesi için dua ederken boynum sıcaktan karıncalanıyor.

Carter'ın ele avuca sığmaz ağabeyi yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmadan bana bakıyor. Dudakları, çok kısa bir süre içinde sık sık takındığını öğrendiğim bir kaş çatma biçiminde. Ellerini güzelce ütülenmiş şortunun ceplerine sokuyor.

"Burada yalnız olmamalısın." Sesi sertti, bu tek cümle neredeyse ailesiyle geçirdiği tüm hafta sonu boyunca bana söylediği kelimelerden daha fazlaydı.

Ona kaşlarımı kaldırarak sahilde bir aşağı bir yukarı bakıyorum. "Buralarda herhangi bir tehdit görmüyorum."

Homurdanıyor ve yanıma oturduğunda beni şaşırtıyor. Kaptığım havluyu paylaşırken, birkaç malzememi dikkatlice yolumdan çekiyor, kocaman vücudu benimkine çok yakın.

"Ne yapıyorsun?" Tıslıyorum. Kollarımla eskiz defterimi göğsümde sıkıca kavriyorum. Bunu kendime itiraf etmekten nefret ediyorum ama üzerinde çalıştığım şeyi çoktan görmüş olma ihtimali yüksek. İçinde ne olduğunu gördüğüne dair bir işaret verene kadar inkâr içinde yaşayacağım.

Beck dizlerini göğsüne çekiyor, kollarını bacaklarına doluyor ve kafamda onun için yarattığım bu kişilik için fazla rahat görünüyor. "Seni burada yalnız bırakmayacağım," diyor. Sesinin sert tonu tartışmamla ilgilenmediğini açıkça ortaya koyuyor.

Yine de yapıyorum.

"Özel bir plajdayız. Ben iyiyim. Buraya yalnız kalmak için geldim ve sen bunu mahvediyorsun."

Zahmetsizce uzanıp çizim defterini kollarımdan çekip alıyor. Çıglık atarak havlunun üzerinden uzanıp kendi malımı geri almaya çalışıyorum.

"Onu hemen geri ver!" Bağırıyorum, elim kitabı onun elinden çekip almaya çalışıyor.

Kitabı karşı tarafında tutuyor ve kitabı ondan almaya çalışmam için bana meydan okuyan bir bakışla beni kıştırıyor. Muhtemelen işe yaramayacağını biliyorum ama çizdiğim şeye bakarsa utançtan eriyip gideceğim. Bunu ondan almak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım.

Şimdilik onu geri almakla ilgilenmiyormuş gibi davranırken ellerim kucağıma düşüyor. "Sana hiç başkasının eşyalarını çalmanın kabalık olduğunu söyleyen oldu mu?"

Ondan aldığım tek yanıt, nefesinin altında alaycı bir kıkırdama oluyor. Neden dudağının en ufak bir seğirmesi, bir gülümseme bile oluşturmayan hareketi tüm vücudumu ısıtır? Bunun için onu suçlayabilirim. bulabileceği şey için utaniyorum, ama öyle olmadığını biliyorum.

Beckham Sinclair bana bakıyor. Gözleri yüz hatlarımda gezinirken sanki söylenmemiş çok şey bırakıyormuş gibi hissediyorum.

Gözlerim elindeki eskiz defterine kayıyor. "Çizdiklerimi sana göstermek isteseydim, gösterirdim. Onu benden çalmaya hakkın yok."

"Öyle değil mi?" Meydan okuyan bakışları gereken her şeyi söylüyor. Pislik herif kesinlikle gördü.

"Önce bu hafta sonu sahip olduğum ilk yalnız kalma şansını gasp ediyorsun, sonra da özel olması gereken bir şeyi çalmaya cüret ediyorsun. Hep böyle misin Beckham?"

"Ben Beck."

Gözlerimi deviriyorum. "Affedersin, Beckham." Bu ismi sırf onu kızdırmak için bilerek kullanıyorum. "Götlük yapmayı bırakıp çizimlerimi bana geri verdiğinde sana böyle hitap etmem için not alacağım."

Kitabın karton kapağını kaldırdığında midem bulanıyor. En azından otomatik olarak en yeni sayfaya geçmemesinin küçük bir zarafeti var. İlk sayfadan başlıyor, gözleri çizdiğim her kalem darbesini tarıyor.

Sessiz, her çizime bakıp bir sonrakine geçmeden önce acele etmiyor. Sonunda, bir kafede tek başına yemek yerken gördüğüm bir adamı çizdiğim resme baktı. Bir sayfada adam tam da o sabah erken saatlerde gördüğüm gibi masada oturuyordu. Ondan sonraki sayfa ise kafamda onun için uydurduğum hayattı. New York'ta bir Brownstone mahallesinde yürüyordu ve kolunu bir kadının koluna dolamıştı. Kafamda, o sabah tek başına yemek yemesine neden olan olaydan önce yaşadığı hayat buydu. Onu yanındaki kadına mutlu bir şekilde aşık olarak çizmiştim, ikisi de küçük, havlayan köpekleriyle sabah gezintisine çıkmışlardı.

Beck resmin üzerinde uzun bir süre duraklıyor, yeniden hayal ettiğim resme tekrar odaklanmadan önce adamın bir önceki sayfasına geri dönüyor. Gözleri benimkilere bakıyor. Gözlerinde artık mizah yok. Ciddiler ve ben

Keşke onu daha iyi tanısaydım da o delici çivit mavisi bakışlarının ardında hangi sırların yattığını bilseydim. "Bunlar nefes kesici."

İltifatı karşısındaki şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum. Hayatımda bana yetenekli olduğumu söyleyen pek çok insan oldu ama nedense hiçbirinin fikri beni onunki kadar etkilemedi.

Bakışları çok fazla. Çok yoğun. Yüzümdeki ifadenin çok az tanıdığım bir adama karşı çok fazla kırılgnlık göstermesinden korkarak gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, kendime yapacak bir şey vermek için havludaki kumları fırçalıyorum.

Benim çizdiğim resme ulaşana kadar daha epey bir süre olduğunu bildiğimden, sonraki çizimleri karıştırmasına izin veriyorum.

Bana dikkatini veremeyecek kadar kitaba odaklandığından emin olduğumda, hamlemi yapıyorum. Havludan fırlayarak kitaba doğru hamle yaptım ve onu beklemediği ellerinden kapmaya çalıştım.

Eğer bu onu gafil avladıysa, asla bilemezsiniz. Kitabı elimden kolayca aldı. Bırakmayı reddediyorum, bu da onun beni de kitabın içine çekmesiyle sonuçlanıyor. Büyük bir çekişle kitap ellerimden kurtuluyor ama bu sırada vücudumun onun kucağına doğru sarsılması pahasına değil.

Kendimi sabitlemeye ve vücudumun onunkinin üzerine düşmesini engellemeye çalışırken ellerim vücudunu buluyor, kaya gibi sert karın kaslarının üzerinde geziniyor. Ani hareket, kalçalarımın birinin onunkinin üzerine çıkmasına neden oldu ve onu tehlikeye atacak bir pozisyona getirdim.

Taşınmalıyım.

Şu anda Beck ve benim başıma bir şey gelse, bu pozisyon insanların otomatik olarak en kötüsünü düşünmesine neden olur.

Sorun şu ki, yapamıyorum. Ona bakıp duruyorum, vücudunun benimkinin altında nasıl hissettirdiğine hayret ediyorum.

Eskiz defterinin elinden düşmesine izin verir. Yumuşak bir gümbürtüyle yanına düşüyor. Artık elinde olmadığına göre kendimi güvende hissetmeliyim. En azından şimdilik, artık çizimlerimi incelemeye odaklanmıyor.

Çok daha kötü bir şeye odaklanmış. Bana.

İri ellerinden biri sırtıma doğru uzanıyor. Orada öylece duruyor, gerçek bir dokunuştan çok alaycı bir dokunuş gibi. Yine de karnımın alt kısmında havai fişekleri ateşliyor.

Erkek arkadaşımın kardeşini öpmek için yoğun bir ihtiyaç hissettiğimi fark ediyorum.

Belki de hâlâ damarlarımda dolaşan az önceki şehvettir. Carter beni orgazm olmaya çok yaklaştırmış, sonra da öylece bırakıp gitmişti. Bedenimden geçen duyguları buna bağlayabilirim. Ama gerçekten öyle olmadığını biliyorum. Bedenim gerilmiş bir lastik bant gibi, her an gerginlikten kopmaya hazır. Bunun erkek arkadaşım ile hiçbir ilgisi yok. Her şeyin onun kardeşiyle ilgisi var.

Ay ışığı ve dalgaların eşliğinde, Beckham Sinclair'i istediğimi kendime itiraf edebilirim. Tamamen, umutsuzca, o kadar şiddetli bir şekilde ki kardeşiyle bir ilişki içinde olmamı umursamıyorum.

Bakışları o kadar yoğun ki, acaba o da aynı şeyi mi istiyor diye merak ediyorum.

Bakışlarım dudaklarına kayıyor. O kadar mükemmeller ki, tatlarının nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Öpücüğü de kişiliği kadar talepkâr mı yoksa dudakları bir başkasınıninkine değdiğinde daha mı yumuşak?

"Dikkatli ol Violet," diye uyarıyor. Eli sırtımın altından geçip pazumun etrafını sarıyor. Kavrayışı sıkı, parmak uçları hassas tenime bastırıyor. Sanki kendini dizginlemeye çalışıyor. Onun da kopmak üzere olan sarmal bir lastik bant olduğunu düşünerek kendimi kandırabilirim.

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkıyor. Bakışlarının yoğunluğu altında aniden kurudular. "Nasıl dikkatli?" Doğru ismi kullanmadı ama önemli değil. Onun dudaklarından çıkan ses olağanüstü. Adımı yanlış bilse bile, şu anda kimi istediği konusunda yanlış bir yorum yok. Altımda sertleştiğini hissedebiliyorum. Ne istediği çok açık. Beni.

Kalçalarım yapışıp başladığım sallanma hareketini durdurmalarına neden olana kadar bunu yaptığımı fark etmiyorum. "Çünkü kalçaları bana karşı böyle hareket ederken küçük kardeşimin kız arkadaşını reddedecek kadar iyi bir erkek değilim."

Dudaklarımdan dökülen inilti ikimizi de hazırlıksız yakalıyor.

Hayır, Margo. Hayır, hayır.

Kendimi onun kucağından koparıyorum ve sinirli bir iç çekişle havlunun üzerine düşüyorum.

Az önce ne oldu öyle?

Göğsüm kabarıyor, şehvet damarlarımda dolaşıyor. Bedenim Beck'le olan bağlantımın kopmasına karşı çıkarken, aklım bunun olmasına izin verdiğim için beni azarlıyor.

Sözleri ne anlama geliyordu?

Ellerimle gözlerimi kapatıp bir inilti çıkarıyorum. Orada yatarken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, neden benim kadar pişman hissetmediğimi merak ediyorum

gerekir. Carter'ın kardeşini öpmek istediğim için pişmanlık duymak yerine, kendimi durdurduğum için kızgın hissediyorum.

Sadece Beck'in boğazını temizlerken çıkardığı ses beni kendi kendimle olan çatışmamdan koparabildi.

"Detaylara gösterdiğin özen birinci sınıf, Violet."

Kendimi hızla havludan yukarı iterken gözlerim açılıyor. "Hayır," diye yalvarıyorum, beni Beck'in kucağına oturtan şeyin ne olduğunu ancak şimdi hatırlıyorum.

Eskiz defterim.

Artık çok geç. Beck'i geldiği ilk gün çizdiğim resme bakarken buluyorum.

Bu, bir sonraki bulacağından çok daha masum.

Sinclair'lerin evinin kahvaltı köşesinde otururken bunu çizmek kadar tuhaf hissetmemiştim. Carter tam başladığım sırada şehre gitmesi gerektiğini söyleyerek yarı yolda bırakıp gitmişti. Başlangıçta onu ziyaret etmem için bana yalvardığı halde beni neden yalnız bıraktığını çok derinlemesine düşünmemiştim. Bunun bir önemi yoktu. Beynim Beck'in tezgâhta dizüstü bilgisayarıyla oturmasına, telefonunu kulağına dayayıp diğer hattaki biriyle iş konuşmasına odaklanmıştı.

Tezgâhta oturmuş çalışırken odaklanabileceğim pek çok şey vardı ama bakmaktan kendimi alamadığım şey elleriydi. Üst kısımlarında belirgin damarlar vardı. Her hareketinde dalgalanan damarlar.

Parmakları bir kahve fincanının kulpuna dolanmış olanı çizmeye başladığımda kendime bunun tamamen masum olduğunu söylemişim. Eller eldir. O güçlü parmakların mahrem yerlerimde nasıl hissettirdiğini merak etmemiştim. Ya da parmaklarının fincana dolandığı gibi boğazıma dolanmasının nasıl bir his olduğunu.

Bunların hiçbirini düşünmemiştim. Belki de düşünmüşümdür. Her iki durumda da, aptal Hamptons'dan Selamlar kupasını çizmek için bir saat harcamışım.

"Bu benim en sevdiğim kupam," diye takılıyor ve beni boğucu bir sırıtışla kısıtıyor.

"Tuhaf bir tesadüf, aynısından bir başkasında daha gördüm," diye yalan söylüyorum.

Bana bilmiş bir bakış attı. Yalan söylediğimi biliyor. Ama yalan söylememe izin veriyor. En azından şimdilik. Sayfayı çevirdiğinde, artık numara yapmayacak.

Kaçınılmaz olanı uzatıyor, onun için çizdiğim daha mahrem çizimi bulma beklentisiyle oyalanmama izin veriyor. Sonunda sayfayı çevirene kadar nefesimi tutarak bekliyorum, onun için çizdiğim resmi gördüğünde dudakları çatılıyor.

O hafta sonu ilk kez çalışmadan havuz kenarında uzanıyordu. O öğleden sonra dışarı çıktığında kaslarının sert düzlemleri beni hazırlıksız yakalamıştı. Mayosu üzerine tam oturmuştu ve mükemmel poposunu gösteriyordu. Hayatımda bir çift büyük boy güneş gözlüğü için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Kimse görmeden onu kontrol edebilmemi sağlıyordu.

Sarı saçlarının üzerindeki ters beyzbol şapkası beni çileden çıkarmış olabilir.

Bir insanı çizmeyi hiç o anki kadar istememiştim.

Mesele şu ki, onu çizmem için başka bir senaryo yaratmak istemedim. Onu tam olarak olduğu gibi, havuz kenarında rahatça uzanırken çizmek istedim. O an zaten yeterince mükemmeldi. O da yeterince mükemmeldi. Onun için alternatif bir hayat bulmama gerek yoktu, çünkü onu o anki halinden başka türlü hayal edemezdim.

Onu çizmek için zamanım olduğunda hala oldukça masum bir şekilde başlamıştı. Şapkasının altından görünen bir tutam saçla başlamıştım. Gözlerini kapatan bir güneş gözlüğü vardı ve onu çizmiştim. Çenesinin sert yapısını, mükemmel düz burnunu ve belirgin adem elmasının kıvrımlarını çizmek için zaman ayırmıştım.

Sonra işler biraz daha masumlaştı.

Belirgin göğüs kaslarına bakmış, dokunulduğunda nasıl bir his vereceğini merak etmişim. Beck bu gece bana rastladığında karın kaslarının eğimlerini ve düzlemlerini bitiriyordum.

Kitabı tekrar kucağıma koyarak beni şaşırttı. Onun çizdiğim resmine bakarak daha fazla zaman geçirmesini ya da en azından bu konuda bana bok atmasını beklerdim. İkisini de yapmadı.

O beni izlerken hareket edemiyorum. Aynı bakışı bir toplantı odasında ne kadar sık kullandığını merak ediyorum. Emredici. Bir bakışıyla sizi yerinize mihlayabilir.

Parmakları gömleğinin yakasını buluyor. Akıcı bir hareketle gömleği çekip çıkarıyor. Kumaşı toplar ve yanına fırlatır.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum. Sesim bana ihanet ediyor. Başka bir şey söyleyemiyorum, az önce bana gösterdiği tenine bakmaya kendimi kaptırmışım.

Dirseklerinden destek alarak arkasına yaslanıyor. Gözlerinin içine bakarak sadece birkaç saniye geçiriyorum, ta ki elimde olmadan mükemmel şekillendirilmiş kaslarına bakana kadar.

"Beck?" Sesim ciyak ciyak çıkıyor. Çok konuşan bir adam olmamasından nefret ediyorum. Ne düşündüğünü merak etmek zorunda kalıyorum. Keşke aklında ne varsa söyleseydi de boşlukları ben doldurmak zorunda kalmasaydım.

"Bitir şunu," dedi.

Bakışlarımı şortunun bel bandının üstündeki saç dağılımından çekiyorum. "Ne?"

Hırlıyor, gözleri kucağımdaki resme kayıyor. "Beni uzaktan incelemene gerek yok. Ben buradayım, Violet. Benim için bitir."

Buradayım, Violet. Kelimeler hiç bu kadar ateşli olmamıştı ve adımı bile doğru söylemedi.

Onu düzeltmek istemediğim için dilimi ısııyorum. Bunun benim adım olduğu izlenimine nereden kapıldığını bilmiyorum ama dudaklarından dökülmesinden nefret etmiyorum. Ona yanlış kişiyi yakaladığını söylemek şu anda aramızda olan her şeyi mahvedecektir. Yapmak isteyeceğim son şey, ne kadar yanlış olursa olsun aramızdaki ilişkiyi bozmak olur.

Havlunun üzerinde kayıyor. Her hareketinde kaslarının nasıl esnediğine bakma özgürlüğüne sahip olmak garip hissettiriyor.

Ona bakıyorum, emin değilim. Önümde uzanmış, istekli bir katılımcıyken bugün olduğundan çok daha az masum hissettiriyor. "Ben..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu beklediğim son şeydi.

Yüzündeki kendinden emin ifade kalemimi elime almama neden oluyor. O kadar emin görünüyor ki, sanki somut kararlılığı sayesinde onun istediğini yapmaktan başka seçeneğim yok.

Bu garip hissettirmeli. Tuhaf hissettirmeli. İkisi de öyle hissettirmiyor. Heyecan verici. Doğru hissettiriyor. Ay ışığı altında Beckham Sinclair'in her mükemmel santimini çizmekten başka yapmam gereken bir şey yokmuş gibi.

Parmaklarım can havliyle kalemi kavırıyor. Elime alır almaz bir şeyleri silmek zorunda kalıyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor.

Onu incelerken bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Yüzünü çoktan çizdim, bu yüzden gözlerinin içine bakmama gerek yok. Ama bu beni hissetmekten alıkoymuyor.

Bana bakıyor. Ona ne düşündüğünü sormak istiyorum. Ya da en başından beri burada olduğumu nereden bildiğini ama ağzımı açmadığını.

Şu anda her şeyin sessiz olması gerekiyormuş gibi geliyor. Etrafımızdaki tek ses dalgaların sesine karışan kalemimin kağıt üzerindeki çizikleri olmalı. İnanılmaz huzur verici.

Kalçalarındaki kasların kaba bir taslağını çıkarmaya çalışıyorum. Çok büyükler. Onları bu kadar belirginleştirmek için ne yaptığını bilmiyorum, ama her neyse, işe yarıyor. Kaslara hayat verirken, farklı renklerle gölgelendirirken, kasların nereye gittiğini düşünmeden edemiyorum. Şortunun içine dalıyorlar, yasak bir şeye doğru gidiyorlar.

O anın sessizliğinde, Beck'in altından nasıl görüldüğünü bilmek istiyorum. Yapmamalıyım ama kendime engel olamıyorum. Kirli sarı saçları aşağıya kadar iniyor mu? Şortunun altında dikkat etmem gereken kaslar mı saklanıyor?

Beck beni kirli düşüncelerimden koparıyor. Şortunun bel bandını ayarlıyor ve tenini daha da fazla göstermek için hafifçe aşağı çekiyor. Pantolonu bir santim aşağı indiğinde, yeni ortaya çıkan teninin geri kalanından bir ton daha açık olduğunu görebiliyorum. Güneşin yaktığı kadar pembe değil.

İkimiz de dakikalarca, hatta belki saatlerce konuşmuyoruz. Orada tam olarak ne kadar zaman geçirdiğimizi bilmiyorum. Onu çizmeyi bitirdiğimde güneş daha yeni doğmaya başlamıştı. Güzel, pembe ve turuncu renkleri gece gökyüzünün koyu mavisine karışıyor.

Okyanusun derin rengi bana onun gözlerinin çivit rengini hatırlatıyor.

Eğilip kâğıttaki kalem talaşlarını üflüyorum. "Bitti," diyorum ona sessizce, yeniden onun huzurunda olmaktan utanarak. Yakında tamamen baştan başladığımı fark edecekti. Kendime engel olamadım. Ay ışığının altında ikimizin yalnız olduğu bu anda yüzündeki ifadeyi yakalamak istedim, böylece onu saklayabilir ve sonsuza dek hatırlayabilirdim.

Oturuyor. Bir yanım, az önce saatlerce çizdiğim kasları hayal etmeyi bırakabilmem için hemen tişörtünü giymesini umuyor. Bana merhamet etmiyor. Gömleği hala üzerinde. Daha da kötüsü, kucağımdaki eskiz defterine bakmak için vücudunu benimkine yaklaştırıyor.

Onu incelerken nefesi boynumu gıdıklıyor. Uzun zamandır üzerinde çalıştığım şeyi incelerken birkaç saniyelik dayanılmaz bir sessizlik oluyor. Nefret ettiğini, yanlış bir şey yaptığımı düşünerek paniklemeye başlıyorum ki uzun bir iç çekiyor.

"Yeteneğin inanılmaz. İnanılmazsın."

Konu onun kadar mükemmel biri olunca bunun zor olmadığını söylemek için içindeki dürtüyle savaşıyorum. Tek başarabildiğim küçük bir teşekkür.

Yarattığım şeyle gurur duyarak aşağı bakıyorum. Muhtemelen en iyi çalışmam, detaylar mükemmel.

Beck'in parmakları çenemi kavırıyor ve yüzümü kaldırıp ona bakmamı sağlıyor.

Kısa bir an için, gözlerinde arzu gibi bir şeyin yanıp sönmüş sönmediğini merak ediyorum. Kendime uydurduğumu söylüyorum. Bu Beckham Sinclair, Carter'in ağabeyi. Muhtemelen ondan arzu dolu bir bakış alabilecek son kişi benim.

Ama...

Bana bakışı, soğuk bakışlarının yumuşaması beni meraklandırıyor. Dudakları ince bir çizgi halinde geriliyor, çenesi sıkılıyor. Sanki aklından geçenleri söylememek için ağzını kapalı tutmaya çalışıyor.

Başparmağının ucuyla dudağımın üzerinde geziniyor, bir santim kadar eğiliyor.

Daha yakına eğiliyor. Ben de yaklaşıyorum.

Nefeslerimiz birbirine karışıyor. Beni öpmesini istiyorum.

Bu düşünceyle gerçekliğe geri döndüm.

Aramızda mümkün olduğunca çok mesafe bırakarak ondan hızla uzaklaşıyorum. Sanat malzemelerimi dikkatsizce bir çantaya atıyorum, eve geri dönmem gerekiyor.

Erkek arkadaşına dönmek için.

Kalem kutumu çantaya sokmaya çalışıyordum ki çanta açıldı ve kalemler havluya yuvarlandı. Onları almak için uzandığımda benden önce davrandı.

"Bana bak," diyor. Ben öyle bir şey yapmıyorum.

Yapamam. Neredeyse yaptığım şeyi düşündükçe gözlerim yaşarıyor. Ne yapmak istediğimi.

Hâlâ yapmak istediğim şey.

Başımı salladığımda sessiz kalıyor, ancak bakışlarının benimkini deldiğini hissedebiliyorum. Eğer kafamı kaldırıp baksaydım, eminim yüzünde her zamanki kızgın ifadesini bulurdum.

İnanılmaz derecede suçlu hissederek yutkunuyorum. Havlunun üzerindeki açık eskiz defterime bakıyorum. Büyük bir gürültüyle az önce çizdiklerimi yırtıp Beck'in çıplak göğsüne itiyorum.

"Bu senin," diye zorluyorum. Herhangi bir yanıt beklemiyorum. Kitabı çantama tıktırıp ayağa fırlıyorum.

Dirseğimden tutup beni kendisine doğru döndürdüğünde eve doğru koşuyorum.

Haklıymışım. Kızgın görünüyor. Dişlerini sıkarken çenesindeki kaslar tüyleniyor. Beni tuttuğu yere bakıyorum. Eli sıcak ve sert bir şekilde tenime değiyor. Ona attığım kâğıdı alıp bana geri uzatıyor. Kâğıdı göğsüme bastırıyor ve orada tuttuğumdan emin olmak için elini benimkinin üzerinde tutuyor.

"Hatıra olarak sakla."

"Neyin hatırlatıcısı?"

"Bitmemiş bir iş. Kardeşimle her şeyin görüldüğü kadar mükemmel olmayabileceğini fark ettiğin gecenin bir hatırlatıcısı."

Beni orada tek başıma bırakıyor, elimde onun bitmiş resmi. Geri çekilen sırtına bakıyor, sözlerinin her birindeki gizli anlamlara takılıyorum.

37

Beck

İhtiyacı olduğu sürece sözlerimi düşünmesine izin veriyorum. Bu, bir yıldan uzun süredir üzerinde durduğum bir gerçek. Aklına girmesi için dünyalar kadar zamanım oldu. O anlamadı. Mesafeli bakışları bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. O yaz gecesini hatırlıyor.

Güzel. Hatırlamasına bayıldım. Bir yıldan fazladır tek düşündüğüm şey buydu.

"Beni istediğın için durmadı da ne demek?"

Ellerim onu sarıyor, bedenime çekiyorum. Bu hana adım attığımız andan itibaren çok şey değışti. Buraya birbirimizin boğazına sarılmış, tartışmaktan başka bir şey yapmadan gelmiştik. İşler tersine döndü. Sonunda birbirimize teslim olduk ve bu çok iyi hissettirdi. Onu kollarımda tutmak, banyo yapmak gibi basit bir şey yapmak neredeyse daha da iyi hissettiriyor.

"Margo," diyorum, ses tonum neredeyse bir uyarı gibi. "Sanırım *tam olarak* biliyorsun ne anlama geldiğini."

Küvetin içinde dönüyor, su ve köpükler hareketle birlikte kenarlardan akıyor. Dizleri bacaklarımın arasında duruyor, gözlerini bana dikmiş oturuyor. "O zaman beni mi istedin?"

Alay ettim. "Bunu bilmiyormuş gibi davranma."

Gözleri benimkileri arıyor. Ben de ona bakarken aradığını bulup bulmadığını bilmiyorum. Ne olursa olsun, geri adım atmıyorum. Yaşandığı andan beri o gece hakkında konuşmak istiyordum. Şimdi her şeyi masaya yatırmaya, o gece kardeşimin yatağına geri dönmesinden ne kadar nefret ettiğimi ona anlatmaya hazırım. Hafta sonunu gizlice

fırsat buldukça ondan uzaklaşıyor, Margo meşgul olduğunda havuz evinde çalışanları beceriyordu.

Kardeşimi hizmetçilerden birine çarparken gördüğümde onu yumruklamak istemiştım. Onu aldattığını fark ettiğimde kıpkırmızı olmuştım. Hiçbir zaman tek eşli ciddi bir ilişkim olmamıştı ama öyleymiş gibi de davranmamıştım. Öte yandan o, yıllardır onunla birlikteydi. Onun sadakatini hak ediyordu -sadıklığını- ve bu pislik herif ona bunu bile veremiyordu.

"Hep merak etmişimdir..." "Neyi merak ettin?"

"Eğer beni o sahilde öpmek isteseydin."

Alnının benimkine değmesini hissetmek için ona doğru eğildim. "İstemek bunun için korkunç bir kelime. O gece seni sadece istemedim. Sana ihtiyacım vardı. Çaresizce. Kardeşimin sevgilisine göz koymuştım ve senin onun sevgilisi olman umurumda bile değildi. İkinizin ne kadar berbat bir uyum içinde olduğunuzu kanıtlamaktan başka bir şey yapmak istemedim."

Düzensiz nabzının boynuna bastıran parmak uçlarına çarptığını hissedebiliyorum. "O zaman neden yapmadın?"

"Çünkü kaçtın. Onun yatağına geri döndün ve ben bu fikirden nefret ettim. O gece uyuyamadan geçerken kapıdan gelen yumuşak iniltilerini duymak zaten yeterince korkunçtu. Onunla tekrar yatağına girdiğini bilmek daha da kötüydü. Seninle ne isterse yapabilirdi çünkü sen *onundun*."

"O gece bizi duydun mu?" Bunun farkına vardığında şok olmuş görünüyor.

O gece ne kadar öfkeli olduğımı hatırlayarak yüzümü buruşturdum. İlk kez bir kadın dikkatimi çekmiş, sevgimi kazanmıştı ve bu kadın ağabeyimin ailesiyle tanışması için eve getirdiği kızdı. "Evet," diye tükürdüm. "Benim odam seninkinin yanındaydı, duymak kolaydı."

"Carter bana kimsenin yapmayacağını söyledi."

"Yalan söyledi. Muhtemelen duymamı istedi. Sana nasıl baktığımı gördüğüne eminim."

Daha fazla soru sormak istediğini söyleyebilirim, sadece nereden başlayacağını bilmiyor. Ne isterse cevaplayacağım. Zaten bu kadarını itiraf ettim, bilmek istediği her şeyi de açık açık söyleyebilirim.

Bana doğru eğilirken su sıcıyor. Kollarımı beline dolayarak onun tüm ağırlığını üzerime alıyorum. Çenesini göğsüme yaslıyor ve geniş yeşil gözleriyle bana bakıyor. "O gece, o asla," dedi.

Düşüncelerini toplarken duraksayıp odaya bakıyor. "Yani asla bilemezsin..."

"Hayır, bilmiyorum."

"Beni... bitirmeye zorlamadı."

Hem rahatladım hem de kızdım. Rahatladım çünkü yatakta yatarken ondan gelen sesleri dinlemek... kusasım geliyordu. O odada, onların yanında bir saniye daha kalmaya, onu becerdiğini hayal etmeye dayanamadım ve evden çıktım. Onu sahilde tek başına otururken bulunca şok oldum. Yine de ağabeyimin ne kadar bencil bir pislik olduğuna kızmıştım.

"Bunu düşünmek istemiyorum," diye itiraf ediyorum. O bir kez yapmamış olsa bile, ağabeyimin ona sahip olduğu gerçeği *beni* hâlâ kızartıyor. Benim olmadan önce onun olması. İçten içe, onun gerçekten benim olup olmadığını ya da olup olmayacağını bile bilmediğim için öfkeleniyorum. Herkes sahte nişanla benim olduğunu düşünecek ama önemli olan bu değil. Önemli olan *onun* benim olduğunu hissetmesini istiyorum.

Ve bu lanet duyguyla ne yapacağımı bilmiyorum.

Sanki benimle tamamen uyum içinde, göğsümde kopan fırtınayı nasıl dindireceğini çok iyi biliyor. Dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor. Geri çekildiğinde, ikimizin de yüksek sesle söylemek istemediği onayı gözlerinde görüyorum. Bir zamanlar onunla birlikte olmuş olabilir, ama şu anda burada benimle birlikte.

Arkasını dönerek tekrar küvete yerleşiyor ve vücudunu benimkine bastırarak sanki birbirimize yapışmışız gibi oluyor. Otelden ayrıldıktan sonra bunu tekrar yapıp yapamayacağımı bilmeden ona sıkıca sarılıyorum.

"Onunla tekrar yatağa girdim," diye başlıyor. Parmakları elimin üst kısmını okşuyor, parmak ucu elimin üzerinde dolaşan damarları izliyor.

Yüzümü buruşturuyorum, bir an için ona olan bağlılığımı gevşetiyorum.

"Margo ben-"

"Bırak da bitireyim," diye tersliyor. "Ama bu duşa girip kendime dokunduktan sonra aklıma gelen..."

"Ne hakkında
düşünüyorsun?" "Neyi
değil, *kimi*..."

Göğsüm sıkışıyor. Bu kadının üzerimde daha önce hiç kimsenin olmadığı kadar etkili olduğunu bilmekten nefret ediyorum. Ve bir daha kimsenin sahip olamayacağı kadar. "Burada ince bir ipliğe tutunmuş durumdayım. Belirsiz olmayı bırak. Kimi düşünürken kendine dokundun?" Parmağımın ucunun bacaklarının arasındaki hassas ete değmesine izin

verdim.

İnliyor. "Sen, Beck. Ne Carter, ne de başkası. Sadece sendin."

Gerçeği söylememin ödülü olarak parmağımı içine sokarken vücudu zevkle benimkiyle birleşiyor. "Eğer ona geri dönmeseydin bunu ben de yapabilirdim, Violet."

"Bunu başka hiç kimseye söylemedim," diye itiraf ediyor, ona tam olarak kimin böyle kontrolünü kaybettiğini hatırlattığımda bana karşı kıvranıyor. "Bunu kendime bile itiraf etmedim," diye devam ediyor.

"Oh, ama bana söyledin. Ve şimdi bunu unutmana asla izin vermeyeceğim." "Beck," diye inliyor ben iki parmağımı içine sokarken.

"O gece seninle ilgilenen ben olmalıydım. İşini yapamayan bencil kardeşim değil. Ve sen de değil. Ben olmalıydım. Çekip giderek kendini ve beni inkâr ettin."

Başparmağım klitorisine bastırıyor. "Yapamadım-"

Başımı sallıyorum, çenem omzuna çarpıyor. "Biliyorum bebeğim. Bu yüzden seni suçlamadım. Ama senin onun elinde olduğunu bildiğim için orada daha fazla kalamazdım."

"Bu yüzden gittin..." Söyleyeceği başka ne varsa orgazmının mutluluğu içinde kayboluyor. İnemeleri yüksek sesle, banyonun küçük alanında yankılanıyor.

Parmakları bileğime dolanıp beni durdurana kadar onu ovuyorum. Boynunun arkasına bir öpücük konduruyorum, bağlantıya ihtiyaç duyuyorum. "Evet, bu yüzden o sabah beklenmedik bir şekilde ayrıldım. Suçu bir toplantıya atmıştım ama gerçek şu ki, seni onunla görmek istemiyordum. Seni onunla görmek istemememin ötesinde, kendimi hasta hissetmeden yapamıyordum."

Tekrar dönüyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. Bu jest daha önce aramızda geçen her şeyden çok daha anlamlı görünüyor. Sahte ya da şehvetten kaynaklanmıyor. Gerçek gibi hissettiriyor ve bu düşünce beni silahsızlandırıyor.

"Bir daha asla," diye söz veriyor.

İki elimi yanaklarına koyarak yüzümü tutuşunu taklit ederek sırtıyorum. "O kısmı çok açık."

Kıkırdıyor, başını bana doğru sallıyor. Eğilip şakacı bir şekilde burnunun ucunu ısııyorum. Üstümde kıpırdanıyor, bu hareket küvetin kenarına bir tur daha baloncuk ve su gönderiyor. Sonra kalbimde bir yer edinen kadını öperek sözlerimi vurguluyorum, aklımın bir köşesinde onu ne kadar süre elimde tutabileceğimi merak ediyorum.

38

Margo

BECK otel odasındaki telefonun önünde, beline tehlikeli bir şekilde sarılmış bir havluyla duruyordu. Küçük bir çekiştirmeye her bir santimetresinin mükemmel görüntüsüyle karşılaşacaktım. Bu düşünceye gülümsüyorum, onu tamamen soymanın ve benimle tekrar birlikte olmasının ne kadar kolay olacağını biliyorum.

"Bana öyle bakmayı kes," diye uyarıyor, telefonu kulağına dayamış.

Dudağımı ısıırıyorum ve başımı ona doğru sallıyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Odanın ortasındaki yatağı işaret ederek homurdanıyor. "Gözlerin beni deli ediyor. Eğer dikkatli olmazsan, bu görüşmeyi hemen sonlandırır ve seni değiştirmeye çalıştığım çarşafların üstünde beceririm."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama parmağını kaldırıyor. "Merhaba," diye başlıyor boğazını temizleyerek. "Evet, yeni çarşaflara ihtiyacımız var."

Diğer hatta kim varsa az önce bana savurduğu tehdidi kesinlikle duyduğunu fark ettiğimde gözlerim doluyor. Utanmam gerektiğini biliyorum ama bunun yerine Beck'in telefonu açan kişiyle konuşurken açıkça rahatsız olmasını çok komik buluyorum. Solgun yanakları renkleniyor, daha önce görmediğim bir şey.

Telefonu yerine geri koyarken kıkırdamamı bastırmak zorunda kalıyorum. Bana tehditkâr bir sırtışla baktığında başımın belada olduğunu anlıyorum.

"Bunu komik mi buluyorsun?" diye alay ediyor, bana bir adım daha yaklaşarak. Gözlerindeki öfkeden kaçmaya çalışarak geriye doğru bir adım atıyorum. Pelüş otel bornozu üzerimde çok uzun duruyor ve geriye doğru hareket ederken neredeyse ayaklarıma takılmama neden oluyor.

Ona başımı sallıyorum, dudaklarımın gülümseyerek bana ihanet etmesinden nefret ediyorum. "Hayır," diye cevap veriyorum, dramatik olmak için *P harfini* patlatıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor, belindeki havluyu düzeltiyor. "Yalan söylüyorsun," diye çekiştiriyor.

Baldırlarım şezlongun arkasına çarpıyor ve bana gidecek başka yer bırakmıyor. Yüzündeki Cheshire kedisi sırtışından köşeye sıkıştığımı anlıyor. "Zavallı yaşlı bir kadının az önce seni becermekle tehdit ettiğimi duymasını komik mi buluyorsun?"

"Yani, sen yeni çarşaflar istediğinde muhtemelen yine de toplanırdı."

Mırıldanıyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni cüppemin yakalarından tutup kendine doğru çekiyor. "Haklısınız Bayan Moretti."

Parmak uçlarımda durarak kollarımı boynuna doluyorum. Nefis kokuyor. Otelin sağladığı vanilya ve adaçayı sabunu takıntı haline getirdiğim bir koku. "Yakında Bayan Sinclair olacağım," kelimeleri daha iyi düşünmeden ağzımdan dökülüyor. Ağzımdan çıktıkları anda, acaba çok mu şey söyledim diye düşünüyorum. "Biliyorsun, anlaşmamız ve diğer şeyler. *Bunun için* zamanın gelip gelmediğini bilmiyordum," diye son anda ekliyorum, içimden keşke çenemi kapalı tutsaydım diyorum.

Artık birlikte yattığımıza göre, bunun anlaşmamız için ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sanırım hala devam ediyor, ama işler şimdi daha *karmaşık* görünüyor.

"Başta bundan bahseden bendim. Bana ne zaman ve nerede olacağını söyle ve bunu resmileştirelim."

Kalbim göğsümde çırpınıyor, yapmaması gereken bir şey. Şu anda samimi olsak da, bu nişanlılığımızın bir yalan olacağı gerçeğini değiştirmiyor. "Bunu resmileştirelim" dediğinde, romantik bir şekilde söylemiyor. Günün sonunda, bu onun için bir iş anlaşması ve kalbime bu gerçeği hatırlatmaya devam etmem gerekiyor.

Parmaklarımı kaslarının sert düzlemlerinde gezdiriyorum. Şu an için bunların hepsi benim. Bu anlaşmaya da varmıştık. Aşıkmiş gibi davranırken bir yıl boyunca birbirimize sahip olacaktık ve başka kimse olmayacaktı. Bunun sonunda rol yapmayı bıraktığımızda şüphesiz canımız yanacak ama bu ona sahip olduğum sürece ondan zevk alamayacağım anlamına gelmiyor.

Beck'in bana şu anda baktığı gibi bakmasını sağlayabileceğim her süre benim için yeterli olacaktır. Kadınlar onunla bir gece geçirmek için adam öldürür. Benim bir yılım var.

"Sizin için çalıştığım bir aydan sonra insanların bize inanacağını söylemişsiniz..."

Elleri bornozumun altından geçip kırımın üzerinde geziniyor. "Nişanlım olacağını mı söylüyorsun?"

"Ne zaman sormaya karar verirsen, evet diyeceğim. Büyük bir yüzük istediğimi unutmayın Bay Sinclair. Elbette inandırıcı olmalı."

Burnumun ucunu öpüyor. Bu hareket her yerimin ısınmasına neden oluyor. İş yerinde o kadar buyurgan ve korkutucu ki, burnumun ucunu öpmek ya da başparmağını elimin üstünde gezdirmek gibi yumuşak şeyler yaptığında, bunun sadece göstermelik olmadığına kendimi neredeyse ikna edebiliyorum. Birbirimizle çalışırken duygular geliştirdiğimize ve bunların hiçbirinin numara olmadığına. Aramızdaki her şey ham ve gerçek.

"Not edildi." Sesinin tonu, söylemek istediği daha fazla şey olup olmadığını merak etmeme neden oluyor ama zorlamıyorum. Yaklaşan sahte nişandan bahsederek şansımı zaten test etmişim.

Kapımız çalınıyor ve konuşmamıza ara veriyoruz. Uzaklaştığı anda vücudunun sıcaklığını özlüyorum. Kapıya doğru uzun adımlar atıyor, delikten dışarı bakıyor, orada duruyor ve diğer tarafta ne görebiliyorsa onu izliyor. Kapıyı açmadan önce birkaç dakika orada bekliyor.

Yerden, hediyelik eşya dükkânından aldıklarımıza benzeyen bir kâğıt torba alıyor. Sırtarak kapıyı kapattı. "Görünüşe göre yeni çarşaflarımız gelmiş."

"Yarın sabah o güzel kadının yüzüne tekrar bakabilecek miyim bilmiyorum." Çok tatlı görünüyordu, büyükannem gibi. Beck ve benim balayı süitini iyi kullandığımızı bilmesi - birlikte çalıştığımızı itiraf ettikten sonra bile - beni kahrediyor. Büyükannemin hâlâ kimseyi öpmediğimi düşündüğünden oldukça eminim. Patronumun az önce burada bana yaptığı iğrenç şeyleri bilse muhtemelen bayılırdı.

Beck çantayı yatağın üstüne koydu. Daha önceki eşyalarımıza doğru yürürken, hediyelik eşya dükkanından aldığımız kıyafetleri çıkarıp bana doğru fırlatıyor. "Bornozunu çıkarıp tekrar içine girmeden önce bunları giy."

"Kulağa o kadar da korkunç gelmiyor."

Geri dönen bakışı hararetili. "Her ne kadar bunu yapmak istesem de, dinlenmeye ihtiyacın var. Yemek yemen lazım. O yüzden üzerine bir şeyler giy de doğru düzgün düşünebileyim."

Onunla dalga geçerek kollarımı bornozun kollarından çıkarıyorum. O kadar büyük ki, kollarım ve omuzlarım artık onu vücudumda sabit tutmadığı için yere doğru kayıyor.

Beck'in çıplak bedenime bakışına alışabileceğimi hiç sanmıyorum. Daha önce hiç kimse her yerime böylesine ilkel bir ihtiyaçla bakmamıştı. O bana baktığında, fark edebileceği kusurlarımı düşünmüyorum. Hayır. Onun bakışları altında kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissediyorum.

Dudaklarını yalıyor ve havlusunun yere düşmesine izin veriyor. "Bu oyunu iki kişi oynayabilir, bebeğim."

Taş gibi sertleşmiş, siki hazır olda bekliyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıp ona dokunursam, bana ara vermem konusundaki ısrarını unutacağını biliyorum. En azından ben unutacağını düşünüyorum. Teorimi test etme dürtüsüne direniyorum, çünkü o haklı. Açlıktan ölüyorum ve ılık banyoya rağmen kaslarım şimdiden ağrıyor.

Ancak bu onunla biraz eğlenemeyeceğim anlamına gelmiyor. Arkamı dönüyorum ve daha önce bana fırlattığı kıyafetleri almak için yere eğilirken ona kıcımin mükemmel görüntüsünü veriyorum. Onu çılgına çevirmek umuduyla sırtımı kamburlaştırarak gereğinden biraz daha fazla eğildim.

"Bir gün o kıça mükemmel bir el izi koyacağım."

"Ne için?" Önce bir ayağımı sonra diğerini aldığı pantolonun paçalarına sokuyorum.

"Başıma bela olduğun onca zaman için." "Ben mi?" diye alay ediyorum. "*Asla.*"

Derin, gürültülü bir kahkaha atıyor. "Başımın belası olmak senin için bir kişilik özelliği gibi, Margo."

Kollarımı mağazada benim için seçtiği büyük boy kapüşonlunun kollarından geçiriyorum. Burası sıcak, o kapüşonluyu alabilsin diye başka bir şey de seçebilirdim. Ama bir şey söylemedim. Arkamı döndüğümde onun pijama pantolonlu ve gömleksiz halini görmeyi tercih ediyorum.

"Başıma bela olduğum tek bir zaman söyle." İkimiz de giyinmiştik. Yani ben tamamen, o da kısmen. Çarşafı yataktan çıkarıp odanın boş bir köşesine atmaya başladı.

"Birden fazla isim sayabilirim."

"O zaman yap," diye meydan okuyarak yatağın karşı tarafına geçiyorum. Lastikli çarşafı yatağın üstüne attığında, çarşafı sermek ve yatağın köşelerinden birini kancalamak için elimden geleni yapıyorum.

Birlikte çalışarak lastikli çarşafı ve ardından diğer çarşafı giydireyoruz. Güzel ve taze kokuyorlar. Bir yanımda bu gece onları tekrar kirleteceğimizi umuyor.

"Öncelikle, seninle tanıştığım andan itibaren tam bir baş belasıydın. Sahil evinin kapısından içeri girdiğimde önemli bir iş görüşmesi yapıyordum ve seni mutfakta üzerinde ipli bir bikiniden başka bir şey olmadan buldum."

O anı hatırlayınca şoktan gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Bu sayılmaz, ben bir şey yapmadım bile" diye itiraz ediyorum.

"Fark etmez. Başımın belasıydın çünkü hem bu kadar seksi olup hem de kardeşimle çıkma cüretini gösterdin."

"Başka bir zaman söyle," diye karşı çıkıyorum.

"Anlaşmayla ilgili olarak ulaşmaya çalıştığım da lanet telefonuna cevap vermediğin zaman."

"Yine benim hatam değil. Carter için aradığımı sanıyordum."

"Seni onunla tekrar birlikte olmaya ikna etmek için arayacağımı düşünmüş olman, başımın belası olduğun konusundaki fikrimi daha da pekiştiriyor."

Gözlerim kısıldı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onunla bu tartışmayı kazanacağımı sanmıyorum. İş yerinde her istediğini nasıl elde ettiğini anlıyorum. Acımasız biri. Haklı çıkana kadar bir şeyleri çarpıtmakta uzman.

"Başka bir şey söyle."

Dudaklarından sinirli bir hırıltı geçiyor. "Peki ya ev yapımı tavuk alfredo'ndan *bir ısırık alman* için sana *yalvarmak* zorunda kaldığım zamana ne demeli?"

Burnum kırışıyor. "Dinle. Hiçbir alfredo, büyükannemin mutfağında yiyerek büyüdüğümün yanına *yaklaşamaz*. Sadece sana bir iyilik yapmaya çalışıyordum."

Bir gülümsemeyle savaşıırken dudakları seğiriyor. "Yanlış hatırlamıyorsam, hiç de fena olmadığını söylemiştin."

Alay ettim. "Çünkü krema eklememişsin. Buradaki insanlar otantik alfredo'yu bilmiyor. İtalya'da doğup büyüyen büyükannemin yaptığı gibi olmuyor."

"Demek istediğim hâlâ geçerli. Sadece bir erişteyi tatmanız için otuz dakika ikna etmemiz gerekti."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız," diye çıkıyorum. Eliyle yatağa hafifçe vuruyor. "Otur." "Neden?"

"Her zaman her şey için bir sorunuz mu var?"

Yanıldığını kanıtlamak için dudaklarımı mühürleyerek oturuyorum. Sırtım yatak başındaki yumuşak yastıklara çarpana kadar geri çekiliyorum. Ona nedenini tekrar sorma dürtüsüyle savaşıarak dudaklarımı bir arada tutuyorum.

Yürüdü ve seçtiğim atıştırma lıkları aldı. Sanırım bu sorunun cevabıydı. Torbayı ters çevirerek tüm yiyecekleri döküyor, gözleri kararlarımın üzerinde geziniyor. Twizzlers poşetini alıyor ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle tutuyor. "Seçebileceğin onca şeker arasından *bunları mı seçtin?*"

Nefesim kesildi. Yatağın öbür ucuna uzanarak şekerini onun elinden kaptım ve göğsüme yaslayarak korudum. "Bunlar en yüce şekerler, *çok teşekkür ederim.*"

Burnu tiksintiyle kırışıyor. "Tadı çok yapay."

Poşeti yırtıp açıyorum, şeker sarmaşıklarının bir ucunu dişlerimin arasına sokup bir ısırık alıyorum. "Ne dediğin umurumda değil. Onlar benim favorim ve senin Twizzler düşmanı olman fikrimi değiştirmeyecek."

Bana başını sallıyor, kurutulmuş et paketini açıyor ve bir ısırık alıyor. Gecenin geri kalanında rahat bir sohbete dalıyoruz. Işıkları kapatıp yanımdaki yatağa tırmandığında, bundan sonra ne yapacağımı merak ediyorum.

Sarı lalım mı?

Aramıza bir yastık koyup ona yan yatmasını mı söyleyeyim?

Bu durumda yatağı paylaşmanın görgü kurallarının ne olduğu konusunda çok fazla endişelenemedim, benim yerime karar veriyor. Yatağın diğer ucuna uzanarak kolunu ortama doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Beck çenesini boynumla omzum arasına sıkıştırıyor, bedenlerimiz bu noktadan ayaklarımıza kadar birbirine bağlanıyor.

Uykuya dalmam hiç zaman almıyor, onun kollarında kendimi daha önce hiç olmadığım kadar huzurlu hissediyorum.

39

Beck

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama Ezra'yı göreceğim için hayatımda hiç bu kadar heyecanlanmamıştım," diyor Margo coşkuyla, ısınmak için aşağı yukarı zıplarken. Ona yan gözle bakıyorum, boğazımda bir hırıltı gümbürdüyor. "Şoföründen bahsederken bu kadar heyecanlı konuşmana dikkat et. Yıllardır benim için çalışıyor ama konu ona gelince beni fazla kıskanırsa işini kaybedebilir."

Gözlerini devirerek bana hiç inanmadığını söylüyor. Park alanından Ezra'ya doğru adeta sıçırıyor, kollarına atlıyor ve onu kocaman bir kucakla sarıyor.

Eğer kollarını kızın sırtında güvenli bir noktada gezdirmeseydi, çoktan kovulmuş olurdu, arkadaşlığımızın canı cehenneme. Ezra bana eğlenen bir gülümsemeyle bakarken kaşlarımı kaldırarak önlerinde duruyorum. Margo onun kollarından kurtulup arkasında bekleyen arabaya bakıyor. "Sonsuza dek burada sıkışıp kalacağımızı sanıyordum."

"Gerçekten o kadar *korkunç* bir zaman mıydı?" Ona bilmiş bir bakış atarak soruyorum. Dün gece olanlar planlanmış olmasa da, hayal edebileceğim en kötü olaylardan biri de değildi. Aslında, benim kişisel görüşüme göre, mükemmelden de öte oldu.

Yanaklarında bir kızarıklık belirliyor. Benden Ezra'ya ve tekrar bana bakıyor. Etrafımızda soğuk bir rüzgâr esmeye başlıyor ve hepimizin yüzüne çarparak ısıyor. Margo rüzgârla savrulan saçlarını düzeltiyor, Ezra ve benim aramda dolaşırken gözlerinde bir parıltı belirliyor. "Berbat. En kötüsü." Gülümsememek için kendini zor tutuyor ama sonunda bunu başaramıyor. Nefes kesici bir gülümseme yüzünü kaplarken göz kırpmıyor.

"Neden yeni en iyi arkadaşın Ezra'ya zamanı nasıl geçirdiğimizi anlatmıyorsun?" Meydan okuyorum.

Lekeli yanakları daha da kararırken kaşları saç çizgisine kadar yükseliyor. Margo'nun her zaman çok ukala bir ağzı vardır ve hiçbir filtresi yoktur. Yüzünün kızarmasını sağlayacak kadar damarına basabildiğimde buna bayılıyorum. Özellikle de başkalarının yanında.

Ezra ıslık çalarak öne atılıyor ve elimdeki kâğıt torbaları kapıyor. "Madem bundan bahsettin, sanırım detayları bilmemeyi tercih ederim."

"*Kirli* ayrıntılar," diye düzelttim, hâlâ Margo'ya bakıyordum. Arabamız karda mahsur kaldığında çok kızmıştım. Ona sahip olamadan bütün gece yanında uyuyarak işkence çekeceğimi düşündüğümde öfkeliydim. Şimdi kar fırtınası için, dünden bugüne Margo'yla aramızdaki şeylerin ne kadar değiştiği için minnettarım.

"Beck!" Margo koluma vurarak çığlık atıyor.

Ezra az sayıdaki eşyalarımızı arabanın arkasına yüklüyor, bizi görmezden gelmek için elinden geleni yaparken ikimize de başını sallıyor.

"Araba meselesini çözdüğünüz için teşekkür ederim," diyorum ona. Görünüşe göre sabahını arabayı bizim için çektirmeye harcamakla kalmamış, kiraladığı arabayı yıkatmak için bile zaman ayırmış. Bagajı taradığımda, arabanın yol kenarında kalmasına rağmen tüm bagajlarımızın güvende olduğu görülüyor.

"Sadece işimi yapıyorum," diye cevap verir ve bagajı kapatır.

Margo telefonunda bir şeyler yazarak kendini meşgul ediyor. Tahmin etmem gerekirse, konuşmak konusunda her zaman ısrarcı olduğu arkadaşlarıyla ilgili bir şey. Ona doğru yürüyorum, bir kolumu omzuna atıyorum ve onu kendime çekiyorum. Başının üstünü öpüyorum. İlk başta PDA karşısında şok olmuş gibi görünüyor. Ezra'ya tereddütlü bir bakış atıyor ama o çoktan arabaya binmiş ve dikkatini vermiyor. Dikkat etseydi bile fark etmezdi.

Dün gece Margo ile aramızda bir şeyler değişti. Geri adım atmayacağım. Artık ona sahip olduğuma göre, gitmesine izin vermeyeceğim. Kimin baktığı umurumda değil, ona dokunmak, öpmek ya da başka bir şey istersem yaparım.

"New York'a dönmeye hazır mısınız?" Arka koltuğa kaymasına izin vererek sordum.

"Eve gitmeye *çok* hazırım."

Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor. *Yuvam*. Basit bir cümleydi ama benim için çok daha fazla anlam taşıyordu. Onun ağırlığının farkında değil

kelimeler, üzerimde bıraktıkları etki.

New York'a evim derdi. Birlikte yaşadığımız yere evim dedi. Bir ev değil, anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirirken bir yıl boyunca kalacağı bir yer değil.

Hayır, ona göre burası onun evi ve ben de yaşadığım çatı katını hiç bu kadar sevmemiştim.

Çünkü burayı evi olarak görürse, belki de asla ayrılmak istemeyecektir. Belki de *benden asla ayrılmak istemez*.

Parmak eklemlerim yanağına hafifçe dokunuyor. Keşke onu uyandırmak zorunda olmasaydım ama özel havaalanına vardık. Jete binip şehre geri dönme vaktimiz geldi. Margo araba yolculuğunun beşinci dakikasında uyuyakalmıştı. Gece boyunca onu ne kadar uyanık tuttuğum düşünüldüğünde bu çok da şaşırtıcı değildi.

Uyumaya niyetliydim ama ona karşı koyamadım. Dün gece ona doyamadım. Ne zaman uykuya dalsak, tekrar uyanmamız ve birbirimizin içinde kaybolmamız uzun sürmüyordu. Ne kadar zamandır telefonumu defalarca kontrol etmek için uyanmadığımı bilmediğim ilk geceydi. Aslında bu sabah uyanmamın tek nedeni komodinin üzerinde titreşen telefonumun sesiydi.

Gece geç saatlere kadar süren kesintilere rağmen hiç bu kadar iyi uyumamıştım. Bu arada Margo'nun alıştığımdan biraz daha fazla uykuya ihtiyacı var gibi görünüyor, parmaklarımı yüzünde gezdirirken bile kılını bile kıpırdatmıyor.

Yanıma daha da sokuluyor, uyandığına dair hiçbir belirti vermiyor. Yukarı.

Ezra pilot ve mürettebatla konuştuktan sonra kapısını açar. Ben Margo'ya uykusunu alması için mümkün olduğunca çok zaman tanımak isteyerek onu mürettebatı kontrol etmeye gönderdi.

"Kalkışa neredeyse hazırlar," diye fısıldıyor, gözleri Margo'ya bakıyor. Dün bizi son gördüğünden bu yana geçen sürede Margo'yla aramızda neler geçtiğini merak ediyorsa da sormadı.

Kapımı sessizce açmadan önce başımı sallıyorum. Ezra kapıyı tutup benim için açtı. Onu göğsüme doğru kaldırırken ellerim Margo'nun kalçalarının altından kayıyor. Onun

Vücudu gevşek, hareket onu uykusundan uyandırmıyor. Arabadan inerken onu kucağıma alıyorum ve asfaltta yürürken Ezra'ya teşekkürlerimi sunuyorum.

Margo'nun uyanmasını bekliyorum. Vücudumla onu acı havadan korumaya çalışmama rağmen üzerimize çarpan soğuk hava ve üzerimize vuran ve karda pırıl pırıl parlayan güneş arasında, bana karşı nasıl bu kadar huzurlu uyuduğunu bilmiyorum. Görünüşe göre dün gece ondan beklediğimden bile daha fazla enerji almış.

Uçağa giden merdivenlerin altından bir uçuş görevlisi bana gülümsüyor. Onu takip etmeden önce başımı sallıyorum ve içeride bizi bekleyen mürettebata günaydın diye mırıldanıyorum. Kimseye başka bir şey söylemeden doğruca uçağın arka tarafına gidiyorum, orada küçük bir kapının ardında özel bir oda bekliyor. Margo'yu mümkün olduğunca nazik davranarak dikkatlice yorganın üzerine yerleştirmeye çalışıyorum. Onu uyandırmamaya özen göstererek botlarını teker teker çıkarıp ayaklarımın yanına yere koyuyorum. Uyuyabilecek kadar rahat olduğunu hissettiğimde, onu sıcak tutmak için örtüleri üzerine çekiyorum.

Birkaç dakika boyunca onun uyumasını izledim. Eğilip dudaklarımı alnına bastırma isteğime karşı koyamıyorum. Uykulu bir şekilde iç geçiriyor, bu ses kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oluyor. Onu odada tek başına uyurken bırakıp bizi New York'a götürecek olan ekiple konuşmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

Bir an için siktir et deyip onunla yatağa girmeyi düşünüyorum. Onu kontrol etmek için birazdan dönmeyi planlıyorum ama Ezra ile konuşmam ve birkaç iş telefonuna cevap vermem gerekiyor.

Ona son bir kez baktıktan sonra kapıyı usulca kapatıyorum ve onu huzur içinde uyumaya bırakıyorum.

Daha önce New York'un evi olduğunu söylemişti. Dudaklarından çıkan bu sese bayılmıştım. İşte o an Manhattan'ın artık evim dediğim yer olmadığını fark ettim. Onunla birlikte olacağım anlamına gelse her yere evim derdim, çünkü evim artık fiziksel bir yer değil. Benim evim o.

Bende asla bir yuva bulamayacağını bilme riskine rağmen Margo'yu bir yuva haline getirdim.

40

Margo

Bileğimin iç kısmına bastıran sıcak dudakların hissi beni derin bir uykudan çekip çıkarıyor. Gözlerim açılırken ayaklarım yumuşak, ağır bir battaniyenin altına uzanıyor. Beck'in yatağın kenarında diz çökmüş figürünü fark ettiğim anda, dudakların avucumu şefkatle okşadığını hissediyorum.

Gülümsüyorum, gözlerindeki yoğun bakışlar beni ateşliyor. "Merhaba," diye mırıldanıyorum, hâlâ tam olarak uyanmaya çalışıyorum.

Parmakları alnımda usulca gezinirken gözleri de aynı anda yumuşuyor. "Merhaba bebeğim." Onun ağzından *bebek* kelimesini duyana kadar evcil hayvan isimleri bana hep fazla kullanılmış ve klişe gelirdi. Şimdi, eğer bana bebek demeye devam edecekse, kendi adımı bir daha asla duymamaya razıydım. Tutkunun sancıları içinde söylediği bir şey olabileceğini düşünmüştüm ama şimdi bunu kullanması farklı bir şey söylüyor.

Elimi tutmaya devam ediyor ve nazıkçe öpüyor. Bu jest kırılğan kalbime çok şey katıyor, bizim için kartlarda olmayan bir şeyi umut etmesini sağlıyor.

"Ne zamandır uyuyorum?" Onunla yüzleşmek için dönüyorum, bileğimi sıkıca kavriyor. Gözlerim vücudunda gezinirken özel bir takım elbise giydiğini fark ettim. Anlaşılan temizlenmesine yetecek kadar uzun süredir uyuyordum. Onu handaki kıyafetleriyle görmek eğlenceliydi ama vücudu için özel olarak dikilmiş bir takım elbiseyle yeniden karşımda görmek insanı rahatlatıyordu.

Ancak yüzük parmağımın boğumuna bir öpücük kondurduğunda yeni bir şey fark ediyorum. Nefes nefese yatakta doğruluyorum, elimi onun elinden çekip yüzümün önünde tutuyorum.

Parmağımdaki devasa oval elmas yüzüğe odaklanıyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük elmas ve yüzük parmağımda duruyor.

"Beck," diyorum temkinli bir şekilde. "Nedir bu?" Üzerinde göz alıcı, kusursuz bir elmas bulunan sade altın bileziğin güzelliğine bakmaktan kendimi alamıyorum.

Elime uzanıyor ve onu bir kez daha dudaklarına götürüyor. "Bu bir nişan yüzüğü, Violet. Senin için seçtim."

Ona bakıyorum. Klasik ama modern. Kesinlikle şatafatlı, ama ona büyük bir yüzük istediğimi söyleyen bendim. Söylediğimde yarı yarıya şaka yapıyor olsam bile o bunu yerine getirmişti.

"Hiç bu kadar çarpıcı bir şey görmemiştim," diye hayret ediyorum, ona mı yoksa yüzüğe mi bakmam gerektiğini bilemeden.

"Evet." Ses tonundaki derinlik ve gözlerindeki yoğun bakış midemi bulandırıyor. Onun dışında hiç kimse tek bir bakışıyla bile beni eritip bir su birikintisine dönüştürememişti. Tek bir kelime bile etmeden bu kadar çok şey söyleyebiliyor ama yine de ateşli çivit mavisi bakışlarının ardında yatanlarla aklımı başımdan alıyor.

Başparmağım metalin üzerinde geziniyor, parmağımda yabancı bir şey hissediyorum. "Bu bir teklif mi?"

Çenemi kaldırarak yüzükten uzaklaşıp ona bakmamı sağladı. "Eğer istediğin buysa, tam burada dizlerimin üzerine çöküp evlenme teklifi edeceğim, Margo. Sana evlenme teklif edebileceğim pek çok ayrıntılı ve abartılı fikrim var. Bu yüzüğü cebimde taşırken sana nasıl teklif edeceğimi sayısız kez düşündüm, her zaman sana teklif etmek için doğru zamanın ne zaman geleceğini merak ettim. Ama hiçbirisi senin hak ettiğin kadar özel olmayacaktı. Gerçeği söylemek gerekirse, bunu söylemekten nefret ediyorum ama biri dizlerinin üzerine çöküp sana gerçekten teklif ettiğinde hissettiğin o özel duyguyu senden almak istemiyorum. Bir yıllığına nişanlım olmayı kabul ettin, ama sadece bir yıllığına. Sana hak ettiğin şekilde, istediğim gibi evlenme teklif edecek olsaydım, başka hiçbir erkeğin bununla yarışamayacağından emin olurdum. Bu yüzden, sırf bir sonraki erkeğe karşı adil olabilmek için tipik evlenme teklifi olayını bekledim."

Yutkunuyorum, gözlerimden dökülmek üzere olan yaşları saklamaya çalışıyorum. "Muhtemelen haklısın," diye mırıldanıyorum, duygularım boğazımda düğümleniyor. Onun sözlerini duymak ne kadar zor olsa da, ne demek istediğini anlıyorum. Beck'in son zamanlarda istemeden de olsa bedenime ve kalbime sahip çıkmasından sonra başka bir adama evet demeyi isteyebileceğimi hayal bile edemiyorum. Beck'in ne yapacağını düşünmemeye çalışıyorum.

Anlaşmamızın son kullanma tarihi, bana şu anda baktığı gibi harareti bir bakışla bakmayacağı gün.

Ağız bir şey söylemek ister gibi açılıyor. Kısacık bir an için, olmayacağını bildiğim bir şey için umutlanmama izin veriyorum. Gözlerindeki bakış, onun da benimle aynı şeyleri hissetmeye başladığına dair kısa bir anlık özlem duymama neden oluyor. Dün gece paylaştığımız anların benim için olduğu gibi onun için de bir anlamı olduğunu.

Beck parmağını kaşımın üzerinde gezdiriyor. "Keşke kafanın içinde neler döndüğünü bilseydim," diye mırıldanıyor, sesi kısık.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

"Bana bir şey sor, sana söyleyeyim."

Ona bir şeylerin değışip değışmediğini sormak dilimin ucunda. Bana karşı en ufak bir şey hissedip hissetmediğini. Neredeyse soracağım ama sorularımı kendime saklamayı başarıyorum. Gerçek şu ki, gerçeğı bilmek istemiyorum. Nihayetinde, Beck'i değıştirebileceğime dair boş bir umuda kapılıyor. Onun sahte nişanlısı olmayı kabul etmemin tek nedeni Beck'in yuva kurmamayı ya da tek bir kadına bağlanmamayı sevmesi. Aramızdaki ateşli bir gecenin her şeyi değıştireceğini düşünecek kadar saf değilim. Gözlerindeki okunamaz bakış olmasaydı bunun mümkün olduğunu düşünmeye bile cesaret edemezdim. Aynı anda hem çok şey söyleyen hem de hiçbir şey söylemeyen bir bakış.

"Beni öpmek ister misin?"

"Sana çok daha fazlasını yapmak istiyorum. Ama bu iyi bir başlangıç."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, ağızını benimkiyle asla bıkmayacağım bir şekilde birleştiriyor. Parmaklarımı saçlarının özenle şekillendirilmiş dallarında gezdiriyor, onu kendime yaklaştırmak için kaldıraç olarak kullanıyorum. Sorduğum her soruyu yanıtsız bırakıyor, onun yerine dudaklarını dudaklarımda hissetmeye karar veriyorum.

Beck dizlerinden kalkıyor, yatağa sürünüyor ve vücudunu benimkine bastırıyor. Onun ağırlığını üzerimde hissetmeyi, ellerimi takım elbise ceketinin altına kaydırmayı ve dokunuşumun altında kaslarının gerildiğini hissetmeyi seviyorum.

Öpücüğüyle beni sersemletiyor, bana vermek istediğı her şey için beni çaresiz bırakıyor. Öpücük bana ince kapının diğer tarafında bekleyen bir ekip dolusu insanı unutturuyor. Uağa bindiğimizde uyanık değildim ama iş gezisi için utuğumuz ekiple aynıysa, diğer tarafta bekleyen bir sürü insan var demektir.

Beck'in eli sol elimi buluyor ve beni öpmeye devam ederken onu yatağa doğru itiyor. Parmaklarını benimkilerle iç içe geçiriyor, başparmağını elimin üzerinde gezdiriyor.

elmas. "Yani, bu bir evet mi?"

Dudakları ağızından boynuma doğru hareket ediyor. Hassas tenimi emerek tüm vücudumun tüylerinin diken diken olmasına neden oluyor. "Cevabı zaten biliyorsun," diyorum ona, sesimi sabit tutmaya çalışarak, sweatshirt'ü yukarı itip beni dünkü iç çamaşırlarımla bulurken.

"Sana bunlardan daha çok alacağım."

"Bana zaten çok şey aldın." Dili sutyenin kumaşından göğüs ucuma doğru ilerlerken inliyorum.

Yüzü göğüslerimin arasında, ürkütücü bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Seni mümkün olan her renkte görmek istiyorum. *Her* kumaşta. *Her* tarzda. O zaman yerde ne kadar iyi göründüklerini anlayabilirim."

Sıcak ağız göğüs kafesimin derisini öptüğünde sırtım yataktan kalkıyor. Çoktan ıslanmıştım, bedenim dilinin tam olarak nereye gideceğini tahmin ediyordu. "Bunların geldiği yerde daha çok var." Yakınımızda bir insan kalabalığı olduğunu bilmeme rağmen, parmaklarını pantolonumun bel bandından geçirdiğinde, kendimi kalçalarımı kaldırarak beni soymasına izin verirken buluyorum.

"Her birini görmek için sabırsızlanıyorum."

Bu sabah giyinirken iç çamaşırı giyme zahmetine girmemiştim. Seçtiğim pantolon ve büyük boy sweatshirt ile buna gerek yoktu. Bunun yerine külotumu çantalardan birinin dibine saklamış ve giymemiştim.

"Tanrım, bebeğim, daha sana dokunmadım bile ama şimdiden benim için sırlıslık olmuş ve şişmişsin."

"Beck," diye inliyorum göbek deliğimin altını öperken. "Ya bizi duyarlarsa?"

Gülüştüğün nefesini tenimde hissediyorum. "O zaman kızıma ne kadar iyi baktığımı anlayacaklar."

Parmağını ıslaklığında gezdirdiğinde ağızından çıkan *kız arkadaşımın* sesiyle içten içe çıldırıyorum. "Ya da nişanlım mı demeliydim?"

Başkalarının beni duyabileceğini bildiğim hiçbir şeyi yapmadım. Sanırım hiç yalnız kalana kadar bekleyemeyecek kadar kötü birini istemedim. Ama şu anda Beck'in yanıdayım. Duymaları umurumda değil. Her şey bittikten sonra belki Ezra'nın ya da uçuş görevlilerinin gözlerinin içine bakmaya utanacağım ama şu an için ağızını tekrar içimde hissetmek umurumda olmayacak kadar çaresizim.

Ağzını tam istediğim yere yerleştirmeden önce vücudumda yukarı doğru ilerliyor ve beni dudaklarımdan usulca öpüyor. Parmakları eşofmanın alt kısmına dolandığında ona neden durduğunu sormak istiyorum. Yukarı kaldırıyor, kumaşı başımın üzerinden çekip yanımdaki yatağın üzerine atıyor.

O hâlâ takım elbisesini giymişken ben sutyenden başka bir şey giymemiştim. "Bunu ne kadar sevsem de," parmakları sütyenin bandının altından geçiyor, "gitmesi gerekiyor." Arkama uzanıp sutyeni bedenimden çözmesi uzun sürmüyor. Kumaş, kıyafetlerimin geri kalanıyla birlikte yanıma atılıyor.

Şimdi gerçekten dengesiz hissediyorum. Ben tamamen çıplakken o üç parçalı bir takım elbiseyle üzerimde geziniyor. Bu hissi sevmem yanlış olabilir, onun varlığı resmi kıyafetlerle iş çığlıkları atarken benim üzerimde en ufak bir kumaş izi olmaması.

"Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" diye soruyor bana hayranlıkla bakarak.

"Beck," diye fısıldıyorum, sözleri beni tahrik etmekten çok daha fazlasını yapıyor. Islak ve onun için hazırım, ama kalbim de eğlenceye katıldı, bana güzel dediğini duyunca sıçradı.

"Her bir santimin göz kamaştırıcı. Tek bir kusurun bile yok."

Parmakları bileğimi sardığında irkiliyorum ve beni bacaklarım neredeyse yataktan sarkana kadar şilteden aşağı çekiyor. Dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımın arasına oturuyor.

"Seni benim için yalvarttığımı biliyorum ama senin için her gün diz çöküp yalvarabilirim." Kalçalarımı aralıyor, elleri açık kalmaları için derimi kazıyor. "Bunun için." Dili beni yukarıdan aşağıya yalıyor. Kıvraniyorum, dilinin yumuşaklığının bacaklarımın arasında dün gecedan kalan acıyı nasıl hafiflettiğinin tadını çıkarıyorum. "Yalvarıp yakarırdım, ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım."

Biri arkasından kapıyı açacak olsa, Beck'e ardına kadar açılmış halimle karşılaşır. Elleri kalçalarımındaki kaslara baskı yapıyor, beni tam istediği gibi tutuyor ve ağzımı öptüğü gibi aynı ustalıkla göbeğimi de öpüyor.

Sonunda ellerinden biri artık kalçalarımı açık tutmuyor. Buna gerek yoktu. Dilinin klitorisime karşı bu kadar hassas çalışmasını sağlamak için bacaklarımı istediği pozisyonda tutardım. İki parmağını yavaşça içime sokuyor, beni çılgına çevirecek şekilde hafifçe kancalıyor.

İnsanların beni duymamasına imkan yok. Elimde değil, vücudumu kasıp kavuran his sessiz kalmamı engelleyecek kadar fazla ve henüz boşalmadım bile. Yine de, parmaklarının içimde çalışma hızı ve dilinin klitorisimin etrafında dönme hissiyle, bu jetteki herkesin Beck ve benim nasıl meşgul olduğumuzu tam olarak öğrenmesi uzun sürmeyecek.

Beck'in saçlarını avuçluyorum, kalçalarım saf bir cennette onun ağzına doğru hareket ediyor. Ağzını çektiğinde rahatsız edici inlemelerimi saklamıyorum, parmakları hala içimde ve dışımda çalışıyor. Benden ıslak ağzının etrafında gülümsüyor. "Boşaldığında, bu uçaktaki herkesin bunu duymasını istiyorum. Anladın mı bebeğim?"

Başım yastığa gömülüyor, gözlerim uyarılmışlıkla kapanıyor. Herkesin beni duymasını istemesini bu kadar ateşli bulmamalıydım. Aslında, sahipleniciliği ve herkesin takıldığımızı bilmesini istemesi beni rahatsız etmeli. Ama öyle değil. Onu memnun etmek istiyorum. Herkesin beni nasıl memnun ettiğini, onun dokunuşu altında nasıl çılgına döndüğümü bilmesini istiyorum.

Parmaklarını içimden çıkarıyor. "İnsanların duymasını istemiyorsan sorun değil. Başka bir şey deneyebiliriz. Ama eğer durum buysa, istiyorum çünkü ben senin bu küçük tatlı amını yerken, sikim boğazına kadar girecek ve hiç ses çıkaramayacaksın."

Parmağının ucu klitorisimden aşağıya, daha önce hiçbir erkeğin dokunmadığı başka bir yerime doğru ilerliyor. Kendimi her boşalttığım da keşfetmediğim bir yer. "Birini seç yoksa ben senin yerine seçerim."

"Duymalarını istiyorum," diye nefes alıyorum.

"Aferin kızıma," diyor ağzını bir kez daha benimle hizalayarak. "Hepsinin de duymasını istiyorum. Yüzüğüm parmağında ve ağzım amında. Sen *benimsin*."

Sonra Beck bana adını sadece bir değil üç kez haykırtarak ne demek istediğini kanıtlıyor.

41

Beck

Asansörle çatı katına çıkarken MARGO'NUN BAŞI omzuma düşüyor. Arka duvara yaslanıyoruz, ikimiz de son yirmi dört saatin yorgunluğu içindeyiz. "Evde olduğum için çok mutluyum," diye konuşarak sessizliği bozuyor.

Boğazımda büyüyen duygu yumrusunu yutmak zorunda kalıyorum. "Ben de," diyorum, o handa onunla yatakta kendimi burada kendi evimde tek başıma hissettiğimden daha fazla evimde hissettiğimi detaylandırmadan. Doğrusunu söylemek gerekirse, kendi alanımıza, geçtiğimiz ay yarattığımız sıradanlığa geri döndüğüm için mutluyum. Ona kadar hiçbir şey gerçekten evim gibi hissettirmemişti, ama bu çatı katının onun sayesinde yavaş yavaş evim olacağı düşüncesi beni heyecanlandırıyor.

Karnı yüksek sesle gurulduyor, eliyle karnını kapatırken kıkırdamasına neden oluyor, yüzünde utangaç bir ifade var. "Belli ki açlıktan ölüyorum." Omuz silkerek tekrar gülüyor.

Asansörün zili çalıyor, çatı katının kapıları ardına kadar açılıyor. Temizlik servisinin kullandığı temizlik solüsyonunun olağan kokusu burun deliklerime çarpıyor. Bavullarımızı içeri sokarken, ikimiz de galeride duruyoruz, burun deliklerimize farklı bir koku çarpıyor.

Margo bana bakıyor, heyecandan gözleri parlıyor. "Çin yemeği kokusu mu alıyorum?"

Ayakkabılarını çıkarma zahmetine katlanmadan mutfığa doğru koşarken heyecanına gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Aman Tanrım, hayatımda paket servisi görmek için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım!"

Sesini takip ettiğimde, onu mutfak adasının kenarında duran beyaz plastik paket servis poşetini yırtarken buluyorum. Çekip çıkarıyor

iki kap çorba, küçük bir kutu yumurtalı ekmek ve ardından mezelerimizi içeren iki bk kutu.

Hiç vakit kaybetmeden bir yemek çubuğu paketini yırtıp açıyor, bk kutulardan birini açıyor ve ağzına bir parça tavuk atıyor. Yüksek sesle inliyor, gözleri kafasının içinde geri dönüyor. "Vay anasını. New York yemeklerini ne kadar özlediğimi unutmuşum."

Telefonumu cebimden çıkarıp ev mdrme bir mesaj atarak yemekleri hazırladıkları için teşekkür ediyorum. Konuşmadan önce çenesinden sarkan eriştelerle ağzına bk bir chow mein lokması atmasını izliyorum. "İki hafta kadar önce sen yalvardıktan sonra yedik."

Bir lokma yemeğin içinden bana gülümsüyor. Bunu başka biri yapsa iğrenirdim ama onda sevimli ve sevecen. Her küçük nansı yle. Ağzındaki yemeği yutuyor. "Aynen yle. Çok uzun zaman oldu."

Dramatizmine gözlerimi deviriyorum, kollarımı ceketimin kollarından çekip adanın uzak kenarına fırlatıyorum. "Ev yemekleriyle beslendiğin için çok zgnm."

Bir erişteyi hprdeterek ağzına atıyor. "Berbat olduklarını hiç söylemedim. Ama niversitede beş parasız kalmış, diğer iki oda arkadaşıyla bir tencere ve bir tavayı paylaşan bir kızla konuşuyorsun. Kendimiz için hiç yemek yapmazdık ve Çin yemeklerinin günlerce dayanmasını sağlayabilirdik. Neredeyse seviştiğin kadar iyi yemek yapıyorsun Beck, ama bu zaman zaman aşırı GDO'lu susamlı tavuğu zlemediğim anlamına gelmiyor."

Sikiş kelimesini söylemesi aklıma uak yolculuğunu getirdi, personelimi bizi beklerken kendimi onun içine gömmenin nasıl bir his olduğunu. Niyetim onu uçakta becermek değildi. Aslında sadece yüzüğü parmağına takmak ve dünyanın onu nişanlım olarak gördüğünü bilmek istemiştim ama kendimi kaptırmıştım. Söz konusu o olduğunda bunu çok sık yapıyor gibiyim. Pek umursadığımdan değil.

Ben adadaki sandalyeleri işaret etmeden önce ağzına birkaç lokma daha atmayı başarıyor. "Gerçekten oturup yemeğinizi yemek ister misiniz?"

Sanki oturup medeni insanlar gibi yemek yiyebileceğimiz aklına yeni gelmiş gibi gözleri büyüdü. Uakta bir şeyler yemişti ama anlaşılan hâlâ açlıktan ölüyordu. Margo susamlı tavuk kutusunu tezgahın üzerinde kaydırarak sandalyelerden birinin önüne koyarken ona yakın tutuyor.

Kıçını sandalyeye yerleştirir yerleştirmez, yemeğini ağzına götürmeye başladı. Yanına oturup yemekten kendi ısırıklarını almaya başlıyorum. Çin yemeği muhtemelen hoşlandığım şeyler listemde son sırada ama bunu bilmesine gerek yok. İlk kez canının çektiğini itiraf ettiğinde sevip sevmediğimi sorduğunda yalan söyledim ve bunun benim suçlu zevkim olduğunu söyledim. Suçlu zevkim Brooklyn usulü bir dilim pizza ya da bilinmeyen bir marketten aldığım dondurmadır, Çin yemeği değil.

Işık tam parmağındaki pırlantaya vuruyor ve dikkatimi ona çekiyor. "Parmağındaki yüzüğün görüntüsü hoşuma gitti," diyorum ona ve ikimize de su getirmek için ayağa kalkıyorum.

Çubuklarını kutunun köşesine bırakıyor ve yüzüğe hayranlıkla bakmak için elini kaldırıyor. Batmakta olan akşam güneşi, duvardaki ve tezgâhtaki parıltıları ortaya çıkaracak kadar yüzüğe vuruyor. "Tüm ekibin dinlerken adını haykırmam, insanların senin olduğumu anlaması için yeterli değil mi?"

"Yakınından bile geçmez."

"Ama bu yardımcı olur mu?" Yüzüğü bana doğru tuttu.

"Kesinlikle haklısın. Parmağınızda bu varken hiçbir erkek size ikinci kez bakmaya cesaret edemez."

"Bir kadının parmağındaki yüzük ne zamandan beri bir erkeği istediği şeyi yapmaktan alıkoyuyor?"

Kıskançlık göğsümde çılgınca yanıyor. Birincisi, parmağında başka bir erkeğin yüzüğünün olduğu düşüncesi, ikincisi de herhangi bir erkeğin ona ikinci kez bakmaya bile tenezzül etmemesi. "Birinin denediğini görmeyi çok isterim."

Yemeğinden küçük bir ısırık alarak, "Kulağa korkutucu geliyor," diye takılıyor. "Kesinlikle haklısın."

Yemeğimizi yerken ikimiz de sessizliğe gömülüyoruz. Onunla akşam yemeği sohbeti yapmak istemediğimden değil. Aslında, taşındığından beri en sevdiğim şeylerden biri, akşam yemeğini hazırlarken sohbet ederek geçirdiğimiz zaman oldu, tabağımızı toplayıp yıkadıktan sonra bile sohbetimiz devam etti. Ama ona verdiğim nişan yüzüğünü takması konusu, sonsuza kadar parmağında tutmayı planladığı bir yüzük olmadığını bildiğimden, yemeğin tadını ağzımda acılaştırıyor. Onu başka bir erkekle düşünmek bile beni öfkeyle yakıyor.

"Nişandan bahsetmişken, insanlara ne zaman söyleyeceğiz? Arkadaşlarım bu kadar uzun süre onlardan sakladığımı öğrenirlerse beni öldürürler. Öyle olmasa bile-"

"Sakın söyleme," diye tıslıyorum, sonra daha iyi düşünmeye başlıyorum. Sahte demesinden bıktım, her ne kadar tam olarak öyle olsa da. Parmaklarımı şakağında yoğuruyorum ve aniden ortaya çıkan baş ağrısını bastırmaya çalışıyorum. "Üzgünüm, sanırım sadece yorgunum. Aslında aileme yarın akşam söyleyebileceğimizi düşündüm. Sen uçakta uyurken babam aradı. İş için şehirde olacaklarmış ve erken bir Şükran Günü kutlaması için akşam yemeği yemek istiyorlarmış. Eğer senin için de uygunsa, onlara o zaman söyleyebiliriz diye düşündüm. Ve sonra söylemek istediğin başka kim varsa."

Çubuklarıyla erişteyi çevirirken bir an için söylediklerimi düşünüyor. "Evet, kulağa hoş geliyor. O zaman arkadaşlarıma da söylerim." Sesi tedirgin geliyor, cümlesinin başından sonuna kadar ses tonu değişiyor.

Yiyecek kutusunu kendimden uzaklaştırıyorum ve uzanıp saçlarını yüzünden çekiyorum. "İyi misin?" diye soruyorum. Umarım anlaşmamız hakkında tereddüt etmiyordur. Aklımda onunla bir yılım var. Henüz ondan vazgeçmeye hazır değilim. Hiçbir zaman hazır olamayacağım ama şu anda kesinlikle hazır değilim.

Benim hareketlerimi taklit ederek önündeki yemeği kaldırıyor. Parmakları önüne koyduğum kristal bardağın etrafını sarıyor. Sudan uzun bir yudum aldığı anda kalbim düzensiz bir şekilde atıyor, zihnim söyleyecekleriyle yarışıyor.

Kendimi en kötüsüne hazırlıyorum - artık insanlara nişanlı olduğumuzu söylemek istemiyor. Yüzüğü on iki saat bile takmadan parmağından çıkarırsa ne yapacağımı düşünmeye başlamıştım ki, yeşil gözleri yüzümde gezinirken bana baktı. "Ben iyiyim. Sadece kardeşinle çıktıktan sonra seninle birlikte olduğumu öğrenen annen ve babanın benim hakkımda ne düşünecekleri konusunda biraz gerginim."

"Senin hakkında kötü düşünmeyecekler, Margo. Carter'ın ne kadar sıçıp batırdığının farkındalar. Doğrusu, seni tekrar gördükleri için heyecanlanacaklarını düşünüyorum."

"Carter orada olacak mı?"

"Şüpheli." Bana Margo'yu hâlâ nasıl geri istediğini söylemekten geri durmadı. Onu ondan uzak tutmayı tercih ederim. Bunu yapacağını düşündüğümünden değil. Ama bunu test etmemeyi tercih ederim. Onu şimdi benimle görmesini isteyecek kadar berbat durumdayım. Onunla tekrar birlikte olmak için hiçbir şansı olmadığını bilmesini. Ben onun olduğum kadar o da benim.

Yüz ifadesini ve vücut dilini okuyarak durum hakkında ne hissettiğine dair ipuçları bulmaya çalışıyorum. Carter yemekte olmasa bile, annem ve babam büyük olasılıkla hemen ardından nişanı ona söyleyeceklerdir. Eğer tüm bu plandan pişmanlık duyuyorsa, bunu belli etmiyor.

"Ben de bir nişan partisi yapabileceğimizi düşünüyordum. Arkadaşlarını bir süredir görmedin, bu yüzden onları buraya getirebiliriz. Aileni de. Gerçekten kimi istersen. New York sosyetesinin geri kalanına evlenme niyetimizi bu şekilde duyurabiliriz."

Gözleri parlıyor. "Gerçekten mi? Buna bayılırım. Manhattan'da benimle ilgili bir etkinlik mi? Beni de yaz."

Kıkırdıyorum. Bu kadın. Aklından geçenleri söylemekten çekinmemesine bayılıyorum. "Bir tarih seçmek için takvimime bakacağım."

Bana baktığında, büyük gözleri heyecanla doluyor, neredeyse benimle gerçekten evlenmek istediğini düşünerek kendimi kandırabilirim. Neredeyse. Gülümsemesi geniş, parlak ve o kadar güzel ki kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Orada olacağım."

42

Margo

Örgü battaniyeyi kucağımdan iterken esnemeyle savaşıarak, "Sanırım yatmaya gidiyorum," diyorum. Beck ve ben Manhattan'a döndüğümüz yoğun bir günün ardından biraz televizyon izleyip dinlenmek için yerleşmiştik. Ben rahatlamıştım, televizyon arka planda çalarken defterime bir şeyler karalıyordum. Beck ise tüm gün boyunca dizüstü bilgisayarında ve telefonunda çalıştı. Ona ofisine gidip çalışabileceğini söylemeye çalıştım ama o oturma odasında benimle kalmakta ısrar etti. Ondan sonra da pek karşı çıkmadım. Beck'in başparmağı ayak bileğimin iç kısmına dokunurken gözleri dizüstü bilgisayarındaki her neyse onu taramaya devam ediyor. İş görüşmelerinden birinde, telefonu hoparlördeyken ve iş arkadaşlarından biriyle iş konuşurken, kalçasına yaslanmış olan ayaklarımı tutmuş ve ovmaya başlamıştı.

Yatırımcılar.

O anın ne kadar hassas olduğunu, benim için ne kadar önemli olduğunu fark ettiğini bile sanmıyorum.

Beck dizüstü bilgisayarının ekranından bana bakarak, "Benim üzerimde uyuyup kalmayacağını merak ediyordum," diye yanıt veriyor. Eskiz defterimi dikkatlice aramıza koydum. Son otuz dakikadır hiçbir şey çizmemiştim çünkü güçlü başparmaklarının ayak tabanlarıma bastırma hissi beni neredeyse uyutmaya yetiyordu.

"Kesinlikle çok yaklaşmıştım."

"Muhtemelen ben de birazdan yatacağım." Ayağa kalkıp kollarını başının üzerine uzatırken dizüstü bilgisayarı kapanıyor. Joggers'ının bel bandının üstünden az miktarda deri görünüyor ve bana çok tahrik olduğum sertleşmiş oblik kaslarını bir anlığına gösteriyor.

Ayağa kalkıyorum, temizlik görevlilerinin yarın yeniden yapacağını bildiğim halde kullandığım battaniyeyi düzgünce katlıyorum. "Bilirsin işte, takıldığın için teşekkür ederim," diyorum beceriksizce.

Takılmak mı? Benim neyim var böyle? Beck takılmak kelimesini kullanacak bir adam değil.

Hiç cevap vermeyince sözlerimden daha da utandım. Çocukça kelime seçimim için kendime lanet okuyarak, mutfaktan eskiz defterimi kaptdığım gibi merdivenlere yöneliyorum. "İyi geceler!" Arkama bakma zahmetine bile girmeden bağıriyorum. Tek yapmak istediğim uyumak ve adama benimle arkadaşlık bilekliği yapıyormuşuz ya da bir grup genç kız gibi dedikodu yapıyormuşuz gibi takıldığı için teşekkür etmemiş gibi davranmak.

Güçlü bir kol belime dolandığında ayaklarım ilk merdivene daha yeni basmıştı. Beck beni sert bedenine doğru çekiyor, dudakları kulağımın hemen yanında. Eskiz defterim yere düşerken yüksek bir şapırtı sesi duyuyorum.

"Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun?" Öfkeyle boynumu ısıriyor.

Kelimeleri oluşturmaya çalışırken ağzım bir açılıp bir kapanıyor. Hâlâ az önceki kelime seçimimin utancından sersemlemiş durumdayım ve şimdi beni kucaklayarak şaşırttı.

"Yatmaya gidiyorum," diye kekeliyorum.

"Yatağın artık üst katta değil."

"Değil mi?"

Beck'in iri elleri beni belimden kavrayıp yüzüme doğru döndürüyor. "Sen benim nişanlımsın," diye hırliyor. "Uyuyacağın tek yatak benim odamdaki yatak olacak."

Şaşkına dönmüşüm, ona verecek bir yanıt bulamıyordum. Dün gece onun sıcak bedenini yanımda hissetme lüksüne sahip olduktan sonra üst kata boş bir yatağa çıkma düşüncesinden nefret ediyordum. Ama bu, böyle olacağını kabullenmeme engel olmadı. En azından ben böyle olacağını düşünmüşüm ama Beck'in gözlerindeki kızgın bakış yanıldığımı söylüyordu.

"Neye ihtiyacın varsa hemen üst kata çık ve sonra benimle burada buluş. Yanımda uyumanın tadını aldım. Bu çatı altında olduğun sürece geri dönüş yok. Yatağa uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyorum. Uyandığımda etrafımın senin kokunla çevrili olmasını istiyorum. Seni ağzım amının üzerindeyken uyandırmak, daha gözlerin açılmadan dilimle boşalmana ne kadar yaklaştığımı görmek istiyorum. Seninle yapmak istediğim daha çok şey var.

Her gece senin yanında uyuyacağım ama bu, senin yerinin benim yatağımdan başka bir yatak olduğu fikrini kafandan atmanla başlayacak."

Bir konuşmada hem en tatlı hem de en kirli şeyleri söyleyebilen biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. Bu bir yetenek, şehvet dolu sözleriyle beni ayaklarının dibinde bir su birikintisine dönüştürebiliyor.

"Siktir et demeden ve seni omzumun üzerinden atmadan önce arkamı dönüp ihtiyacın olan her neyse onu almak için iki saniyen var. Bu gece yatakta bana katılmayacağını düşündüğün için bile sana kızgıyım. Eğer hızlı hareket etmezsen bebeğim, seni odama geri çeker ve bunu sana ödetirim."

Bağırıyorum, arkamı dönüyorum ve bacaklarımın beni götürebileceği en hızlı şekilde merdivenlerden yukarı koşuyorum. Sözleri karşısında klitorisim zonkluyor. Tehditleri hiçbir zaman gerçekten bir tehdit gibi hissettirmedir. Her zaman bir söz gibi hissettim. Ve bazı çarpık nedenlerden dolayı, burada zaman geçirmek için sabırsızlanıyorum. Onu bekletmek için. Beni aramaya gelmesinin ne kadar süreceğini, sabrının ne kadar sağlam olduğunu görmek istiyorum.

"Bir dakikaya geliyorum!" Koridordan odama doğru koşarken bağırıyorum. Bir dakikadan çok daha uzun sürecek. Onunla yatağa girmeye ve bütün gece güçlü kollarını etrafımda hissetmeye ne kadar hevesli olduğumu bilmesine gerek yok ama önce onu biraz kızdırmak istiyorum.

Odama girer girmez kapıyı çarpıp kilidi çeviriyorum. Yukarı gelip beni arar mı bilmiyorum ama yukarı gelip kapıyı kilitli bulursa vereceği tepkiyi -tehditlerini- görmek eğlenceli olurdu.

İç çamaşırı çekmecemi karıştırırken telefonumun cebimde titrediğini hissediyorum. Çıkardığımda Winnie'den bir görüntülü arama geldiğini gördüm. Nişan haberini vermek için daha önce hem onu hem de Emma'yı aramayı denemiştım ama ikisi de cevap vermemişti.

Aramayı hemen cevaplamak için kaydırıyorum. En iyi iki arkadaşımın kafalarının kamera görüntüsüne sığacak şekilde birbirine sıkıştığını gördüğüm an kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Eğer onları görebileceksem nişan partimiz için sabırsızlanıyorum.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Emma azarlayarak telefonu Winnie'den alır ve görüş alanındaki tek kişi kendisi olacak şekilde tutar.

Gülümsüyorum. Tanrım, onu özledim.

"Beck ve ben bir iş toplantısından sonra kar fırtınası yüzünden Colorado'da ıssız bir yerde mahsur kaldık. Orada telefonum çekmiyordu."

Emma bana ıslıl ıslıl bir gülümseme veriyor. "Aman Tanrım, ısınmak için kemiğe mi ihtiyacınız vardı?"

Dudağımı ısırıyorum, onlara ne kadar çok şeyin değiştiğini anlatmaya nasıl başlayacağımdan bile emin değilim. En azından bunu çok şey değişti olarak algılayacaklar. Başından beri planın bu olduğunu bilmiyorlar.

"Vay anasını. SİKTİRDİN!" Emma bağılıyor, heyecandan bir aşağı bir yukarı zıplarken ekran bulanıklaşıyor.

Winnie'nin yüzü bir kez daha görüldüğünde, telefonun etrafa savrulmasından dolayı hareket hastalığından kusma dürtüsüyle savaşıyorum. O ve Emma telefon için kavga ediyor, telefon durulduğunda ikisi de nihayet ortaya çıkıyor.

"Emma her zamanki gibi dramatik mi davranıyor yoksa Beckham Sinclair ile gerçekten yattın mı?"

"Şey..." Onları dolabımdaki bir rafa koyarak başlıyorum. Derin bir nefes alarak elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı kameraya doğru oynatıyorum.

"NE OLUYOR LAN!" Winnie duyulabilir bir nefes verirken Emma çığlık atıyor.

"Düşündüğüm şey bu mu?" Emma soruyor, kameraya o kadar yaklaşıyor ki tek görebildiğim göz küresi oluyor.

"Mar, nişanlı mısın?" Winnie sorar, sesi inançsızlıkla doludur.

Elimi kameradan çekip ikisine de gülümsüyorum. "Evet," diye ukalaca cevap veriyorum. "Her *iki* sorunuza da."

Hep bir ağızdan çığlık atıyorlar, ikisi de sırayla benimle konuşmak için telefonu kapıyorlar. "Sana boyun eğeceğim kraliçem," diye başlıyor Emma. "Kardeşlerinden biri kalbini kırdığında, diğerini becer ve intikam olarak onunla nişanlan. Sen lanet olası bir ikonsun."

Başımı salladım. "Öyle değil, Em. Birlikte çalışmaya başladık ve sonra *daha fazlası oldu*." Söylediklerimin hiçbirisi yalan değil. Beck ve ben birlikte çalışmaya başladık ama şimdi daha fazlası gibi görünüyor. Sadece onun da böyle görüp görmediğini bilmiyorum.

"Yani bunun Carter'la bir ilgisi yok mu?" Emma'nın sorusu masum ama beni hazırlıksız yakalıyor. İlk kez, bana yaptığı her şey için Carter'dan intikam almak için bu fırsatı değerlendirebileceğimi fark ediyorum ama Beck'in yanına taşındığımdan beri bir kez bile bu şekilde düşünmedim. Her zaman Beck'le ilgiliydi. Asla Carter'la ilgili değildi.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum sesime kongre havası katarak.

"Manhattan'daki tüm varisler çok kızacak," diye mırıldanıyor Winnie, yüzünde sinsi bir gülümsemeyle. "Sanırım Manhattan sosyetesinin yarısı

yetişkinlik hayatları boyunca sonunda yuva kuracağı kişinin kendileri olacağını düşündüler."

Hâlâ olabilir, diye düşünüyorum üzülererek, bir gün gelip artık onun olmayacağını bilerek.

Emma kolunu Winnie'nin omuzlarına dolayarak onu kendi tarafına çekiyor. "Hepsi geri çekilebilir çünkü tabii ki playboy milyarderini anlaşılmaya ikna eden bizim kızımızdı."

Bunun sonsuza dek böyle olmasını dileyerek gülüyorum. "Lafı açılmışken, Beck ve ben yakında bir nişan partisi vereceğiz ve ikiniz de orada olmalısınız."

"Belli ki!" Winnie gözlerini bana devirerek neşeleniyor. "Bize ne zaman ve nerede olacağını söyle, hemen orada olalım."

"Beck ve ben hala ayrıntıları belirlemeye çalışıyoruz ama sanırım çok yakında olacak."

"Güzel! Parmağındaki o kayayı bizzat görmek için sabırsızlanıyorum," diyor Emma gururla.

Beck'le nasıl nişanlandığımıza dair daha kabul edilebilir bir hikâye bulmak için onlarla beş dakika daha konuşuyorum. Sonunda onlara gitmem gerektiğini söylüyorum, ancak eskiden birlikte yaşadığımız zamanlarda yaptığımız gibi bütün gece oturup onlarla konuşmayı çok isterdim. En iyi arkadaşlarımla sohbet ediyor olsam da, buraya ilk gelme nedenimi unutmuş değilim.

Beni beklerken kimi bıraktığımı unutmadım, şüphesiz onu beklettiğim her saniye daha da sinirleniyorum.

En iyi arkadaşlarıma veda ettikten ve onlara partinin ne zaman olacağını söyleyeceğime dair söz verdikten sonra telefonu kapatıyorum ve yatmak için hazırlanmakla meşgul oluyorum.

Yatağa gidiyor olsak bile, bu yatarken iyi görünemeyeceğim anlamına gelmez. Eğer tehdidini yerine getirecekse, neden onu daha da sinirlendirmeyelim?

Kısa lavanta rengi bir gecelik çıkarıyorum. Hayal gücüne kesinlikle hiçbir şey bırakmıyor, ama ben böyle olmasını tercih ediyorum. Zaten her şeyi gördü, ama işimi görüyor ve kesinlikle onu kızdıracak. Gülümsüyorum, üzerime çekiyorum. Lavanta rengi zeytin rengi tenime çok yakışıyor. Boy aynasının önünde dönerek Beck'in tepkisinin ne olacağını beklerken sırtıyorum.

Banyoya doğru yürürken bir toka buluyorum ve saçlarımı başımın üstünde topuz yapıyorum. Beck her zaman öpüşüyor ve

Boynumun derisi, saçlarım artık yukarıdayken, cildimin üzerinde bıraktığı küçük aşk ısırtıklarına dikkat çekiyor.

Diş fırçamı, telefon şarj cihazımı ve diğer birkaç ihtiyacımı alıp küçük bir çantaya atıyorum. Gece için oda değiştirmek üzere ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumu teyit ederken midem hevesle zıplıyor. Eğer bundan sonra her gece onunla kalmam konusunda ciddiye, odasına birkaç şey daha taşımam gerekecek ama şimdilik bunlar yeterli.

Kapımı açtığımda onu aşağıda görmenin heyecanı içinde kaybolmuştum, yüzüm sert bir göğüsle çarpıştı. Kafamı kaldırdığımda, avını bekleyen bir yırtıcı gibi kaşlarını çatmış bir Beck'in beni beklediğini görüyorum. Kapımın pervazını tutuyor, bana hançer gibi bakarken gözlerinde bir fırtına kopuyor.

"Bu beş dakikadan çok daha fazlaydı." Sesi sert, tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Vücudumu incelemek için zaman ayırmasından da kaynaklanıyor olabilir, giydiklerimi incelerken gözlerindeki özlem öfkenin arkasına bile saklanamıyor.

Kalçalarımın üzerinde duran transparan kumaşı çekiştiriyorum. "Hazırlanmam gerekiyordu," diye açıklıyorum masum numarası yaparak.

Başımın üstündeki çerçeveyi sıkıca kavırıyor, ahşap onun siper gibi kavrayışının altında gergin bir ses çıkarıyor. "Eğer her gece yatağa bunu giyerek giriyorsan, benim yatağımdan başka bir *yerde* uyuma şansının olmadığı gerçeğini daha da pekiştiriyorsun demektir."

Ona bir adım daha yaklaşp ellerimi tişörtünün yumuşak kumaşında gezdiriyorum. Pamuğun içinden bile ne kadar gergin olduğunu, parmak uçlarımın altında kaslarının ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum. "Bundan sonra bunu giyeceğim," diyorum sessizce. "*Senin* için."

Göğsünden yükselen hırıltı, vücudunu kapı çerçevesinden ayırıp beni kendine doğru çekerken içgüdüsel. Dudakları henüz bir saniyeliğine dudaklarıma yapışmıştı ki beni popomdan tutup kaldırdı ve onu öpmem için daha iyi bir pozisyon verdi.

Bizi odama götürüyor, beni yatağa atmadan önce bizi kendi odasına götürme zahmetine bile girmiyor, kısa bir süre sonra vücudu da onu takip ediyor. Kolay bir hareketle gömleğini yırtıp yere fırlattı.

Bana aldığı kıyafeti takdir ederken gözleri vücudumda geziniyor. Sadece onun için giydiğim.

"Bu gece uyumana izin vermeyi planlıyordum," diye başlıyor, bacağını şilteden kaldırıp baldırımın iç kısmını öperek. Ağzı bacaklarımın arasında zonklayan noktadan çok uzakta, ama yine de sanki

Islak ağzı bacağımda gezinirken onu her yerde nasıl hissettiğimle birlikte beni yalıyor. "Ama sonra her sabah bacaklarımız birbirine dolanmış bir şekilde uyanmayacakmışız gibi davranma cüretini gösterdin ve bu benim için hiç iyi değil."

"Seni bu kadar üzeceğini tahmin etmemiştim." Dizimin iç kısmına bir öpücük kondururken kalçalarımı döndürerek bir tür sürtünme yaratmaya çalışıyorum.

Bacaklarımın arasından bana bakarken gözlerinde ateş parlıyor. "Tabii ki bu beni üzecek. Seninle bir gece geçirsem yeterli olacağını mı sanıyorsun?"

Bana asla doyamayacağını umuyorum ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Bunun yerine, öfkesini biraz daha besliyorum, hayal kırıklıklarını benden çıkarmasını seviyorum. "Belki de. Bir kereden sonra kadınlardan bıktığını sanıyordum."

Bir anda üstüme çıktı, yüzü benimkinden birkaç santim ötedeydi. Parmakları saçlarıma dolanıyor, dudaklarımız neredeyse birbirine değecek şekilde beni saçlarımdan çekiyor. "Bir daha asla kendini başka kadınlarla kıyaslamayı istemiyorum. Sen diğer kadınlar gibi değilsin."

Öne doğru eğilip alt dudağını dişlerimin arasında yakalıyorum ve çekiştiriyorum. "Kanıtla."

43

Margo

KIME: MARGOMORETTI@SINTECHCYBERSECURITY.COM

GELEN: BECKHAMSINCLAIR@SINTECHCYBERSECURITY.COM

Violet,

Bu sabah kahvemin tadının bu kadar tatlı olmasına üzüldüm ama içine biraz batı yakası kattığın için mi yoksa tatlı amının tadı hala dilimi kapladığı için mi bilmiyorum. Her iki şekilde de, nefret etmiyorum.

Saygılarımla,

Bütün gün o etekle dolaşmanı izledikten sonra seni masasının üzerine yatırıp tekrar almak için can atan adam

Bilgisayarımın ekranına bakıyorum, mesajını üç kez daha okurken bir yandan da e-postasını okurken hissettiğim uyarılma dalgasını bastırmak için kalçalarımı birbirine bastırıyorum. İyi bir yanıt düşünürken parmaklarım klavyemin tuşlarına dokunuyor. Ofisimin açık kapısından dışarı bakıyorum. Bulunduğum yerden, Beck'in konferans masasının başında oturduğunu ve masanın etrafında oturan yönetim kurulu üyeleri hararetli bir sohbe kilitlenmişken bir şekilde iğrenç bir e-posta göndermeyi başardığını görebiliyorum. Ve benim hissettiğim türden bir hararet değil. Onlar kızgın görünüyor, ben ise şehvet ve ihtiyaçla yanıp tutuşuyorum.

Bunu bu kadar sıcak bulmamalıydım, yine de buradayım, onun için lanet bir e-posta tarafından ıslatıldım.

KIME: BECKHAMSINCLAIR@SINTECHCYBERSECURITY.COM
KİMDEN: MARGOMORETTI@SINTECHCYBERSECURITY.COM

Beck,
toplantıda olman çok yazık. Hala kendi tadıma bakmaya hazırım.

Üzülerek,
reddedilmeden önce iyiliğe karşılık vermek için çırpınan kadın :(

Masamdan onu izliyorum. E-postayı okuması bir ya da iki dakika sürüyor ama okuduğu anda sırtının dikleşmesinden anlıyorum. Profiline bakıp manzarayı takdir ediyorum. Bu sabah ilk kez onunla birlikte normal bir sabah rutinini gerçekleştirmek gerçeküstü bir şeydi. Bir gecede uzayan sarı sakallarını tıraş ederken onu izlemiştim. Dolabından çıktığında iki kravat uzattı ve giymesi için birini seçmemi söyledi.

Çok normal ama mükemmel hissettirdi. Uyanıp onunla birlikte hazırlanmaya biraz fazla alışabilirdim ama Beck sabaha orgazmıla başlamam konusunda ısrar ettiği için Ezra'yla galeride buluşmaya geç kalabilirdik.

Önümdeki masaüstünden bir e-posta geliyor.

KIME: MARGOMORETTI@SINTECHCYBERSECURITY.COM
GELEN: BECKHAMSINCLAIR@SINTECHCYBERSECURITY.COM

Ne düşünüyordum bilmiyorum. Bu toplantıyı beş dakika içinde bitireceğim. Boğazın benim için hazır olsa iyi olur, bebeğim.

Yazdığı kelimeleri okurken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Ona dönüp baktığımda öne doğru eğilmiş, dizüstü bilgisayarını çoktan kapatmış olduğunu görüyorum. E-postada bir kapanış ifadesiyle bile vakit kaybetmemişti.

Kahretsin.

Şaka yaptığını sanmıyorum. İki ofisimizi birbirine bağlayan kapıdan koşarak geçerken kığım ofis sandalyemden fırlıyor. Arkamdan kapattım. Ofislerimizi değiştirdiğimize göre, onunki biraz daha özel, benimki ise daha çok pencereli bir balık çanağına benziyor. Ofislerimizi birbirine bağlayan kapı kapalıyken, iş arkadaşlarımızın meraklı gözlerinden nispeten uzakta olacağız.

İş yerinde takılmak muhtemelen berbat bir fikir ama şu anda sağlıklı düşünemiyorum. İkimizin de muhtemelen İK'nın bilse aklını kaçıracağı şeylerle ilgili kilometrelerce uzunluğunda bir listesi var, buna bir tane daha ekleyecek ne var?

Masasının köşesine oturup kazağımın düğmelerini açmaya başladım. Son düğme de çözüldüğünde gömleğim açıkta kalıyor ve sütyenim tamamen ortaya çıkıyor. İki dakika içinde Beck kapıdan hızla giriyor, kapıyı arkasından çarparken ayak sesleri ağırlaşıyor. Sesi duyunca irkiliyorum, muhtemelen ofistekilerin çoğu da duymuştur.

Muhtemelen bir şeye kızdığını düşüneceklerdir. Soğuk ve sinirli biri olarak bilinir, bu çok uzak bir bahane değil. Ayrıca, nişanlandığımızı açıklamak için bu gece ailesine söyleyene kadar bekliyorduk. Dünya nişanlandığımızı öğrendiğinde, teknik olarak benim üstüm olduğu için onun için çalışma pozisyonumu biraz yeniden yapılandırmamız gerekecek. Tam olarak anlayamadığım ve anlamak da istemediğim bir sürü ciddi şey var.

O halledecek, ben de takip edeceğim, kapalı kapılar ardında aramızda olup bitenlere o kadar dalmışım ki iş unvanımı gerçekten umursamıyorum. Sonunda, hala Camden'la olan o görüşmenin peşindeyim.

Şimdi bu ofiste benimle baş başa olan Beck'in adımları yavaşlıyor ve sonra alanın ortasında durduğunda hep birlikte duruyor. "O toplantıyı terk ederek bana *hiç* profesyonelce davranmadın."

Dudaklarımı yalıyorum, muhtemelen yeni sürdüğüm rujumu mahvediyorum. "Özür dilememi ister misin?" Bacaklarımı masasının üzerinde hafifçe açarak karşı çıkıyorum.

Bakışları eteğimin altındaki külotuma odaklanıyor. Günün ikinci külotu. İlki beni orgazm etmeden önce sıırıslıklam olmuştu.

Sabah yoğurtlu parfelerimizin üzerine.

Yukarı uzanıp onun için seçtiğim kravatı gevşetirken elindeki damarlar dalgalanıyor. "Hayır. Sana söyleneni yapmanı ve söz verdiğin gibi bu siki yalamanı istiyorum. Dikkatimi çekmek mi istiyordun? Aldın, Margo. Az önce çok önemli bir toplantıdan çıktım ve sikim kaya gibi sertti. Bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı geldi."

Masasının etrafında dönüyor ve büyük boy deri ofis koltuğuna oturuyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum, sözlerindeki küstahlık beni inanılmaz derecede tahrik ediyor. Masasından kayıyorum, kazağımı omuzlarımdan itiyorum ve bire bir toplantıları için ayrılmış sandalyeye atıyorum.

"Bu sabah seni tatmama izin verseydin toplantını mahvetmek zorunda kalmazdım," diye belirtiyorum, ona doğru ilerlerken acele etmiyorum.

Günah kadar seksi görünüyor, silueti arkasındaki New York siluetiyle çerçevelenmiş. "Sadece senin için zamanımız vardı bebeğim. Yetişmem gereken önemli bir toplantı vardı."

O m u z silkip önünde duruyorum. "Görünüşe göre *çok* Erken ayrıldığınızı düşünürsek önemli."

Bir gülümsemeyle savaşıırken dudağı seğiriyor. "Onlara *çok* iyi bir önemli bir telefon görüşmesi var."

Pantolonunun siyahından bile yalan söylemediğini görebiliyordum. Aletin kalın hatları belli oluyor. Onun ağırlığını dilimin üzerinde hissetmek için sabırsızlanıyorum. Damarının kalın çizgisini dilimle takip etmek, benim yüzümden parçalandığını hissetmek için.

Kravatından tutup bacaklarının arasına giriyorum. Omuzlarını sandalyenin arkasından çekerek dudaklarının benimkilere yaklaşmasını sağlıyorum. "*Çok, çok* önemli bir arama." Onu öpmek için eğildim, en son bu sabah arabadan inmeden önce hissettiğim dolgun dudaklarının benimkilere değme hissini özlüyorum.

Dudaklarının tadıyla tatmin olduktan sonra boynuna doğru ilerliyorum ve beni çılgına çeviren aynı noktalarını öpüyorum. Kırmızı dudaklarım yanlışlıkla bembeyaz gömleğinin yakasına çarpıyor. "Oops." Gülüyorum, kırmızı lekeyi silmeye çalışıyorum. "Bunu yapmak istememiştim."

Onaylamayarak mırıldanıyor. "Elbette yapmadın, Violet. Kendi bölgeni işaretlediğini orada görmek hoşuna gidiyor."

Dizlerimin üzerine çöküp kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Fermuarını açıp sikini boxer'ından kurtarmam uzun sürmüyor. Eğiliyorum, çekilmeden önce hepsini bir kez boğazımdan aşağı alıyorum. Benim

Gözlerim ondan sikine doğru bakıyor ve sikinden aşağı akan kırmızı ruj lekesine odaklanıyor. "Şimdi bölgemi işaretledim," diye gururla cevap veriyorum.

Gözlerinde vahşi bir arzuyla başını sandalyesine yaslıyor. "Siktir, Margo. Bu senin. *Ben* seninim, bebeğim. Şimdi iyi bir kız gibi beni ağzına al ve bana senin için neden her önemli toplantımı iptal ettiğimi hatırlat."

Bana iki kez sormasına gerek yok. Onu ağzıma almadan önce dilimi uzunluğunda gezdiriyorum. Boğazımın arkasını açarak onu alabildiğim kadar içeri kaydırıyorum. Öğürmemek için kendimi zor tutuyorum. Ağzımı, boğazımı zorluyor ama ben bu hissin tadını çıkarıyorum. Onun için ne kadar iyi hissettirdiğini bilmekten.

Beni biraz daha aşağı iterken parmakları saçlarıma dolanıyor. "Sikimi çok iyi emiyorsun bebeğim," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "İşte bu kadar." Başı sandalyenin arkasına düşerken yüksek sesle yutkunuyor. "Ağzına al bebeğim."

İnliyorum, mutlu bir şekilde her santimini almaya çalışırken ses yüksek çıkıyor. Dilimi başının üzerinde gezdirirken kapısı gürültüyle çalınıyor.

Küfür ettiği anda sığıyorum. "Meşgulüm!" diye bağırıyor ve hiçbir yere gidememem için kafa derime baskı uyguluyor.

"Sanki umurumda," diyor diğer taraftan tanıdık bir ses.

Beck'e bakıyorum, ikimiz de ofis kapısının diğer tarafında kimin durduğunu fark ettiğimizde gözlerimiz kocaman oluyor. Bu noktada Carter, Beck için çalıştığımı bilmeliydi ama gömleğim odanın diğer ucunda ve o kapıyı itmeden önce onu alacak vaktim olduğundan emin değilim. Yaptığımız şeyin kanıtlarını saklayacak zamanım yok.

Geriye doğru kayarak Beck'in masasının altına tırmanıyorum. Beck planımı anlıyor ve sandalyesini öne doğru çekerek, benim vücudum altına girmişken masanın izin verdiği kadar yakınına oturuyor. Kapının kırılarak açılması için tam zamanında saklanmayı başardım.

"Carter, sana meşgul olduğumu söyledim," diye homurdanıyor Beck. Sesindeki öfke gün gibi ortada. Bunun büyük bir kısmı muhtemelen sikinin hâlâ dışarıda ve tükürüğümden ıslanmış olmasından kaynaklanıyordu, hâlâ kaya gibi sertti çünkü onu henüz boşaltacak zamanım olmamıştı.

Carter sesini biraz daha yaklaştırarak, "Aile için asla çok meşgul değilsin," diye karşılık veriyor.

Beck homurdanarak karşılık veriyor, siki hareketle sarsılıyor. Eli masanın altına uzanıyor, bir tür rahatlama için uzunluğunu avuçluyor.

Beck, "Sonra konuşuruz," diye neredeyse havlıyor. "Önemli bir telefon görüşmesi yapıyorum." "Öyle görünmüyor," diye karşılık veriyor Carter.

Carter'ı tanıyorsam, buraya ne için geldiyse onu elde edene kadar gitmeyecektir. Beck de benimle aynı şeyi fark etmiş olmalı ki teslim olmuş gibi bir iç çekti. "Ne istiyorsun lan sen?"

Beck elini bir kez daha sikinin üzerinde gezdirdiğinde aklıma bir fikir geliyor. Vahşi bir fikir, bacaklarımın arasında sıvı oluşmasına neden olan bir fikir.

Öne doğru eğilip masanın altında kalmaya dikkat ederek elimi onun tabanına doluyorum. Elini benimkinin üzerine koyarken kalçaları masanın altında sarsılıyor.

"Margo'yu yakalamayı umuyordum," diye açıklıyor Carter, sesi hâlâ biraz uzakta.

"O da meşgul," diye takılıyor Beck, aynı anda elim onun şaftında aşağı yukarı hareket etmeye başlıyor. Elini benimkinin üstünde tutuyor, kardeşi - eski erkek arkadaşım- ofisinin diğer tarafında dururken ona dokunmama engel olmuyor.

Teknik olarak Beck yalan söylemiyor. Meşgulüm. Bana çok önemli bir iş görevi verildi. Sadece Carter'ın beklediği şekilde değil.

Ağzım Beck'in sikinin ucuna birkaç santim kalana kadar yavaşça öne doğru eğiliyorum. Birkaç dakika önce ağzımda olduğu için hâlâ ıslaktı, ucunu kırmızı bir leke kaplamıştı. Dudaklarımı yalıyorum, burada başka kim olursa olsun onun hepsini tekrar almaya hazırım.

"Ne zaman dönecek?" Carter bastırır.

Beck'i boğazıma kadar sokuyorum. Hafifçe öne doğru oturup daha fazlasını ağzıma sokmaya zorladığında, öğürme dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum. Ses çıkarma dürtüsüne karşı koyarken gözlerim yaşıyor. Bu durumun ne kadar tabu olduğunu bilmek sarhoş edici.

"Senin için fark etmemeli," diye karşılık veriyor Beck'in derin sesi. Hakkını vermeliyim; soğukkanlılığını, roller tersine dönseydi benim yapabileceğimden daha iyi idare ediyor.

Bir yanım sınırları zorlamak, Carter burada bizimle birlikteyken kararlılığını bozmasını sağlamak istiyor. Seyircilerimiz varken ne kadar ileri gitmeme izin verecek? Hayatımda hiç Beck'in kardeşi odadayken onun sikini yalayacağımı hayal etmemiştim. Ama bu hayatımın en ateşli deneyimlerinden biri olabilir ve Beck bana dokunmuyor bile.

Elini itiyorum, şu anda *benim olduğumu* bildiğinden emin oluyorum. Kontrol onda değil. Elini altımdan çekerek bana izin verdi.

Masanın üzerinde, göremediğim bir şey yapıyor.

"O senin çalışanın olmadan önce benim kız arkadaşımdı, biliyorsun. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Gülümsüyorum, parmaklarımı dibine dolayarak açgözlülükle her santimini içime çekiyorum. Bir zamanlar Carter'ın kız arkadaşı olmuş olabilirim ama Beck'e artık durumun böyle olmadığını hatırlatmak istiyorum. İstedğim o, onun için bu kadar riskli bir şey yapabilecek kadar çaresizim ve bunun her pis saniyesini seviyorum.

"O sana ait değil. Bunu hatırlasan iyi edersin," diyor Beck. Boyunu yavaşça aşağı yukarı sallayarak onun ne demek istediğini kanıtlıyorum.

O haklı. Ben Carter'a ait değilim. Ben ona aidim. O istese de istemese de.

44

Beck

KARDEŞİM kısık gözlerle beni yakından izliyor. Dişlerimi sıkmamak, Margo'nun beni ustalıkla ağzına almasına tepki göstermemek için kendimi tutmam gerekiyor. Beni öyle bir coşkuyla ağzına alıyor ki, ağabeyim birkaç metre ötemde dururken soğukkanlılığımı koruyabilmem bir mucize. Beni boğazına kadar sokarken öğürme sesleri çıkarmamasına şaşıyorum.

"Ona uğradığımı söyleyecek misin?" diye soruyor kararlı bir şekilde, arkamdaki şehre bakarak.

"Bunun için bir neden göremiyorum. Konuşma tarzına bakılırsa, ikiniz ayrılmışsınız Carter. Seninle konuşmak istiyor gibi görünmüyor."

Sanki Margo onaylarcasına başını sallıyor, küçük eli uzunluğumda aşağı yukarı hareket ederken dilini başımın etrafında döndürüyor. Sanki beni kışkırtıyor, hiçbir şey söylemeden sözlerimi onaylıyor.

"Yalan söylüyorsun," diye öfkeleni. Bir elini çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdiriyor. Ona yeni görünümünün ne kadar berbat olduğunu söyleme dürtüsüyle savaşıyorum. Koyu renk saçları affetmiyor, yanaklarında tam sakal bırakamadığı yerler belli oluyor. Ona söyleyecek kadar nazik olsam bile bana inanmaz. Kendini çok beğeniyor.

Margo masanın altında hızlanırken dişlerim dudağıma gömülüyor. Kardeşim gider gitmez, onu yukarı çekip anlamsızca sikeceğim. Ben kardeşimle konuşurken onun sikimi bu kadar iyi alması inanılmaz riskli ve bunu yaptığı için onu çok seviyorum. Beni her zaman şaşırtıyor ve her şeyimi boğazından aşağı itme hevesi, ona dalmak için açgözlü olmamı sağlıyor.

"Burada işimiz bitti mi?" Dişlerimi sıkarak soruyorum, taşaklarım geriliyor.

Yutkunuyorum, boşalmak istemiyorum. *Henüz değil.* Carter buradayken olmaz, onu bu ofisin pencerelerine dayayıp çok sevdiği şehre bakmasına izin vermeden olmaz.

Carter parmağını Polly'nin bakmak için çok çalıştığı bir ağacın yaprağında gezdiriyor. "Evet. Margo'ya uğradığımı söyle."

Kapıya doğru yürümeye başladı, şükürler olsun.

Tam Margo'yu saçlarından çekip kendimi ona gömmek üzereydim ki bir kez daha yüzüme bakmak için arkasını döndü. "Daha da iyisi, belki biraz takılırım. Eninde sonunda ortaya çıkacaktır, değil mi?"

"Hoşça kal Carter," diye kesiyorum, en başından beri burada olmasından nefret ederek.

Manhattan'dan nefret ediyor. Onun zevkine göre çok kirli ve kalabalık olduğunu söylüyor.

Carter kapıyı açar, dışarı çıkmadan önce gözleriyle son bir kez odayı tarar. Gözleri Margo'nun atılmış kazağına takıldığında neredeyse tüm odayı taramıştı.

Sikeyim.

Kazağa, bana ve tekrar geri bakarak ona odaklanıyor.

Margo beni mükemmel bir şekilde emmeye devam ederken, ağabeyimin kafasındaki dişlilerin döndüğünü görüyorum. "Beckham hakkında konuştuklarımızı unutma," diye uyarıyor, kapıyı arkasından çekip kapatırken. "Ona ilk kimin sahip olduğunu hatırla."

Oh, hatırladım. Umurumda değil.

Margo asla gerçekten onun olmadı. O her zaman benim olmalıydı.

Kapının kapandığını duyduğum anda sandalyemi geriye itiyor ve sikimi onun sıcak ağzından çekiyorum. Onu masanın altına sıkışmış, ruju ağzının her tarafına bulaşmış halde görmek görülmeye değer bir manzara. Tanrım, çok ateşli. Kardeşim onun gitmesine izin vererek hayatının hatasını yaptı. Ben aynısını yapmaya niyetli değilim.

Elimi uzatıp onu masanın altından çekiyorum. Dizleri yere sürtünmekten kızarmış, gözleri beni ne kadar iyi karşıladığından sulanmıştı. "Bu beklenmedik bir şeydi," diyor bana gülümseyerek.

"Tam bir baş belası."

İkimiz de ayağa kalkıyoruz, onun sırtı masanın köşesine dayanıyor. "Çok fazla rahatsız etmedi," diye düşünüyor. "Gerçi ben de senin bitirmeni umuyordum."

"Boşalacağım," diye onu temin ediyorum, aralarına girebilmek için kalçalarını açıyorum. "Sadece bir ya da iki kez sikime boşaldığını"

hissettikten sonra olacak."

Alt dudağı somurtarak dışarı fırlıyor. "Seni becerme sırasının bende olması gerekiyordu. Yutmak için..."

Dudaklarını dudaklarımda hissetmeye ihtiyaç duyarak bir sonraki sözlerini alıyorum. Onun tadına bakmaya ve dokunuşumun altında çözüldüğünü hissetmeye ihtiyacım var. Öpücük nazik ya da sevgi dolu değil, vahşi bir ihtiyaç ve özlemle dolu. Hayatımda hiç eve dönmeyi, onu istediğim kadar uzun süre ve yüksek sesle alabileceğim bir yerde olmayı istememiştim.

Carter'ı gördükten sonra, gözlerinde Margo'yla işinin bitmediğini düşündüğünü gösteren bakışı gördükten sonra, ona yakın hissetmeye ihtiyacım var. Benim olduğu kadar onun da benim olduğuna dair güvenceye ihtiyacım var.

Margo da beni öpmekten geri durmadı. Her şeyini ortaya koyuyor, artık istediği şeyin Carter olmadığına dair bana güvence vermekten daha fazlasını yapıyor. Beni hürmetle öpmesine rağmen, göğsümdeki kıskançlıkla mücadele edemiyorum.

Onu kalçalarından tutup ofis alanının tavandan tabana penceresine doğru götürüyorum. Ona verdiğim penceredekiyle aynı manzara değil ama yine de işe yarıyor. "Kardeşim seni orada yakalasaydı umursamayacak olmam kötü bir şey mi?" Kalçalarım onu cama sabitleyor, bacakları pozisyonunu sabitlemek için ortama sarılıyor.

Ellerini ceketimin altına sokarken inliyor. Elleri içime giydiğim gömleği yumrukluyor ve onu açmaya çalışıyor. "Hayır." Boğazını öperken başını arkaya yatırıyor. "Benim de umurumda değildi."

Hassas tenine karşı gülüyorum, cildinin her yerinde yükselen tüyleri hayretle izliyorum. "Umurunda olmadığını biliyorum. Sikimi öyle açgözlülükle ağzına alıyordun ki doğru düzgün düşünemiyordum bile. Sırf onunla ne kadar az konuşmak istediğini kanıtlamak için kardeşime ağzını tıkayışını izletmeye çok yaklaştım."

Göğsünü sütyeninin kabından çıkarıp meme ucunu ağzıma alıyorum. "Bunu yapar mıydın?"

Eteğini beline dolanana kadar kaldırıyorum. Bu sabah onu kahvaltıya çağırdıktan sonra giydiği külot çok seksi olsa da, her bir ince tarafını yırtıp cebime tıkıyorum. Yoluma çıkıyorlar ve külotu düzgünce çıkarması için onunla bağlantımı bir saniye bile kaybetmek istemiyorum.

"Onları severdim."

"Ben de öyle." Topukları sırtıma saplanırken kalçaları etrafımda sıkışıyor. Kendini ereksiyonumla aynı hizaya getirmeye çalışıyor ama ulaşamayacağı bir yerde.

bunu başarmak için.

"Soruma cevap vermedin," diye devam ediyorum, tamamen sırlıslıkla olduğunu hissetmek için aramıza uzanıyorum. Parmaklarım üzerinde kayarken nefesi kesiliyor.

"Bana ne olduğunu hatırlat."

Parmağımı içine sokuyorum, girebildiğim kadar giriyorum. Gözleri zevkle geri dönüyor. "Eski erkek arkadaşın seni izleseydi açgözlülükle sikimi ağzına almaya devam eder miydin? Kardeşimin seni izlediğini bilseydin her santimimi boğazına kadar sokmaya bu kadar kararlı olur muydun?"

Başını coşkuyla aşağı yukarı sallıyor. "Evet," diye miyavlıyor, bana karşı sürtünüyor.

"İyi cevap." Bir adım geri atarak ayaklarının yere düşmesine izin verdim. Anında vücudunu döndürüp yanağını soğuk cama bastırıyorum. Manzarayı seyretmek için kendime bir an izin veriyorum. Koyu renk saçları hafif kavisli sırtından aşağı dökülüyor. Eteği belinin etrafında toplanıyor ve bana yuvarlak poposunun mükemmel görüntüsünü veriyor.

Ayağımı bacaklarının arasına koyuyorum ve onu bacaklarını benim için daha geniş açmaya zorluyorum. Eğer cam tenine çok soğuk geliyorsa, bu konuda hiçbir şey söylemiyor. Hatta parmak ucumu omurgasında gezdirdiğimde daha da derine bastırıyor. "Sikimi emerken çok iyiydin bebeğim," diye övüyorum. "Ama seni burada, bu ofiste becerme şansına karşı koyamıyorum." Başımı kık yanaklarının dikişinde gezdiriyorum, hareketten ne kadar yüksek sesle inlediğini seviyorum.

"Sen çok sevdiğin şehre bakarken seni becermek istiyorum." Arkadan içine kaydım. "Artık aşağıdaki herkes gününe devam ederken seni çok iyi becerdiğim zamanı düşünmeden aşağıdaki işlek caddeye bakamayacaksın."

Kalçalarımı onun kıkına çarparak ikimiz için de cezalandırıcı bir hız belirledim. İnlemeleri daha yüksek sesle ve daha hızlı geliyor. Etrafına uzanıp elimle ağzını kapatıyorum. "Çığlıklarını duymayı ne kadar sevsem de bebeğim, bu sefer sessiz olman gerekecek. Yakında bu ofisteki herkes birlikte olduğumuzu öğrenecek ama henüz değil."

Ben içine girip çıktıkça vücudu gevşiyor, cama doğru eriyor. Bu pozisyonda kendini çok iyi hissediyor. Bana sakso çekerken boşalmaya yaklaştırmak için zaten çok çalışmıştı, şimdi amı etrafında kenetlenirken, çabalarının karşılığını almasının uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Onu çılgına çevirdiğini öğrendiğim bir hızda hızlı ve sert bir şekilde içine pompalıyorum. Elime karşı titreşen inlemeler, sadece hissettiğinin açık bir göstergesidir.

Benim için olduğu kadar onun için de iyi. Sessiz kalarak beni şaşırtıyor, en azından başka kimsenin duyamayacağı kadar sessiz. Bunun nedeni parmaklarımın ağzına girmesi ve ben aramızdaki cezalandırıcı tempoyu sürdürürken onu susturmak için ağzını tıkaması olabilir.

Bu ofisteki her erkeğin onun sınırsız olduğunu bildiğı düşüncesinden zevk alsam da, muhtemelen önce İK ile konuşmalıyım. Ofisimde seviştığımızı duymak muhtemelen hoşlarına gitmeyecektir, özellikle de bunu yapmak için önemli bir toplantıyı terk ettiğimi biliyorlarsa.

Gözleri aşağıdaki şehre bakıyor. O kadar yüksekteyiz ki yerdekilerin bizi görmesine imkân yok ama bu, bizimkinin yanındaki binada oturan birinin şu anda ofis penceresinden bakıp beklediğinden çok daha fazlasını görmediğı anlamına gelmiyor.

"Birinin şu anda pencereden bizi izliyor olabileceğini düşünmek seni tahrik ediyor mu? Ben sana gömülürken göğüslerinin zıpladığını göreceklerini? Açgözlülükle her santimetremi aldığını görebileceklerini? Senin benim küçük pis fahişem olduğunu düşüneceklerini?"

Parmaklarıma karşı bir şeyler mırıldanıyor ama boğuk ve anlaşılmaz. Parmaklarım ağzının derinliklerine giriyor, dudakları tıpkı sikimin etrafında olduğu gibi parmaklarımın etrafında da kapanıyor. Ben daha derine iterken dili parmaklarıma değiyor ve beni her yerinde hissetmesini sağlıyorum. Ağzı doluyken bile yüksek sesle inliyor, gözleri zevkle açılıp kapanıyor.

"Şu anda benimle o kadar dolusun ki." İçine daha sert giriyorum. Yavaşça içine girip çıkabileceğim, ondan orgazmı koparmak için acele etmeyeceğim bir zaman ve yer olacak. O zaman şimdi değil. Bu aceleci, çiğ ve açgözlü bir tutkuyla dolu. "Parmaklarımı da sikimi emdiğin gibi emmekten hoşlanıyor musun? Beni her yerde hissettiğini bilmek?"

Etrafımda kenetleniyor, bir inilti parmaklarımın etrafında sekerken sırtı kamburlaşıyor. Ağzını bir kez daha kapatıyorum, onunla birlikte uçurumdan düşmek üzere olduğumu biliyorum. Birkaç hamle daha yapıyorum ve içimden boşalırken ona doğru düşüyorum.

Birkaç dakika boyunca onun vücudu pencereye, benim vücudum da ona yaslanmış bir şekilde birbirimize yakın duruyoruz. Göğüslerimiz mükemmel bir uyum içinde kabarıyor. Eğilip ensesini öperken elim ağzından kayıyor ve kalçalarına düşüyor.

İç çekerek başını omzumun arkasına bırakıyor. Dudaklarında memnun bir gülümsemeyle başını bana doğru eğiyor. "Bu en iyisiydi

New York'un mükemmel manzarası."

Gölüyorum, yavaşça sikimi ondan kurtarıyorum. Tabanında rujundan dolayı hala kırmızı lekeler var, şimdi ikimizin de spermiyle tamamen kaplanmış.

Uyluklarının arasına baktığımda, döllerimin aralarına damladığını görüyorum. Memnuniyetle gülümsüyorum, ikimizin de temizlenmesine yardımcı olacak bir şey bulmadan önce burnunun üstünü öpmek için eğiliyorum.

Birkaç mendille geri dönerek, kalçalarının arasını temizlemesine ve eteğini düzeltmesine yardım ediyorum. Pencereden çıkıp gömleğini alamadan onu bir kez daha soğuk cama yapıştırıyorum.

Parmaklarım uyluğunun iç kısmındaki çıplak tene değiyor. Burnumu çenesinde gezdiriyorum, dudaklarım kulağına değene kadar yakınına eğiliyorum. Parmak uçlarım bir sonraki sözlerimle birlikte pürüzsüz tenini kazıyor. "Kardeşim seni bulduğunda ve seni geri kazanmaya çalıştığında, senden sızanın *benim* dölüm olduğunu unutma."

45

Margo

"BELKİ DE BU EN İYİ FİKİR DEĞİLDİR," diyorum aceleyle, kelimelerim birbirine karışıyor.

Beck kaldırımın ortasında duruyor. Beni yürüyen insan kalabalığının arasından çekip iki dükkânın arasındaki güvenli bir köşede durdururken eli elime dolanıyor. Kaşları çatık bir şekilde birbirine çarpıyor. "Bunu neden söylüyorsun?"

Seçtiğim kıyafetin iyi bir fikir olup olmadığını düşünerek derin bir nefes alıyorum. Beck'le yaptığım alışverişten aldığım bir kazağı tercih etmiştim. Siyah ve zümrüt yeşili detayları olan ekose desenli bir kazak. İçine yüksek yakalı, transparan siyah bir bodysuit giydim ve gecenin sert havasında sıcak kalabilmek için onu deve rengi uzun bir trençkotla eşleştirdim. Bacaklarımı örtmek için bir çift şeffaf siyah çorap ve bir çift ince topuklu ayakkabı seçtim. Kıyafetimin her şeyine bayıldım, Emma ve Winnie de onlarla FaceTime'da konuştuğumda ve ebeveynlerle buluşmaya uygun olup olmadığını sorduğumda öyle düşünmüşlerdi. Eski eşimin ailesiyle yüz yüze gelmeme dakikalar kala onlara diğer oğullarıyla nişanlı olduğumu söylemek bana tuhaf geliyor. Böyle bir durum için nasıl giyinilir ki?

"Kıyafetin milyarder karısı değil de Katolik okul kızı diye bağırmasından endişeleniyorum," diye açıklıyorum ellerimi ön tarafta gezdirerek.

Beck kelimenin tam anlamıyla yüksek sesle gülüyor, görünüşe göre iç kargaşamı komik buluyor.

"Beck," diye mızızlanıyorum, saçımdaki bandı düzeltiyorum. "Hiç komik değil. Sadece nişanlımın ailesiyle tanışıp onlara nişanlandığınızı duyururken iyi görünmek istiyorum."

Yüzü tekrar ciddileşirken gözleri yumuşuyor. Kollarını bana doluyor ve beni sıcak bedenine doğru çekiyor. Elbette bir kıyafetin içinde çok naif ya da aptal görünmek gibi bir sorunu asla yok. Ne giyse katalogdan fırlamış bir model gibi görünüyor. Bu gece de işe giderken giydiği takımlar kadar resmi olmayan ama her halükarda nefis görünen bir takım elbise içinde farklı değil.

"Teknik olarak konuşacak olursak, onlarla ilk kez tanışmıyorsunuz. Yani ilk izlenim konusunda endişelenmene hiç gerek yok. Endişelensen bile, bu gece kesinlikle nefes kesici derecede güzel görüldüğün için onu öldüreceksin, Violet. Bunu sana yeterince söylemedim mi?"

Paltosunun fermuarıyla oynayarak iç geçirdim. Kıyafeti giydiğim andan arabadan indiğimiz ana kadar bana sayısız kez güzel görüldüğümü söylemişti. O kadar gerginim ki, acaba beni daha iyi hissettirmek için söylediği bir şey mi diye düşünüp duruyorum.

Burnum kırışıyor. "Sanırım ilk izlenim yorumun beni daha da kötü hissettiriyor." Ona bakmak için boynumu büküyorum. O kadar yakışıklı ki göğsüm ağrıyor. Her bir özelliği mükemmel, son zamanlarda çizmeye kafayı taktığım her şey.

"Güven bana. Garip olmayacak. Heyecanlanacaklar. Hikâyemiz doğal görünüyor. Benim için çalıştın, çok birlikte olduk ve sonra aşık olduk. Kişiliğimi biliyorlar. Bir şey istediğimde her zaman sonuna kadar giderim. Çabucak nişanlanmamız çok da uzak görünmeyecektir."

Parmakları şakağıma şefkatle dokunuyor. Böyle basit şeyler yaptığında, kalbim yapmaması gereken şeyleri özlüyor. Keşke bu gerçekten olsaydı, keşke bu kadar kapalı biri olarak tanınmasaydı ve keşke sadece rol yapmıyor olsaydık gibi şeyler.

En azından numara yapmıyordu, sık sık artık numara yapmak zorunda olmadığım bir noktaya ulaşıp ulaşmadığımı merak ediyorum.

Sanırım Beckham Sinclair'e karşı bir şeyler hissediyorum. Korkunç, büyük, *güçlü* duygular. Her düşüncemi, her duygumu, tüm varlığımı ele geçiren türden. Korkarım ona yapamayacağımı söylediğim tek şeyi yaptım, çizgiyi bulanıklaştırmama izin verdim. Kendimi biraz dizginlemem, gerçeklik kontrolü yapmam gerekiyor. Ancak bu gece o gece olmayacak çünkü inandırıcı olması için Beck'e aşık nişanlıyı oynamam gerekiyor. Bu o kadar da zor olmayacak, çünkü bu kadar gerçekçi hissettirirken numara yapmak pek de zor değil.

Çivit mavisini gözleri yüzümü arıyor. Endişeli görünüyor. Ailesini görmekten değil, ama belki de gözlerimdeki ihtiyat onu daha çok

normalden daha endişeli.

"Onlara benimle nişanlı olduğunu söylemekten utanmıyor musun? Duyduğuma göre bir petrol ya da mücevher varisi seçebilirmişsin, bir anaokulu öğretmeni ve bir elektrikçiden doğan bir kızı değil."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor, eldivenlerinin derisi yanaklarımı yumuşatıyor. "Hiç bu kadar gurur duymamıştım."

Aptal, zavallı kalbim onun sözleri karşısında takla atıyor. Belli ki sözlerinin umduğumuz anlama gelmediği hakkında hiçbir fikri yok. Yapamazlar...

Ama ya yaptılarsa?

Bakışları o kadar niyetli, o kadar derin ki ilk defa Beck'in de benim gibi düşüp düşmediğini merak ediyorum. Benim için olduğu gibi onun için de işler değişti mi? Bir kız hayal kurabilir.

"Beck," diye başlıyorum, ona aşık olabileceğimi düşündüğümü söyleme ihtiyacı duyuyorum.

Eğilip dudaklarını alnıma bastırıyor. Bunu o kadar sık yapıyor ki artık alıştım. Buna o kadar alıştım ki; kaşımın üzerinde dolgun dudaklarının baskısını hissetmeyeceğim günü düşünmek içimi acıtıyor. "Şşşt," diyor tenime karşı. "Biliyorum, Violet."

Ne var biliyor musun? Sormak istiyorum.

Tam bunu yapmak üzereydim ki cebinden telefonunu çıkarıp ekrandaki isme baktı. Ben de bakıyorum ve ön yüzünde babasının adının parladığını görüyorum. Aramayı cevaplarken bir eli yanağımda duruyor, başparmağı dalgınca elmacık kemiğimin üzerinde geziniyor.

"Hey, baba."

Babasının diğer hatta söylediklerini dinlerken birkaç sessiz saniye geçiyor. "Evet, birkaç dakika içinde orada oluruz. Bir blok aşağıdayız."

Telefonu kapatıyor ve bana geniş bir gülümseme vermeden önce cebine geri sokuyor.

"Gerginim," diye itiraf ediyorum, kelimeler ağzımdan yuvarlanıyor.

Beck bir kez daha parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve az önceki yolumuza devam ediyoruz. Çoğunlukla kadınlardan olmak üzere pek çok bakış alıyoruz. Meraklı bir kıskançlıkla bizi izliyorlar, sanki onun gibi bir adamı kalabalık kaldırımında benimle el ele yürümeye nasıl ikna ettiğimi anlamaya çalışıyorlar.

"Olmanız için bir neden yok." Işığın bize karşıdan karşıya geçebileceğimizi söylemesini beklerken durdu ve bir insan kalabalığının arkasında durdu.

"Olmak için her türlü sebebim var, Beck. Ailene getirdiğin diğer kadınlar gibi parayla evlenmek için yetiştirilmedim. Ve o kızların da kardeşinle çıkarken senin ailenle tanıştıklarını hiç sanmıyorum."

"Mesele de bu. Ailemle tanışmaya hiç kadın getirmedim."

Bir grup insan yaya geçidinden geçerken neredeyse ayağım takılıyordu. Beni ayakta tutan tek şey Beck'in elimi sıkıca kavraması. Güvenli bir şekilde tekrar kaldırıma çıktığımızda, neyse ki yüzüm betona değmiyor, şaşkın bir ifadeyle ona bakıyorum. "*Asla* mı?"

Restoranın önünde durduk. Yüzünü bana dönerek dünyanın geri kalanını görmemi engelliyor. Tek gördüğüm o. "*Asla*. Sana kadar. Şimdiye kadar."

"Öyle mi?" Umutla soruyorum.

Kendinden emin bir şekilde başını sallıyor. Aklımdan geçen sayısız soruyu sormamı bekliyormuş gibi bana bakıyor. Zamanımız olmadığını bildiğim için onları geri tutuyorum.

Ama daha sonra ona soracak kadar kendime güvenebilirim -umarım- belki de bu daha fazla bir şeye dönüşmüştür.

"Sana daha da iyi bir şey vereceğim," diyor kısıp sesle. "Onlara bizden bahsedeceğim için heyecanlıyım Margo. Bir dahaki sefere kendini başka kadınlarla kıyasladığını fark edersen, yapma. *Asla* başka biri olmadı. Sadece sen varsın."

Bana daha fazla soru sorma fırsatı vermiyor. Beni restoranın içine çekiyor, bizi host standına götürürken elimi güven verici bir şekilde sıkıyor.

"Sinclair rezervasyonu için buradayız," diye yumuşak bir şekilde anons ediyor. Hostes onu takdirle bir aşağı bir yukarı süzüyor. Anladım. Adam seksi. Ama menünün üzerine salyalarını akıtmadan önce dilini ağzına geri sokabilir. Yapılacak en kibar şey bu olurdu.

"Seni oraya götüreceğim."

Beck ona kibarca teşekkür ediyor ve yemek alanının arka tarafına götürülürken elimi tutuyor.

Beck'in ailesini onlar bizi fark etmeden önce ben fark ediyorum. Sadece küçük bir sorun var. Masada sadece Beck'in anne ve babası yok. Nişanımızı sadece Beck'in ailesiyle yüz yüze ilan etmeyeceğiz.

Ayrıca eski erkek arkadaşım ve Beck'in kardeşi Carter'a da duyuracağız.

Lanet olsun.

46

Beck

Bu sabah ofise rastgele gelmesine rağmen Carter'ın bu akşam yemeğe gelmesini beklemiyordum. Aile yemekleri Carter'a göre değil. Genelde benim de değildir, sanırım, ama onunki daha da az.

Carter yanımdan geçip gidiyor, gözleri arkamdaki Margo'ya, kenetlenmiş ellerimize odaklanıyor.

Koltuğundan sıçradı, sandalye arkasından yere uçtu. "Ne oluyor lan?"

Annemin gözleri şoktan ya da belki de utançtan kocaman açılıyor. Restoranın etrafına bakıyor, masum seyircilere özür dileyen bir gülümseme veriyor.

Babam bana anlamsız bir bakış attıktan sonra uzanıp Carter'ın omzunu tutuyor. Çekiştirdi. "Otur oğlum."

Carter sandalyesini yerden alıp babamızı takip ederken gözleri öfkeyle parlıyor.

"Anne, baba." Annemle babama usulca gülümsüyorum. Onları Carter'la birlikte yaşanacak dramının içine çektiğim için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Bu gece gelmesini gerçekten beklemiyordum. Margo'yu nişanlım olarak tanıttığım için ailemle keyifli bir Şükran Günü öncesi yemeği olması gerekiyordu.

Şimdi drama dolu olacak. Carter'a çok bebek bakıldı. Elinden bir şeylerin alınmasına alışık değil. Kendi şirketimi kurduğum andan itibaren aşırı rekabetçi olduğu gerçeğini de eklerseniz, bunun iyi sonuçlanmasına imkan yok. Babam bir akşam yemeğinde ona Carter'ın hayatında benim yaptığım gibi bir şey yapıp yapmayacağını sorduğu andan itibaren beni her konuda yenmek istedi. Sanırım babam

saldırgan olmak istemedim. Ama Carter öyle anladı. O zamandan beri, ben bu oyunu oynamakla bile ilgilenmezken o bana karşı kazanmaya çalışıyor. Margo'yla nişanlandığımızı öğrendiğinde, kendini kaybedecek. Bunun bir telefon görüşmesiyle olmasını umuyordum, her zaman tıklım tıklım olan ve eğer biriyle tanışıklığınız yoksa rezervasyon yaptırmanın altı ay sürdüğü bir yerde değil.

"Sanırım Margo'yu hatırlıyorsun?" Artık arkamda saklanamaması için vücudumu çevirerek teklif ediyorum. Kolumu çimdikliyor, onu ilgi odağı haline getirmekten hiç hoşlanmadığı belli.

Elini sıkıp onu rahatlatmak için elimden geleni yapıyorum. İkimiz de Carter'ın gelmesini beklemiyorduk ama bu bizim saflığımız olabilir. Bütün gün işte ondan saklanmayı başarmıştı. Carter'ın şimdiye kadar hiçbir şey için çok çalışmamış olmasını bir kenara bırakalım -onu geri kazanmak söz konusu olana kadar.

Annem yüzünde sıcak bir gülümsemeyle ayağa kalkıyor. Masanın etrafında dönüyor ve daha bana merhaba bile demeden Margo'yu kucaklıyor.

"Margo," diyor sevgiyle, Margo'nun başının arkasını okşayarak. "Çok uzun zaman oldu, tatlım."

Margo sırtını kucaklıyor. Her hareketini dikkatle izlediğim için sırtının ne kadar gergin ve ellerinin ne kadar sıkı olduğunu fark ediyorum. "Evet, öyle," diye huzursuzca cevap veriyor Margo.

Annem uzaklaşır uzaklaşmaz, babam Margo'yu kucaklamak için oradaydı. Onun için her zaman yumuşak bir noktası vardı. Margo Carter'la ilişkisini bitirdikten sonra bile babam onun nasıl olduğunu sormayı hiç bırakmadı.

O ve Margo yeniden tanışırken, annem yüzünde geniş bir gülümsemeyle önümde duruyor. "Oğlum," diyor, sesi sevgi dolu. Eğilip annemi kucaklıyorum ve hayatım boyunca sürdüğü parfümün kokusuyla rahatladığımı hissediyorum.

"Seni özledim," diyorum saçlarına doğru.

Babam elimi sıkarak için uzanıyor ve sonra hepimiz birbirimize bakıyoruz, Carter'ın patlamasından sonra ortamdaki hava biraz rahatsız edici. Babam masayı işaret ederek gerginliği azaltıyor. "Hadi oturalım ve sohbet edelim." Bana doğru yönelttiği bakıştan soru dolu olduğunu anlıyorum.

Margo'nun sandalyesini masadan çekerken Carter'ın sıcak bakışlarını üzerimde hissediyorum. Küçük bir teşekkür mırıldanıp otururken gülümsemesi görüldüğünden daha rahat görünüyor. Yanına oturuyorum ve kardeşime gülümseyerek bana yönelttiği kaynayan bakışlardan hiç rahatsız

olmadığımı belli ediyorum.

Carter burbonundan bir yudum alır. "Buraya getirdiğimizin farkında değildim.

aile yemeğine *yardımcı olur*."

"Davet edildiğinizi bilmiyordum."

"Çocuklar," diye tıslıyor annem, kelimesi muhtemelen kastettiğinden daha yalvarırcasına çıkıyor.

Ona bakıyorum, yüz ifadem yumuşuyor. "Kusura bakma anne. Carter'ın neden bir kez olsun varlığıyla bizi onurlandırmaya karar verdiğine biraz kafam karıştı." Gözlerim yanımdaki Margo'ya kayıyor. Hakkını vermeliyim; birkaç dakika önce ne kadar gergin olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Başını dik tutuyor, yüzünde en ufak bir gerginlik belirtisi yok. "Acaba asistanımla bir ilgisi var mı?" Muhtemelen nişan haberini ortaya atmak benim için zalimce ama kendime engel olamıyorum. Carter'ın karşımızda rahatsız olması, Margo ve benim aramda neler olduğunu merak ederek beynini yorması hoşuma gidiyor.

Carter'ın koyu renk saçları yumuşak sarı ışığın altında parıltıyor. Beni yakından izliyor. Eğer cevapları yüzümde arıyorsa, bulamayacak. Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, bana dönmeden önce Margo'ya bir bakış atma riskini göze alıyor. "Akşam yemeği için kendi aileme katılmama izin yok mu?"

"Biliyor musun?" Şarap menüsünü elime alıyorum ve ne sipariş edeceğimi bildiğim halde bakıyormuş gibi yapıyorum. "Haklısın. Bu gece bize katılacağın için çok heyecanlıyız. Söylesene, kız arkadaşın nasıl? Adı neydi?"

Carter Margo'ya bakmadan önce bana ters ters bakıyor. "Ayrıldık," diye açıklıyor Margo'ya gözlerinde istekle bakarak.

Margo ona kocaman gülümsüyor. Masanın altından uzanıp elini kalçama koyana kadar birbirlerine baktıklarını görmenin beni ne kadar kışkandırdığını fark etmiyorum. "Kız arkadaşın olup olmaması benim için önemli değil. Eğer varsa onunla tanışmayı çok isterim."

Hay sikeyim. Bu sözleri söylediğini duymak beni neden rahatlattı?

"O sen değildin," diye karşılık veriyor Carter.

Oh, hayır.

Masamıza geldiğinde garsona el sallayarak onu uzaklaştırıyorum. Koşarak uzaklaşıyor, etrafımı saran kıskançlık muhtemelen canını kurtarmak için kaçmasına yetecek kadar hissediliyor.

"Aslında harika haberlerim var," diye duyuruyorum, kıskançlık beni ele geçiriyor. Masanın altında, elimi Margo'nun elinin üstüne koyup parmaklarımızı birbirine geçiriyorum.

Annemin gözleri parlıyor. Sohbetin değişmesinden dolayı biraz rahatlamış görünen babamla bakışıyorlar. Bu yüz ifadesi bir sonraki sözlerimle hemen silinebilir.

Margo'ya bakıyorum, güzelliğini gördükçe gözlerim yumuşuyor. Elimi sıkarak devam etmem için beni teşvik ediyor. Aileme dönüp baktığımda derin bir nefes alıyorum. "Margo ve ben aşık olduk."

Carter hemen, "Yalan söylüyorsun," diye tükürür.

Margo ona bakıyor, yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yok. "Birlikte yakın çalıştığınızda bazı şeyler olur."

Yaptığı açıklama için onu hepsinin önünde öpebilirdim. Fazla bir şey söylemesini beklemiyordum. Aslında, ilişkimizdeki değişikliği açıklarken sessiz kalmasını bekliyordum. Carter'ın masada oturduğunu gördüğümde, küçük bir parçam onunla burada devam edemeyeceği konusunda endişelendi. Onu nasıl incittiğini açıkça söylemişti. Bunun ne kadarının hâlâ devam ettiğini, bir parçasının hâlâ onu isteyip istemediğini bilmiyordum.

Adamın öfke dolu gözlerine bakarken yüz hatlarının kendinden emin duruşu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Beni onun için terk etmeyecek. Artık ona sahip değil, ben sahibim.

Margo ve Carter birbirlerine bakarken tüm masa geriliyor. Göz temasını ilk kesen Margo oluyor ve Carter'dan uzaklaşıp bana odaklanıyor. Elini kaldırarak yanağımı sevgiyle okşuyor. "İkimiz de bunu beklemiyorduk," diye nezaketle yalan söylüyor.

"Seni orospu," diye çıkışıyor Carter, elini masaya vurarak. Ani hareketiyle masadaki bardaklar şangırdıyor.

"Carter!" Annemin nefesi kesildi. "Oğlum," diye homurdanıyor babam.

Elimi kaldırarak ailemin başka bir şey söylemesini engelliyorum. Kanım demek zorunda kaldığım o zavallı adama sinirli bir şekilde odaklanırken göğsümde öfke kaynıyor. Margo'nun yanımdan beni dikkatle izlediğini hissedebiliyorum. Bedenim öfkeyle sımsıkı sarılmış durumda. Öne doğru eğilip masa örtüsündeki bir kırıksıklığı düzeltiyorum.

Varlığımın her zerresi masanın karşısına geçip Margo'ya böyle deme cüretini gösterdiği için kardeşimin suratının ortasına vurmak istiyor. Soğukkanlılığımı korumaya çalışırken ellerim masanın altında esniyor. Ailemin ihtiyacı olan son şey, Carter ve benim yemek sırasında kavgaya tutuşmamızın manşetlere taşınması.

"Carter," diye feryat ediyorum, başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum. Umarım gözlerimdeki öfkeyi görüyordur. "Nişanlıma bir daha öyle dersen, bildiğin tüm hayatını mahvederim. Paylaştığımız kana lanet olsun."

Geri çekildi, gözleri büyüdü. "Nişanlısı mı?"

"Evet, *nişanlım*. Onunla böyle konuştuğun için özür dile." "Hayır," diye agresif bir şekilde cevap verir.

"Carter," diye yalvardı annemiz. Nişanlandığımız haberini bu şekilde paylaşmayı düşünmemiştim ama Carter'ın burada olmasını da beklemiyordum.

Carter benden uzaklaşıp Margo'ya bakıyor. "Bir kardeşin sikinden diğerine atlıyoruz, değil mi?"

Sandalyemden fırlayıp bir anda masanın etrafından dolanıyorum. Yüzünü masa örtüsüne yapıştırırken tabaklar yere düşüyor. Annem çılgık atıyor. Margo bir şeyler söylüyor ama Carter'ın yanağını bembeyaz masa örtüsüne gömerken ne dediğini anlamıyorum. Öne doğru eğilip ensesini sıkıca kavradığımda damarlarımda öfke dolaşıyor.

Ailemden gelen ricalar ve diğer yemek yiyenlerin düşünceleri tamamen fark edilmiyor. Tek odaklanabildiğim şey kardeşim. O pislik herif Margo'nun huzurunda olmayı hak etmiyor, hele ki ona "benim" deme hakkına hiç sahip değil. Kulağına doğru eğilirken parmak uçlarım boynuna batıyor.

Dişlerim gıcırıyor, çenemdeki kızgınlığın baskısı yüzünden düşmekle tehdit ediyor. "Halkın içinde olduğumuz için şanslısın kardeşim. Eğer özel bir yerde olsaydık yüzün çoktan mosmor olurdu."

"Yapamazsın," diye tükürür.

Parmaklarım saçlarının arasından geçerek başını yukarı çekiyor ve Margo'ya bakması için başını çeviriyorum. Beni üzerinden itmeye çalışıyor ama acınası çabaları işe yaramıyor. Gözlerim etrafımızdaki insanlara kayıyor, hepsi sergilediğimiz gösteriye aval aval bakıyor. Bu ilgiden nefret ediyorum ama Margo'ya karşı kullandığı kelimelerden daha çok nefret ediyorum.

Başını çevirmeye çalıştığında, boştaki elimle çenesini kavrayarak onu Margo'ya bakmaya zorluyorum. "Nişanlımdan özür dile, Carter."

Elimden kurtulmaya çalışıyor ama başaramıyor. Çok kızgıyım, onu bundan kurtaramayacak kadar öfke doluyum. Ondan özür dileyecek. Ne gerekiyorsa yapacağım.

"Lanet olsun, hayır." Çenesini sıkıca kavradığımda bir çocuk gibi bağırıyor.

"Bir daha dene," diyorum, kafasını masaya vurmasına ramak kalmışken.

Carter kucağına bakarak, "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bir erkek ol ve yüzüne karşı özür dile."

"Özür dilerim!" diye bağıyor. "Ah," diye inliyor, parmaklarını boynuna o kadar sert giriyor ki yüzü morarmaya başlıyor.

"Hazır başlamışken, onu aldattığın için ne kadar üzgün olduğunu da söyle. Aptal ve zavallı olup ilişkinizi bırakıp gittiğin için."

Büyük bir el pazuma indi. Arkama baktığımda babamın bana uyarıcı bir bakış attığını görüyorum. Görmezden geliyorum. Carter istediğimi yapmadan önce durmamı istiyorsa beni Carter'dan koparmak zorunda kalacak.

"Ne oluyor lan?" Carter nefes nefese dışarı çıkmayı başarıyor.

Margo beni öfkemden çekip çıkarabilen tek kişi. Sesi öfkemi yarıp geçiyor ve beni öfkemden çekip çıkarıyor. "Beck," diye mırıldanıyor, "önemli değil. Benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Önemi yok."

Ona bakıyorum, parmaklarım derin bir nefes alabileceği yere kadar biraz daha az baskı uyguluyor.

"Onun bir önemi yok," diye tekrarlıyor ve bana tereddütlü bir gülümseme veriyor. "Önemli olan tek şey sensin."

Onu bıraktığımda içimi bir rahatlama kaplıyor. Ani hareket onu öne doğru itti. Boynunda bıraktığım el izini ovuşturarak inliyor.

Annemin yanına gidip başının üstüne bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum anne. O etrafta yokken görüşürüz. Yemeğimizi mahvettiğim için özür dilerim."

Babam ve ben bilmiş bir bakış paylaşıyoruz. Benimle tartışmıyor ya da kalmam için beni ikna etmeye çalışmıyor. Bir anlaşmaya varmamız için kelimelere gerek yok. Sonra konuşuruz. Ama Carter'ın yanında bir saniye daha durup öfkemi dizginleyemiyorum.

Gitmeden önce önünde duruyorum ve burnumun ucuyla ona bakıyorum. "Müstakbel karımla bir daha sakın konuşma. Hatta özür dilemek için olmadığı sürece ona doğru nefes bile alma."

47

Margo

"Seni tekrar görmek güzeldi." Oturduğum yerden kalkarken kelimelerim o kadar hızlı çıkıyor ki, hepsi birbirine karışıyor. İkisine de özür dileyen bir gülümseme veriyorum. Onlara yetişmek için gerçekten sabırsızlanıyordum ama Beck'in geri çekilen formunu yemek yiyenlerin kalabalığında kaybetmeme saniyeler kalmıştı.

Beck'in annesi bana yumuşak bir gülümsemeyle, "Seninle sonra konuşuruz, hayatım," diyor. Carter'a bakma zahmetine bile girmiyorum. Hayatımın yıllarını o adama nasıl verdiğimi aklım almıyor. Beck'i tanımaya başladığımdan beri onunla kıyaslanamaz bile. Beni hak etmediği açık olan biri için haftalarımı ağlayarak geçirmiş olmam bana çılgınca geliyor. Onu hak eden bir kadın var mı bilmiyorum. Geldiği kadar acınası biri.

Çıkışa doğru koşmadan önce onlara son bir el sallıyorum. Beck, ailesiyle vedalaşmam için geçen birkaç saniye içinde ortadan kayboldu. Binanın ön kapısından uçarak çıktığımda Beck'i hiçbir yerde göremeyince hayal kırıklığına uğradım. Nereye gittiğini bulmak için her yöne bakarken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Nereye gittiğinin paniğini, ne kadar kızgın olduğunun ve yalnız olduğunun endişesini bir kenara bırakıp bir yön seçiyorum ve insan kalabalığının arasında bedenini arıyorum. Görünürde yok. Dar bir ara sokağın önünde duruyorum ve ona ulaşabilmek umuduyla çantamdan telefonumu çıkarıyorum.

Rehberimde onun adına tıklamak üzereyken bir el belime dolanıyor ve beni ara sokağın derinliklerine çekiyor. Yüksek sesle bir çığlık atıyorum, yardım istemek için bağırıyken nefes nefese kalıyorum. Ceset beni yutuyor

Beni tanıdık bir göğse doğru çekti. Onu kokusundan her yerde tanırım, fazlasıyla bağlandığım kokusundan.

"Beck." Onun için ne kadar endişelendiğimi ancak şimdi fark ederek rahat bir nefes aldım.

Vücudumu kendine doğru çeviriyor ve omuzlarım bir binanın tuğlalarına çarpana kadar beni destekliyor. Kollarımı hemen ortasına doluyorum, takım elbise ceketinin altına giriyorum, böylece onu rahatlatmak için elimden geleni yaparken vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum.

Eliyle başımın arkasını kavrayıp göğsüne bastırıyor. "Seninle böyle konuştuğu için çok öfkeliyim Margo," diye itiraf ediyor, sesi kısık. "Onun adına ne kadar özür dileysem azdır."

Onu bulduğum için rahatlamış bir şekilde daha sıkı sarılıyorum. Kalbi kulağımın dibinde atıyor, ritmi vahşi ve evcilleşmemiş. "Onun için özür dilemene gerek yok."

"Seninle asla böyle konuşmamalıydı. Kahretsin, bunun için onu öldürebilirim."

Geri çekilerek yanaklarını ellerimin arasına alıyorum. Sol yanağını avucumun içine daha da bastırıyor, gözleri çılgınca yüzümü arıyor. "Unut gitsin. Önemli değil."

"Tabii ki önemli."

Başımı ona doğru sallıyorum. Tanrım, gözlerindeki yoğunluk beni transa geçirdi. Ondan yayılan saf öfkeye çekiliyorum. Öfkesinin beni savunmak için olduğuna dair derinlerde bir şeyler hissediyorum. "Öyle değil. Hem de hiç. Önemli olan biziz Beck. O değil."

Çenesinde bir kas öfkeyle kasılıyor, kontrolünü kaybetmeden önce gözle görülür bir geri sayım gibi. Alnını benimkine dayayıp derin bir nefes alıyor. Uzun bir an boyunca birbirimizin havasını soluyoruz. Umarım benim sabit nefeslerim onun düzensiz nefeslerini yatıştırır.

"Kimse seninle böyle konuşamaz. Onu seviyor olman ya da bir geçmişin olması umurumda değil. Bunu kabul edemem."

"Sevdim."

"Geçmiş zaman gibi mi?"

Gözlerindeki kırılganlık yüzünden ölebilirim. Şehrin sesleri uzakta yankılanıyor ama ben onun koyu renk gözlerinde kayboluyorum, mavi gözleri birlikte geçirdiğimiz ilk gecedeki okyanus rengiyle aynı. Odağımı ona ve sadece ona sabitliyorum. "Evet, *geçmiş zaman*. Tabii buna geçmiş zaman diyebilirsen."

Dudaklarından titrek bir nefes dökölüyor ve yüzümü gıdıklıyor. "Kahretsin, bunu duymaya ne kadar ihtiyacım vardı bilemezsin," diye itiraf ediyor.

Ellerim yüzünde kenetleniyor, nabzım sinirden hızla atıyor. "Sana başka bir şey söyleyebilir miyim?"

"Herhangi bir şey."

"Diğer Sinclair kardeşin kalbimi çalmasından korkuyorum."

"Margo. İstemediğin şeyleri söyleme."

Ellerim yanaklarında titriyor. İtiraf edeceğim için çok gerginim ama kendimi tutamıyorum. Onunla çalışırken ya da öyleymiş gibi davranırken kendime engel olamadım. Ona karşı bir şeyler hissediyorum. "Değilim," diye cevap veriyorum inançla. "Beck," derin çivit mavisini gözlerine bakarken sesim titriyor. "Sanırım tüm bu rol yapma çabaları arasında, tüm bunların gerçek olmasını dilemeye başladım. Sana karşı bir şeyler hissediyorum. Solmayacağından korktuğum türden duygular. Yakında ruhumun derinliklerinde öylesine yer etmesinden korktuğum türden ki, kalbimin seni çaresizce istememesinin nasıl bir şey olduğunu bir daha hatırlayıp hatırlamayacağımı bilmiyorum."

Uzun bir rahatlama nefesi verdi, tüm vücudu gözle görülür bir şekilde vücudunu terk eden gerginliği gösteriyordu. "Bunu söylediğini duymak için o kadar uzun zamandır bekliyordum ki." Parmakları saçlarımda dolaşırken yüzümü yüzüme yaklaştırıyor ve beni öylesine büyük bir saygıyla öpüyor ki, belki onun da aynı şekilde hissettiğini düşünmeden edemiyorum.

Birkaç metre ötemizden gelen yüksek sesli bir ıslık sesi bizi ayırıyor. Geri çekilip sesin geldiği yere doğru bakıyoruz. Ezra'yı kaldırıma yanaşmış, yolcu tarafındaki camı indirmiş ve dudaklarında bir sırıtişla buluyoruz. "Siz ikiniz bir oda tutmak için geri dönmek ister misiniz?" diye soruyor yumuşakça, sesinde alaycı bir ton var.

Gülüyorum, yüzümü Beck'in göğsüne bastırıyorum. Dokuzuncu bulutun üzerinde yüzüyormuşum gibi hissediyorum. Ona her şeyin birdenbire benim için nasıl değiştiğini anlatmak için daha iyi bir yer düşünemezdim. Sahte hissettirmiyor. İnanılmaz derecede gerçek geliyor. Ona aşık oluyorum. Hızlı ve sert bir şekilde, şüphesiz her şey bittiğinde kalbimde birkaç darbe ve çürüğe neden olacak. Bunu ona itiraf etmek için arkamızdaki kalabalık şehirden başka bir yeri tercih etmezdim. Anıtsal bir an için mükemmel bir fon.

Beck kollarını omuzlarıma doluyor ve beni temiz gömleğinin içine bastırıyor. "Birkaç dakika daha bekleyemez miydin?" diye bağılıyor arkadaşına.

"Üzgünüm Bay Sinclair," diye yanıtlıyor Ezra. "Sinirli bir şekilde aradığınızda acele etmemi söylemişsiniz. Ben sadece sizin yönlendirmenizi takip ediyordum."

Beck alay ediyor ve uzaklaşmadan önce başıma bir öpücük konduruyor. Arabaya doğru yürürken iri elini benimkinin üzerine koyuyor. Buna alışabilirim. Onunla buna, şehirde sadece ikimizin el ele tutuşmasına alışabilirim.

Arabaya binmeden önce Beck elimi tutup beni sert bedenine doğru çekiyor. "Hey, Margo?"

"Öyle mi?"

"*Teknik olarak* nişanlım olduğumu biliyorum ama kız arkadaşım olur musun?"

Gülüyorum, beş dakika önce nasıl bu kadar kızgın olduğuna hayret ediyorum, restorana geri dönüp Carter'ın suratını dağıtacağından endişeleniyordum. Şimdi gözlerinde saf mutluluk parlıyor, gözlerinin yanında küçük kırışıklıklar oluşuyor.

"Beck, ben zaten senin nişanlımım. Bence kız arkadaşı geçti." Ne demek istediğimi kanıtlamak için elimi göğsüne koyuyorum, elmas ikimizin de dikkatini çekiyor.

"Sadece evet de, Violet."

"Kendimi hep sana evet derken hissediyorum."

Eğiliyor, nefesi yanağıma gıdıklıyor. Rüzgârda uçuşan saçlarımı usulca kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bu çok daha iyi hissettiriyor."

"Neden?"

Gülümsemesi o kadar genişliyor ki nefesimi kesiyor. O nasıl gerçek olabilir? Nasıl benim oluyor? *Onu nasıl sonsuza kadar tutabilirim?*

"Çünkü bu gerçek."

"Gerçek," diye tekrarlıyorum nefes nefese, kalbim yerinden çıkacakmış gibi. "Bu bizden başka kimse için değil."

Mutlu gözyaşlarımla savaşıyor başımı sallıyorum. Ona aşık olmak hafif bir ifade olabilirdi. Yüzümde kocaman bir sırıtişla arabaya doğru kayarken, bir New York dakikası içinde çoktan düşüp düşmediğimi merak ediyorum.

48

Margo

"BUNUN GELİNLİK GİBİ GÖRÜNDÜĞÜNE EMİN MİSİN?" Aynanın önünde dönüyorum ve aynadaki en iyi arkadaşlarımın gözlerini yakalıyorum. Ellerim ipek elbisenin üzerinde geziniyor, kıvrımlarımı mükemmel bir şekilde sarmasına rağmen yine de biraz hayal gücü bırakmasına hayret ediyorum.

"Çok seksi görünüyorsun," diye cıvıldıyor Emma arkamdan. Kırmızı topuklu ayakkabılarımdan birini eline alıyor ve topuklarını incelerken kaşlarını kaldırıyor.

"Bence harika görünüyorsun," diye onaylıyor Winnie.

"Yeterince şık mı? Yeterince resmi mi? Beck bir nişan partisi önerdiğinde bunun bu kadar... ayrıntılı olacağını bilmiyordum."

Emma mırıldanır. "Kendine bunu söylemeye devam et, Mar. Eski parayla evleniyorsun; her fırsat parti vermek için bir bahane."

Uzak dolaptaki gardıroptan inci çivili bir saç bandı alıyorum. Beck'le iş seyahatinden döndüğümüz geceden beri yatağında uyumadım ama tüm eşyalarımı Beck'in yanına taşımak yerine dolabımı burada tutmakta ısrarlıydım. Kendime aitmiş gibi hissettiğim bir alana sahip olmak, zaman zaman Beck'ten biraz uzakta olmak güzel. Sanki uyanık olduğumuz her saniyeyi birlikte geçiriyoruz. Birlikte yaşıyoruz, birlikte çalışıyoruz, *her şeyi* birlikte yapıyoruz. Başka türlü olmasını istemezdim, Beck'in en küçük şekilde bile olsa bana her zaman ilgi göstermesini seviyorum. Sadece sanırım bunu biraz fazla seviyorum. Ona karşı hissettiklerim her geçen gün daha da güçleniyor ve her ne kadar bana değer verdiğini göstermekte kararlı olsa da, şüphelerim var.

Bizimle ilgili her şey sahte olmak üzerine kuruluydu. Benim için her şey gerçek olsa da, onun aklının nerede olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Hâlâ

bir yıl sonra bitmesini mi bekliyor? Bunun nereye varacağını görmek istiyor mu? Konu ona gelince kafamı toparlayamıyorum. Onun sürekli ilgi ve şefkatinin tadını çıkarmaya o kadar dalmışım ki, aynı sayfada olup olmadığımızı gerçekten anlamaya vaktim olmadı. Bu kafamı karıştırıyor.

Şu anki gibi. Kendime izin verirsem, bu Beck ve benim için gerçek bir nişan partisi gibi hissedebilir. İnsanlarla düğün planları hakkında konuştuğumu ve onlara bir gün yapmayı düşündüğüm gerçek düğünü anlattığımı hayal edebilirim.

Her şey çok gerçekçi geliyor. Beck ve ben bir hafta içinde abartılı bir nişan partisi planlamaya daldık ve geçen hafta ailesiyle akşam yemeğinde neler olduğunu konuşmak için bile durmadık. Çalışmaktan, plan yapmaktan ve bulabildiğimiz her boş anda bedenlerimizi birleştirmekten oluşan bir sisin içindeydik. Hayatımda hiç bu kadar arzulanmış hissetmemiştim. Sanki ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyoruz. Bundan şikayet edemem ama bu parti bittikten sonra duygularımız hakkında ciddi bir konuşma yapmamız gerektiğini de hissediyorum.

Onun da benim kadar bu işin içinde olduğunu bilmeliyim.

Bir el kıcıma vuruyor. "Kendine bakmayı kes." Emma arkamdan gülümseyerek kollarını ortama doluyor ve çenesini omzuma yaslıyor. Winnie diğer tarafa geliyor, aynadaki yansımalarımıza bakarken üçümüz de kucaklaşıyoruz.

"Her zaman Winnie'nin ilk evlenen olacağını düşünmüşümdür." Emma Winnie'ye bakar ve göz kırpar.

"Neden? Babamın beni birlikte büyüdüğüm vakıf fonu bebeklerinden biriyle evlendireceğini düşündüğün için mi?"

Emma omuz silkiyor. "*Evet*. Kalbinin -en azından klitorisinin- şu anda meşgul olması çok kötü."

Çenem düştü. "Affedersiniz, ne dediniz?" Aynadan Winnie'ye bakıyorum. Winnie, Emma'ya pis bir bakış fırlatıyor. "Emma neden bahsettiğini bilmiyor," diye tıslıyor. "Her neyse, bu gece *benimle* ilgili değil. *Seninle* ilgili."

Beni daha sert sıkıyor. "Evlenmeni kutlayacağız!"

Emma'nın bahsettiği konuyu daha sonra ona sormak için aklıma bir not alıyorum. Emma'nın benim bilmediğim bir şeyi bildiğini bilmek biraz canımı acıtıyor. Üçümüzün her şeyi birbirimizle paylaşmasına alışkınım. Onlar söz konusu olduğunda ben hiç dışlanmadım. Beck söz konusu olduğunda onlardan sır saklamış olsam da, benim bilmediğim bir sırrı paylaştıklarını bilmek hoşuma gitmiyor.

Winnie uzaklaşıyor ve bana tepeden tırnağa bakıyor. "Asıl sorunuza dönecek olursak, bence bu inanılmaz derecede gelinlik ve şık görünüyor. Beck seni gördüğünde aklını kaçırarak."

Emma, "Beck onu gördüğünde her *zaman* aklını kaybediyor," diye söze karışıyor.

Halter yakalı ipek elbiseye baktım. Yirmiden fazla elbise denemiştım, sonunda bu elbiseye karar verdiğimde hiçbir i içime sinmemiştı. Herhangi bir tadilata bile gerek yoktu; üzerime tam oturmuştu. Beck daha önce süslenmemize yardımcı olmaları için saç ve makyaj uzmanlarından oluşan bir ekip tutarak beni şaşırtmıştı. Ailem nişan partisine gelemediği için çok üzölmüştü. Babam son anda hastalandı ve durumu iyi olsa da seyahat etmemesi tavsiye edildi.

Beck parti için son dakika düzenlemeleriyle ilgilenirken bu sabah çatı katında neredeyse mini bir spa günü geçirdik. Anneme partiyi göstermek için daha sonra görüntölü arama yapacağıma yemin etmeme rağmen kendimi daha iyi hissettim. Kaçırıldığı için çok kızgın, o benden daha eğlenceli. Asla bir partiyi kaçırmaz.

Yatak odamın kapısı çaldı. Emma koşarak geldi. "Ben bakarım!"

Dolabımın kenarına doğru yürüyüp mücevher düzenleyicimi açıyorum. Gözlerim Beck'in bana aldığı farklı ve lüks mücevherlerin üzerinde geziniyor. Safirden bir halesi olan bir çift gözyaşı damlası elmas küpede karar kılıyorum. Beck bana etkinlik için ne istersem seçebileceğimi söylediğinde, bunları gördüğümde hemen istediğimi anlamıştım. Değerli taşın koyu mavisi bana onun göz rengini hatırlattı.

"Mavi bir şey," diye not etmişti, bana okunamayan bir bakışla bakarak. Kúpeleri sadece sahte nişan partimizde değil, bir gün onunla gerçek bir düğünde taktığımı hayal ederek kızdım.

"Tamam ama cidden," diyor Emma dolaba geri dönerken. "Beck gibi bir adamı nereden bulabilirim? *Eminim* beni hediyeler ve orgazmlarla şımartacak milyarder arkadaşları vardır."

Elindeki güzelce paketlenmiş kutuya odaklanıyorum. Mat siyah bir kâğıda sarılmış ve etrafına düzgünce bağlanmış beyaz bir fiyonk var. Emma, ben kollarından çekmeden önce fiyonkun bir telini çekmeye başlıyor. "Çek ellerini," diye azarlıyorum onu göğsümde tutarak. "Bu *benim* hediyem."

Bana şakacı bir şekilde dilini çıkarıyor ve odama gitmek için dönüyor. "O zaman oturup açalım da seni inanılmaz kıskanayım."

Winnie geniş bir gülümsemeyle mükemmel düz ve beyaz dişlerini gösteriyor. "İstemiyorsan bizim önümüzde açmak zorunda değilsin. Gerçi ben

görmek istiyorum..."

"Kendi adına konuş!" Emma odadan bağılıyor. "Ona ne aldığını öğrenmek için ölüyorum. Acele edin hanımlar."

Başımı odaya doğru sallayarak gülüyorum. "Onu bekletemeyiz yoksa buraya geri gelir."

Winnie ve ben Emma ile birlikte yatağa oturuyoruz, hepimiz kucağımdaki özenle paketlenmiş kutuya bakıyoruz. Bir yanım kutuyu tek başıma açmak, hediyein Beck'ten olduğunu bilerek o anın tadını çıkarmak istiyor. Emma'nın bunu yapmama izin vermeyeceğini biliyorum ve bir yanım da hoşlandığım çocuktan hediye aldığım için arkadaşlarımla yoğun bir aşk yaşayan liseli bir kız gibi kıkırdamak istiyor. Beck bir erkek değil ama şu anda damarlarımda dolaşan duygular beni aşk acısı çeken bir liseli kız gibi hissettiriyor.

Kurdelenin altından siyah bir zarf çıkarıyorum. Beck'in tanıdık el yazısı zarfın ön yüzüne karalanmış ve ismimi heceliyor. Elimi harflerin üzerinde gezdiriyorum, ilmeklerin ve çizgilerin ismimi heceleme için bir araya gelişini seviyorum.

Zarfı ters çevirerek, zarfı mühürlemek için kullandığı monogramlı etiketi çekiyorum. İçinde beyaz bir özel kart var. Kartı çıkarıp yüzüme tutuyorum ve gülümsememi gizleyerek kartın üstünden arkadaşlarıma bakıyorum.

Winnie heyecanla öne doğru eğilerek, "Oku," diye teşvik ediyor.

Onu vücuduma daha yakın tutuyorum. "Not benim için, *sadece* benim için. O yüzden geri çekil," diye takılıyorum yatağa geri kayarak. Beck'i tanıyorsam, bu pahalı özel kartta müstehcen bir şeyler yazıyor olabilir. İkisi de okumaya fırsat bulamadan ben okumak istiyorum.

Kartı çıkarıp zarfı düzgünce yanıma koyuyorum. Onu güzel ve güvenli bir şekilde saklamak istiyorum, bu hediyeye ait her şeyi güzel ve bozulmamış bir şekilde saklamak istiyorum, böylece daha sonra hepsine bakabilirim. Mektubu açıyorum, gözlerim özenle karaladığı sözcüklerin üzerinde gezinirken kızarıyorum.

P4EPA4E wea4'E HIÇBİR ŞEY &UT /o4 BEN.

BUNLAR

EVET, /ou4 /ianGé

Yüzümün kızarması yanaklarımdan göğsüme kadar iniyor. Arkadaşlarımla gözlerinin içine bakıyorum, yazdığı basit cümleyi anlatırken kelimeler kifayetsiz kalıyor. Nasıl oluyor da sadece sekiz kelime bana partimizin çoktan bitmiş olmasını ve onun sözünü yerine getirmesini diletiyor?

"Romantik mi?" Winnie tuhaf bir şekilde sorar.

Dudaklarım nazlı nazlı birbirine sürtünüyor. "Öyle de diyebilirsin."

Emma akıcı bir hareketle öne doğru eğiliyor ve notu ellerimden kapıyor. Notu hızlıca okuyor ve yüksek sesli bir iniltiyle kucağıma geri atıyor. "Ben *sana* mesaj atıyorum ve sen böyle bir şeyle mi karşılaşıyorsun? Hiç adil değil," diye sızlanıyor.

Winnie kucağımdaki notu kapıyor ve bunu arkadaşımızın yaptığından çok daha nazik bir şekilde yapıyor. Notu geri verirken yanakları hemen pembeleşiyor, gözleri kocaman oluyor.

"Bu ikinizin de okuması için değil," diye mırıldanıyorum, hediye kucağıma çekerek.

"İyi ki yapmışım. Bir dahaki sefere bir erkek bana ön sevişme olarak bir penis fotoğrafı gönderdiğinde, neyi kaçırdığımı biliyorum."

Hediyenin üstündeki kurdeleyi çekerken ikisi arasındaki konuşmayı duymazdan geliyorum. O kadar mükemmel paketlenmiş ki, kâğıdı yırttığım için kendimi kötü hissediyorum. Bu, içine ne koyduğunu görmek için ilerlememi engellemiyor.

Bu gece onun için ne giyeceğimi bulmak için.

Kağıdı çekip çıkardığımda, ayakkabı kutusu olması gereken bir şeyi saran Jimmy Choo kumaş bir çanta buluyorum.

İpli çantayı açarken Emma, "Sanırım senden nefret edebilirim," diyor. Ayakkabı kutusunu çıkarıp elimi kapağında gezdiriyorum. "Çok mu kıskandın?" Winnie alay ediyor.

"Açıkçası kıskandım! Ben de bir tane istiyorum. Nereden bulabilirim?"

Beck'le beni bir araya getirenin şans ya da kader olmadığını söyleme dürtüsüne direniyorum. Beck'in kurula yerleştiğini düşünmeye ihtiyacı vardı ve ben de her zaman evim gibi hissettiğim şehre geri dönmek için her şeyi yapıyordum. Ayrıca, her şey bittiğinde hayalimdeki işe girme şansım da var.

Parmaklarım ayakkabı kutusunun kapağını dikkatlice kaldırıyor. İçindeki bir çift ayakkabıya bakarken hepimiz bir ağızdan soluk soluğa kalıyoruz. Onlara ayakkabı bile denebilir mi bilmiyorum, daha çok sanata benziyorlar.

"İşte bu kadar. Ben de kıskandım," diyor Winnie.

"Geri çekil. Kendin alabilirsin." Emma Winnie'nin omzunu şakacı bir şekilde iter.

"Aynı şey değil," diye cevap veriyor Winnie nefesinin altından.

Sessiz kalıyorum, narin beyaz kağıt mendillerin içindeki güzel topuklu ayakkabılara bakıyorum. İçlerinden birini çekip çıkarıyorum ve ona özenle davrandığımdan emin oluyorum. Beyazın güzel bir tonu, vücudumu saran kumaşla mükemmel bir uyum içinde. İnce bir kumaş parçası bileğimin etrafından dolanacak şekilde tasarlanmış. En çarpıcı kısmı ise ayakkabıların üzerindeki karmaşık tül fiyonklar. Elimdeki ayakkabının arkasında büyük bir tül fiyonk var. Hala kutusunda duran ayakkabının ucunda da bir tane var.

Emma birdenbire, "Bunların içinde çırılçıplakken çok seksi görüneceksin," diye anons ediyor.

Rastgele yorumu beni gülmekten kırdı geçirdi. İkisi de kutlamama yardım etmek için buraya geldikleri için çok mutluyum. Beck ile bir balonun içinde sıkışıp kalmayı sevsem de, onlarla daha fazla kız kıza vakit geçirdiğim için minnettarım. Burada eksik olan tek şey bu, en iyi arkadaşlarımla vakit geçirmek. Gerçekten sadece Beck'le zaman geçiriyorum ve Ezra ile ara sıra dışarı çıkıyoruz.

"Bunları giymezsem yanlış mı olur? Ya topuğunu falan kırarsam?" Endişeleniyorum.

Winnie ve Emma kahkahalarını paylaşıyorlar. İkisi de özür dilemeden bana bakarken gözlerini onlara dikeyiyor. "Haklısın." Winnie kıkırdıyor. "Dünyadaki en zarif insan sen değilsin Margie."

"Beck için çalışmaya başladığımdan beri her gün topuklu ayakkabı giyiyorum, çok teşekkür ederim."

Emma'nın kaşları saç çizgisine kadar kalkıyor. "Bu yüzden mi seni topuklu ayakkabılar içinde düşünmek onu bu kadar azdırıyor?"

Muhtemelen.

Gözlerini deviriyorum. "Bu soruya cevap vermeyeceğim."

Emma beni yatağın arkasından itmeye çalışmadan önce kalçamın yan tarafına vuruyor.

"Emma!" Bağırıyorum.

"Ayakkabıları giy. Hemen şimdi."

Yataktan kayıyorum, hareketlerimle elbiseye yeni kırışıklıklar eklememeye çalışıyorum. Emma bana ayakkabılardan birini uzatıyor, zarif tokası benim için çoktan açılmış. Ayağımı ayakkabının içine kaydırırken ellerimden biri şezlongun arkasını kavıyor. Şeridi bileğimin etrafına doluyorum,

bağladım. Bir sonrakinde de aynı şeyi yapıyorum ve üzerime nasıl tam oturduklarına hayret ediyorum.

Emma, "Tanrım, çok seksi görünüyorsun," diye belirtiyor.

"Katılıyorum." Üçümüz de açık olan yatak odamın kapısına doğru bakıyoruz ve Beck'in yüzünde bir sırtışla açıklıktan içeri doğru eğildiğini görüyoruz.

Emma yatağın üzerinde yuvarlanarak çenesini ellerinin arasına sıkıştırıyor. "Hey, Beck, söyle bana. Hiç arkadaşın var mı?"

Gözleri beni bırakmıyor. Sanki bana ilk kez bakıyormuş gibi, bakışlarının her hareketini tenimde hissediyorum. "Bende birkaç tane var. Neden?"

"Bekârlar mı?"

"Bekarlar."

"Birinize ihtiyacım var. *Tüm* eğlenceyi Margo yaşayamaz."

Beck odaya doğru bir adım atarak, "İçimden bir ses eğlenceyi kaçırmadığınızı söylüyor," diye karşılık veriyor. Önümde dururken ne Emma'ya ne de Winnie'ye bakıyor. Beni takdirle bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Bu şehirdeki herkesin senin benim olduğunu öğrenmesi için sabırsızlanıyorum."

49

Margo

"Sana bu gece ne kadar büyüleyici görüldüğünü söylemiş miydim?" Beck yaklaşp kulağımın hemen altına bir öpücük konduruyor.

"Birçok kez." Dudakları boğazımın çukurunda geziniyor ve zevkle ona doğru eğilmemi sağlıyor.

"Güzel. Bütün gece senin ne kadar seksi olduğunu düşüneceğimi bilmeyi hak ediyorsun." Eli, elbisemin ipek kumaşını çekiştirerek kalçamda geziniyor. Arkadaşlarım olmadan özel bir limuzine bineceğimizi söylediğinde ilk başta üzölmüşüm. Onlarla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istiyordum. Yine de uzun süre karşı koymadım. Beck'in bana gecenin büyük bölümünde beni paylaşmak zorunda olduğunu, gecenin geri kalanını insanlarla geçirmeden önce aramızda özel bir an olmasını istediğini söylemesi yetti. Onun duygularını anlıyordum. Onu bu kadar çok insanla paylaşmak zorunda kalmaya alışık değildim. Sanki bazen onun sosyal hayatının ne kadar yoğun olduğunu, kaç kişinin onun ilgisini çekmek için can attığını unutmuşum gibi.

Emma ve Winnie etkinliğe Ezra'yla birlikte gelmekte sakınca görmediler, ben de kabul ettim. Beck'in dudaklarının köprücük kemiğimin narin tenine değdiğini hissettiğimde bunun için son derece minnettarım. Sonunda ağır kumaşı aradan çıkaran Beck, elini elbisenin altından geçirip bir parmak ucunu dizimin kenarında gezdiriyor.

"Beck," diye inliyorum, bunun nereye varacağını biliyordum. "Evet, bebeğim?"

Limuzinin açık bölmesine bakıyorum. Tedirginliğimi hissetmiş gibi benden uzaklaşıyor ve avucunu düğmeye vurarak kaldırıyor. Düğme

Sesler yükseliyor, sürücü neyse ki kafasını kaldırmıyor, biz bariyerlerin arkasında kaybolurken gözlerini yola odaklıyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyor, elbisemi bacağıma kadar iterek. Parmak uçları kalçamın iç kısmına değiyor. Başım geriye doğru düşüyor. Onu durdurmalıyım. Yapmam gereken son şey, beni arkadaşları ve ailesi olarak adlandırdığı New York'un elit sosyetesine sunmadan önce saçımı ya da makyajımı bozmak. Yine de, kumaşı belime doladığında onu durdurmuyorum, şüphesiz kırıksız tutmak için çok uğraştığım kumaşı kırıştırıyor.

"Yakında partide olmayacak mıyız?"

Beck beni çenemden tutarak yüzümü ona bakacak şekilde yönlendiriyor. "Yaklaşık on dakika içinde orada olacağız. Sinirlerini yatıştırmak için *bolca* zamanım var."

Parmağı, o gün için seçtiğim beyaz iç çamaşırının altından kayınca havayı içime çekiyorum. "Fark ettin mi?"

"Seninle ilgili her şeyi fark ediyorum, Margo. Evden ayrıldığımız andan beri kolumu gergin bir şekilde tutuyorsun. Ayrıca endişeyle dudağını çiğniyorsun. Eğer rujunu mahvedeceksen, bunu yapmanın çok daha heyecan verici bir yolunu bulabiliriz."

Öpücüğünün yoğunluğuyla kalbimi dağlayarak içeri dalıyor. Öpüşmek, birini ne kadar çok öpersen o kadar sıkıcı olmalı, ama Beck'le değil. Her öpücük ilk öpücük gibi hissettiriyor. Dilini ustalıkla benimkinin üzerinde gezdiriyor ve dudaklarının baskısını *her yerde* hissetmemi sağlıyor. Öpüşme yoğunluğumuzun özenle çizilmiş dudaklarımı mahvettiğine şüphe yok. Şimdilik, kendi nişan partime düzensiz çizgili dudaklarımla ya da bulaşmış rujumla gitmeyi umursamıyor gibiyim. Oradaki her kadın muhtemelen beni suçlamayacaktır. Eğer Beck ellerinin altında olsaydı, sonu mutlulukla bitecek bir şekilde sinirlerini bozmaya hazır olsalardı, rujlarının bozulmasını da göze alırlardı.

Beck uzaklaşıyor, dudakları benimkilerle aynı renge boyanmış. Bacaklarımın arasına bakıyor. "Bu gecenin ilerleyen saatlerinde seni becereceğim bebeğim. Senin için seçtiğim bu topuklu ayakkabılardan başka bir şey giymezken seni çok sert becereceğim. Şu anda o kadar vaktim yok." Parmakları külotuma takılıyor ve bacaklarımdan aşağı çekiyor. "Ama sana kendini iyi hissettirmek istiyorum. O sinirleri senden almak ve yıldızları görmeni sağlamak. O küçük tatlı amcığının üzerindeki ağzım ve parmağındaki yüzük *benim* olana, yani sana sahip çıkmam demek."

Onu durdurmalıyım ama itiraz edemeyecek kadar derinden istiyorum. Onunla birlikte olmak isteme noktasını geçti. Her zaman saf ihtiyaç. Yani benimkini sıkıştırdığında

külotunu takım elbisesinin cebine sokup açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi ıslaklığıma bakarken, kalçalarımı onun için daha da geniş açıyorum.

"İşte benim kızım." Vücudunu yere indiriyor ve bacaklarımın arasına oturuyor. " imdi benim için rahatla. Seni iyi hissettirmeme izin ver."

Dili klitorisime bastırırken parmaklarım onun şekillendirilmiş saçlarını kavırıyor. Dakikalar sonra limuzin durduğunda iki kez orgazm olmuştum ve sinirlerim dağılmıştı.

Beck önümde dizlerinin üzerinde duruyor. Ağzı hem rujumla hem de benimle kaplanmıştı. Cebine uzanarak k lotumu cebinden çıkardı. "Yüzüme bo almaktan hâlâ ıslak olduğun için etrafta çıplak dola man düşüncesi her ne kadar hoşuma gitse de, elbiseni beline kadar itip bütün gece içine girmenin ne kadar kolay olacağını bilseydim doğru düzgün düşünemezdim."  nce bir bacağımı, sonra diğerini kaldırıp kumaşı bacaklarımdan yukarı doğru kaydırıyor. Kalçalarımı kaldırıyorum, onları düzgünce yerine koymasına izin veriyorum.

Elbisemi ayarlıyor, böylece kumaş limuzinin zeminine düşüyor. Nispeten kırışksız olduğunu görünce çok etkilendim.

V cuduyla beni koltuğa hapsederken kolları başımın iki yanında duruyor. Uzanıyorum, rujumu çıkarmak için başparmağımı dudağının altından geçiriyorum. "Orada küçük bir şey var," diye şaka yapıyorum.

Gözlerini silmeme izin veriyor, beni izlerken gözlerinde sıcaklık var. "Artık daha az gergin görünüyorsun."

G l yorum. " ok daha az gergin."

 ekilmeden önce dudakları bir an için burnuma değiyor. "Gidip misafirlerimizi kar ılayalım o zaman."

50

Beck

Etkinliğe giden merdivenleri tırmanırken, kolumda Margo'yla büyük bir gurur duyuyorum. Şüphesiz buradaki en güzel kadın o ve ben de onu herkese nişanlım olarak tanıtacağım. Bundan daha iyisi olamaz. Hissettiğim coşkuyu hiçbir şey mahvedemez.

Bir haftadan kısa bir süre içinde nişan partisi planlamak ideal değildi ama beklemek istemedim. Herkesin bizi öğrenmesine hazırdım. Bana kız arkadaşım olacağını söylediğinde bulutların üzerindeydim. Bu benim için kendime itiraf etmek istediğimden çok daha fazla şey ifade ediyordu. Onunla Los Angeles'taki o korkunç konferans salonunda konuştuğum andan itibaren kendime önümüzdeki aylarda temkinli olmamı söylemiştim. Her şeyimizi gerçek olmayan bir şey üzerine kurmuştuk. En azından o böyle düşünüyordu.

Margo merdivenlerden birinde kayıyor, dik durmaya çalışırken parmakları siyah takım elbiseme batıyor. Kolumu ona dolayarak bizi izleyen tüm gözlerin önünde düşmemesini sağlıyorum.

"Sanırım tüm Manhattan'ın önünde az kalsın yüzüstü kapaklanıyordum," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Ona sıkıca tutunarak bizi izleyenlere nazikçe başımı sallıyorum. "Bence Manhattan'ın tamamı biraz abartılı." Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Eğer o düşerse, ikimiz de düşeriz çünkü onu bırakmamın imkanı yok. "Sen varsın," diye ekliyorum.

Merdivenlerin başında bekleyen insan kalabalığına yaklaşıyoruz. Margo'nun altımda endişeyle gerildiğini hissedebiliyorum. "O sınırlardan kurtulmak için çok çalıştım," diye takılıyorum.

Sözlerim onu şaşırttığı için neredeyse yeniden tökezliyor. "Bu kadar çok göz bize bakarken bu konuyu açamazsın."

En üst basamağa ulaştığımızda cevabım kayboluyor. Partimizden bazıları kokteyllerinin tadını çıkarırken bizim gelişimizi bekliyorlar. Anında insanlar etrafımızı sarıyor, hepsi de tebriklerini sunuyor. Her birine kibarca teşekkür ediyoruz, bazıları kısa bir süre önce beni yuva kurmaya teşvik eden yönetim kurulu üyeleriyle aynı kişiler.

Ailemin büyük kapıdan çıktığını gördüğümde CTO'mla konuşmamızı bitiriyorduk. "Bize izin verirseniz," diyorum ve elimi Margo'nun beline koyarak onu onlara doğru yönlendiriyorum. Nişan partisi için bu kadar hızlı bir dönüş yapmamın nedeni sadece dünyanın birlikte olduğumuzu bilmesine duyduğum ihtiyaç değildi, aynı zamanda ailemin bir ay sürecek bir yurtdışı seyahatine çıkmak üzere olmasıydı. Kutlama için burada olmalarını istiyordum, özellikle de bir hafta önce onlarla akşam yemeğinde olanlardan sonra, bu yüzden planlama sürecini aceleye getirmek mükemmel bir seçenek gibi görünüyordu.

Annemlere yaklaştığımızda Margo, "Bir şeyler içmeye hazırım," diye mırıldanıyor. Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Aynen."

Annem Margo'ya "Işıl ışıl görünüyorsun," diyor ve onu kucaklıyor.

Margo onun sırtına sarılıyor, tanıdık bir yüzle konuşurken daha az gergin görünüyor. "Çok fazla değil mi?"

Annem başını sallarken elleri hâlâ Margo'nun kollarında, geri çekiliyor. "Asla, tatlım. Bu gece senin gecen. Ne istersen giyebilirsin."

Babam elini omzuma vururken ikisi konuşmaya başlıyor. "Hakkını vermeliyim Beckham. Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

Dördümüz partinin derinliklerine doğru ilerliyoruz, gözlerim kalabalık alanda Margo ve benim için bir içki arıyor. "Evet?" diye soruyorum. Hiç olmadığım kadar mutluyum ve bunun tek nedeni yanımdaki kadın.

"Senin için tek istediğim buydu, kardeşin için de. Senin mutlu olman. Bunu onunla bulduğuna sevindim." Annem Carter'ı bu akşamki partiye davet etmemiz konusunda ısrarcıydı ve Margo ile beni desteklemek için gelip gelmeyeceği ona bağlıydı. Gelmemesini tercih ederim. Onun desteğini isteyen hiçbir yanımda yok. Ne düşündüğü umurumda değil. Sadece müstakbel eşimi aşağılamasını istemiyorum.

Bir garson önümüzde durup Margo ve bana gülümseyerek "Mutlu çift için şampanya?" diye soruyor ve bize kristal şampanya kadehleri uzatıyor.

"Kesinlikle," diyor Margo heyecanla, aceleyle elinden şampanyayı kapıyor ve bir dikişte mideye indiriyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum.

Omuz silkiyor. "Sanırım yine de biraz gergindim." Garsondan ikinci bardağı almaya devam ediyor ve benim bardağım olması gereken bardaktan küçük bir yudum alıyor.

Sonraki bir saat bulanık bir şekilde geçti. Bir grup insandan diğerine sürükleniyoruz, düğünün ne zaman olacağı, ne zaman çocuk sahibi olmayı planladığımız, balayını nerede yapmayı planladığımız ve aradaki her şey hakkında soru üzerine soru soruyoruz. Margo her soruyu zarafetle yanıtlıyor. Verdiği her yanıtı dikkatle dinliyor, düğün için neler düşünüldüğünü, çocuk isteyip istemediğini ve hatta tropik bir balayının hayalindeki balayı olmadığını öğreniyorum. Avrupa'ya uzun bir yolculuk.

Sonunda arkadaşları tarafından yanımdan alındı. Bir veda öpücüğü paylaşıyoruz ve ona birazdan onu bulacağımı söylüyorum. Bu bana yönetim kurulu üyelerim ve bir süredir görüşemediğim arkadaşlarımla sohbet etmek için zaman kazandırıyor.

Margo'yu aramak için bir grup insanın arasından geçerken tanıdık bir yüz önümde duruyor.

"Ne parti ama." Ruby Robinson önümde durdu. Basının burada olacağını bilmeliydim. Ama en popüler dedikodu sitesinin muhabirinin arkasındaki kişinin katılmasını beklemiyordum. Belki de onu burada beklememekle cahillik etmişimdir. Şehirde randevulara götürdüğüm birçok kadınla ilgili haberi yapan oydu.

"Ruby," diye geçiriyorum içimden, ellerimi ceplerime sokarak. Onunla konuşurken çok dikkatli olmalıyım. Onu kızdırırsam, yarın sabah uyandığımda benimle ilgili kişisel şeyleri tüm internete yayıyor olacak. "Seni burada beklemiyordum."

Başını eğiyor. "Ne kadar aptalsın. Manhattan'ın *reformcu* playboy milyarderinin nişan partisini kaçırmazdım."

Bana doğru yönelttiği alaycı gülümsemeyle tedirginlik mideme yerleşiyor. Omuz hizasındaki sarı saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırıyor ve bir yanıt beklerken bana bakıyor.

"Davetiyen postada kaybolmuş olmalı," diye yalan söylüyorum, aramızdaki gerginliği azaltmayı umarak.

Beni dikkatle izliyor. Keşke o entrikacı zihninde neler döndüğünü bilseydim. Bir şeyler mi planlıyor? Onunla, muhtemelen. Tek yapmam gereken her ne planlıyorsa benim lehime sonuçlanmasını sağlamak.

"Duygularımı incittin, biliyorsun."

Canlı grup daha yavaş bir şarkı çalmayı bırakıyor ve biraz daha ritimli bir şarkı çalmayı tercih ediyor. Ruby ve ben zekâ savaşında birbirimize bakarken dans pisti daha fazla bedenle doluyor.

Elim rahatsızlıkla ağzımın üzerinde geziniyor. "Peki bu nasıl?"

"Yakın olduğumuzu sanıyordum. Nişan haberini ilk bana vereceğini düşünmüştüm."

"Çok çabuk oldu."

"Şimdi mi oldu?"

Sesinin tonu beni endişeyle yutkunmaya itti. "Evet. *Beklenmedik.*"

Mırıldanıyor. "Sen öyle diyorsan." Yanından geçen garsondan bir içki alıyor ve ağzının kenarından bana bakarken uzun bir yudum alıyor. "Daha sonra konuşacağız Beckham. Beni kızdırma konusunda dikkatli ol.

İçimden bir ses senin hakkında bildiğim ve küçük tatlı nişanlının öğrenmesini istemeyeceğin küçük ayrıntılar olduğunu söylüyor. Daha da iyisi, *tüm dünyanın* öğrenmesini istemezsin.

keşfedin."

Göğsümde öfke savaşları yaşanırken çenem sıkılıyor. "Yapamazsın."

Geri çekilmeye başlar, çoktan bir grup insanın arasında kaybolmuştur. "Ne yapacağım ya da yapmayacağım hakkında hiçbir fikrin yok."

Peşinden gidip onu tehdit edemedi ortadan kayboldu. Damarlarımda dolaşan tedirginlik ve öfkeyle baş başa kalıyorum, beynim onun sözlerinin ne anlama geldiği konusunda dönüp duruyor. Tehditlerinin boş olduğunu düşünmek -ummak- istiyorum, ancak onunla asla bilemezsiniz. Bu keyifsiz dedikodu yazarlarının olayı da bu. Gerçek bir ahlaki pusulaları yoktur. Sadece kendileri için en iyi olanı, onlara en çok izlenme getireni yaparlar. Ve korkarım ki benimle ilgili birçok kişinin dikkatini çekecek bir şey biliyor.

Bir el göğsüme bastırıyor ve irkilmeme neden oluyor. "Hey, iyi misin?" Margo usulca soruyor.

Nişanlının beni dikkatle izlediğini görmek için aşağı bakıyorum, gözleri endişe dolu. Ruh halimdeki değişimle onu daha fazla telaşlandırmamak için sakinleştirici bir nefes almaya çalışıyorum.

Elim onunkini kavırıyor, hızla atan kalbime karşı tutuyor. "Ben iyiyim," diye yalan söylüyorum. İyi olmanın yakınından bile geçmiyorum. Vücudum yaşadığım gerginlikten dolayı sınıksız sarılmış durumda.

Ruby ile konuşma. Benim hakkımda Margo'yla başladığımız işi mahvedebilecek bilgilere sahip. Onu sessiz tutmak için her şeyi yaparım.

Margo'nun gözleri yüzümü arıyor. Eğilip parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Kiminle konuşuyordun?"

"Sadece eski bir arkadaş." Ruby'yi hiçbir zaman bir arkadaş olarak görmemiştim ve onu bir arkadaş olarak görecektim kadar budala da değildim.

"Oh." Margo ağırlığını ayakları üzerinde kaydırarak Ruby'nin arkasında kaybolduğu gruba baktı. "Sadece biraz hararetli görünüyordu."

Onu kucaklıyorum, ona biraz fazla sıkı sarılıyorum. Ruby'nin kafamın üzerinde tuttuğu bilginin dışarı çıkmasına izin vermem mümkün değil. Margo'yu kaybedemem. Şimdi olmaz. Onun hakkında hissettiklerimle olmaz.

"Kalbin çok hızlı atıyor," diye bastırıyor Margo. Beni izleyişinden bir şeyler olduğunu anladığını söyleyebilirim, sadece nedenini sormak için zorlamıyor.

İfadesine verdiğim tek cevap ona nazik bir öpücük oluyor. Ona verecek yeterince iyi bir bahanem yok, bu yüzden sessiz kalmayı tercih ediyorum.

Margo benden uzaklaşıyor, omzumun üzerinden bir şeye bakıyor. Dudakları hafifçe büzüldü. Neye baktığını anlamak için bakışlarını takip ederek arkamı dönüyorum.

Midem bulanıyor.

Köşede Ruby'yi kardeşimle derin bir sohbet içinde buldum.

Lanet olsun.

"Şimdi anlaşılıyor," diye mırıldanıyor Margo.

Başımı kaldırıp endişeyle ona bakıyorum. "Mantıklı olan ne?"

"Carter burada olduğu ve eski arkadaşını da yanında getirdiği için gerginsin."

"Birlikte mi geldiler?" Sıkıca soruyorum. Endişeden görüşüm biraz bulanıklaşmaya başlıyor. Kendi nişan partimin ortasında kendimi kaybetmeden önce dışarı çıkmalı, sakinliğimi kazanmalıyım.

Margo omuz silkiyor, içten içe ne kadar çıldırdığımı anlamıyor. "Onları birlikte yürürken gördüğüme eminim ama Emma ve Winnie ile bir sohbe dalmıştım. Emin olamıyorum."

"Oh." Boynumdaki kravat aniden çok sıkı geliyor. Hafifçe gevşeterek çekiyorum.

"Biraz solgun görünüyorsun." Margo'nun soğuk eli alnımda geziniyor. Alnında endişeyle bir kırıksıklık oluşuyor.

"Sanırım gidip biraz hava alacağım. Carter'ın gelmesini beklemiyordum."

"Seninle gelmemi ister misin?"

Kendimi toparlamaya çalışarak derin bir nefes alıyorum. Onu zaten endişelendirdiğimden daha fazla endişelendirmemeye çalışarak sakın bir yüz ifadesi takınıyorum.

Sorun olmaz. Carter Ruby ile gelse bile ona hiçbir şey söylemez. Benim hakkımda bilgi vermeden önce bana gelirdi. İlerlemeden önce benden bir şeyler almak ve takas etmek isteyecektir.

"Hayır, ben iyiyim. Keyfine bak bebeğim." Onu bir kez daha kendime çekiyorum, tanıdık kokusunu içime çekiyorum. Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Hemen döneceğim."

Yüzünde küçük bir kaş çatmayla beni izlerken uzaklaşıyorum. Onu orada tek başına bırakırken suçluluk duygusu üzerimde ağır bir yük oluşturuyor. Kendime birkaç dakika ayırıp kafamı toparladıktan sonra her zamankinden daha iyi bir şekilde geri döneceğim. Neler olduğunu anlamak için sadece beş dakikaya ihtiyacım var.

Margo'ya yalanlarımı nasıl anlatacağımı bulmak için birkaç dakikaya ihtiyacım var... Ruby -ya da Carter- ona ulaşmadan önce.

51

Margo

Beck'i ararken tebrik eden birkaç kişiyi atlattım. İlk başta kaçtığına çok endişelenmemiştim. Carter'ın ortaya çıkmasıyla kaçtığını düşünmüştüm. Şimdi o kadar emin değilim.

Partinin çevresinde yürürken adımlarım hızlı, daha önce hiç tanışmadığım insanlar Beck ve benim için ne kadar mutlu olduklarını söylerken onlara gülümsüyorum. Bu insanların çoğu Beck tarafından davet edilmişti. Bazılarını iş yerinden tanıyorum ama çoğu yeni yüz, nişanlımı ararken hızlıca sohbet etmek için beni durduruyor.

Beck'i büyük balo salonunda hiçbir yerde bulamayınca, ana salona bağlanan küçük odaları arıyorum. Elim boş dönüyorum, nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Onu merdivenlerin önünde de bulamayınca son çare olarak dışarıdaki terası arıyorum.

Terasa çıkıyorum. Ürkütücü bir sessizlik. Soğuk havada kendimi sıcak tutmaya çalışarak kollarımı göbeğime doladım. Vestiyerden montumu almalıydım ama monta ihtiyaç duyacak kadar uzun süre dışarıda kalacağımı tahmin etmemiştim.

Köşeyi dönüyorum, onu hiçbir yerde göremeyince hayal kırıklığına uğruyorum. Arkamı dönüp partiye geri dönmeye ve onun beni bulmasını beklemeye karar verdim. Muhtemelen bir iş görüşmesi ya da onun gibi bir şey yapmak zorunda kalmıştır. Beni partide bana söylediği beş dakikadan çok daha uzun süre yalnız bırakmasının bir nedeni olmalı.

Sıcak bir göğse doğru yürürken bir çift soğuk el kollarımı kavıyor. "Vay canına. Dikkatli ol Margo," diyor Carter, elleri pazularımı tutarken Sıkıca.

Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama çok sıkı. Olay çıkarmamaya ya da onu kızdırmamaya karar vererek, beni ne kadar rahatsız etse de ellerinin olduğu yerde kalmasına izin veriyorum.

"Merhaba Carter." Onu sakince selamlıyorum, bana dik dik bakarken gözlerinde dengesiz bir ifade olmasına rağmen sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. Nefesindeki alkol kokusunu alabiliyorum. Etrafımıza yayılıyor. Gözlerim omzunun üzerinden terasta başka birini arıyor. Hiçbir şey bulamıyorum, sarhoş ve kızgın görünen eski erkek arkadaşımınla tamamen yalnızım.

"Burada tek başına ne yapıyorsun?" Sözlerinde hafif bir bulanıklık var ama etrafımızı saran kokudan beklediğimden daha az. Belki de düşündüğüm kadar çok içmemiştir.

Bedenlerimiz arasına biraz mesafe koymaya çalışarak ondan bir adım uzaklaşmaya çalışıyorum ama buna izin vermiyor. Geriye doğru attığım her adımda, beni sıkıca kavrayarak bir adım ileri atıyor.

"Ben de Beck'i arıyordum." Bir kolumu ondan çekmeyi başarıyorum, parmakları diğer pazumun etrafında kilitli kalıyor. Yukarı uzanıp onu daha iyi görebilmek için saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum.

Elime odaklandığında gözleri parlıyor. Ben daha bakışlarındaki ani öfkeyi fark edemedim elimi tutup yüzüne götürüyor.

"Hayır, yapmadı," diye tükürüyor. Parmağımdaki yüzüğü inceliyor, başparmağını büyük elmasın üzerinde kaydırıyor.

Elimi çekmeye çalışıyorum ama buz gibi elleri izin vermiyor. Parmaklarımı sımsıkı tutuyorlar. "Nişanlandığınızı zaten biliyordun, Carter. Umursayacağını düşünmemiştim. Beni yıllarca aldattın, unuttun mu?"

Carter gülüyor. Soğuk ve ürkütücü, omurgamın korkuyla titremesine neden oluyor. Ondan daha önce hiç duymadığım bir ses. "Bu büyükannemizin yüzüğü. Bunu sana o mu söyledi?"

Dudaklarım aralandı. Bunu bana hiç söylememişti. Kendi tasarladığı bir şey olduğunu sanmıştım. Aile yadigârı değil.

"Yapmadı," diyerek kendi sorusuna cevap veriyor. Dilini şaklatıyor ve ellerimi sertçe aşağı atıyor.

Artık bana dokunmadığı için rahatlamış bir şekilde geriye doğru kaçıyorum. "Nereden biliyorsun?" Sesim sinirden boğuklaşarak soruyorum.

"Büyükbabam bunu bize hep gösterirdi. Bize büyükannemize nasıl aşık olduğunu anlatırdı. Ben ortaokuldayken vefat ettiğinde yıkılmıştı. O andan itibaren bize

kalbimizi çalacak ilk kadın yüzüğü takma onuruna sahip olacaktır."

Yüzükle oynama, onu yeni gözlerle inceleme dürtüsüne karşı koyuyorum. Eğer nişan başından beri sahteyse Beck neden bana bu kadar anlamlı bir şey versin ki?

Ne cevap vereceğimi bilemiyorum. Beck bana yüzüğün duygusal olduğunu hiç söylemedi. Hiç sormadım bile, öyle olabileceği aklımın ucundan bile geçmedi. Sahte olması gereken bir şey için bana neden bu kadar özel bir şey verdiğini anlamıyorum. Bunların hiçbirini yüksek sesle söylemedim. Kafam allak bullak olsa da, Carter'a hiçbir şey itiraf etmemem ve her şeyin dağılmasını tehlikeye atmamam gerektiğini bilecek kadar aklım başımda.

"Görünüşe göre sana anlatmadığı çok şey var, Margo."

Buruşuk gömleğinin ilk birkaç düğmesini açıyor. Bu onun ne kadar dağınık görüldüğüne dikkat çekiyor.

"İyi misin, Carter?" Geçmişte beni ne kadar incitmiş olursa olsun, ona hâlâ değer veriyorum. Onu böyle görmek canımı acıtıyor. Çıktığımız yıllar boyunca onu hiç bu kadar acı çekerken görmemiştim.

Tekrar gülüyor, bu sefer daha yüksek sesle, sesi taş dış duvardan yansıyor. Uğursuz bir ses. Kalbim korku içinde düzensiz atıyor.

"Yanlış soruyu soruyorsun. Sana söylemediği şeyi sor bana." Uğursuzca gülümsüyor. "*Hadi ama. İstedğini biliyorum.*"

Sakin kalmaya çalışarak başımı sallıyorum. Etrafından dolaşmaya çalışsam, bana izin verir miydi? Başka zaman olsa, bana zarar vermeyeceğinden emin olurum. Ama gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir huzursuzluk var. Ani bir şey yapmaktan çekiniyorum.

Neden kimse buraya gelip bizi bulamıyor?

Havadaki soğuk ve Carter'ın gözlerindeki buz sayesinde tüylerim diken diken oluyor. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun, Carter."

"Sana yalan söylüyordu."

"Neden içeri girip bunu konuşmuyoruz?" Cesurca etraftan dolaşmaya çalışıyorum, ona geniş bir alan bırakıyorum. Hızla uzanıp beni bir kez daha kavırıyor ve bedenimi onunkiyile aynı hizaya getiriyor.

Parmak uçları ön koluma öyle derin bastırıyor ki canım yanıyor. "Canımı yakıyorsun," diye ağlıyorum.

"Söylemek istediklerimi söyledikten sonra içeri gireceğiz," diye tıslıyor.

Başımı sallıyorum, gözlerimden süzülen yaşları uzak tutmaya çalışıyorum. Carter Sinclair için bir daha gözyaşı dökmeyeceğime yemin etmişim ama bu sayılmamalı. Gözyaşlarım korkudan, yüzündeki dengesiz ifadenin verdiği tedirginlikten.

"Söyle bana," diye yalvarıyorum, sesim titriyor. Bu noktada ne gerekiyorsa yapmaya hazırım, eğer gitmesine izin verecekse. Ya da daha iyisi, yalnız kalmayacağımız bir yere girmemize izin vermesi.

Beck neredede?

"Siz ikiniz nasıl bir ilişkiye başladınız ki?"

"Ben *onun* asistanıydım ya da asistanıyım. Uzun saatler ve geceler birlikte çalıştıktan sonra, bir anda-"

"Yalan!" diye bağılıyor, bedenimi ona doğru sallayarak. "Bunun yalan olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Yıllarca sevdiğim adama bakarken yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Bana ihanet ettiği tüm yollara rağmen, yine de birlikte harika zamanlarımız oldu. Çizimlerimi gölgelemekten ellerim kirlendiği için beni atıştırmalıklarla beslediği kütüphanedeki gece geç saatlere kadar süren çalışma seansları. Arkadaş grubumuzla dans ettiğimiz geceler, eve kimin daha hızlı taksi çağırabileceğini görmek için yarıştığımız geceler. İhanetlerinin ne kadar derin olduğunu öğrendikten sonra bile, en sevdiğim anılarımdan bazılarının merkezinde yer aldı.

Şu anda gözlerinde o mutlu zamanlardan hiçbir iz yok. Simsiyah, derin bir boşluk, bana soğuk soğuk bakarken dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. Tanıdığımı sandığım Carter artık yok.

"Anlamıyorum," diye cevap veriyorum, bedenimi ele geçiren korkuya rağmen sesimi olabildiğince düz tutmaya çalışıyorum. Bacaklarım titriyor ve kolumu bir kez daha çekiştirmesi nabzımın hızlanmasına neden olacak. "Yalan söylemiyorum Carter." Yalan söylüyorum ama bunu bilmesine imkân yok. Ayrıca, bu sadece yarım bir yalan. Gerçek şu ki, birlikte geçirdiğimiz gece geç saatlerde, sürekli iş toplantılarında ve çatı katında geçirdiğimiz zamanlarda Beckham'a karşı hisler geliştirdim. Tüm bunlar ona aşık olmama neden oldu. Aslında hiç de yalan değil.

"İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Yaptığımız konuşmaya ayak uydurmaya çalışarak başımı sallıyorum. Bir konudan diğerine geçiyor ve düşünce akışını takip etmeyi son derece zorlaştırıyor. "Elbette istiyorum," diye cevap veriyorum. "Neden?"

Kolunun tersiyle yüzünü siliyor ve kısık bir kahkaha atıyor. "Çünkü o gece seni ilk gören kardeşim oldu."

Şaşkınlıkla ona bakarken başım bir ileri bir geri sallanıyor. "Ne?" O geceyi, o barı düşünmeye çalışıyorum, ama Beck'in o gece orada olduğunu

bile hatırlamıyorum.

O gece orada. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

"Beckham bana ve arkadaşlarıma o gece barda ona ve arkadaşlarına katılmamızı teklif etmişti. Ben de ne olacak ki dedim. Onunla yakın değildik ama birlikte dışarı çıktığımızı bilmenin ailelerimizi mutlu edeceğini biliyorduk."

Hikayesinin parçalarını birleştirmeye çalışarak sessizce bekliyorum. Beckham'ın o gece orada olmasına imkan yok. Onu orada hatırlardım. *Hatırlamaz mıydım?*

"Sadece sendin," diye çıkmayı başarıyorum sonunda.

Parmakları öfkeyle beni sıkıca sarıyor. "Hayır, değildi. Sadece öyle olduğunu düşünmeni sağladım."

Gözlerindeki karanlık uçuruma bakarken kaşlarım birbirine çarpıyor. Ağzından yayılan votka kokusu kusma isteği uyandırıyor, birkaç kadeh şampanya ve atıştırdığım küçük ordövrler mideme iyi gelmiyor.

"O gece seni izlediğini fark edene kadar seni fark etmemiştim bile. O aptal arkadaşlarınla bira içiyordun. Arkadaşımla ikimizin de aldığı bir ders hakkında tartışıyorduk ki Beckham'ın bir şeye baktığını fark ettim. Daha önce gözünün bir şeye takıldığını hiç görmemişim. Bakışlarını takip ettiğimde, sana bakıyordu."

Bu mümkün değil. İlk tanıştığımızda, beni ilk gördüğünde, Carter beni Hamptons'a götürmüş olmalı.

"Carter." Sesim titriyor, adı titrek ve emin olmayan bir şekilde çıkıyor.

Uzanıp yüzümdeki saçları itiyor. Parmak uçlarını tenimde hissetmek midemi bulandırıyor. Bundan nefret ediyorum. Buradan gitmek, bir zamanlar sevdiğim adam gibi davranmayan bu adamdan uzaklaşmak istiyorum.

"O anda seni istediğini anladım. Ve kardeşimden nefret ettim. Ne kadar başarılı olduğundan nefret ettim. Babamın onunla ne kadar gurur duyduğunu. Asla onunla boy ölçüşemeyecektim. Bu yüzden önce sana ulaştım. Seninle ne kadar ilgilendiği belliydi. Ondan bir *şeyler* almak istedim. Asla kendi şirketime sahip olamayacaktım ama sana sahip olabilirdim."

Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Sarhoş gibi görünüyor. Tüm bunları uyduruyor olabilir, ama öyle görünmüyor. Ses tonundaki alaycılıkla, bana bu bilgiyi verirken hastalıklı bir memnuniyetle beni izleyişiyle değil.

Ne söylediğini, sözlerinin ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. Doğruyu mu söylüyor? "Beni istediğini bilmiyorsun," diye suçluyorum, bu noktada boşa kürek çekiyorum. Bunun neden önemli olduğunu bile bilmiyorum. O sadece

kardeşinin ilk fark ettiği kadını çaldığını söyleyebilir mi? Bu son derece önemsiz ve alakasız görünüyor çünkü sonuçta Beckham beni yine de elde etti.

"Oh, anladım. Belli oluyordu. Seni çok istiyordu. Onu daha çok incitmek istedim." "Bunların şimdi ne önemi var?"

"Bu önemli çünkü Beckham'ın size yalan söylediğini bilmelisiniz." "Nasıl?"

"Bu gece birlikte geldiğim kadını gördün mü? Mavi elbiseli seksi sarışını?"

Arkasından ayak sesleri duyduğumu sanıyorum, ama önümüzde kimse belirmiyor. Hayal kırıklığı kemiklerimin derinliklerine yerleşiyor. Kısa bir an için, bu yüzleşmenin sona ereceğine dair bir umudum vardı.

"Yaptın mı?" Carter sesini yükselterek beni irkiliyor.

"Evet," diye bağıyorum.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, dilim sinirden ağırlaşıyor.

"Bir dedikodu sitesinin en iyi muhabiri. Herkes hakkında her şeyi biliyor."

"Aferin ona," diye yenilgiyle karşılık veriyorum. Bu noktada tüm bunların nereye gittiği, soru bumerangıyla ne elde etmeye çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bana nişanlın hakkında bilmek isteyeceğini düşündüğüm bir şey söyledi."

Belki de Beck'le neden nişanlandığımızı biliyordur. Anlaşmayı nasıl öğrenmiş olabileceğini bilmiyorum ama sanırım bu mümkün. Yine de ağzımı kapalı tutuyorum, belki bu konuda bir şey bilmiyordur diye.

"Özür dilerim Carter," diye özür diliyorum, şu anki çalkantılı ruh haliyle yumurta kabuklarının üzerinde yürüyorum. "Tüm bunlarla nereye varmaya çalıştığını bilmiyorum."

"Onu, hakkında yazdığı makaleden tanıyor olabilirsiniz. Bütün kadınlarla birlikte olan. *Eminim* görmüşsünüzdür."

"Duymuştum."

"Beckham'ın Ruby'ye burayı işletmesi için para verdiğini biliyor muydun?"

Vücudum şoktan tamamen hareketsiz kaldı. Onu doğru duymuş olamam. Bu çok anlamsız olurdu. Beck'e yönetim kurulu tarafından imajını düzeltmesi için baskı yapılmasının tek nedeni o makaleydi. İlk etapta o makaleyi yayınlamasına imkan yok.

Bir yanıt bulmaya çalışırken dişlerim dudağıma gömülüyor. Carter'ın sanrılarına inanmıyorum ama aynı zamanda akli dengesinin yerinde olduğu da söylenemez. Muhtemelen ona yanıldığını söylemek iyi bir fikir olmayacaktır.

"Bunu neden yapsın ki?"

Carter onaylamaz bir şekilde dilini tıkırdatıyor. Alnıma vuruyor. "Sen bundan daha akıllısın, Margo. Bir *düşün*. Beck'teki o makaleden sonra ne oldu?"

Dilimi tutuyorum. *Tam olarak* ne olduğunu biliyorum. O makale yayınlandıktan sonra, Beck'e yönetim kurulu tarafından imajını düzeltmesi gerektiği yoksa yatırımcıları kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacağı söylendi. Bunların hepsini biliyordum. Beck'in bana gelmesinin tek sebebi buydu. Ama Beck neden ilk etapta bunun yayınlanmasını istesin ki?

Beni omuzlarımdan tutuyor ve yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştırıyor. "Rol yapmayı bırakabilirsin. Beck'in o makaleden sonra tahtayı sırtından atmak için sana sahte bir nişanlıya ihtiyacı olduğunu söylediğini biliyorum. Seni kandırdı, Margo. Kurulun onun peşinde olmasının tek *nedeni oydu*. Sonunda sana sahip olmak için bir yol buldu ve o da bunu kullandı."

"Hayır," diye fısıldıyorum, aniden başım dönüyor. Korkudan mı, şoktan mı, yoksa alkolden mi bilmiyorum ama bayılmama ramak kalmış gibi hissediyorum.

"Seni elde etmek için planlar yaptı. Seni barda ilk gördüğü andan itibaren sana sahip olduğumu bilmekten nefret etti. Tüm bunlar benden intikam almak içindi. Tanıştığımız andan beri bunu saplantı haline getirdi. Sen onun umurunda bile değilsin. Her zaman sana ilk benim ulaşmamı kışkandı. Bunun için beni hiç affetmedi."

Kusacakmışım gibi hissederken kalbim göğsümde çarpıyor. Aynı anda çok fazla şey oluyor. Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmak istemiyorum ama şu anda her şeyi sorgulamaktan da kendimi alamıyorum.

Carter beni kendine doğru çekerek, "İstersen Ruby'ye sorabilirsin," diye ekliyor.

Nefesi yüzüme çarpıyor. Çok yakınız. Kişisel alanıma çok fazla giriyor.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diye yalvarıyorum, göğsüne bastırarak. Eğer bir şey olursa, geri teper. Bunu onu daha yakın istediğime dair bir işaret olarak algılıyor.

Yüzümü tutuyor, vücutlarımız birbirine değiyor. "Beni geri götür, Margo. Sik onu. Onun için hiçbir zaman seninle ilgili olmadı. Seni benim sevdiğim gibi sevmeyecek. O bunu yapamaz."

Başımı ona doğru sallarken gözyaşlarım yüzüme akıyor. "Carter, hayır."

Bir elim beni acı verecek kadar sıkı tutarken diğerrinin yüzümdeki saçları nazikçe okşaması mide bulandırıcı. "Seni bir daha asla incitmeyeceğim. I

Seni *seviyorum*. Biz olmalıydık."

Başımı çevirip ondan uzağa bakmaya çalışıyorum. Hayal görüyor. Beck'i suçladığı şeyler söz konusu olduğunda neyin doğru olduğunu bilmiyorum, ama yanlış olmasını umduğum söylediği her şey gerçekten doğru olsa bile, yine de onunla birlikte olamam. Böyle bir arzum yok.

Artık onu sevmiyorum.

"Yapamam." Sesim kesiliyor. Bundan nefret ediyorum. Benim üzerimde bir daha asla güç sahibi olmamalıydı. Zaten onun için yeterince ağlamıştım, yine de buradayım, onun pençesinde parçalanıyorum.

Çenemi kabaca kavlıyor ve beni tekrar ona bakmaya zorluyor. "Bakacaksın," diye fısıldıyor, gözleri dudaklarıma kayıyor.

Hayır, hayır, hayır.

Onu bir kez daha itmeye çalışıyorum ama faydası yok. O benden çok daha güçlü. Dudakları öfkeyle dudaklarıma yapışıyor, dili agresif bir şekilde dudaklarımin üzerinde geziniyor. Neredeyse kusacaktım, ellerim onu üzerimden çekmek için göğsünü yumrukluyor.

İşe yaramıyor. Ağzıma saldırdıkça bu onu ateşliyor. Ne yapacağımı bilemeden dudağını ısıyorum, onu benden uzaklaştırmak için her şeyi yapıyorum.

"Seni kaltak!" diye tıslıyor, geri çekiliyor ve kanayan dudağını tutuyor.

Koşuyorum. Topuklarımin üzerinde tökezleyerek kapılara doğru koşarken ona dönüp bakmıyorum bile. Arkamdan bağılıyor ama Beck'e çarpana kadar durmuyorum.

"Margo?" diye soruyor endişeyle.

Yüzümü ona gömüyorum, kolları beni bedenine çekerken kocaman bir hıçkırık çıkarıyorum.

"Ne oldu bebeğim? Beni endişelendiriyorsun."

Hıçkırıyorum, yüzümü ona doğru ileri geri sallıyorum. "Carter, o-"

Beck şefkatle yüzümü avuçlarken tüm vücudu geriliyor. Yüzünde dehşete kapılmış bir ifade beliriyor. "Nerede o?"

Ona cevap vermeme gerek kalmıyor çünkü omzumun üzerinden bir şey dikkatini çekiyor. Bir şey değil. *Bir şey.*

Beck beni göğsüne çekerek ve Carter'ı görüş alanımdan çıkararak, "Eğer ona dokunduysan," diye feryat ediyor.

"Beni ısırdı."

Beck'in boğazından yüksek bir hırıltı çıkıyor. "Sana yapacağım şey daha kötü."

"Hayır," diye yalvardım, sadece gitmek istiyordum. Nişan partisi için burada bulunan tüm insanların önünde olay çıkarmamak için. "Sadece gitmek istiyorum."

Beck beni duymuyor gibi. Kafamın üstünden kardeşine dik dik bakmakla meşgul.

"Beck," diye yalvarıyorum, bana bakmasını sağlamak için takım elbisesinin yakalarını tutuyorum. "Beni eve götürmeni istiyorum. *Şimdi*."

Derin bir nefes verirken omuzları yükselip alçalıyor. Konuşmak için ağzını açtığında parmaklarının uçları boynuma doğru seğiriyor. "Burada işimiz bitmedi," diye tehdit ediyor. "Yumruğumu boğazına sokmadığım için şanslısın."

Başımı sallayarak ağlıyorum. Kolunun altına baktığımda tüm misafirlerimizin bizi yakından -çok yakından- izlediğini görüyorum. Sahte bir gülümseme takınarak kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Burada dağılmayacağım. Sakinleştirici bir nefes alıp Beck'ten uzaklaşıyorum. Uzağa gitmeme izin vermiyor. Bizi yakından izleyenlerle göz teması kurarken eli sırtımda sabit duruyor. "Birden kendimi iyi hissetmemeye başladım," diyorum çevredekilere. Burada sadece ben olsaydım, yüzümden akan kan yüzünden bana gerçekten inanabilirlerdi ama Carter'ın kanayan dudağı ve Beck'in öfkeli kaşları yüzünden, burada başka bir şey olduğu konusunda şüpheyeye yer yok.

Emma omuzlarını bir grup insanın arasından geçiriyor, gözlerini bana dikmiş. Omuzlarında kararlı bir duruşla bana doğru ilerlerken tek bir kişiye bile bakmıyor. "Mar," diyor usulca. "İyi misin?"

Carter'ın sözlerinin yalan olup olmadığını merak edemedim Beck'e bakıyorum. "Onu eve götüreceğim," diye anons ediyor kalabalığa.

"Bu senin için sorun olur mu?" Emma temkinli bir şekilde soruyor. Winnie onun yanında duruyor ve endişeli gözlerle beni izliyor.

Beck'e doğru hafifçe eğilerek başımı aşağı yukarı sallıyorum. Carter'ın her konuda yalan söylediğini bilmem gerekiyor. Sahte bir nişan yapmamızın, kardeşinden intikam almak için yaptığı ayrıntılı bir planın parçası olmadığını.

Bizimle ilgili her şeyin hayal ettiğimden daha da sahte olma ihtimali midemi yeniden bulandırıyor.

Gerekli olanlarla vedalaştık. Ben nefesimi tekrar düzene sokmaya çalışırken Beck benim yerime konuşuyor.

Eve gitmek için arabaya bindiğimizde Beck'in kollarında eriyip gidiyorum. Ona soracak o kadar çok sorum var ki. Ama birkaç dakikalığına onun kucağında rahatlamak istiyorum. Bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmak istiyorum,

ve Carter'ın her şeyi değiştirebilecek suçlamaları ortaya atmadığını söyledi.

52

Beck

Margo'nun partimizden ayrılmak için çaresizce yalvarması olmasaydı, muhtemelen kendi kardeşime saldırmaktan hapiste oturuyor olurdum. Onunla Margo arasında ne olduğunu bilmiyorum, öfkeden çıldırma riskine karşı sormaya korkuyorum. Her ne olduysa onu mahvetti.

Arabada bana tek bir kelime bile söylemedi. Ezra binamızın önünde kapıyı açarken şaka yapmaya bile çalışıyor ama Ezra ona gülümsemiyor bile.

Asansör yolculuğu boyunca kıpırdandım, o terasta olanlara nasıl yaklaşacağımı düşündüm. Eğer Ruby'yi partide gördüğümde korkudan kendimi kaybetmemiş olsaydım, Margo'yu asla yalnız bırakmazdım. Bunların hiçbiri olmazdı, her ne olduysa. Onu yalnız bıraktığım için kendimden nefret ediyorum, hem de nişan partimizde.

Çatı katına girdiğimizde, Carter'a ne olduğunu bilmek istediğim için sabrım tükeniyor. "Benimle konuşmana ihtiyacım var bebeğim," diye yalvarıyorum. "Seni bu konuda konuşturmak istemiyorum ama bütün araba yolculuğu boyunca neler olabileceğine dair en kötü senaryoları hayal ettim. Sadece bilmek istiyorum..."

Mutfakta durdu, elleri adanın kenarına yapıştı. Birkaç acı dolu an boyunca öylece bana baktı. Gözleri yenilgiyle doluydu. Bu beni öldürüyor, onu oraya neyin koyduğunu bilmiyorum.

"Bu gece konuştuğun kadın kimdi?" "Ne?"

"Mavi elbiseli kadın. Sarışın olan. Onu tanıyor muydunuz?"

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken çenem bir açılıp bir kapanıyor. Sorumun Ruby ile hiçbir ilgisi yoktu. Neden kendi sorusuyla cevap verdiğini bilmiyorum, özellikle de böyle bir soruyla.

"Beck," diye itiyor. "Onun kim olduğunu biliyor muydun?"

"Evet," diye cevap verdim. "Sana söylemiştim. O sadece eski bir arkadaşım." "Ne iş yaptığını biliyor musun?"

Bu lanet şey nereye gidiyor? Carter'ın Ruby ile birlikte ortaya çıktığını fark ettiğimde midemde bir çukur oluştu. Belki de Margo ile paylaşabilecekleri konusunda endişelenmeliydim. Onun sorgulama tarzı, Carter'ın düşündüğümünden daha fazlasını bilip bilmediğini merak etmeme neden oluyor.

"Hayır," diye yalan söylüyorum, mutfağa bir adım daha yaklaşarak. "Aklımın ucundan bile geçmiyor."

"Yalan söylüyorsun," diye suçluyor.

"Neden soruyorsun?" Parmaklarım boynumdaki düğümü karıştırırken sinirlerim öfkemle yer değiştiriyor. Hızlı bir hareketle kravatı sonuna kadar gevşetiyorum, boynumdan çekip çıkarıyorum ve adaya fırlatıyorum.

"Onun ne olduğunu çok iyi biliyorsun. O bir muhabir." Gözleri farkına vararak irileşti. "Ama sen bunu zaten biliyorsun."

Yenilgiyle iç çektim. "Peki, tamam. Evet, kim olduğunu biliyorum. Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. Carter'la aranızda ne oldu?"

"Onunla çok konuştuğunuzu söyleyebilir misiniz?" "Kesinlikle hayır."

"Seninle ilgili o makaleyi yayınlaması için ona para mı verdin?" Çenem düştü. İşte bu. O biliyor.

Hay sikeyim.

"Hayır." Cevabım gönülsüz, ikimizi de kandırmıyor.

Margo'nun gözleri anında yaşlarla dolar. Sanki en başta buğulandıklarını saklamaya çalışıyormuş gibi gözlerini sıkıca birbirine kenetliyor.

Birkaç basit adımla aramıza giriyorum. Onu kendime çekmeye çalıştığımda beni durduruyor. "Hayır!" diye bağıyor. "Bana yalan söylüyorsun ve nedenini bilmek istiyorum!"

"Margo," diye fısıldadım. İşin bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim. Bir gün ona gerçeği söylemeyi planlamıştım ama bu şekilde değil. Bu şekilde değil.

Bana bakarken rimel yanaklarından aşağı süzülüyor. Gözyaşlarının

sebebi olduğum için, ona yalan söylediğim için kendimden nefret ediyorum.
Böyle olmaması gerekiyordu.

"Sen yaptın," diye onaylıyor titreyen dudağını ısırarak. "Bunu yapan sendin. Yönetim kurulunun makaleyi göreceğini ve sana ültimatol vereceğini biliyordun. Bunu neden yaptın Beck?"

Sessizliğim onu sadece kızdırıyor. Ona cevap vermek istemediğimden değil, *nasıl* cevap vereceğimi bilmediğimden. Benden zorla almaya çalıştığı cevapları ona nasıl vermeye başlayacağımı bile bilmiyorum.

"Bilmediğin o kadar çok şey var ki," diye pişmanlıkla cevap veriyorum.

"Her şeyi biliyorum," diye öfkeleniyor. "Carter bana her şeyi anlattı. Beni ilk nasıl gördüğünü, beni ilk nasıl istediğini ve beni elde eden o olduğu için ondan nasıl nefret ettiğini."

"Bu lanet bir yalan," diye tükürdüm. Onu tutup beni dinlemesini sağlamak istiyorum ama kardeşime her ne olursa vücudu titremeyi daha yeni bıraktı. Tüm vücudum tenini tenimde hissetmeye ihtiyaç duysa bile onu ürkütecek bir şey yapmak istemiyorum. Hâlâ yanımda olduğunu bilmek için.

Hüzünle gülüyor. "Tanrım, öyle olduğunu söylediğinde sana inanamıyorum bile çünkü bunca zamandır bana yalan söylüyordun. Onun senin istediğin bir şeye sahip olmasını kaldıramadın, değil mi Beck? Beni hiç *gerçekten istedin mi* yoksa beni seninle görmesinin onu kızdıracağını mı biliyordun?"

"Tabii ki seni istedim!" Öfkeyle bağıyorum. "O pis bara girdiğin andan beri seni istiyordum! O berbat NYU sweatshirt'ünü giyyordun, odadaki fotoğrafta olan. Orada en az giyinen kişi sendin ve ben sana bakmaktan kendimi alamadım."

Göğsü kabarıyor. "Sonra ne oldu? Önce kardeşin benimle konuştu ve sen onun olduğum gerçeğini kabullenemedin mi?"

"Sen asla onun olmadın," diye tıslıyorum. "Sen her zaman benim olmalıydın." "Ben lanet olası bir mal değilim!" diye bağıyor, yanımdan geçip gidiyor.

Onu yemek odasına kadar takip ediyorum, temizlenene kadar bu konuşmanın bitmesine izin vermiyorum.

"Hayır. Sen bir mülk değilsin. Bu, o bara girdiğin andan itibaren benim olman gerektiği gerçeğini değiştirmez. O andan itibaren senin olduğumdan eminim."

Topuklarının üzerinde dönerek parmağını göğsüme saplıyor. "O zaman bu konuda bir şeyler yapmalıydın."

Bileğini tuttum. "Tuttum."

Başını iki yana sallar. "Hayır, *yalan söyledin. Entrikalar* çevirdin. Hâlâ neye inanacağımı bile bilmiyorum. Carter benimle çıktığı için ondan nefret ettiğini söyledi. Bana yönetim kurulunun arkanda olduğunu çünkü ondan intikam almak için beni ayrıntılı planına dahil etmek istediğini söyledin."

Gülüyorum, parmaklarım onun kolunu bırakıyor. "Ve sen ona inanacak mısın?"

"Yani bana o muhabire o makaleyi yayınlaması için yeşil ışık yaktığın konusunda yanıldığını mı söylüyorsun?"

"Bu konuda yanılmadı. Ama diğer her konuda yanılıyor."

"Sana asla güvenmemeliydim," diye çıkışıyor ve eski odasına giden merdivenleri tırmanıyor. Merdivenlerde onun gölgesi oluyorum, gözümün önünden ayrılmasına izin vermiyorum.

"Her şeyi yanlış anladın. Açıklamama izin verirsen, sana ne kadar yanıldığını söyleyebilirim."

"Artık umurumda değil, Beck." Odasına giriyor ve kapıyı yüzüme kapatmaya çalışıyor. Ama işe yaramadı. Kapıyı iterek açtım ve peşinden odasına girdim.

Doğruca dolabına yöneliyor ve karanlık bir köşeden bavulunu çıkarıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Bana pis bir bakış attı. "Toplanıyorum. *Gidiyorum*. Ve sen de bana izin vereceksin. Kardeşinden hastalıklı bir şekilde intikam aldığımı bilerek burada kalamam."

Ellerim öfkeyle saçlarımı tutuyor. "Bu asla Carter'la ilgili değildi!" Kükrüyorum. Bu noktada tamamen çıldırmış durumdayım ama onun gitme düşüncesini kaldıramıyorum. Onu daha yeni elde ettim. Şimdi gitmesine izin vermemin imkânı yok. Buna dayanamam. Ona sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrendikten sonra olmaz.

"Sana inanamam çok kötü çünkü aramızdaki her şey yalandı. Tanrım, sana aşık oldum ve sen başından beri yalan söylüyordun." Duygularım boğazımı tıkıyor. "Beni seviyor musun?" Kısık sesle sordum.

"Sevdiğimi *sanıyordum*," diye cevap veriyor sessizce, yanımdan geçip bavulu yatağının üzerine atıyor. "Seni hiç kimseyi sevmediğim kadar çok sevdiğimi sanıyordum. Şimdi ne hissettiğimi bilmiyorum. Her şey bir yalandan ibaretken bir şeyi sevmek çok zor."

Umutsuzca ona uzanıyorum, bunu kurtarabileceğimizi bilmek için ona sarılmaya ihtiyaç duyuyorum. "Hepsi yalan değildi," diye yalvarıyorum. "En iyi yanlarımızın hepsi gerçektir. Aramızdaki her şey gerçektir, Margo." Avucumu hızla çarpan kalbine bastırıyorum. "Kalbinin derinliklerinde her şeyin gerçek olduğunu biliyorsun. Birbirimiz hakkında hissettiklerimiz asla

sahte olamazdı. Asla yalan olamazdı." Onu tutuyorum

Bileğini, avucunu düzensiz kalp atışlarıma karşı tutarak ne demek istediğimi kanıtlamaya çalıştı.

Bana hüzünle bakıyor. Onu incittiğim için kendimi asla affetmeyeceğim. Bunu atlatamayacağım. Sadece bundan geri dönebileceğimizi bilmeye ihtiyacım var. Açıklamamı dinleyecek ve yaptığım şeyi neden yaptığımı anlayacak.

Derin bir nefes alıyorum, ona sımsıkı sarılırken parmaklarım onu daha da sert bir şekilde göğsüne bastırıyor. "Sana her şeyi anlatacağım," diye söz veriyorum. "Sadece bana izin vermen gerekiyor."

Tek cevabı başını sallamak. Sessiz olması umurumda değil. Bu yeterli Ben.

Titrek bir nefes alarak düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Margo ve benim nasıl bir araya geldiğimizin gerçek sebebini açıklamanın en iyi yolu.

"Carter bir konuda haklıydı. Az önce de söylediğim gibi, seni ondan önce fark etmiştim. Hiç kimse o gece senin gibi dikkatimi çekmemişti."

"Sen hiçbir şey yapmadın."

"Çok genç görünüyordun. Çok kaygısız. Üniversiteye yeni başlayan ve eğlenen biri gibi. Hayatlarımızın çok farklı olduğunu bildiğim halde seninle konuşacak cesareti kendimde bulamadım."

"Yani Carter bana ulaştı diye mi sinirlendin?"

"İkinizi öğrendiğimde çok sinirlendim. Birlikte yattığınızı haber vermek için beni aradığı zamanki kadar üzüldüğümü hiç hatırlamıyorum. Onun kız arkadaşı olduğunu."

"Tebrikler, intikamını aldın. Parmağıma bir yüzük taktın." Yüzüğe hüzünle bakıyor. Yüzüğü parmağından çıkardığında acıyan kalbimi yok ediyor. Elindeki yüzüğü incelerken gözleri yaşlarla doluyor. "Onu yendin. Sen kazandın."

Ona başımı sallıyorum, daha yüzüğü bana geri vermeye kalkışmadan parmaklarını yüzüğün etrafına kapatıyor. Kavrayan ellerimiz titriyor. Titreyen onunki mi yoksa benimki mi bilmiyorum. Belki de ikimizinkidir. "Kazanmak umurumda değil. Mesele bu değildi. *Asla* bununla ilgili olmadı. Seni Hamptons'a getirdiğinde, nihayet ilk kez konuştuğumuzda, sana sahip olmak için her şeyi yapacağımı biliyordum. Kardeşimin neye sahip olduğunu hiç umursamamıştım ama o anda onun sahip olduğu her şeyi istedim. Ben de seni istedim. Beni çizdiğini gördüğümde, o sahilde beni neredeyse öptüğünde, tüm hayatımı asla aşık olmayacağımı söyleyerek geçirdiğimi fark ettim, sadece benim olmayan bir kadına bir anda aşık olmak için."

"Yapmadın," diye nefes alıyor, nefesi kesiliyor.

"Sevdim. O zamandan beri sana aşığım. Kahretsin Margo, o bara girdiğin andan itibaren sana aşık olmuş olabilirim. Sadece ne olduğunu bilmiyordum."

"Anlamıyorum."

"Carter'ın o hafta sonu seni aldattığını biliyordum. Sana söylemeyi çok istedim ama seni incitmek istemedim. Bu yüzden ağzımı kapalı tuttum."

"Beck..."

"Ama o hafta sonu eninde sonunda benim olacağını biliyordum. Senin asla onun olmaman gerekiyordu ve yeterince beklersem, biz olacaktık."

"Yani yeni patronum olduğunu fark ettin ve ona sahte bir nişanlıya ihtiyacım olduğunu söylemem gerektiğini mi düşündün?"

"Hayır. Sana şirketi seninle konuşmak için bir bahane olsun diye satın aldığımı söyledim. Bu konuda yalan söylemedim."

Ağzı açık kaldı. Beni dikkatle izliyor, zihnindeki yapboz parçalarını birleştirmeye çalışıyor.

"Sana eski yöntemlerle ulaşmaya çalıştım. Seninle aylarca iletişim kurdum ama hiç cevap vermedin, ben de dikkatini çekmek için başka bir yol buldum. Bu Ruby ile başladı. Benimle ve şirketimi nasıl yönettiğimle ilgilenmek yerine bir tür kadın avcısı olduğumla ilgili bir şey çıkarsa, yönetim kurulumun beni tehdit etmesinin kulağa mantıklı geleceğini biliyordum."

"Yani bu bile yalan mıydı?"

Başımı salladım. "Yönetim kurulu bunu gördü. Bana dikkatli olmamı söylediler ama beni yatırımcılarla ya da buna benzer bir şeyle tehdit etmediler. Sadece çok fazla olumsuz ilgiye karşı dikkatli olmamı söylediler. Bunu kendi lehime çevirdim, ki bunun yanlış olduğunu biliyorum, ama benimle konuşmanı sağlamak için dramatik bir şey yapmak zorunda kaldım. Sana gelip yardım isteseydim, hayır demeyeceğini düşündüğüm için paramı buna yatırdım."

"Yani beni manipüle mi ettin?"

"Evet," diye hüzünle cevap veriyorum. "Sanırım öyle olduğunu söyleyebilirsin. O zamanlar bunu bu şekilde düşünmemiştim. Seni hayatıma almaya o kadar kararlıydım ki bunun bir manipülasyon olduğunu düşünmedim. Aramızdaki her duygu, her an gerçektir. Benim için öyleydi ve senin için de gerçek olduğuna oldukça eminim. Diğer her şeyin gerçek olduğu anlamına geliyorsa, bir araya gelme şeklimizin yalan olmasında bir sakınca görmedim."

"Yani makale, pano hikayesi, her şey beni nişanlın olmam için köşeye sıkıştırmak için yaptığın büyük bir plan mıydı? I

Şu anda seni bırakamam bile. Tüm New York nişan partimize katıldıktan sonra olmaz. Beni tuzağa düşürmeye çalışıyordun Beck."

"Hayır. *Asla*. Sadece seninle bir şans yakalamaya çalışıyordum. Olması gereken tek şey buydu."

"Öyle hissettirmiyor. Yanlış ve berbat hissettiriyor."

"Bana güvenmen için ne gerekiyorsa yapacağım. Seni seviyorum, Margo. Seni o kadar çok seviyorum ki, sırf sana benim diyebilmek için yarattığım her şeyi mahvedebilirim. Sana o kadar aşığım ki."

Hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor. Maskara yüzüne bulaşıyor, cildine özenle yapılmış makyajı mahvediyor. Elini elimden çektiğinde nefes alamayacakmışım gibi hissediyorum. Nazik bir hareketle parmaklarımı açıyor ve büyükannemin yüzüğünü avucuma yerleştiriyor.

"Lütfen yapma," diye yalvarıyorum, sesim boğuklaşıyor. "Lütfen bunu yapmayın."

Parmaklarımı yüzüğün etrafına kapatıyor. "Bu aşk değil Beck. Aşk böyle hissettirmemeli. Bir yalana dayanmamalı."

"Benden vazgeçme." Parmaklarım avucumdaki yüzüğün etrafında sıkışıyor. "Bunu düzeltmeme izin ver, bebeğim. *Lütfen*."

Çok ağladığı için gözleri kızarmış. "Senin nişanlın olmayı *asla* kabul etmemeliydim. Carter'la olanlardan sonra seninle hiçbir şey yapmamalıydim."

"Onu bu işe karıştıрма."

Alay ediyor, saç bandını saçından çekip yere atıyor. "Tıpkı onun gibisin, biliyorsun. Sinclair kardeşlerden birine güvenmemem gerektiğini biliyordum ama diğerine güvenemeyeceğimi tahmin etmemiştim."

Sözleri beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki, şok içinde birkaç adım geriye gittim.

"Gitmeni istiyorum Beck." Sanki zaten açık olan bir yaraya tuz basıyor. Dileğini yerine getirmekten başka bir şey yapamıyorum.

Kalbim göğsümde parçalanırken, kan çanağına dönmüş gözlerle ona bakıyorum. "Ben sadece seni sevdim, Margo. Elimde değildi. Seni her zaman kontrolsüzce sevdim. Belki biraz fazla, ama yaptığım her şeyi sevgimden yaptım."

53

Margo

Yalnız uyumak aynı şey değil. Bütün gece dönüp duruyorum, zihnimde uçuşan sorulara engel olamıyorum. Gecenin bu şekilde bitmemesi gerekiyordu. Eve mutlu dönmemiz gerekiyordu. Limuzinde başladığımız şeyi bitirmek istiyordum. Onun için topuklu ayakkabılardan başka bir şey giymeyeceğim sözünü yerine getirmek için.

Komodinin üzerinden telefonumu almak için yatağında dönüyorum. Cevapsız bildirimlerin hepsine baktım. Görünüşe göre beklediğimden çok daha fazla insan Carter'la yaşadığım karşılaşmadan sonra ne kadar keyifsiz olduğumu görmüş. Bir sürü insan kontrol etmek için bana ulaşıyordu. Cevap verdiğim tek kişiler grup sohbetimizdeki Winnie ve Emma.

WINNIE

Bu sabah nasıl hissediyorsun, Margie?

EMMA

Akşamdan kalma hissediyorum. Süslü şampanyanın seni bok gibi hissettirmemesi gerektiğini sanıyordum.

WINNIE

Seni sormadım. ;)

EMMA

Margo'nun gitme konusunda garip hissetmemesini sağlamaya çalışıyordum. Kimliğimi açığa çıkardığın için teşekkürler, Winnie Boo Boo.

Winnie'nin lakabına gülüyorum. Ona böyle hitap etmemizden nefret ediyor ama ikimiz de kendimize engel olamıyoruz. Bunu çok kolaylaştırıyor. Dün gece onlarla istediğim kadar vakit geçiremediğim için kalbim hayal kırıklığıyla sızlıyor. Onları buraya getirip sonra da ektiğim için berbat bir arkadaş oldum.

MARGO

Ben iyiyim! Sadece Carter'ın beni olması gerekenden fazla etkilemesine izin verdim. Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?

EMMA

Pisliğin teki. Papa Sinclair'ın onun üzerine gittiği anlaşılıyordu. Aralarında çok hararetli bir şey varmış gibi ayrıldılar.

Bu bilgi üzerine kaşlarım kalktı. Bay Sinclair'i hep sevmişimdir. Bana karşı hep nazikti. Birbirlerini sevmiyor gibi görünseler de çocukları onu seviyor gibiydi. Carter hakkında ne bildiğini merak ediyorum. Dün gece nasıl davrandığını biliyor mu?

EMMA

Eminim Beck dün gece sana neden daha iyi bir kardeş olduğunu hatırlatmıştır. ;)

WINNIE

Şu anda oda servisinde kahvaltı ediyoruz. Yani ben yiyorum. Emma krep kokusunun onu kusturacağından şikayet ediyor.

Emma'nın mesajını okurken üzülmemek elde değil. Masum bir ifade. Dün gece çok iyi vakit geçirmeliydik. Onun yerine kendimi eski odama kilitledim ve dışarı çıkmayı reddettim. Beck'ten biraz uzak kalmaya, her iki kardeşin bana anlattıklarını düşünmeye ve kime inanacağıma karar vermeye ihtiyacım var. I

Gerçeği bulmaya ihtiyacım var, sorun şu ki, her ikisinin de yalanları arasında o kadar derine gömülmüş ki, gerçek gerçeğin ne olduğunu bile bilmiyorum.

MARGO

Bir yerde öğle yemeği yemek ister misin?

WINNIE

Buna bayılırız!

EMMA

Belli ki kaltak. Saat kaçta?

Birkaç saat sonra bir araya gelmeyi planladığımızda kendimi daha iyi hissediyorum. Bir yanımla olan biten her şeyi arkadaşlarıma anlatmak, onların tavsiyelerini almak istiyorum. Ama gizlilik anlaşması imzaladığımı biliyorum. Başımın belaya girmesini istemiyorum. Daha da ötesi, Beck hakkında kötü düşüncelerini istemiyorum. Onu hala koruyorum çünkü içten içe dün gece bana söylediği her kelimeye inanmak istiyorum. Beni sahte nişanlısı olarak kabul etmesinin Carter'dan intikam almak için yaptığı iğrenç bir plan olmadığını bilmek istiyorum. Tüm bunlar için söylediği sebebi tercih ederim. Sadece beni istiyordu ve bana sahip olmak için her şeyi yapardı.

Kalbim onun beni sevdiğine inanmak istiyor çünkü ona aşık olduğuma dair en ufak bir şüphem yok.

Derin bir nefes alarak yataktan kalkıyorum. Yorgunum, banyoya doğru ilerlerken uzuvlarım hareket etmek istemiyor. Sabah rutinimi burada yapmak bana ters geliyor. Çok sessiz geliyor. Ben hazırlanırken Beck'in iş telefonlarını dinlemeye ya da ben duşta dikkatini dağıtmaya çalışırken onun sıkıcı bir podcast dinlemesine çok alışkınım.

Her şey ters geliyor ve ona bu kadar bağlanmamdan nefret ediyorum. Carter'la yaşadığım gibi bir erkeğin bir daha hayatıma girmesine izin vermeyeceğime yemin etmeme rağmen her şey çok çabuk oldu.

Beck'e kötü gelmemiştii çünkü o da benimle vakit geçirmeye en az benim onunla olduğum kadar takıntılıydı. Sağlıklı görünüyordu. Mükemmel görünüyordu. Geriye dönüp baktığımda, belki de *fazla* mükemmeldi ve belki de bunu en başından beri bilmeliydim.

Midem gurulduyor, bu da burada daha fazla kalamayacağımı kanıtlıyor. Neyse ki bugün Pazar olduğu için Beck'le işe gitmem gerekmiyor. Ama birlikte yaşıyoruz. Yemek yemek istiyorsam onunla yüzleşmek zorundayım.

Dolabımdaki çantalarımın birinde bir Twizzlers zulası olabilir. Belki onunla beslenebilirim.

İnleyerek, kendimi toparlamam gerektiğini biliyorum. Dün geceki ihanetler yüzünden kalbim kırılmış olsa bile onunla yüzleşmek zorundayım.

Beck'le yüz yüze geldiğimde, dün gecenin ne kadar yanlış bir yöne gittiğini düşünerek kapıyı çekip açıyorum.

Kokusu hemen duyularıma saldırıyor, beni tanıdık bir ilerlemeyle sarıyor. Bir daha asla bergamot ve yasemin kokusu almak istemiyorum. Ya da belki de onun imza kokusunu bir daha asla koklamak istemiyorum, onun olan her şeye fazlasıyla bağımlı hale geliyorum.

"Günaydın," diyor hoyratça, gözleri yüzümü tarıyor.

Bu kadar kaba görünürken bile neden bu kadar iyi görünmek zorunda? Üzerindeki sade kot pantolonu ve kazağını inceliyorum. Güzel giyinmiş olabilir ama gözleri kan çanağına dönmüş ve saçları o kadar dağınık ki sanki sürekli parmaklarını gezdiriyormuş gibi görünüyor. Onu hiç bu kadar yıpranmış görmemiştim.

Ondan boş koridora bakıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Bir elinde en sevdiğimiz kafeden aldığı kahve fincanını, diğer elinde de bir kese kâğıdını tutuyor. "Sana kahvaltı getirdim. Ve kahve."

Bana özür dileyen bir gülümseme veriyor ve Carter'ın bana söylediği her bilgiyi neredeyse unutuyorum. Beck'in varlığında, vücudundan damlayan pişmanlıkla bunu yapmak kolay. Hâlâ göğsümde hissettiğim sızı olmasaydı, her şeyi çoktan unutmuş olabilirdim.

Beck bana kahveyi uzattı. "Sana en sevdiğinden getirdim."

Pipeti dudaklarıma bastırıp uzun bir yudum alıyorum. Tam olarak doğru. Kahvelerimizi alanın her zaman ben olmama rağmen bunu ezberlemiş olmasından nefret ediyorum. Siparişimi hâlâ hatırlıyor olması beni şaşırtmıyor.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, kelimelerimin çok sert çıkmasına izin vermemeye çalışarak. Bana yalan söylediği, bir sürü sır sakladığı için ona çok kızgınım. Ama aynı zamanda benim en iyi arkadaşım, güvenli yerim oldu ve onu özlüyorum. Onunla konuşmayı, ona sarılmayı, onunla en sıradan şeyleri yapmayı özlüyorum ve bizi bu noktaya getiren yalanları söylediği için ondan nefret ediyorum.

"Çantada birkaç farklı hamur işi de var. En sevdiklerinizi aldım. Ve eğer bunlardan hiçbirini kulağa hoş gelmiyorsa, Ezra'yı durdurabilirim ve

Beni havaalanına götürmeden önce sana başka bir şey al."

Çantayı açmaya ara verip şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Gidiyor musun?"

Çenesini kaşıyor ve çivit mavisi bakışlarıyla beni sabitliyor. "Evet. Son dakikada bir şey çıktı. Üç günlüğüne San Jose'ye uçmak zorundayım. Yolculuğa çıkmak isteyeceğini düşünmemiştim."

"Ben senin asistanım. Seninle böyle şeylere gitmem için bana para ödüyorsun." Odaya geri dönmek için dönüyorum ama beni tutuyor ve yüzümü ona çeviriyor.

Bana kararsızca bakarken aramızda hâlâ mesafe bırakmayı başarıyor. "Şu anda asistanımla konuşmuyorum," diye söze başladı.

"Ben senin asistanım," diye düzeltiyorum, dokunduğu yere bakarak Ben.

Konuşmak için ben ona dönüp bakana kadar bekliyor. "O zaman kovuldun.

Çünkü şu anda sevdiğim kadınla konuşuyorum, benim için çalışan kadınla değil."

Kalbim göğsümde dramatik bir şekilde takla atıyor. Neden beni ayaklarının dibinde eritmek için her zaman doğru şeyleri söylüyor gibi görünüyor? Sanki bana onu sevdiğimi hatırlatmak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyor. Sadece bunun rolünün bir parçası mı yoksa gerçek mi olduğunu bilmiyorum. Dün gecedен sonra kafam allak bullak oldu. Kime ya da neye inanacağımı bilmiyorum. Ve o zamandan beri sersemlemiş durumdayım.

"Margo," diye yalvarıyor, parmak ucunu nazikçe yanağımda gezdiriyor. "Lütfen, bir an için beni dinle, tamam mı?"

Duygularımı bastırmak için başımı sallıyorum. Birdenbire gözlerimin yaşardığını hissediyorum ve boğazımda bir yumru oluşuyor. Sesinin tonu. Benimkine uyuyor; üzüntü ve pişmanlıkla dolu. Ona inandığımı söylememe saniyeler kaldı ya da en azından başlangıçta sahte olup olmaması umurumda değil. Artık gerçek olduğu sürece, tek ihtiyacım olan bu. Bunları söylemekten kendimi alıkoyuyorum çünkü gerçek şu ki, ona bir söz vermeden önce bunun gerçek olduğundan emin olmam gerekiyor. Ve ben henüz o noktada değilim. Bu yüzden büyükannesinin yüzüğünü takmaya devam edemedim. Aramızdaki şeyler bu kadar kötüye gitmişken bu kadar duygusal bir şey takmak doğru gelmiyor.

"Bu yolculuğa çıkacağım. Tek *başıma*. Dün gece sana anlattığım her şeyi düşünmek için zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum ve ben de sana bunu sağlamak istiyorum."

"Burası senin evin Beck," diye araya giriyorum. "Yer bulmak için başka bir yere gidebilirim. Benim yüzümden gitmek zorunda değilsin."

"Umarım burayı evimiz olarak görüyorsunuz, çünkü benim için öyle. Doğrusu, ben de *seni* evim olarak görüyorum. Dün gece sana söylediğim her kelimede ciddiydim, Margo. Eğer uzun uzun düşünürsen, dün gece tek bir yalan bile söylemediğimi anlayacaksın. Ama bu yolculuğa çıkmam gerek. Döndüğümde beni bekliyor olmanı umuyorum. Ve o yüzüğü parmağına takmaya hazır olursun - hayatımızın geri kalanında ait olduğu yere."

"Şimdilik hiçbir yere gitmiyorum," diyorum usulca. Sesim zayıf çıkıyor ama umursuyor gibi görünmüyorum. Bana söylediği her şey baştan beri yalan olsa bile, şu anda gözlerindeki bakışın sahte olduğuna inanmıyorum. Acı ve özlem birinin rol yapabileceği bir şey değil. "Söylediğin her şeyi kafamda toparlamam gerekiyor. Anlamıyorum-"

"İhtiyacın olan zamanı kullan, bebeğim. Sana üç gün vereceğim. Ama lütfen döndüğümde yine benim ol. Senin hakkında hissettiklerimden, yarattığımız şeyden emin ol." Beni kollarıyla sarıyor, göğsüne doğru çekiyor. Ben onun kokusunu içime çekerken, o da yüzünü saçlarıma bastırarak aynı şeyi yapıyor gibi görünüyor. Sözleri kesinlikle doğru. Tüm bunlar kardeşine karşı beslediği kişisel bir kan davasına dayanıyor olamayacak kadar doğru geliyor. "Sana yalan söylediğimi biliyorum ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim. Ama yine de bizi bir araya getirdi. Bunun için kendimi affetmeyeceğim ama pişman da olamam. Seni bana getiren hiçbir şeyden asla pişman olmayacağım."

Gözyaşlarım yeniden yanaklarımdan aşağı akıyor. Kollarımı ona doluyorum, bir yandan kahve ve yemeğimi tutarken bir yandan da beceriksizce onu kendime yaklaştırmaya çalışıyorum. "Düşünecek çok şey var. Bizimle ilgili her şey bir yalan."

Bedenini benimkinden uzaklaştırarak alnımızı birbirine yaklaştırıyor. "Bizimle ilgili *hiçbir şey* yalan değil," diye buyuruyor, sesinde buyurgan bir ton var. Avucunu kalbime bastırıyor. "Hissettiğimiz hiçbir şeyin yalan olmadığını sen de biliyorsun." Sonra şakağıma vuruyor. "Sadece bunun da farkına varmasını sağlamalıyız."

Hüzünle yere bakıyorum. Gözlerinin içine biraz daha bakarsam, kalması için ona yalvaracağım. Bunun olmasını ne kadar istesem de, o haklı. Biraz zamana ihtiyacımız var. Hiçbir şey için acele etmek istemiyorum. Başka bir şey olmadan önce hikayenin Carter'inki yerine Beck'in versiyonuna güvenmem gerekiyor.

"Tamam," diyorum göğsüne doğru. Teması keserken kollarımın yanlarıma düşmesine izin veriyorum, ona yapışmadan ve asla bırakmadan önce aramıza mesafe koymaya ihtiyacım var.

Beck ve ben koridorda durmuş birbirimize bakıyoruz, ikimiz de tamamen sessiziz. Garip bir durum. Ona başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Carter'ın sözlerini aklımdan çıkaramıyorum.

Beck'in gözleri koridorda geziniyor. Pişmanlıkla bakıyor, benden bir adım uzaklaşarak derin bir nefes alıyor. "Çok üzgünüm Margo. En azından bu konuda bana inanmanı istiyorum."

Yanaklarımı ıslatan gözyaşlarımı ondan saklamaya bile çalışmıyorum. Nefes alırken göğsüm titriyor, kendime ait son parçayı da bir arada tutmaya çalışıyorum. "Biliyorum," diye titreyerek cevap veriyorum. "Sana inanıyorum."

Bana hüzünle bakıyor. "Söz mü?"

Başımı sallayıp yanaklarımdaki yaşları siliyorum. "Söz veriyorum Beck. Döndüğünde konuşuruz."

Ağzı açılıp kapanıyor. Bir şey söyleyecek olsa bile dudaklarından asla geçmiyor. Yüksek sesle nefes vererek dönüyor ve koridorda geri çekiliyor. Gidişini izliyorum, şimdiden onu deli gibi özliyorum.

54

Margo

Yalnız kalma konusunda berbat olduğum ortaya çıktı. Üniversiteye başladığımdan beri hiç yalnız kalmadım. Her zaman ya arkadaşlarımla ya da Carter'la birlikteydim. Los Angeles'a taşındığımda, hep Winnie ve Emma ile birlikteydim. Biri evde değilse, diğeri evdeydi. Hiçbirimizin yalnız kaldığı pek sık olmazdı.

Sonra Beck'le buraya taşındık. Her saniyemizi birlikte geçiriyor gibiydik. Bunu sevdim. Doğru hissettirdi.

Belki de bu yüzden kendimi Pazartesi günü gün ortasında kalabalık bir New York caddesinde yürürken buluyorum. Normalde işte olurdum ama Beck gittiğinden beri yapacak pek bir şeyim yok. Bu sabah işe gidecekmişim gibi hazırlandım. Ezra aşağıya indiğimde Beck'in bana bir haftalık izin verdiğini söylemişti.

Bir haftaya ihtiyacım yoktu ama itiraz da edemezdim. Bir gün önce Winnie ve Emma ile öğle yemeğinde buluşmak için taksi çağırmaya çalıştığımda Ezra bana kızgın bir şekilde dışarı fırladığında zaten tartışmayı kaybetmiştim. Gerçekten de Beck'le birlikte seyahat edeceğini düşünmüştüm ama Beck'in buna izin vermeyeceğini söylemişti. Ezra Beck'i havaalanına bıraktıktan sonra, neye ihtiyacım olduğunu görmek için bizim binaya geri dönmesi söylendi.

Ezra bugün ofise gitmeyeceğimi söyledikten sonra ona şehri keşfetmek istediğimi söyledim. Planladığım şeyi fark etmemesi için beni rastgele bir yere bırakmasını istedim.

İşte bir saattir böyle yapıyordum ki, daha önce adım atmaya cesaret edemediğim bir binanın önünde durdum.

Camden Hunter'ın sanat galerisi. Binaya hayranlıkla bakmaktan kendimi alamıyorum. Yanardöner camlar hemen göze çarpıyor. Sanki

Binanın kendisi bir sanat eseri. Binaya bakarken bacaklarım titriyor ve bunu gerçekten yapmak üzere olup olmadığımı merak ediyorum.

Bu fikri dün gece yalnız kaldığımda düşünmüştüm. Beck bana arkadaşıyla bir görüşme ayarlayacağını söylemişti ve sözüne sadık kalacağını biliyorum. Ama ben inatçı davranıyorum. Onun yardımını istemiyorum. Camden Hunter çizimlerime baksa bile başarmış gibi hissedeceğim. Onun galerisine girerlerse hayallerim gerçekleşmiş olacak ama nefesimi tutmayacağım.

Her iki şekilde de, bunu kendi şartlarımla yapmak istiyorum. Beck bir iyilik istediği için değil. Her ne kadar Camden'ın sanatımı galerisine koyarak en iyi arkadaşına iyilik yapmayacağına inanmak istesem de, hiçbir şeyi garanti edemem.

Bu yüzden, meseleyi kendi ellerimle hallediyorum. Bu yüzden yüzümün yarısını gizleyen büyük bir örgü bere taktım ve boynuma dev bir atkı sardım. Umarım fazla tanınmam. Nişan partimizde Camden'la tanışma fırsatı bulamamıştım. Geç kalmıştı ve o geldiğinde ben Carter dramasıyla meşguldüm. Ama beni hâlâ tanıyorsa hiç şaşırmam. Şu anda tanınmaz halde olmayı umuyorum.

Bir omuz benimkine çarptı. Özür dilemek için başımı çeviriyorum ama görmeye geldiğim adamla göz göze geldiğimde tüm normal düşünce akışımı kaybediyorum.

Camden Hunter sergilediği sanat eserleri kadar güzel. Sanki bir kataloğun sayfalarından fırlamış gibi görünüyor. İki sanatçı anne ve baba, oğulları da dahil olmak üzere, sanat eserinden daha azı olmayan bir şey üretemezlermiş gibi görünüyor.

"Neye bakıyoruz?" diye soruyor, sözcükler samimi olmasına rağmen sesi sert. Çenesinin sert duruşu Beck'in arkadaşı hakkında çizdiği acımasız resme uyuyor. Camden kaba ve dünyadan soyutlanmış biri gibi görünüyor. Sanki sohbet etmek angarya bir işmiş gibi. Sanırım insan grupları yerine başyapıtlar arasında vakit geçirmekten hoşlanan birinden de bunu beklemeliydim.

"Bina," diye dürüstçe cevap veriyorum. Sinirden kalbim göğsümde sıkışıyor. Sanatımı ona nasıl sunacağımı düşünmek için zamanım olduğunu sanıyordum ama şimdi düşünecek zamanım yok.

Camden başını iki yana sallayarak elindeki çantayı omzuna atıyor. "Peki ya bina?"

Sinirden bayılmamak için gözümü ondan kaçırmak zorundayım. Bu Camden Hunter. Sanat dünyasındaki herkes onun adını bilir.

Ebeveynlerinin isimleri. O bu dünyada ünlü biri ve burada yanımda durmuş binasından bahsediyor.

"Bunun başlı başına bir sanat eseri gibi göründüğünü düşünüyordum."

Yanımda sessiz. O kadar sessiz ki, yanımda fiziksel olarak varlığını hissetmesem, beni terk ettiğinden endişelenirdim.

"Bu yönünü seviyorum. İçinde sanat barındırmasına rağmen, şık mimarisiyle gösteriyi kendisi çalmak istiyor" diye devam ediyorum.

"Mimari hakkında ne fark ettiniz?"

"Farklı tarzların bir karışımı. Camlarla modern ama binanın çizgileriyle hala çok klasik ve geleneksel." O yanımda sessiz kalırken ben utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Muhtemelen hiç mantıklı konuşmuyorum. Sadece binayı tek bir kategoriye koyamayacağınız gerçeğini sevdiğimi söylemek istedim. Manhattan'daki diğer her şeyin yanında göze çarpıyor. Bunu seviyorum."

Cesaretimi toplayıp Camden'a baktığımda, onun beni kaşlarını çatarak izlediğini görüyorum. "Bu konudaki vizyonumu *gerçekten* anlayan ilk kişi sensin." Önündeki binaya bakmak için dönüyor. Binaya gururla bakışı kalbimi ısıtıyor. Bir gün ben de bir galeride kendi sanatıma onun tüm sanat eserlerine ev sahipliği yapan galeriye baktığı gibi bakmayı umuyorum.

"Benim açıklamama gerek kalmadan bunu anlayan ilk kişi" diye ekliyor.

Yüzümü ona dönüyorum, sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum. "Onur duydum. Ama insanların bundan başka hisler de alabilmesi bence harika. Sanatın tüm fikri bu, değil mi? Özneldir. Sanat bakanın gözündedir ve hepsi..."

Gözleri kolumdaki çantaya kayıyor. Ya da daha spesifik olarak, içinden çıkan kendi sanat eserlerimden oluşan rulolara. "Dur tahmin edeyim, sen bir sanatçısın."

Omuz silkiyorum. En azından en yakın arkadaşının nişanlısı olduğumu fark etmemiş gibi görünüyor. Ya da anladıysa bile ağzından kaçırmadı. "Beresi ele veriyor, değil mi?"

Küçük bir kahkaha atıyor. Sessiz ama kendinden emin. "*Kesinlikle* bere."

"Sanatın berbat mı?"

Sözlerinin açıklığı beni şaşırttı. Tutarlı bir şeyler söylemeden önce bir an için kelimelerimi karıştırıyorum. "Öyle olmadığını düşünmek istiyorum."

Gözlerini bana dikti. "Neyin var senin?" "Ben..."

Benim üzerimden konuşuyor, belli ki sorusuna cevap almak istemiyor. "Asla durup kimseyle konuşmam. Küçük konuşmalar kurdeşen dökmeme neden olur. Ama binaya bakışınızla ilgili bir şey beni durdurdu."

Omzumun üzerinden, içinde eserlerimden birinin bulunduğu taşıma tüpüne bakarken başını yana eğiyor. "Çalışman yanında mı?"

"Evet," diye atılıyorum, belki biraz fazla hevesle.

Camden binaya doğru bir adım atar. "Bir saat içinde özel bir müşteri toplantım var. Bana çalışmanı gösterebilirsin. Eğer berbatsa, sana söylerim, bu yüzden eleştiriyeye hazır değilsen, şimdi arkanı dön."

Tek yaptığım başımı sallamak.

Ve işte böyle, ben de varım. Neredeyse çuvalliyordum çünkü bir yanıt bulmam birkaç uzun saniyemi alıyordu.

Bu gerçekten oluyor mu?

Sonunda heyecanla başımı sallıyorum, bu sırada neredeyse ayağım takılıyor. "Çok isterim," diyorum aceleyle.

"Sakın bundan kimseye bahsetme," diye bağırarak binaya doğru ilerliyor. "İsteyeceğim son şey insanların ortaya çıkıp beni rahatsız etmesidir."

Bana cevap verme şansı vermiyor. Uzun bacakları onu çoktan benden epey ileriye taşımıştı. Şansımı kaçırmak istemediğim için peşinden koşuyorum.

Camden Hunter çalışmalarına bakmak üzere.

Vay canına. Kahretsin. Taşaklar.

55

Beck

Kiralık arabadan inip telefonumu kulağıma dayayarak önümdeki binaya bakıyorum. "O nasıl?"

Ezra diğer hatta iç geçiriyor. "Pek iyi değil Bay Sinclair. Şu anda yürüyüşe çıktı ama kendinde değil."

"Yalnız mı yürüyor?"

"Tek başına dolaşmasına izin vereceğimi mi sandın?" diye sorar, ses tonu kırıgındır. "Hayır, onu takip ettim. Sadece o bunu bilmiyor."

Bir onay mırıltısı çıkardım. "Teşekkürler Ezra. Minnettarım."

"Olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Gözlerimi Kaliforniya güneşinden koruyarak alay ediyorum. "Kesinlikle hayır."

"Anlaşıldı," diye kestirip attı. "Bayan Moretti'nin arkadaşınız Camden ile konuşmasının bir nedeni var mı?"

İçim ne kadar boş olsa da gülümsüyorum. *İşte benim kızım*. Benden uzakta geçirdiği bu zamanı hayallerinin peşinden gitmek için kullanması beni şaşırtmıyor. Onun için bundan daha çok istediğim bir şey yok. Umarım hayalleri hala bana geri döner. "Çünkü çok inatçı," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Camden bana iyilik olsun diye onunla konuşma şansı verse bile, bu ondan gelecek bir iyilikten öteye gitmezdi. İlgisini çekmek için konuşmayı onun işi yapmalı. Görünüşe göre aracından kurtulmuş.

-Camden'in dikkatini çekmenin bir yolunu buldu.

"A n l a d ı m . Evinize sağ salim dönmesini sağlayacağım, Bay. Sinclair."

"Teşekkür ederim Ezra. Daha sonra tekrar kontrol edeceğim."

Aramayı sonlandırıyorum ve telefonu takım elbisemin iç cebine sokuyorum. Gözlerim önümdeki tuğla binaya odaklanıyor. Ayak seslerimin park yerimden girişe kadar olan mesafeyi yemesi uzun sürmüyor.

Büyük bir masada esmer bir kadın oturuyor. Bana minnettarlıkla gülümsüyor. "Booth ve Ortakları'na hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ona en çekici gülümsememi veriyorum. "Aslında bir toplantı için buradayım. Birkaç dakika gecikeceğim, o yüzden acele etmemin bir sakıncası olmaz, değil mi?"

Önce tedirgin görünüyor, gözleri bilgisayar ekranına kayıyor. "Kiminle görüştüğünü bilebilseydim, onları arayıp geldiğini haber verebilirdim..."

"Geri dönmeme izin verirseniz çok memnun olurum."

Başını sallıyor, saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "Tamam," diye cevap veriyor endişeyle. "Senin geldiğinden haberdar oldukları sürece sorun yok."

Fikrini değiştirmesini istemiyorum. Tanıdık bir yüz ararken insanlar beni dikkatle izliyor. San Jose'de işim olduğunu söylerken yalan söylememiştim. Sintech için bir toplantım var. Sadece bu öğleden sonraya kadar değil.

Daha da önemlisi, küçük kardeşimi ziyaret etme vaktim geldi.

İşlerin bu hale gelmesinin sebebini unutmadım. Kefaretini ödemesi gereken bazı günahları var.

Onu görmeden önce duyuyorum. Bir grup adamla birlikte gülüyor. Gülüşü çok yapmacık, sanki çok çabalıyormuş gibi. Çok çabalamak aslında onun hayat hikayesi.

Gözleri bana takıldığı anda gülmeyi kesiyor. Ona sinsi bir gülümseme veriyorum.

Bu eğlenceli olacak.

"Selam kardeşim," diyorum usulca, grubunun önünde duruyorum. Ellerimi ceplerime sokup ona umursamaz bir sırıtış atıyorum. "Beni özledin mi?"

Carter etrafındaki adamlara temkinli bir bakış atıyor. *Güzel*. Benim ne kadar dengesiz olabileceğim konusunda endişeli olması en iyisi. Ağzımdan çıkacak basit bir lafla onun yarattığı itibarı yerle bir edebilirim.

"Beckham," diyor ağzı sıkı bir gülümsemeyle. "Seni Kaliforniya'ya getiren nedir?"

Adamlara bilmiş bir gülümseme veriyorum. "İş." Sanki içlerinden birinin bir işi yürütmek için ne gerektiğine dair en ufak bir fikri varmış gibi. Bu ofis, soyadları sayesinde bu mevkilere gelmiş zengin babaları olan adamlarla dolu. İş ahlakları olmadığı kesin.

"Biraz sohbet edelim," diyorum Carter'a, kapısında adı yazan küçük ofise doğru başımı sallayarak. "Konuşacak *çok şeyimiz* var."

Parmakları iki yanında kenetlendi. Arkadaşlarını etkilemek için bana ukalaca bir cevap vermeye kalkarsa, onu pişman ederim.

Akıllıca bir seçim yapar. Arkadaşlarına bakar, "Bunu sonra bitiririz."

Beni ofisine götürürken arkasından gidiyorum. Kapı arkamdan kapandığı anda, gömleğinin yakasından tutarak onu duvara doğru itiyorum.

"Konuşmamızın vakti gelmişti Carter," diye ısııyorum, boynuna bastırarak.

Şaşkın bir homurtu çıkarıyor, boncuk gözleri korkuyla parlıyor. "Ne oluyor lan?" diye homurdanıyor ve beni itmeye çalışıyor.

Denemeleri acınası. Bana karşı hiç kası yok. Onu istediğim kadar duvara yaslayabilirim.

"Sebep olduğun onca sorunun bedelini ödemek zorunda kalmayacağını mı sandın?" Burnumun ucuyla ona bakarak homurdanıyorum.

Ağzı lanet bir balık gibi açılıp kapanıyor. Nasıl akraba olabiliriz ki?

Yumruğumu geri çektim, parmak eklemlerim çenesine gürültüyle çarptı. *Şaplak.*

Bir çocuk gibi bağılıyor. Olduğu kadar çabuk, bırakıyorum ve parmaklarımı yanımda gererek birkaç adım geri gidiyorum. "Bu korkutmak için Margo," diye feryat ediyorum. "Ve *benim olana* dokunmak için."

Masasına baktım. "Otur."

Carter bana manik bir şekilde bakıyor. "Az önce bana saldırdın," diye bağılıyor.

Gözlerimi deviriyorum, *ceketimin* düğmelerini açıyorum ve ofis koltuğuna oturuyorum. Masasının diğer tarafındaki küçük sandalyeye oturduğunda bana ters ters bakıyor.

"O yumruk sana yapmak istediklerimin yanında hiçbir şeydi."

Çenesini dramatik bir şekilde ovuşturuyor. "Ne söylemeye geldiysen söyle."

Gülümsüyorum. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Beni dikkatle izliyor. Onu suçlamıyorum. Öfkemi bastırmak için zamanım oldu. Nişan partisinde öfkemi ondan çıkarsaydım onun için çok daha iyi olurdu. Bu *çok daha* kötü. Kardeşimi sevdiğim kadından uzak tutmak için ne yapacağımı planlayacak zamanım oldu. Ayrıca, yaptıklarının bedelini de ödemek zorunda.

"Devam edin," diye iterek sandalyesine geri oturdu.

Gözlerim onun küçük ofisinde dolaşıyor. Bakımsız ve açıkçası iğrenç. Sakız paketlerinin yanı sıra günlerce eski olması gereken bir paket servis kutusu var. O yetişkin bir adam. Yerine daha fazla özen göstermeli. Ya bir müşteri onu görmeye gelseydi?

"Hemen sadede geleceğim," diye başlıyorum. "Burada gerekenden daha fazla zaman harcamak istemiyorum."

Tek tepkisi bir homurtu.

"Öncelikle, müstakbel karıma bir daha dokunmayı aklından bile geçirirsen, o yumruk sana yapacaklarımın yanında hiç kalır."

"Yalanlarını öğrenmeyi hak etti," diye tükürdü.

Parmaklarım çenemin altında dikleşiyor. "Haklısın. Ama bu seni ilgilendirmiyor. Bundan sonra Margo'yla ilgili hiçbir şey seni ilgilendirmemeli."

"Bu ona bağlı gibi görünüyor, sana değil."

"Garanti edebileceğim tek şey Margo'nun sizi bir daha asla görmek istemeyeceği."

"Peki onunla işimin bitmediğine karar verirsem beni nasıl durduracaksın?"

Bu beni gülümsetiyor. Cebime uzanıp telefonumu çıkarıyorum ve ihtiyacım olanı bulana kadar kaydırıyorum. Telefonumu aramızdaki masanın üzerine koyarak dikkatini ona yöneltiyorum. "Çünkü onunla tekrar konuşmayı aklından bile geçirirsen, geliştirdiğin tüm borcu gün ışığına çıkarmaktan başka çarem kalmaz."

Carter'ın gözleri korkudan kocaman oldu. Masadan telefonu kapıyor ve onun muazzam kumar borçlarına dair elimdeki tüm kanıtları gözden geçiriyor. "Nasıl öğrendin?" diyor suçlayıcı bir şekilde.

"Benim olanı tehdit edersen sahip olduğun tüm kirli sırları ortaya çıkarırım."

Bunu asla unutmayın."

Onunla ilgili ne varsa gözden geçirmeye devam ediyor. İtiraf etmeliyim ki, ne kadar borcu olduğunu fark ettiğimde ben de şok oldum. Babamın nefret ettiği bir şey varsa, o da parasını kumarda kaybeden erkeklerdi. Gençken babamdan asla para kaybetme riskine girmememiz konusunda öğütler alırdık. "*Akıllıca yatırım yapmak varken neden kumar oynayasınız ki?*" derdi. Bu uyarılar benim aklımda kalmıştı, ama anlaşılan Carter'ın değil.

Carter'ın bunu yapmak gibi kötü bir alışkanlık edinmesini beklemiyordum. Özellikle de babamızdan kalan cömert miras da dahil olmak üzere neredeyse tüm parasını kumarda kaybetmesini beklemiyordum. Benimki hâlâ

hiç dokunulmamış bir hesap. Carter'ınki neredeyse tükenmek üzere ve onunki benimkinden çok daha kısa süredir var.

Masanın öbür ucuna uzanarak telefonu elinden aldım ve cebime geri soktum. "Bir aile etkinliği olmadığı sürece senin lanet yüzünü bir daha görmek istemiyorum. Ve o zaman bile, zavallı varlığına *sadece* ve *sadece* *ailelerimiz* için izin veriyorum. Benimle konuşma. Özellikle Margo ile konuşma. Yoksa babama küçük oğlunun ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğunu söylemek zorunda kalırım. Senin zaten onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını düşünürsek, bu gerçekten trajik olur."

Bana söylemek istediği her kötü söz söylenmeden kalıyor. Gözlerindeki öfke hala devam ediyor. En azından aklından geçen düşünceleri söyleyecek kadar aptal değil.

Ellerimi çırpıyorum, ayağa kalkıyorum ve onun üzerinde duruyorum. "Burada işimiz bitti. Söylemem gerekeni söyledim."

Carter nihayet konuştuğunda kapının önünde duruyorum. "Bekle," diye sesleniyor, yüzünü bana dönerek. "Eğer dediğin gibi yaparsam. Ortadan kaybolursam ona söylemeyecek misin?"

Başımı salladım. "Sana karşı nazik davranıyorum kardeşim. Sen benim yaptığımdan çok daha kötüsünü hak ediyorsun. Bunu hatırlaman en iyisi."

Kapıyı çekerek açtım ve kendimi onun ofisinden dışarı attım.

Şimdi bu halledildiğine göre, Margo'nun hayatından çıkanın sadece Carter olmasını umabilirim. Ben de onun hayatından çıkarılırsam bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum.

56

Margo

Çatı katına geri döndüğümde heyecandan kıvranıyordum. Arabada Ezra'ya müjdeyi vermek üzereydim ki aklıma daha iyisi geldi.

Beck'e karşı ne kadar üzgün ya da hayal kırıklığına uğramış olursam olayım, Camden Hunter eserlerimi sergilemeyi kabul ettiğinde aramak istediğim ilk kişi yine de o oldu.

Çalışmalarım Camden'ın galerisine girecek. Hala inanamayacak kadar şaşkınım. Kolumda kırmızı bir iz var, rüyada olmadıgımdan emin olmak için araba yolculuğu boyunca kendimi çimdikledim.

Kâğıdın düz durması için uzun süre uğraştıktan sonra çalışmamı görebilmesi bile bir mucizeydi. Sonunda beni acılarımdan kurtardı ve parçayı görebilmesi için köşelere kağıt ağırlıkları koydu.

Eser hakkındaki detayları sorduğunda kekeledim ve kelimelerimi karıştırdım ama ne demek istediğimi anladı.

Şaşırtıcı bir şekilde konseptten gerçekten etkilenmişti.

Ona neredeyse bir yıl önce Emma ve Winnie ile New York'a gittiğimde yaptığım bir fotoğrafı göstermişim. Yurtta kalan ve bir reality şova katılmak üzere olan bir kız hakkında yürüyor ve dedikodu yapıyorduk. Bir bankta gazete okuyan bu adamı fark ettiğimde Emma'nın bir reality flört programını nasıl deneyebileceğini anlatmasını dinliyordum.

Yaşlıydı, elleri kırışık ve neredeyse mordu. Bir gazete şapkası ve kuyruklu bir palto giymişti. Ağzında bir pipo bile vardı. Yanında taba rengine özenle sarılmış taze bir buket çiçek oturuyordu.

kasap kağıdı. Neden yalnız olduğunu merak ediyordum ve onu düşünmeden edemiyordum. Onu o kadar çok takıntı haline getirmiştik ki, sonunda onu tekrar orada bulup bulamayacağımı merak ederek banka geri döndüm. Ona hayatı hakkında her şeyi sormak, neden orada çiçeklerle tek başına oturduğunu anlamak istiyordum.

Döndüğümde, orada olmadığı için hayal kırıklığına uğradım. Kendimi üzgün ve yenilmiş hissettim. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Neden hep yalnızdı? Çiçekler kimin içindi? Kafamda onun için yeni bir hayat yaratmayı saplantı haline getirdim. Yalnız oturmadığı bir hayat. Yanında oturup çiçekleri tutan bir ortağının olduğu bir hayat.

Üzüntü telaşım yüzünden bankın arkasındaki plaketi neredeyse kaçıırıyordum. Eğilip ismi ve ithafı tekrar tekrar okudum. Bu, vefat etmiş biri içindi; bir anı bankı. İsmi sonsuza dek taşta kazınmış olan kadın hakkında internette bilinmesi gereken her şeyi okumuştum.

Meğer orada oturan adam kadının kocasıymış. Kadın bir trafik kazasında hayatını kaybetmeden önce on beş yıl evli kalmışlardı. Adam daha sonra kadının, yıllarca çocuk sahibi olmak için uğraştıktan sonra ilk çocuklarına hamile olduğunu öğrenmişti. Milyarderdi, dünyanın en büyük iletişim şirketlerinden birinin varisiydi ve kazadan sonra şirketteki hisselerinin bir kısmını kardeşine satmıştı. Hâlâ şirketin bir kısmına sahipti ama eskisi gibi kontrolü elinde tutmak istemiyordu. Adam bir daha hiç evlenmemiş. Görünüşe göre, her cumartesi bankta oturup ona çiçek alıyormuş, cumartesinin her zaman haftanın en sevdiği günü olduğunu ve evlerine taze çiçek almadan bir hafta geçirmediklerini iddia ediyormuş.

Birbirimize tamamen yabancı olsak da eşinin yasını onunla birlikte tuttum.

Bu resmi çizdiğimde Emma ya da Winnie ile bir haftadır konuşmamıştım. Bir tarafta, bankta oturan adam ve çiçekleri kurşun kalemle çizilmişti. Diğer tarafı boyayarak tamamladım, renklerle hayat verdim.

Bu adam için hayal ettiğim hayat buydu - karısı ve doğmamış çocukları için - keşke gerçek bu kadar acımasız olmasaydı.

Bank, siyah beyaz taslaktan boyalı kısma kadar devam ettirilmişti. Siyah beyazda tek başına gazete okuyordu ama

Karısı elinde bir buket çiçekle onun yanında oturuyordu. İkisi de ayaklarının dibinde oynayan torunlarına bakıyordu.

Camden çok beğendiğini söyledi. Adam hakkında, bana yabancı olan bir adam için bir hayatı yeniden hayal etme konseptim hakkında pek çok soru sormuştu. Bu, çalışmalarımın çoğu hakkında bir sohbetin fitilini ateşledi. Gördüğüm, tamamen yabancı olan birini nasıl ele aldığım ve onu gördüğüm o anın dışında nasıl bir hayatı olduğunu hayal ettiğim hakkında.

Sonunda benim konseptime dayalı bir şov yapma fırsatını tartışmak istediğini söyledi.

Hala inanamıyorum.

Günün heyecanına kendimi o kadar kaptırmışım ki neredeyse Beck'e seslenip iyi haberi verecektim. Geniş alanda yalnız olduğumu fark ederek kendimi durduruyorum. Ürkütücü derecede sessiz görünüyor. Ayaklarım kendiliğinden Beck'le paylaştığımız odaya doğru yürümeye başlıyor. Orada sadece birkaç dakika geçirmek istiyorum. Ev temizleyicilerinin çoktan gelip temizlemiş olmasına rağmen hâlâ onun gibi kokup kokmadığını görmek için.

Tam odaya girmek üzereydim ki yatak odasının birkaç adım ötesinde hafif aralık bırakılmış bir kapı fark ettim. O odaya hiç girmedim. Beck hiç kullanmadığı bir ofis olduğunu söylemişti, bu yüzden hiç ilgimi çekmedi. Ama şimdi o gittiğine göre, orada ne olduğunu ve neden sık kullanmadığını merak ediyorum. Her neyse, temizlikçiler içeriyi temizlerken kapıyı tamamen kapatmayı unutmuş olmalılar.

Kendime engel olamıyorum. Merakıma yenik düşüp parmaklarımla ahşap kapıyı iterek açıyorum. İçeriye temkinli bir adım attım.

Gördüğüm şey beni şaşırttı.

Bu oda bir ofis değil. En azından klişeleşmiş şekilde değil. Burası bir stüdyo.

Bir *sanat* stüdyosu.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum huşu içinde, adımlarımı odanın derinliklerine doğru atıyorum. Gözlerim önce neye takılacağını bilemiyor. Önümdeki manzaraya hayretle bakıyor, buranın ne zamandır bir sanatçının hayalindeki stüdyo olduğunu merak ediyorum. Ve Beck'in zerre kadar sanatçı olmadığı halde *neden* son teknoloji bir stüdyoya sahip olduğunu.

Buradaki ışıklandırma insanın nefesini kesmeye yetiyor. Uzak duvarın yarısını kaplayan açık pencereler bir rüya gibi. Hemen önünde bir çizim masası yer alıyor; gün ışığını ve güneşi yüzünüze almak ve aynı zamanda içeride kalmak için mükemmel bir konum.

"Bütün bunlar da ne?" Mırıldanıyorum, mekanın güzelliğini görmek için etrafıma bakıyorum. Burada böyle bir yer olduğunu bilmiyordum ve ne zamandır bu şekilde olduğunu da bilmiyorum. Beck'in hep gizli bir sanat atölyesi mi vardı? Neden bundan hiç bahsetmedi?

Benden daha uzun bir raf sanat malzemeleriyle dolu. En sevdiğim markalardan bazıları rafta duruyor, hatta çok pahalı oldukları için hiç kullanmadığım ama bir gün sanat yaratmayı hayal ettiğim markalarla da donatılmışlar.

Bu bir rüya. Ve neden burada olduğunu ya da bana neden hiç bahsetmediğini bilmiyorum.

Tam ara verip onu arayacaktım ki gözüme bir şey çarptı.

Duvarlardan birinde, düzgünce çerçevelenmiş bir resim görüyorum. Duvarda asılı olan tek şey o. Etrafındaki boş alana kıyasla ne kadar küçük olduğu için neredeyse yerinden çıkmış gibi görünüyor.

Daha yakından bakmak için acele ediyorum, duvarda asılı olan şeyle yüz yüze geldiğimde nefesim kesiliyor.

Beck'in bir fotoğrafı. Beck'in resmi. İki yaz önce sahilde çizdiğim.

Hamptons'tan ayrıldığımız sabah onu bulamayınca perişan olmuştum ama Carter'a söyleyememiştım. Kardeşinin çizdiğim portresini bulamadığımı ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum, bu yüzden unutmak zorunda kalmıştım.

Ama asla *gerçekten* unutmadım.

Bunca zamandır Beck'in elindeydi. Sadece çalmakla kalmamış, evine de asmış.

Resimden odaya bakarken, parçalar bir araya gelmeye başlıyor. Beck'in en başından beri bana yalan söylemiş olabileceğini fark ediyorum ama içten içe, nişan partimizin olduğu gece bana söylediği her kelimeye inandığımı biliyorum.

Carter'dan intikam almak isteseydi tüm bunları yapmazdı.

Ruhumun derinliklerinde Beck'in beni sevdiğini biliyorum. Bu tüm bedenime, kalbime, tüm varlığıma yerleşen bir farkındalık. Ondan ya da bizden şüphe ettiğim için pişmanım. Aşkımız Carter'ın suçladığı gibi olamayacak kadar güzel. Beck'e güvenmeliydim. Bana yalan söylemişti ve bunun için ona kızabilirim ama yine de aşkı için neleri göze alabileceğini göstermekte asla tereddüt etmedi. *Benim* için.

Onun çizdiğim resmine bakıyorum, kendi çizimim canlanmış ve bana bakıyor. Ona taze gözlerle bakıyorum. Beck de bana bakıyor. O gece neler hissettiğini anlatırken zihnim o geceye geri dönüyor.

Her şey mantıklı.

Onun ateşli bakışlarına geri döndüm. Kalıcı dokunuşuna. O gece bana sinyaller vermişti, sadece derinlemesine bakmamıştım.

Beck bizi bir araya getirmek için alışılmadık bir yol buldu ama söylediği her yalan ve çevirdiği her dolap bizi birbirimize aşık etti. Gözlerim duvarda asılı duran resimden köşedeki masaya kayıyor. Bir adım daha yaklaşarak parmaklarımı, içinde çizim gereçleri bulunan tanıdık bir kahve fincanının üzerinde gezdiriyorum.

Hamptons'dan Selamlar yazısının kıvrımlı fontunun üzerinde gezinerek gülümsüyorum. Evimdeki bir çekmeceye sıkıştırdığım bu kupanın taslağı hâlâ duruyor. Beck'in bunları bunca zaman sakladığına inanamıyorum.

Bunca zamandır beni sevdiğine inanamıyorum.

O beni benim onu sevdiğimden çok daha uzun zamandır seviyor, ama bu kalbimin sonsuza dek onun olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Başka birine ait olduğunu hayal bile edemiyorum. Olmasını da istemiyorum. Hayatımın geri kalanında sadece ve sadece onu istiyorum. Nasıl başladığımız umurumda değil, tek umursadığım nasıl bittiği. Ya da *hiç* bitmemesi.

Şimdi ona söylemek için dönmesini beklemem gerekiyor. Ve bunu nasıl yapmak istediğimi çok iyi biliyorum.

Bana sahip olmak için büyük, ayrıntılı uzunluklara gitti. Şimdi sıra bende.

57

Beck

Dünyanın en göz korkutucu insanlarıyla toplantı odalarında bulundum ve şu anda hissettiğim türden bir baskıyı hiç hissetmemiştim. Çatı katına adım atmak, Margo'nun burada bir yerlerde kalbimi ezmeye ya da iyileştirmeye hazır olduğunu bilmek, beni endişeyle delik deşik etti.

Onun için her şeyi ortaya koymaya hazırım ama hiçbirinin yeterli olmayacağından korktuğumu kendime itiraf edebilirim. Ya onu buraya getirmek için söylediğim yalanları atlatamazsa? Fark yaratmayacak küçük beyaz yalanlar söylediğimi sanıyordum ama beyaz yalan üstüne beyaz yalan birikti. Ya bu onun atlatabileceği bir şey değilse?

"Margo?" Sessizliğe doğru bağıryorum. Hiçbir yerde ondan bir iz yok. Burası tertemiz tutulmuş. Göğsümde kabaran korkuya engel olamıyorum, acaba gitti mi diye merak ediyorum. Ezra bana yokluğumda burada olduğunu söylemişti ama ya onu atlatıp kaçtıysa.

Odasına giden merdivenleri ikişer ikişer çıkarken boğazım kaşınıyor. Yarına kadar dönmemem gerekiyordu ama bir saniyeyi daha boşa haralayamazdım. Bana döner dönmez konuşmamız gerektiğini mesaj attığında, San Jose'de bir saniye daha kalmamın imkânı yoktu.

Ayrıca, *orada* katılmam gereken şirket işlerim ve kişisel işlerim vardı. İkisi de halledildi. Anlaşmayı yaptım ve Carter'ın bir daha ne Margo'yu ne de beni rahatsız etmeyeceğinden emin oldum.

Şimdi tek yapmam gereken Margo'nun benimle kalmak isteyip istemediğinden emin olmak ya da bana ve tüm ailemize siktir çekip bir daha dönmemek üzere gitmek isteyip istemediğini öğrenmek.

Odasını boş bulduğumda tam olarak bunu yaptığından endişeleniyorum. Dolabına koşuyorum, onu bulduğumda vücudumdaki gerginlik gidiyor.

Eşyaların hepsi hala düzgünce içeride.

Üst katın geri kalanına baktıktan sonra aşağıya indim. Paylaştığımız yatak odasını kontrol etmemiştim çünkü orada uyumadığını düşünmüştüm. Ama belki de ben yokken orayı daha çok sevdiğine karar vermişti.

Eğer durum buysa ve sonunda beni terk ederse, umarım çarşaf lar hala onun gibi kokuyordur. Ona yalan söylememiş olsaydım, ikimizin ne olabileceğinin yasını tutarken, onun sıcak bedeninin benimkine sokulmuş gibi davranabilirim.

Yatak odasına girmek üzereydim ki eski ofisimden gelen müzik sesini duydum. Acaba orada mı saklanıyor diye düşünerek duruyorum. Bu düşünce kalbimi hızlandırıyor. Çünkü eğer Margo oradaysa, ondan sakladığım son sırrı da bulmuş demektir.

Her zaman bir sır olarak kalmaması gerekiyordu. Bir gün sürpriz olmasını planlamıştım ama onun benim olduğunu öğrenene kadar değil. Sahte değil, gerçek.

Son birkaç gündür öğrendiğim bir şey varsa, o da en dikkatlice hazırlanmış planların bile geri tepebileceğidir. Tereddütle kapıyı açıyorum, gözlerim pencerenin önündeki masada dikkatle bir şeylerle uğraşan Margo'ya takılınca şüphelerim doğrulanıyor.

Odaya girip kapıyı arkamdan kapattığımda bile başını kaldırıp bakmıyor. Müziğin sesi çok yüksek. Üzerinde çalıştığı şeyle o kadar meşgul ki beni fark etmiyor. Bedenlerimiz arasındaki mesafeyi kapatıp onu kollarıma almak için her şeyimi verirdim. Ne üzerinde çalıştığını, onu telefonlarıma cevap vermeyecek kadar ilhamlandıran şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum.

Onun dikkatinin dağılmasını kendi avantajıma kullanıyorum. Sütunlardan birine yaslanıyorum ve önündeki işle uğraşırken onu hayranlıkla izliyorum. Önündeki projeye gölge düşürüyor ve siliyor. Üzerinde çalıştığı tuval devasa, normalde çalıştığını gördüğüm eskiz defterinden çok daha büyük.

Kafasını kaldırdığında on dakikayı geçmiş olmalı, birkaç şarkı atlayarak bana onu bir süredir izlediğimi söylüyor. Beni fark ettiğinde sıcıyor, neredeyse koltuğundan düşüyor.

Hoparlör sisteminin kumandasını eline alıp odadaki müziği kapatıyor. Sessizlikte, fısıltıyla söylediği "Beck," yüksek sesle ve net bir şekilde duyuluyor.

Ne kadar güzel görüldüğüne şaşıyorum. Margo benim gömleklerimden birini giyiyor, kumaşı kalçasının ortasına kadar iniyor. Saçlarını tepesinde dağınık bir topuz yapmış, saçlarından tutamlar dökülüyor. Başının tepesine bir eşarp bağlamış, uçuşan saçlarını uzak

tutmaya çalışıyor. Bu

beklediği gibi gitmiyor. Saçları hâlâ dağınık görünüyor ama hiç bu kadar güzel görünmemişti.

"Yarın eve gideceğini sanıyordum." Elindeki kalem masanın üzerine düştü. Ona birkaç adım yaklaştığımda ayağa kalkıyor ve üzerinde çalıştığı şeyi görmemi engelliyor.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, sinirden yerinden fırlayacak gibi oluyor. Umutluyum. Belki de onu hâlâ burada gördüğüm için çok fazla. Benim kıyafetlerimi giydiğini görünce, bunun onun gerçekten kalışı olduğunu ummaktan kendimi alamıyorum. Belki de beni affediyordur.

Dünyada onun beni affetmesinden daha çok istediğim bir şey yok; onun sevgisini hak etmekten daha çok istediğim bir şey yok.

Ama bunu o kadar çok istiyorum ki, eğer onun istekleri benimkilerle uyuşmazsa, beni ezip geçecek. Bir yılı aşkın süredir onun için yanıp tutuşuyorum. Ona duyduğum bu yoğun ihtiyaç yüzünden, bir gün birlikte olabileceğimiz umudunu hep korudum. Bugün beni terk ederse bu umut kaybolacak.

Ondan sonra nasıl devam ederim bilmiyorum. Düşünmek bile istemiyorum.

"Mesajını aldım," diye başladım, "ve hemen ardından geri dönmek için ayarlamalar yaptım. Söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyordum. Beni terk edip etmeyeceğini merak etme beklentisi... eğer bunu düzeltemezsem, içim içimi yiyor."

Beni stresimden kurtarmıyor. Aksine, sonsuza dek benim olacağı umuduyla stüdyoya dönüştürdüğüm eski ofisime tereddütle bakarak stresimi daha da artırıyor.

"Bir şeyleri varsaymak istemiyorum Beck, ama bunu benim için mi yaptın?" "Elbette," diye yanıtlıyorum hemen.

Bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırıyor. Bana bunun nereye gideceğine dair herhangi bir işaret vermiyor, bu da beni olacaklar için daha da endişelendiriyor. "Ne zaman?"

"Colorado'dan sonra. Benim senin için hissettiklerimi senin de bir gün benim için hissedebileceğini düşündükten sonra." Bu fikrin aklıma ilk geldiği uçak yolculuğunu düşündüm. Burayı onun için bir ev gibi hissettirmeye kararlıyım. Sanat yaratabileceği bir alanı hak ettiğini biliyordum. O kadar yetenekli ki, ona yaratıcılığını ortaya koyabileceği bir yer vermek istedim. Los Angeles'taki dairesindeki küçük masası berbattı. Onun için daha iyisini yapmak istedim. "Eve geldim ve bunu yerine koydum, işin çoğu biz ofisteyken yapıldı."

Sadece burada kendine ait bir yerin olsun istedim. Sanatın üzerinde çalışabileceğin bir yer. İyi yaptım mı?"

Beni dikkatle izlerken gözleri parlıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarımı onunkilere çarpma isteğiyle savaşıyorum. O kadar mükemmel ki nefesimi kesiyor. Yutkunuyorum, nefessiz bir şekilde cevabını beklerken havayı içime çekmeye çalışıyorum.

Gözlerini benden kaçırıyor, dar omuzları derin bir nefes alıp vererek yükselip alçalıyor. "Kesinlikle mükemmel. Tüm bunları senin yaptığına inanamıyorum." Gözleri odayı tarıyor ve en değerli eşyalarımın birine takılıyor.

Her anını hatırladıkça geceler boyu uykusuz kaldığım o gecedan çizdiği taslak. Resmi uzun süre masamın çekmecesinde sakladım, yalnız kaldığımda çıkarıp onun gözünden beni nasıl gördüğüne baktım.

Çizime kafayı takmıştım. O gece ona nasıl baktığımı fark edip etmediğini merak ederek her bir kalem darbesinin izini sürmüştüm. Gözlerim yalnız geceler boyunca yaptığı her çizgiyi ve gölgelendirmeyi ezberlerken, çizerken ne hissettiğini merak etmişim.

Eminim o da benim hissettiklerimi hissetmiştir. Ona karşı o kadar güçlü duygular hissetmişim ki, onun hiçbir şey hissetmediğini hayal bile edemiyordum.

Beni o sahilde yalnız bırakması yıkıcı olmuştu. Bunun yaşandığının kanıtı olarak fotoğrafı çalmak zorunda kaldım. Bana sarılmışken, çıplak dizleri iki yanımda kumdayken, bir an yaşadığımızı kendime hatırlatmak için. Bu bir andan daha fazlasıydı - olabileceğimiz her şeyin iç yüzüydü. Olmamız *gereken* her şeyin.

Umarım bugün bunun başlangıcı olur, sonu değil.

Resme doğru yürüyor ve önünde duruyor. Resme şefkatle bakması göğsümde yeşeren umudu daha da körüklüyor. Beni sevmek yerine terk edecekse, bizi ilk kez bir araya getiren şeye neden bu kadar hayranlıkla baktığını anlamıyorum. "Bunca zamandır sendeydi."

"Ayrıldığım sabah gizlice odana girip onu almıştım. Onsuz gidemezdim. Seninle paylaşacağımız tek an olması ihtimaline karşı, sahildeki anı hatırlamak için bir şeye ihtiyacım vardı."

"Beck..."

"Sayısız saat boyunca o resme baktım. O gece beni nasıl gördüğünü merak ettim, farklı yapabileceğim her şeyi düşündüm. Seni öpmeme izin verseydin, Carter'ın yatağına geri döner miydin? Eğer

Seni hak etmediğini, sadık olmadığını söylesem bana inanır mıydın? O kâğıttaki kalem darbelerinin yeteneğine bakarken aklımdan geçen o kadar çok şey var ki. Ama bir düşünce her zaman en önemlisiydi. Hayatımızın geri kalanında seni çizerken izleme arzusu. O kadar yoğunlu ki, o aptal handa geçirdiğimiz o geceden sonra dengelerin değişebileceğini düşündüğüm an, bunu yapabilmen için sana bir alan yaratmam gerektiğini biliyordum."

Margo resimden uzağa bakıyor. Bana odaklandığında gözlerinde hala acı var. Bu acının sebebi olduğum için, ona daha önce açılmadığım için kendimden nefret ediyorum. Gerekirse hayatımın geri kalanının her saniyesini onu geri kazanmak için harcayacağım.

Gözyaşlarına karşı koymaya çalışırken dudakları titriyor. Onu rahatlatmak için elimden gelen her şeyi yaparken parmaklarım ceplerimde seğiriyor.

Buradaki sorun, teselliye ihtiyaç duyduğu kişinin *ben olmam*.

"Seni affedemezsem ne olur?" diye fısıldıyor, dikkati resme dönüyor.

Sorusu kalbime saplanmış bir bıçak gibi. Acıyı iyice pekiştirmek için yavaşça saplanan bir bıçak darbesi. O yola girmek bile istemiyorum. Onu benim yapmak için yaptığım şeyleri öğrendiği andan beri düşünmemeye çalıştığım bir şey bu.

Onun yanında duruyorum, ikimiz de önümüzde duran resme bakıyoruz. "O zaman bir daha bu odaya adımımı atmam. Kahretsin, eğer beni terk edersen Margo, sanırım burayı satmak ve yaşamak için yeni bir şehir bulmak zorunda kalacağım. Seni düşünmeden New York'a bakamıyorum. Kalbim burada seninle yaşamadan yaşayamaz."

"Buraya ilk sen geldin," diyor.

İnkâr edercesine başımı sallıyorum. "Önemli değil. Bu şehri seven sensin. Ben sadece seni seviyorum. Sen burada olmazsan ben burada kalamam. Asla aynı olmaz. Ben asla eskisi gibi olamam."

Yüzünü bana dönüyor. Eli benimkini tutmak için uzandığında, kalbim en küçük bir umut ışıltısı yayıyor.

"Ne üzerinde çalıştığımı görmek ister misin?"

"Evet. Sonsuza kadar."

Margo beni odanın köşesindeki masaya doğru çekiyor. Birden dönüp yüzüme bakıyor ve küçük ellerini göğsüme koyuyor. "Bekle."

"Ne?"

"Gözlerini kapat."

Ona şaşkın şaşkın bakıyor, damarlarımda dolaşan karışık duyguları kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Çok gerginim ama aynı zamanda umutluyum. *Belki de* onu henüz kaybetmedim. Belki de kızımı ve sevdiği şehri sonsuza dek korumanın bir yolunu bulacağım. Yüzündeki bir tutam saç itiyorum, en küçük bir okşama bile olsa ona tekrar dokunmanın verdiği hissin tadını çıkarıyorum. "Neden gözlerimi kapatmak zorundayım?"

Poposu hafifçe dışarı çıkar. "Lütfen. Sadece yap şunu. Önce bir şey yapmam lazım. Görmeni istemiyorum."

İç çekiyorum, dediğini yapıyorum. Tek yapmak istediğim onun her hareketini izlemek olmasına rağmen gözlerim kapanıyor. Beni dikizlerken yakaladığında fikrini değiştirmesinden korkmasam gözlerimi açardım. Küçük ayak seslerinin benden uzaklaştığını duyduğumda, ne yaptığını görmek için neredeyse bakmayı göze alıyorum.

"Ben sana söyleyene kadar bakma!" diye bağılıyor daha uzaktan, sanki aklımı okuyormuş gibi.

İnledim. "Bunun ne anlamı var anlamıyorum." "Sadece bana güven, tamam mı?"

Ona her zaman güveneceğim. Körü körüne ve sebepsiz yere. Sadece onun *bana* güveneceği bir noktaya gelmemiz gerekiyor.

Önümde durduğunu hissedene kadar yüksek bir hışırtı ve tam olarak tanımlayamadığım birkaç ses daha duyuyorum. Elleri benimkileri buluyor. Konuşurken soğuk parmakları benimkileri sıkıyor. "Tamam, gözlerini aç."

Hemen açıyorum, bana gülümsediğini görünce rahat bir nefes alıyorum. Kalbimi yok etmek üzereyken bana gülümsemeyeceğine eminim. Bu biraz zalimce olurdu. *Değil mi?*

"Bu odayı bulduğum andan beri bu parça üzerinde çalışıyorum." Yanakları gözlerimi kapattırmadan önceki halinden biraz daha pembe. Gözlerinin kenarlarındaki deri hafifçe kıvrılırken bana heyecanla -ve belki biraz da sinirle- bakıyor. "Bunu *senin* için yapıyordum."

Dişlerini endişeyle dudağına gömdüğünde, onsuz bir hayata dayanabilir miyim diye merak ediyorum. İşler kötüye giderse, sonunda beni artık sevemeyeceğini söylerse, sevdiği bu şehri terk etmenin bile kırık kalbimi iyileştirmeye yeteceğini sanmıyorum.

"Benim için mi?" Kısık sesle sordum.

Margo yanağını okşamak için uzandı. Bana dokunmasının keyfini çıkararak hemen ona doğru eğildim. Gözlerindeki şefkatli bakış karşısında kalbim sıkışıyor. "Evet," diyor. "*Senin* için."

Ellerimi çekiştirerek masaya doğru geri geri yürüyor. Masayı düz duracak şekilde indirdi. Masanın üstünde masadan daha büyük bir tuval duruyor. İlk başta ne üzerinde çalıştığını göremiyorum, sadece kenardan sarkan beyaz tuvali görüyorum.

Çizdiği şey gözümün önüne geldiğinde adımlarım durdu. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel eser. Elim göğsüme geliyor, önümdeki sanat eserinin yeteneğinden nefesim kesiliyor.

Beni affedip affetmeyeceğine -beni sevip sevmediğine- dair cevabı her yerde yazılı.

Resmin bir tarafında, Los Angeles'ta o korkunç, pis konferans salonunda onunla birlikte çekilmiş mükemmel bir fotoğrafımız var. Onunla konuşurken masanın kenarında oturuşum neredeyse mükemmel bir şekilde canlanmış. Hatta elimde o çirkin taşaklı kalemi tutuyorum. Detaylara verdiği önem çok çarpıcı. Yetenekli olduğunu biliyordum ama bu gerçek olamaz.

Fotoğrafın bu tarafı ne kadar nefes kesici olsa da, ciğerlerimdeki havayı çeken diğer taraftaki şey oldu. Resimde Margo kendini beyaz bir elbise içinde çizmiş; bir gelinlik. Sanki onu bir sandalyeden dans pistine çekiyormuşum gibi görünüyor. Ona doğru uzattığım elimde bir alyans var. Resim o kadar detaylı çizilmiş, renkler o kadar belirgin ki gerçek gibi görünüyor. Senaryonun aynen gerçekleştiğini hayal edebiliyorum.

Bir taslaktan çok bir fotoğrafa benziyor.

Bakışlarımı resimden ayırıp ona bakıyorum.

Gülümsüyor. "Biraz yalan söylemiş olabilirim. Resmi *senin* için çizdim ama umarım bir yerde sergilenmesinin sakıncası yoktur."

"Ne?"

"Camden'ın galerisinde açacağım serginin odak noktası olacak."

"Sen-"

Başını aşağı yukarı sallıyor, gözleri buğulanıyor. "Onunla konuştum. Umarım bana kızmamışsındır ama onunla konuşmam ve nişanlın olduğum için benimle konuşmadığını bilmem gerekiyordu. Aptal bir kılığa girdim ve ona çalışmalarımı gösterdim. Çok hoşuna gitti ve kim olduğumu açıkladığımda şok oldu. Aslında, sanırım ilk başta ona kim olduğumu söylemediğim için üzülmüştü.

öyleydi. Ama önemli değil. İçeri girdim, Beck! Bir fotoğrafla başlayacağız. Ama bütün bir sergi için yeteri kadar fotoğraf çekince, beni de bir fotoğrafa sığdırabileceğini söyledi. Ve *bunun her şeyin odak noktası* olmasını istiyorum."

"Seninle gurur duyuyorum," diye cevap veriyorum. Elimizi uzatıp üzerindeki gömleğin yakasından tutuyorum ve onu kendime çekiyorum. "Başaracağını biliyordum Margo. Sen çok yeteneklisin. Bunu göreceğini biliyordum."

"Hâlâ inanamıyorum," diye fısıldıyor aramızda.

"Çizdiğin şey... düğün... bu ne anlama geliyor?"

Bana güvenle başını sallıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Seni seviyorum Beck. Hiçbir şey beni bundan alıkoyamayacak. Bunca zaman nasıl hissettiğini sakladığına inanamıyorum. Bunu daha önce göremediğim için üzgünüm. O barda konuştuğum kişi sen değildin, ama bunu telafi etmek için sonsuza kadar zaman harcamak istiyorum. Sadece sen olmalıydın, Beckham Sinclair."

Hiç vakit kaybetmeden ağzını kendime çekiyorum. Dudaklarımız çarpıştığında, tattığım tuzun onun gözyaşlarından mı yoksa benimkilerden mi olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim onu bir daha kaybetme riskini asla almayacağım.

58

Margo

"Bunu söylemeni o kadar uzun zamandır bekliyordum ki." Beck sadece kelimeleri çıkarabilecek kadar uzaklaşıyor. Dudaklarıma karşı söylerken, derin çivit rengi gözleri bana o kadar büyük bir sevgiyle bakıyor ki, bunu daha önce nasıl fark etmediğimi bilmiyorum. Bu bir daha asla kaçırmayacağım ya da faydalanmayacağım bir şey.

"Yani, parçayı beğendin mi?" Kollarımı boynuna doluyorum, onu bedenime daha da yaklaştırmak istiyorum. Ayrı kaldığımız sadece birkaç gün oldu ama ben ona bu şekilde dokunamadan sefilce geçti. Camden'la iş bulma ve bu stüdyoyu bulma gibi dikkatimi dağıtan bir şey olmasaydı, onsuz geçirdiğim o sefil dakikaları nasıl geçirirdim bilmiyorum.

Bir daha asla. Kendime söz veriyorum. Ayrı kalmamız gereken zamanlar olduğunu biliyorum. Jeti olmasının bir sebebi var. Çok seyahat etmesi gerekiyor ama her fırsatta beni arayacağından emin olacağım. Ya da en azından o uzaktayken şirket e-postasından kirli e-postalar almaya devam edeceğim.

Tek bildiğim onunla bir daha asla konuşmadan günler geçirmek istemediğim. Ona ne kadar derinden aşık olduğumu anlamam için gereken netliği sağladı ama bir daha asla o boşluğa ihtiyacım olmayacak.

Beck çeneme, boynuma, boğazıma öpücükler kondurmaya devam ediyor. İş gömleğini omzumdan kaydırarak omzumun hassas etini ısıtıyor. Gülüyorum, parmaklarım onun giydiği gömleğin kumaşını kavırıyor. "Beck," diye azarlıyorum. "Hoşuna gidip gitmediğini söylemedin."

Parmakları üzerimdeki gömleğinin düğmelerini açmakta gecikmedi. "Seni seviyorum bebeğim, ama bu soru biraz gereksiz."

Elleri düğmeyi açıp yan tarafımdaki çıplak tenimde gezinirken kaşlarımı çatıyorum, sırtım kendiliğinden dikleşiyor. "Nasıl yani?"

Bir adım geri çekiliyor ve beni masanın önünde tek başıma bırakıyor. Onun dokunuşu olmadan soğuk geliyor. "Çünkü tabii ki çok seviyorum. Aslında, New York'taki en iyi galeriye girdiğin için seninle bu kadar gurur duymasaydım, Camden'ı siktir et derdim ve bencilce sanatı kendime saklardım."

O da bana sırtınca gözlerim ona kayıyor. "Ne?" diye soruyor, masummuş gibi davranarak. "Ben bencilim, Violet. Bunu biliyorsun."

"Sergilenecek." Kalçamı masaya dayayarak geriye doğru bir adım atıyorum.

Bana doğru bir adım atıyor. Ve sonra bir adım daha, mükemmel dudaklarında o çok aşık olduğum ukala sırıtışını korurken. "Evet, öyle. Ve onu görmek için sıraya giren ilk kişi ben olacağım."

Beck aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Çıplak göğüslerimi ortaya çıkaran düğmeyi açmak için uzanıyor.

"Eğer Ezra'nın seni bunu giyerken gördüğünü öğrenirsem, onu öldürebilirim," diyor. Parmak eklemine göğüs kafesimde en hafif dokunuşlarla gezdiriyor ve tenimin arzuyla karıncalanmasına neden oluyor.

"Bir gündür başka bir insan görmedim," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum. Kendimi buraya kilitledim, sadece temel ihtiyaçlarımı karşılamak için dışarı çıkıyorum."

Elleri kalçalarımı bulurken sıcak nefesi boynuma çarpıyor. Beni zahmetsizce kaldırıp masanın köşesine yerleştiriyor. Tuvali alıp dikkatlice kenara koyuyor, bir yandan da şehvet dolu gözlerini üzerimden ayırmıyor.

Beck kalçalarımı iterek açıyor ve merkezime odaklanıyor. Parmak ucunu külotumun kumaşı üzerinde gezdiriyor. "İhtiyaçlardan bahsetmişken." Sesi çakıl taşı gibi, tutkuyla karışmış. "Kendi başının çaresine baktın mı bebeğim? Yoksa bana mı ihtiyacın var?"

Kalçalarım onun tüy kadar hafif dokunuşundan sürtünme elde etmeye çalışıyor. "Yapmadım. Aramızdaki şeylerin çözülmediğini bildiğim için istemedim. Sadece *seni* istedim."

Bana aç gözlerle bakıyor. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı. "Görünüşe göre telafi etmem gereken şeyler var."

Heyecanla başımı salladım. "Doğru. Özür dilemen gereken bazı şeyler var..."

Beck benimle göz temasını sürdürüyor. Yavaşça önce bir dizine, sonra da diğer dizine çöküyor. Ben masadayken ve o yerdeyken, şu anda mükemmel bir şekilde

Onun için acı çeken yanımla aynı hizada. "Nasıl üzgün olduğumu söyleyeceğimi biliyorum bebeğim. Senin için dizlerimin üstüne çöktüm. Bildiğim en iyi şekilde özür dilemeye hazırım."

"Belki de seni bunun için yalvartmalıyım." Başparmağını klitorisime bastırduğunda başım geriye düşüyor. Aramızdaki kumaş tabakası bile harika hissettiriyor. Gözlerimin zevkten kapanması için tam olarak nereye dokunması gerektiğini biliyor.

"O küçük tatlı amcığını yiyebilir miyim bebeğim?"

Yüksek sesle inliyorum. Parmak uçları külotumun kenarlarına takılıyor. Bacaklarımdan aşağı acı verici bir yavaşlıkla çekiyor. Onları kenara fırlattığında, çoktan ıslanmış ve ona ihtiyaç duyarak nefes nefese kalmıştım.

Aklımın son kırıntılarını da topluyorum, benim için dizlerinin üzerinde sürünmesi hoşuma gittiği için henüz duramıyorum.

"Kahretsin, o kadar tahrik olmuşsun ki kokunu alabiliyorum," diyor. Bacaklarımı onun için açık tutarken parmak uçları iç uyluklarıma bastırıyor.

"Şimdi seni iyi hissettirebilir miyim? Bana evet de. Seni yüzümün her yerine boşaltarak özür dileyebileceğimi söyle. Sana açlıktan ölüyorum."

Kararlılığım kırılıyor. Bacaklarımı daha da açarken başımı hevesle aşağı yukarı sallıyorum. Bu sırada dizim yarısı yenmiş bir Twizzlers paketine çarpıyor ve paket büyük bir gürültüyle yere düşüyor.

Dehşete kapılıyorum, dikkati bacaklarımdan arasından yerdeki Twizzlers paketine kayıyor. Bir paket şekere mantıksız bir şekilde sinirleniyorum, dikkatini benden aldığı için kızgınım.

"İhtiyaçlarına dikkat ettiğini söylediğinde, lütfen bana bunun bu korkunç şeyleri değil, gerçek besin değeri olan yiyecekleri yemeyi kastettiğini söyle." Kırmızı girdaplı şekerlerden birini alıyor, havada sallarken parçası elinde gevşekçe sallanıyor.

Yüzümdeki gülümsemeyi gizlemeye çalışarak dudaklarımı birbirine doluyorum. "*Sanırım* bir noktada bir sandviç yedim."

Dudaklarından sinirli bir hırıltı geçiyor. Kamburunun üzerine oturup beni onaylamayan bakışlarla süzüyor. "Margo, *Twizzlers ile* yaşayamazsın. Ayrıca iğrençler. O şeyleri nasıl seviyorsun anlamıyorum."

Omuz silkerek, dikkatini tekrar başladığı şeye çekmek için elimi uyluğumun iç kısmında gezdiriyorum. Onu umutsuzca hissetmeye ihtiyacım var. Ağzını klitorisime yapıştırıp yıldızları görmemi sağlarsa bir daha asla şeker almayacağıma dair ona söz vermek üzereyim.

"Çok lezzetliler," diyorum. "Belki de denemelisin."

Başını sallıyor ve elindeki şekere bakıyor. "Nev-" Sözleri rastgele kesiliyor. Yavaşça dudaklarına bir gülümseme yayılıyor. "Belki de onları nasıl daha eğlenceli hale getirebileceğimi biliyordumdur."

Ne dediğini anlamaya çalışırken kaşlarım alnımda birbirine kenetleniyor.

"Konuşmayı ve en sevdiğim şekerden nefret etmeyi *bırakıp* başladığımız işe geri dönebilir miyiz?"

Cevap vermeyince konuşmaya devam etmek için ağzımı açıyorum. "Daha az konuş, daha çok yala," diyorum.

"Sen nasıl istersen," diye mırıldanıyor. Tanrı'ya şükür bir kez daha ayağa kalkıyor, sıcak nefesi iç baldırıma çarpıyor.

Sonunda ağzını üzerimde hissetmenin hevesli beklentisiyle gözlerim kapanıyor.

Dizimin etrafındaki en hafif baskı gözlerimin açılmasına neden oluyor. Ağzını benimle mükemmel bir şekilde hizalanmış bulmak için onları açıyorum, hepsi de lanet olası Twizzler'ı hassas etime karşı izlerken.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Şekerle izlediği yolu izlemeye odaklanır. "Denemem gerektiğini söylemiştin. Ben de deneyeceğim."

Ona sözlerinin ne anlama geldiğini sormadan, şekerin ucuyla şişmiş klitorisimde daireler çiziyor.

"Öyle demek istemedim-" Islaklığıma sürterek içimi kapladığında sözlerim kesiliyor. Onu izliyorum, olması gerekenden çok daha fazla tahrik olmuş bir şekilde, Twizzler'ı ağzına soktuğunda. Dişlerini geçiriyor, asmadan bir parça koparıyor -az önce *içime* sürdüğü parça- ve çiğnemeye başlıyor.

"Haklısın. Çok *lezzetli*." Elindeki şeker parçasını kenara fırlatıyor, görünüşe göre işi bitmiş. "Ama yine de benim kızım kadar lezzetli değil."

Sonunda dili beni aşağı yukarı yalıyor. Kıvranmalarına rağmen beni ağzında tutuyor. Ve sonra Beck benden özür dilemek için zaman ayırıyor, havaya çıkmadan önce benden iki orgazm çekiyor.

"Beck," diye nefes alıyorum, kalçalarımı masaya doğru hareket ettiriyorum. Vücudum zaten bitkin hissediyor ama umurumda değil. Onu içimde hissetmeye ihtiyacım var. "Sana ihtiyacım var. Şimdi."

Özür dilemesinden bıktım. Şimdi bana sert davranmasını ve bunu benimle sevişerek telafi etmesini istiyorum.

Ayağa kalkmadan önce kalçamın iç kısmını şefkatle öperek geri çekiliyor. Elleri, giysilerinin farklı katmanlarını çekip çıkarmakta hızlı.

onun mükemmel vücudunu benden koru.

Gömleğini biraz fazla hırçın bir şekilde yırtıp açarken düğmeler yere uçuyor. Hepsi yere düşerken küçük *sesler çıkarıyor*. "Seni çok özledim," diye itiraf ediyor, kollarını kollarından çekip atarken.

Gergin, mükemmel kaslarına bakarken utanmıyorum. Onunla ilgili her şey *benim*. Buna hala inanamıyorum.

"Ben de seni özledim," diyorum ona bacaklarımın arasına girdiğinde, vücudu tamamen çıplak. Elim aramıza giriyor, onu kızdırarak zaman kaybetmiyor ve doğrudan ağır boyunun etrafını sarmaya başlıyor.

Ellerimi itmeden önce sadece birkaç kez elimin uzunluğunu yukarı ve aşağı pompalamasına izin veriyor. Ben daha itiraz edemedim kulağıma yaklaşıyor ve hassas tenimi ısıtıyor. "Bunu ne kadar uzatmak istesem de yapamam. Hemen içinde olmalıyım."

Ona başımı sallıyorum, kalçalarımı oynatarak sikini benimle aynı hizaya getirmeye çalışıyorum. Gömleği omuzlarımdan aşağı kayıyor. Zaman kaybetmek istesem kollarımı deliklerden çeker ve gömleği tamamen çıkarırdım ama o içimde olmadan bir saniye daha kaybetmek istemiyorum. "Hayatımızın geri kalanını ağırdan alarak geçireceğiz Beck. Becer beni," diye yalvarıyorum. "Bana nasıl senin olduğumu ve senin de benim olduğunu hatırlat."

"Memnuniyetle," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. Hiçbir uyarıda bulunmadan kendini içime sokuyor, sığabildiği kadarını içime sokarken dudaklarından acı dolu bir iç çekiş dökülüyor.

Kalçaları daha hızlı hareket ederken pahalı çizim malzemeleri takırdıyor. İnliyorum, tırnaklarım derisini kazıyor.

Beck beni boğazımdan yakalıyor, parmakları çenemin altına dolanıyor ve bana asla başkasının olamayacağını hatırlatıyor. Dudakları benimkilere çarpıyor. Birbirimize doyamadığımız için dilim hevesle onunkiyle buluşuyor.

Ellerim onu tırmalıyor ve kazıyor, imkansız olmasına rağmen onu kendime çekmeye çalışıyorum. Olabildiğince yakınız. Sahiplenici bir şekilde boğazımı sıkarken, dudakları şefkatle dudaklarıma değiyor. Orgazmın yeniden oluşması hiç zaman almıyor. Üzerimdeki baskısı biraz gevşiyor, basınç daha da artmaya başladığında başım coşkuyla geriye düşüyor.

Yanı başımızda büyük bir gürültü koptu. Kısa bir süre bakıyorum, bir boya şişesinin devrildiğini ve içindekilerin masanın üzerine döküldüğünü fark ediyorum. "Beck, malzemelerim..." Bir inilti bedenimi ele geçirmeden önce söylüyorum.

Sanki ne kadar yakın olduğumu biliyor gibi. İçimde daha da derine itiyor, canımı acıtacak kadar derine itmesini ne kadar sevdiğimi biliyor. "Umurumda değil," diyor boşluğa karşı. "Yenilerini alacağım. Benim için adımı haykır, bebeğim."

Bana söyleneni *aynen* yapıyorum. İkimiz de bitirdiğimizde adı duvarlarda yankılanıyor. Kalçalarını yavaşlatıyor, hareket etmeyi bırakana kadar içime girip çıkıyor. Nefesimi tutarken başım omzuna düşüyor.

Beck'in aynı anda hem beni sikip hem de benimle sevişmesine bayılıyorum. Orgazmın artçı şokunu atlatmaya çalışırken bacaklarım titriyor.

Beck'in eli yüzüme düşen saçları itmek için uzanıyor. Bana büyük bir sevgi ve hayranlıkla bakıyor. Gözleri hiçbir şey söylemeden çok şey anlatıyor.

Hayatımın geri kalanını Beckham'ın bana baktığı gibi bakılarak geçirmek için sabırsızlanıyorum.

Başparmağı yanağımı okşuyor. "Sana hiç seni sevdiğimi söyledim mi?"

Gülümsüyorum, alnımı onunkine yaslıyorum. "Olabilir. Ama tekrar söyleyebilirsin."

"Seni seviyorum, Margo Moretti. Seni o kadar çok seviyorum ki beni tamamen çılgına çeviriyorsun."

"Başka türlü olmasını istemezdim," diye itiraf ediyorum. "Güzel. Çünkü durmayı planlamıyorum."

Gözlerim yan tarafımızdaki tuvale kayıyor. "Hey Beck?"

"Evet?"

"Seni o kadar çok seviyorum ki tüm geleceğim *sana* benziyor."

Rahatlamış bir şekilde iç çekmesi kalbimi biraz acıtıyor. Onu sevip sevmeyeceğimi ya da ona karşı *bir şeyler* hissedip hissetmeyeceğimi merak ederek bu kadar uzun zaman geçirmiş olmasından nefret ediyorum. Hayatımın geri kalanında her günümü ona olan sevgimi kanıtlayarak geçireceğim. Hak ettiği şey bu ve bunu yapmak için sabırsızlanıyorum.

"Bu hala bir gün Bayan Sinclair olacağınız anlamına mı geliyor?"

Gülümsüyorum, dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Onun yüzüğünü tekrar parmağıma takmaya hazırım; kalbimin asla başka birine ait olmayacağını tüm dünya bilsin diye. "Olsam iyi olur."

EPILOGUE

Beck

3 Months Later

Dışarıda bekleyen insan kalabalığına hayretle bakıyorum. Binanın dışında bir kuyruk var ve kapıların açılmasına daha bir saat var.

Galerinin arka girişine doğru yürürken çiçek buketini göğsümde tutuyorum. Margo'yu görmeyeli saatler olmuştu - tercih ettiğimden daha uzun bir süre. Bu akşamki etkinliğe hazırlanmakla meşguldü ve ben de onun kendi anını yaşamasına izin verdim. Ama bu gösteri bittiğinde ve artık meşgul olmadığında, onu günlerce yatak odamızda kilitli tutacağım, böylece kaybettiğim zamanı telafi edebileceğim.

Güvenlik görevlisi beni içeri buyur ediyor, yüzüm Margo ve Camden eserlerini sergilemek için anlaşılmaya vardıklarından beri uğradığım birçok seferden tanıdık geliyor.

İlk başta, tek bir sanat eseriyle başladı. Çok geçmeden Camden, sahneye yeni çıkan bu sanatçının daha fazla eserinin ne zaman sergileneceği konusunda telefonlar almaya başladı. Arkadaş kartıyla arayıp, Margo'dan eserleri bir an önce tamamlayıp tamamlamayacağını sormam için yalvarmıştı, böylece kitapların tamamını sergileyebileceklerdi.

Başta pek iyi karşılamadı. Muhtemelen onu kovduğum içindir.

Galerinin birinci katında bu akşamki parti için karşılama alanı hazırlayan insanlara gülümsüyorum. Etkinliğin VIP üyelere özel olması gerekiyordu ama Margo bir şekilde halka açık olması için Camden'a baskı yapmaya devam etti.

Sonunda kabul etti. Benim kızım böyle inatçıdır. VIP üyeler, dışarıdaki kuyruktan gelen insan dalgaları içeri alınmadan önce bir saat boyunca bakabilecekler. Margo günlerdir sinirli, kimsenin sanatını satın almak istemeyeceğinden korkuyor.

İlk alıcısının ben olduğumu bilmiyor.

İkinci kata çıktığımda, onu gördüğümde olduğum yerde duruyorum.

Margo Moretti.

Yıllardır arzularımın nesnesi olan kadın.

Henüz beni fark etmedi, bu da bana saplantılı bir şekilde aşık olduğum kadını izlemek için mükemmel bir fırsat veriyor. Hamptons'taki evde hayatıma geri döndüğü anda, onu benim yapmak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum. Yöntemlerim oldukça alışılmadık olsa da, seçimlerimin tek birinden bile pişman değilim. Telefonlarıma gerçekten cevap verseydi neler olacağını kim bilebilirdi ki? Eğer flört geçmişim hakkında bilgi sızdırmak ve patronu olarak kendimi onun hayatına zorla sokmak zorunda kalmasaydım, şu anda olduğumuz yerde olur muyduk bilmiyorum. Ve her şeyin bu şekilde sonuçlanmasından çok daha fazla heyecan duyuyorum.

Margo koyu renk saçlarını geriye yatırmış. Normal bukleleri hiçbir yerde görünmüyor, onun yerine saçlarını mükemmel bir şekilde düz şekillendirmiş. Bu onu sık sık gördüğüm bir saç modeli değil ama saçına ne yaptığı benim için önemli değil. Ne olursa olsun nefes kesici bir güzelliği var.

Telefonum cebimde titriyor. Aşağı bakıyorum ve Ruby'nin adının ekranda belirmediğini görüyorum. İç çekiyorum, Margo beni fark etmeden önce bir anlığına merdiven boşluğuna doğru geri çekiliyorum.

Cevap vermek için kaydırıyorum. "Bitti mi?" Sesimde hiçbir duygu belirtisi yok.

Olmasını istemiyorum. Onunla olmaz.

"O hikâye öldürüldü," diye cevaplıyor Ruby. "Yine de, *Siyah Bağlar ve Beyaz Yalanlar* başlığının isim için oldukça epik olduğunu düşünmüştüm."

Homurdanıyorum. Yarın web sitesinin merkezinde yer alacak makalenin Margo ile aramızda geçen her şeyi ortaya dökmesi planlanmamış olsaydı başlıktan nefret etmezdim. Tüm yalanlar dahil. Dünyanın onu elde etmek için söylediğim yalanları bilmesinde bir sakınca görmüyorum ama Margo'nun adının bu haberin yakınında olmasını istemiyorum. Özellikle de bu gece onun için bu kadar önemliken. Yarın hiçbir şeyin bunu gölgelemesini istemiyorum.

"İtiraf etmelisin ki," diye konuşuyor Ruby, ona bir yanıt vermemiş olmamı umursamadan. "Akılda kalıcı bir şeydi."

"Bunun yerine yazman için sana para ödediğim makale için daha iyi bir tane bulursun."

"Yeni olan da o kadar kötü değil," diyor isteksizce.

Gülümsüyorum. Yarın yayınlanacak makalenin rotasını değiştirmesi

için Ruby'ye yüklü bir çek yazdım. Artık Margo ve Ruby arasındaki geçmişe odaklanmayacak.

ve ben. Bunun yerine Ruby'ye bu geceki etkinlik için bir VIP bilet verdim ve ondan Manhattan sahnesinin en yeni ve gelecek vaat eden sanatçısı hakkında yazacağına dair söz aldım. "Önce okumam için bana gönder," dedim.

Bir muhabir olmasına rağmen, ilk düşündüğüm kadar korkunç biri değil. Sadece kendini düşünüyor, bu konuda onu suçlayamam. Makalenin gidişatını değiştirmek için benimle birlikte çalıştı. Bunun için onu her zaman takdir edeceğim.

"Kardeşin arayıp duruyor." Sesi sinirli çıkmıştı. Onun duygularını hissediyorum. Hâlâ Margo ve beni rahatsız ediyor olsaydı ben de sinirlenirdim. Birkaç ay önce San Jose'ye yaptığım küçük seyahat, ondan gelen tüm tehditleri ve aramaları durdurdu.

Güzeldi.

"Senin için kötü oldu," diye cevap veriyorum. "Bak, Ruby. Benim gitmem gerek. Birazdan görüşürüz."

"Güle güle, Bay Sinclair. Sizinle çalışmak güzeldi. Görüşmek üzere."

Az önceki yerime döndüğümde Margo'nun bana doğru baktığını görüyorum. Parlak bir şekilde gülümsüyor ve beni kucaklamak için temiz, beyaz alan boyunca koşuyor. "Buradasın," diyor coşkuyla.

Başının üstünü öpüyorum ve onu bedenime çekiyorum. Ona dokunabildiğim için anında rahatlıyorum. Bütün gün işteydim ve o sabahın erken saatlerinden beri buradaydı. Onu bir kez daha kollarıma aldığım için rahatladım. Bu olaydan sonra bizi bekleyen her şeyi şimdiden dört gözle bekliyorum.

"Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

"Tamam, kızma ama Camden bana ortadaki parçanın... seninle benim resmimizin... çoktan satıldığını söyledi."

Şaşırmış gibi yapıyorum. Kaşlarım kalkıyor. "Şimdi mi yaptın?"

Endişeyle dudağını ısıırıyor, aylar önce nişan partimizde giydiği topuklu ayakkabıların üzerinde ileri geri sallanıyor. Onu bu gece de üzerinde başka hiçbir şey olmadan görmeyi umuyorum. "Özür dilerim. Camden'a satılığa çıkarmak zorunda olmadığımızı söyledim ama bana çok geç olduğunu söyledi. Çoktan satın alınmış. Her zaman bir başkasını yapabilirim-"

Dudaklarını öperek sözünü kestim. "Bence bir yatak odasında harika bir merkez olacak. Sence de öyle değil mi?"

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. Mahvetmeyi çok istediğim nefis bir kırmızıyla kaplı kabarık dudakları kaşlarını çatarak aşağı doğru dönüyor. "Belki mi? Bilmiyorum. Beni duymuyor musun? Başka biri satın aldı. Nereye koyacaklarını bilmiyorum ama duyduğuma göre çok paraya satılmış ama bizim olmayacak."

Aşağı uzanıp elini tutmadan önce şakağına bir öpücük konduruyorum. Onu son üç aydır üzerinde gece gündüz çalıştığı farklı sanat eserlerine götürüyorum. Hepsi aynı konsepti takip ediyor.

Sergisinin adı "What If". Serginin odak noktası, gördüğü insanları ya da senaryoları ele alıp onların hayatlarının nasıl olduğunu ya da nasıl olabileceğini yeniden hayal etme konsepti.

Bizi galerinin en derinindeki tablonun önünde durduruyorum. Benim kişisel favorim - geçmişimizi, bugünümüzü ve geleceğimizi sağlamlaştıran.

Konferans salonundaki birimiz, hayali bir düğün gününde bize katıldı.

"Delirdin mi sen? Neden buna gelmek zorundaydık ki?" Margo bana şüpheyle bakarak soruyor.

"Çünkü onu satın alan bendim, Violet. *Benden* başka kimsenin sahip olmasına imkân yoktu. Ya da bizim."

Ağzı açık kaldı. Tuvalden bana bakıyor ve tekrar geri dönüyor. "Hayır, yapmadın."

"Evet yaptım."

Bana gözlerini deviriyor. "Beni kovduğundan beri sana hiç bu kadar kızmamıştım."

Sırıtiyorum, gözlerim bu sergi için kalbini ve ruhunu koyduğu parçaların her birinde geziniyor.

Hay sikeyim. Onunla çok gurur duyuyorum. Yeteneğine, güzelliğine hayranlık duyuyorum. Aslında onunla ilgili her şeye.

"Kızabilirsin bebeğim. Sinirini benden çıkarmana bayılıyorum." Onu kovduğum gece yaptığımız akıllara durgunluk veren seksi hatırladığından şüphesiz boynunda bir kızarıklık oluştu. San Jose'den döndükten sonraki hafta sonuydu. Günlerce ağrıdığından şikayet etmişti.

"Beck," diyor Camden, brandanın etrafından dolanıp Margo ve benim yanımda durarak. "Erken geleceğini biliyordum."

En yakın arkadaşlarımdan biriyle el sıkışırken onunla alay ediyorum. "Başka bir şey bekliyor muydun? Bütün gece alıcıları kovmakla meşgul olmadan önce kızımı görmem gerekiyordu."

Camden ıslık çalarak ellerini özel takım elbisesinin ceplerine sokuyor. "Parçaları önceden görüp göremeyeceklerini soran o kadar çok kişi oldu ki." Yanımda duran müstakbel karıma doğru bakıyor ve

Ona sıkı bir gülümseme. "Senin kıza katlardan birinde uzun süreli ikamet etmesi için yalvarabilirim."

Gözleri şok içinde kocaman açılıyor. "Hayır," diyor inanamayarak. Gülüyorum. "Tam zamanında, Hunter," diye azarlıyorum.

Biz daha fazla konuşmadan Camden'ın çalışanlarından biri gelip ikisini de benden uzaklaştırıyor.

Program boyunca Margo ile neredeyse hiç konuşmadım. Ama umurumda değil. Onu sevdiği işi yaparken ve sanatı hakkında konuşurken izlemek benim için zaman geçirmenin mükemmel bir yolu. Ayrıca, etkinlik için uçakla getirdiğimiz arkadaşları ve ailesiyle de konuşma fırsatı buluyorum.

Eserlerinin her biri satılıyor; bu da pek tanınmayan bir sanatçı için *çok* para demek.

Nihayet galeriden el ele çıktığımızda saat gece yarısını geçiyordu. Yorgunum ve onun da muhtemelen yorgun olduğunu biliyorum, ama eve gitmeden önce bana bir mola vermeme izin vereceğini umuyorum.

Margo kaldırımında bir aşağı bir yukarı bakıyor, kaşları birbirine yaklaşmış. "Ezra nerede?"

Ona dönüyorum ve ikimizin de elini tutuyorum. "Acaba bir yere daha uğrayabilir miyiz?"

Başını şüpheyle eğiyor. "Nereye?"

Gülümsüyorum, başparmaklarımı elinin üstünde gezdiriyorum. "Bebeğim, bu bir sürpriz. Bu yüzden sana nerede olduğunu söylersem amacından sapmış olurum..."

Bana hevesle gülümserken dişleri dudağına gömülüyor. Gözleri heyecanla parıldıyor. "Sürprizlere bayılırım."

Kolumu ona dolayarak vücudunu bir sonraki hedefimize doğru çeviriyorum. "Mükemmel. Yürüyeceğiz."

Kısa bir yürüyüşü, bilerek yaptığım bir şeydi. Bir sıra kahverengi binanın önünde durana kadar yürüdük. Bir tarafta kahverengi taşlar, diğer tarafta Central Park'ın girişi var.

"Ne yapıyoruz biz?" Margo tereddütlerle sorar.

"Bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" Onu önümüzdeki büyük, taş binalara çevirerek soruyorum. Önümüzdeki sıra evler şehrin en pahalı evlerinden bazıları. Manhattan'daki her şeye olan yakınlıkları pek çok kişi tarafından imrenilen bir şey.

"Bence çok güzeller, ama neden?"

Onun önümüzdeki evlere odaklanmasından faydalaniyorum. Onun arkasında, takım elbisemin cebine uzanırken bir dizime kadar alçalıyorum,

parmaklarım

kadife bir kutu ile bağlanıyor.

"Beck?" Arkasına dönüyor, beni arkasında tek dizimin üstünde bulunca ağzından bir nefes düşüyor.

"Çünkü bizim için bir tane almak istiyorum. Şehirden yüksekte olmayı sevdiğini biliyorum, ama bir gün seninle böyle bir yere yerleşmeyi çok isterim, Margo Moretti. Seninle burada çocuk büyütmek istiyorum. Kahretsin, seninle böyle bir evde tüm normal şeyleri yapmak istiyorum."

"Bunu çok isterdim," diye boğuluyor, elleri şok içinde yanaklarını buluyor. "Ama neden bir-"

Yüzük kutusunu çıkarıp aramızda tutuyorum ve açıyorum.

"Kısa bir süre önce sana hak ettiğin şekilde evlenme teklif etmek istemediğimi çünkü bu anı senin için mahvetmek istemediğimi söylemiştim. Başka bir erkeğin şu anda benim yaptığım gibi senin için diz çökmesi düşüncesinden nefret ediyordum ama aramızda hala sahte bir şeyler olması gerekiyorsa sana evlenme teklif etmek istemedim. Bu yüzden bekledim. Ve yapmadım. Ama başından beri bir gün senin için diz çökmeyi çok istediğimi biliyordum. Seninle sonsuza dek birlikte olmayı istemek için."

"Aman Tanrım." Kutunun içindekilere bakarken gözlerinden yaşlar süzülüyor ve gözlerinden dökülmekle tehdit ediyor.

"Sana alyansın olmasını istediğim şeyle evlenme teklif ediyorum çünkü sen nişan yüzüğünü sahte olduğunu düşünerek takıyor olabilirsin ama o benim için *asla* sahte olmadı. Seni her zaman gerçek olarak istedim, asla sahte olarak değil. Bu yüzüğü sana bir gün gerçek olması umuduyla aldım. Seni tanıdığım andan beri seviyorum, Margo Moretti. O nişan yüzüğünü -büyükannemin yüzüğünü- parmağına taktığımda, o zamanlar benim için ne kadar önemli olduğunu sana söylememiştim. Duygularımın ne kadar çığ ve gerçek olduğunu söyleyip seni korkutmak istemedim. Artık her şey masaya yatırıldı. *Tam olarak* nasıl hissettiğimi biliyorsun. Eğer evet dersen, bu yüzüğü büyükannemin yüzüğünün yanında parmağına taktığımda, bunun seninle evlenmeyi ve seni sonsuza dek benim yapmayı planladığım için olduğunu bilmeni istiyorum. Eğer başka bir yüzük istersen, onu da alırız. Mükemmel olanı bulana kadar sana milyonlarca yüzük alacağım, eğer bu sonsuza kadar benim olacağın anlamına geliyorsa."

Elini ağzından çekmek zorunda kaldım. Parmağımı eskiden dünyada en çok sevdiğim kadınlardan birine ait olan yüzüğün üzerinde gezdirirken ikimizin de elleri titriyor. Onu gördüğüm ilk andan itibaren kalbimi çalan kadının parmağında durduğunu görmek inanılmaz derecede duygusal.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Gözlerindeki sevgi dolu bakış bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Kaliforniya'dan döndüğüm andan beri bana beni sevdiğini ve bunu istediğini kanıtlıyor. Ama bu evlenme teklifini onun hayal ettiği her şey ve belki de daha fazlası haline getireceğim için çok heyecanlıyım. "Evet, Margo Moretti. Benimle evlenir misin? Bu sefer gerçekten? Sonsuza dek?"

Duygularının kontrolünü kaybederken alt dudağı titriyor, vücudu sevinçle dolup taşıyor. "Evet," diye mırıldanıyor. "Kesinlikle. Tekrar tekrar, her zaman evet diyeceğim." Bana doğru uçuyor, kollarını etrafıma doluyor ve başımı göğsüne yaslıyor.

Bu pozisyonda ne kadar kaldığımızı bilmiyorum ama sonunda geri çekiliyor. Kutuyu tekrar kaldırıp ona uzatıyorum. Kordonu kutudan çıkarırken parmaklarım hâlâ sinirden titriyor. Zahmetsizce parmağından aşağı kayıyor, bant yüzüğün tepesinde elmaslardan bir taş oluşturuyor.

Klasik yüzüğü daha sanatsal hale getiriyor. Sıradan bir yüzük değil, bu yüzden seveceğini düşünmüştüm. Stil, vintage ve modernin bir karışımı.

"Çok güzel," diye hayret ediyor Margo, yüzüğe ve kordona bakarken Kombinasyon.

"Beğendin mi?"

"Bayıldım," diye onaylıyor. Gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarıyla bana bakıyor. "Seni seviyorum. Senin karın olmak için sabırsızlanıyorum, Beck."

Onu öpmek için ayağa kalktım ve dudaklarımızı birbirine yapıştırdım. İlk öpücüğümüz daha fazlası için bir söz gibiydi. Bu öpücük *sonsuz dek sürecek*.

Ellerim paltosunun altına kayıyor, ona daha da yakın hissetme ihtiyacı duyuyorum. "Yarın bir düğüne ne dersin?"

Başını bana doğru sallıyor ve gözlerinde muzip bir parıltıyla bana bakıyor. "Kesinlikle olmaz, Beckham Sinclair. *Tüm sevimsiz şeylerin olduğu büyük bir düğün istiyorum.*"

"Sadece paramı harcamak istiyorsun," diye takılıyorum.

Dudakları geniş bir gülümsemeye dönüşmeden önce birbirine sürtünüyor. "Hayır," diye masumca cevap veriyor. "Sadece herkesin senin piyasadan çekildiğini görmesini istiyorum. Benim olduğumu."

"Sanırım herkes sana nasıl baktığımı görebilir ve sana umutsuzca, delicesine, çaresizce aşık olduğumu anlayabilir."

"Büyük bir gösteri yine de çok kötü olmazdı."

"Ne istersen bebeğim. Senin olsun. İstersen tüm New York'u davet edebiliriz."

Arkasındaki evlere bakmak için vücudunu eğiyor. Yüksek kattaki çatı katı dairemden taşınmak isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama sonsuza kadar orada kalacağımızı sanmıyorum. Eninde sonunda buraya taşınmak istiyorum. Gerçek bir evimiz olsun, onunla birlikte sahip olmak istediğim çocuklardan oluşan basketbol takımını yetiştirebileceğimiz *bir ev*.

"Hangisi satılık?"

Köşedekini gösteriyorum, en büyük ve en iyi manzaraya sahip olanı. "Şuradaki."

Parmakları benimkini buluyor, soğuk eli benimkinin içine kayıyor. Hava genellikle Şubat ayında olduğu kadar soğuk değil ama yine de bir ısıklık var. Ezra bizi aldığı anda ikimizin de yanaklarının soğuk ve acı hava yüzünden çiğ kalacağı kesin.

"Tahmin etmeliydim. Bu en büyüğü." "Beni çok iyi tanıyorsun," diye şaka yapıyorum.

"Bu biraz utanç verici. Şehrin üstündeki seksi sevmiştim."

"Beni *istediğin* zaman ofisimde ziyaret edebilirsin ve bunu gerçekleştirebiliriz." "Söz mü?"

"Tabii ki Violet."

Telefonumu çıkarıp Ezra'ya bize doğru gelebileceğini söylüyorum. Ona dönüp baktığımda beni izlediğini görüyorum. "Ayrıca, *henüz* taşınmak zorunda değiliz. Sadece gelecek için plan yapmak istedim."

Gülümsemesiyle birlikte burnu kırışıyor. "Seninle bir gelecek planlamak hoşuma gidiyor, Beckham Sinclair."

"Bunu hayatımızın sonuna kadar yapalım, Margo Moretti."

Yukarı Batı Yakası'nın sessiz kaldırımında el ele yürürken ikimiz de geleceği konuşuyoruz. Camden'dan yeni parçalar yaratmaya ara verdiği için düğün planlamasına hemen başlamak istiyor. İsteddiği kadar saçmalamasına izin veriyorum. Arabanın arkasına bindiğimizde, Ezra bizi şehirden geçirip şimdilik evimiz dediğimiz yere geri götürürken bile konuşmayı kesmiyor.

İsterse bütün gece geleceğimiz hakkında konuşmasına izin veririm. Bu heyecan kalbimi okşuyor çünkü bir zamanlar onunla bir hediye olup olmayacağını merak ediyordum. Gelecek için çok umutlu olmamaya çalıştım.

Ama şimdi, elimizde tam olarak bu var.

Hayatımın geri kalanını Margo Moretti'yi severek geçireceğim. Sabırsızlanıyorum.

